'ŞERİATÇI TERÖR'ÜN VE BATININ KISKACINDAKİ ÜLKE



Dr. NECİP HABLEMİTOĞLU

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM YAYINLARI

Dr. Necip Hablemitoğlu (28 Kasım 1954-18 Aralık 2002)

1954 yılında Ankara'da doğan **Hablemitoğlu**, *1977 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulu'ndan mezun oldu. 1977-1978 yıllarında "Dilde Fikirde İşde Birlik" adlı aylık bir dergi yayınladı. Uzun yıllar çeşitli kuruluşlarda basın müşaviri olarak çalıştıktan sonra Ankara Üniversitesi Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü'nde master ve doktora yaptı.*

Türkiye dışındaki Türk topluluklarının yakın tarihi ile ilgili olarak çalışmalar yapan **Hablemitoğlu**, *Orta Avrupa ve Balkanlar'da Türk eserleri, Türk azınlıkları ve şehitliklerimiz konusunda alan çalışmaları yürüttü. Bu çalışmalar çeşitli gazetelerde yazı dizisi olarak yayınlandı. 1995-1996 yılları arasında Birleşmiş Milletler Örgütü'nün bir projesinde (UNDP) görev alarak Moldova'da Gagauz Türkleri'nin Latin alfabesine geçişi ile ilgili olarak danışmanlık hizmeti verdi. Buradaki görevi sırasında, Cumhuriyet döneminin başında bölgede Atatürk tarafından görevlendirilen öğretmenlerin bulunduğunu belirleyerek, bu öğretmenlerin bugün yaşayan öğrencilerinin anılarını derledi ve bir kısmını Kemal'in Öğretmenleri başlığı ile yayınladı.*

Çalışma alanına ilişkin çok sayıda kitap ve makalesi bulunan **Hablemitoğlu**, *şehit edildiği 18 Aralık 2002 tarihine kadar Ankara Üniversitesi'nde Doktor Öğretim Görevlisi olarak binlerce öğrenciye yirmi yıl boyunca Atatürk İlkeleri ve Devrim tarihi derslerini verdi.*

İlk kitabı, II. Dünya Savaşı sırasında Sovyet Rusya tarafından Kırım Türkleri'nin kendi topraklarından zorunlu göç ettirilişini anlatan ve 1974 yılında yayınlanan "Yüzbinlerin Sürgünü" dür.

Diğer kitapları, *"Çarlık Rusyası'nda Türk Kongreleri (1905-1917)", "Şefika Gaspıralı ve Rusya'da Türk Kadın Hareketi (1893-1920), "Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası" ve "Kırım'da Türk Soykırımı" isimli çalışmalardır.* **Hablemitoğlu'nun** *özellikle Türkiye dışında yaşayan Türk toplulukları ve Kırım Türkleri konusunda yayınlanmış tarihi belgelere dayalı çok sayıda makalesi bulunmaktadır. Bir Kırım Türkü olan Dr. Necip HABLEMİTOĞLU, Kırım Türkleri"nin Türkçü lideri İsmail Gaspıralı"ya ait tarihi belgelerden oluşan bir arşive de sahipdi.*

Ayrıca, Türkiye'de ve yurt dışında faaliyet gösteren bölücü terör örgütleri ve Alman Vakıfları ile Avrupa Birliği Uyum Yasaları içinde yer alan vakıflar yasası konularında çeşitli araştırmaları bulunan **Hablemitoğlu**, *çalışma alanına ilişkin Türkiye"de ve yabancı ülkelerde sempozyum, panel gibi toplantılarda sayısız konferanslar verdi, çeşitli televizyon ve radyo programlarına katıldı.*

Kendisi gibi öğretim üyesi olan Doç.Dr. Şengül HABLEMİTOĞLU ile evli, Kanije ve Uyvar adında iki kız çocuk babası idi.

Bütün çalışmalarına ilişkin geniş bilgi için http://www.yakamoz.org adresindeki on line yayından yararlanılabilir.

Toplumsal Dönüşüm Yayınları: 226
Araştırma ve İnceleme: 75

Dr. Necip Hablemitoğlu

Şeriatçı Terörün ve Batının Kıskacındaki Ülke:
Türkiye

Genel Yayın Yönetmeni
Hayri Bildik

1. Basım
Toplumsal Dönüşüm Yayınları
Aralık 2003 - İstanbul

Sayfa düzeni
Veysel Coşkun: 292 64 86

© Dr. Necip Hablemitoğlu
Toplumsal Dönüşüm Yayınları
ISBN: 975-6448-24-5

Genel Dağıtım:
KARDAK/Narlıbahçe Sok. No: 6
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel: (0212) 528 66 89
Belgegeçer: (0212) 519 84 85

E Posta: Toplumsaldonusum@superonline.com
kardakegitim@superonline.com.

Baskı-Cilt: Lord Matbaacılık
Tel.: (0212) 674 93 54
İSTANBUL

Dr. NECİP HABLEMİTOĞLU

Şeriatçı Terörün ve Batının Kıskacındaki Ülke: TÜRKİYE

TOPLUMSAL
DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

Necip, bu kitap SENİN EMEĞİN, ŞİMDİ bizden sana ARMAĞAN. Biz seni hissediyoruz, duyuyoruz. Senin de bizi duyduğundan eminiz. BİZ SENİNLE VEDALAŞMADIK. BİZ SENİ ÇOK SEVİYORUZ.

İÇİNDEKİLER

Sunu 7

BİRİNCİ BÖLÜM
ATATÜRK TÜRKİYESİ KÜRESELLEŞMEYE DİRENEBİLİR Mİ?
Cumhuriyete Aydın İhanetinin Belgesi ve Düşündürdükleri:
Siyasal Gerekçeleri ve ABD Örneği Çerçevesinde
"Ulusal Andıç" Raporu 19
Türk Ulusçuluğu ve "Altı Ok" 66
Kemal'in Askerleri ve Vahdettin'in Politikacıları 84
Kemal'in Öğretmenleri 101
Şeriatçı Terörün ve Batının Kıskacındaki Ülke: Türkiye ... 116

İKİNCİ BÖLÜM
ALMANYA HÂLÂ DOST BİR MÜTTEFİK MİDİR?
Yeni Dünya Düzeninde Şekil Değiştiren Bir Soğuk Savaş
Örneği: 141
Yurtdışı Destekli Şeriatçı Yapılanmalar: Almanya Örneği ... 172
Alman İstihbaratı ve Kaplancılar 210
Hasım Ülke: Almanya 223

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YARIDA KALANLAR
Tekel Dosyası 249
Türkiye'deki Alman Lobisi ve Almanya Yazıları 258

Sunuş

Türkiye gibi sancılarla kurtulmuş ve kurulmuş, yine sancılarla ayakta durmaya, var olmaya çalışan bir ülkede, hele de Necip gibi bir yol arkadaşınız varsa, yaşamda böyle bir noktaya gelmek, benim bulunduğum yerden, sevdiğinin arkasından bu satırları yazıyor olmak hiç de şaşırtıcı değil. Bu ölümleri öyle kanıksamışız ki, olaydan sonra benim ilk sözlerim ***"...zaten bekliyorduk..."*** oldu. Öylesine kanıksamışız ki, bir gün böyle bir şey olursa ne yapacağımızı bile O'nunla konuşmuşuz. Öyle çok kanıksanmış ki, ***"...Hablemitoğlu kendisinden önce öldürülen aydınlarımız gibi nitelikli, bu ülkede yetişmiş kaliteli bir düşün insanı idi..."*** deniliyor.

Sevgili Necip, hangi değer, hangi inanç, hangi kazanç, hangi çıkar, –ya da ne denirse densin– ne uğruna öldürüldü? Bu sorunun yanıtını benim vermem mümkün değil.. Ama ben O'nun ne uğruna ölümü göze aldığını çok iyi bi-

liyorum. O'nun bildik deyişle "karıncayı bile incitemeyecek" naif ve zarif insanlığı kadar geniş ve cesur yüreği ile Türkiye'yi çok sevdiğini biliyorum. ***"...Türkiye'nin üniter ve laik yapısına göz diken tüm unsurlara karşı bunca zahmete, mihnete değer mi, diyorsanız, Atatürk'ün manevi mirasçısı olarak evet değer, diyorum. Çünkü Türküm ve başka Türkiye yok!..."*** diyen Necip, bir gün öldürüleceğini bilerek yaşadı.

O ve O'ndan öncekiler biliyorlardı da, ne yazıktır ki, bu ülkeyi yönetenler bunca cinayete, teröre rağmen bu ülkenin yol geçen hanı olmasının önüne geçmeleri gerektiğini hala anlayamıyorlar.

Necip, ***"Şeriatçı Terörün ve Batının Kıskacındaki Ülke: Türkiye"*** çalışmasında diyor ki, ***"...bir terör eyleminin planlanmasından gerçekleştirilmesine kadar geçen evrelerde o kadar çok çıkar hesapları ve manüplasyonlar sözkonusu olmaktadır ki, bir terör eyleminin nereye kadar ulaşacağı ya da nihai sonuçlarının ne olacağı asla önceden kestirilememektedir. Küreselleşen terörde son örnek, ikiz kulelerin yerle bir edilişidir. Diyelim ki failleri de belirlenmiştir. Ama bu eylemi kimin yaptırdığına, kimin yönlendirdiğine gelince, bu sorunun yanıtı asla tam olarak ortaya çıkarılamayacaktır. Tıpkı, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Ahmet Taner Kışlalı, Muammer Aksoy gibi Cumhuriyet şehitlerinin öldürülmesini esas planlayanların ortaya çıkarılamayışı gibi. Sadece araç olan tetikçilerin kim oldukları, ideolojileri, tabiyetleri, inanç ya da inançsızlıkları önemli değildir; yanıltıcı olan, sadece tetikçilere bakarak yargıya varmaktır. Doğru yaklaşım***

ise, sözkonusu Cumhuriyet şehitlerinin faaliyetlerinden en çok hangi dış ülkenin çıkarlarının zarar gördüğünün belirlenmesinin yanısıra, aynı kayıpları tekrar vermemek için gerekli caydırıcı önlemlerin alınmasıdır..."

Evet, kendi ölümünün faillerini de açıkça ortaya koyan, katilini çok yakından tanıyan Canım Necip, bahsettiğin önlemler, uyarıların dikkate alınmamıştır. Bu önlemleri almak yerine, ***"...kardeşim, sen de git yazdıklarına biraz dikkat et..."*** denmiş ve hatta hakkında sahte tutuklanma / gözaltı belgesi düzenlenmiş, bir de bu sahte belge –yaygın deyişle– bir kısım medya tarafından kullanılmış, aynı bir kısım medyaya Necip tarafından açılan tazminat davaları kazanılmıştır. Geçmiş suikastlerden hiçbir ders çıkarılmamıştır.

Ulusalcı aydınların sistematik bir biçimde katledildiği cinayetleri, önlemek ve faillerini ortaya çıkarmak sorumluluğunu yerine getirmesi gereken ilgililerin dahi, ***"...faili meçhul olarak kalacak..."*** yaklaşımı ile baktıkları bir ülkede, hangi AB üyeliğinden, hangi demokrasiden, hangi hukuk devletinden, hangi devletten söz edilebilir?

Bir vurdumduymazlık dalgası ile savrulan ülkede, bir yurtseverin devletin kurumlarının vurdumduymazlığına isyan ederek ülkesinin çıkarlarını savunma sorumluluğunu üstlenmesi, buna karşılık öldürülmesi ve bunun hak edilmiş bir ölüm olarak değerlendirilerek göz yumulması, bir ülke için çok ciddi bir zaaftır.

Ben biliyorum ki, teröre karşı tedbir alması gerekenler, ilgililer, yetkililer vs. Necip'i ve Necip'ten öncekileri anlamasalar da, yazdıklarını / çalışmalarını riskli bulsalar da, O'nu anlayabilmiş o kadar çok insan var ki.. Bunların başında

yüzlerce öğrencisi geliyor. Onlar Necip'i çok iyi anladılar ve fikirlerini içselleştirdiler. Bu çok önemli bir kazanım, çünkü onlar Türkiye'nin aydınlık geleceği...

Bu kitap Necip'in Yeni Hayat, Müdafaa-i Hukuk vb. ulusalcı dergilerde farklı tarihlerde yayınlanan yazıları ile son birkaç yılda sayısı iki yüzü aşan konferanslarındaki metinleri bir araya getirmektedir. Ayrıca bu kitap, bana resmi ve gayrı resmi olarak çok sorulan bir sorunun yanıtını da vermektedir: ***Necip Hablemitoğlu'nun yarım kalan çalışması var mıdır?*** Evet, Necip'in birer kopyaları emniyet yetkililerinin ve ilgililerinin de elinde bulunan, bilgisayarında yarıda kalmış sadece iki çalışması vardır. Bu çalışmalara kitabın sonunda ***Yarıda Kalanlar*** başlığı altında yer verilmiş ve cümleleri kaldığı yerde el sürülmeden bırakılarak kitaba alınmıştır. ***Bu, yarıda kalmış iki çalışmadan başka Necip Hablemitoğlu'nun başka herhangi bir çalışması bulunmamaktadır.***

Necip zeki, duyarlı ve yalın bir Türk aydını idi. Aynı zamanda kocaman, sevgi dolu yüreği, sıcacık bakan gözleri ve hiç eksilmeyen gülümsemesi ile özel bir insandı. Gerçek bir Kemalist, dürüst, gözüpek, son derece güvenilir ve onurlu biriydi. Yaşamın tüm zorluklarına karşın elindeki avucundaki her şeyi, ama en çok da sevgiyi paylaşmayı bilen gerçek bir beyefendi ile sırt sırta vererek geçirdiğim yıllar için Tanrı'ya şükrediyorum. Bunları O'nun ardından söylüyor değilim. Bizi yakından tanıyanlar bilirler, Necip için O varken ya da yokken hiç fark etmiyor, ben hep bunları hissettim ve her fırsatta dile getirdim. O'nun bizim yaşadığımız boyutta bulunmayışı bu gerçeği değiştirmiyor ve değiştirmeyecek de...

Suikastten sonra, kimlere ve nerelere hizmet ettikleri

herkesçe malum, sermayenin ve gücün basınındaki o çok bilmiş kimi köşe yazarları, ya bu olaya hiç değinmemeyi yok saymayı tercih ettiler ya da her zamanki gibi kuşku yaratmaya çalışarak, son yılların moda deyimi ile bir ***"derin devlet"*** senaryosu içine koyuverdiler.

Hele bazıları vardı ki, ***"...bu toplumun huzuruna sıkılmış bir kurşundur, oyuna gelmeyelim..."*** dedi de başka bir şey demedi. Sonra da her biri ***"oyuna gelmedik"*** diye köşelerinden birbirlerini tebrik ettiler. Haklılar, onlar da bugünkü Türkiye için misyonlarının gereğini yerine getiriyorlar.

Oysa ülke için asıl manüplasyonu, asıl kaypakça aldatmacayı bu yaklaşımları ile onlar yapıyorlar.

Necip'in susturulması, hem O'nun vatansever, cesur ve Kemalist kimliğine, hem de bilgisine, ufuk ötesi analizleri nedeniyle doğrudan ve sadece kendisine yönelik yapılmış bir saldırıdır. Bu bir huzur bozma operasyonu falan değildir. Bu bir yok etme, ülkedeki sömürüye ve her çeşit kılıktaki emperyalizme direnç gösteren tüm Kemalist sivil inisiyatife bir gözdağıdır. Bu karşı devrimin kalleşçe yürüttüğü bir savaştır, ***"...işte görün sonunuz böyle olur..."*** denilmektedir.

Sormak istiyorum Türkiye'de gerçekten bir derin devlet olsa, aydınlar bir bir düşer mi? Sayıları bir avucu aşmayan, ancak kitleleri etkisi altına alabilen vatansever Türk aydınları, ülkenin çıkarlarını savunup Cumhuriyetin sürekli dinamitlenen temellerini korumaya çalışırken kalleşçe, korkakça ve haince bir pusu ile öldürülecekler, ancak cinayetlerin kimler tarafından işlendiğine ilişkin resmi kurumların bilgisi olmayacak.. Buna artık hiç kimse inanmıyor. Ve aynı resmi kurumlar üzerlerine düşeni yapmak yerine gülünç taleplerle karşınıza çıkacaklar, faillerin peşine düşmek yerine,

bilgisayar kayıtlarına ulaştıkları halde, dedikodulara göre hareket ederek, geride kalan dosyaları arayacaklar, fail öldürülenin eşi imiş gibi gecelerce sorgulamanın yanısıra, bir de azarlayarak, ***"...olay çözülmez on yıl, yirmi yıl sonra zaten zaman aşımına uğrayıp, faili meçhul olarak kalır..."*** diyecekler.

Öldürülenin evine kadar gelip utanmadan taziye dileklerinde bulunup, basına demeç verecek, ardından da öldürülenin kitaplarını toplatmaya çalışacaklar. İlginç, ilginç olduğu kadar da düşündürücü.

Bir de, bu tür ölümleri sonuna kadar sömürmek isteyen, akan kandan bile rant sağlamaya çalışan, kendine dost ve arkadaş diyen bir grup var ki, onları zaten herkes yıllardır ibretle izliyor.

Peki tüm bunlar olurken, şimdilerde çirkin bir savaşa imza atan malum ülkenin çıkarlarını korumanın peşine düşen o çok iddialı yetkililer / ilgililer bu cinayet için ne yapıyor? Yanıt kocaman bir hiç. Çünkü bir yıl oldu. Bazen keşke faillerin iki gün içinde bulunabilmesi için "Necip de Türkiye'de yaşayan, Türk vatandaşı bir azınlık olsaydı" diye düşünmeden edemiyor insan. Çünkü sahip çıkacak gerçek bir devleti de olurdu o zaman!..

Sanıyorum bugün Necip'in yaşamıyor olması ile bundan kazançlı çıkan kesimlerin iyi irdelenmesi gerekiyor. Çünkü bu kesimler için ***"...bunlar aptal mı canım bütün gözler onlara yönelirdi..."*** gibi ahmakça bir savuşturma ile geçiştirilemeyecek kadar ciddi bir durum var ortada.

Bu noktada, yetkililere / ilgililere ülkelerine karşı olan sorumluluklarının öncelikli olduğunu hatırlatmak gerekiyor. Ancak şunu da söylemeliyim ki, bu sözlerimden dolayı utanarak özür dilemeyi en çok isteyen kişi de, yine benim.

Ayrıca Türkiye'nin her köşesinde yaşayan Necip'in deyi-

mi ile ***"...olup biteni sessizce izleyen milyonlarca dağınık, örgütsüz Türk yurtsevere..."*** artık biraraya gelmelerinin zamanının çoktan geçmekte olduğunu hatırlatmak isterim.

Necip, **Köstebek** kitabında bu hatırlatmayı biraz daha farklı yapıyor. Bakın ne diyor **"...sonuç olarak geldiğimiz nokta şu ki, devleti yıkmaya, devleti ülkesi ve ulusu ile parçalamaya, Cumhuriyete kast etmeye, Atatürk İlke ve Devrimlerini, laik hukuk sistemini yok etmeye çalışanlar ve tüm bu ihanetleri dış ülkeler adına gerçekleştirenler, devlet gücünü, devleti savunanlara karşı kullanma aşamasındalar... Bunlara karşı olmak, onaylamamak artık yetmiyor... Her gerçek kamu görevlisinin mağdur olma pahasına, elini taşın altına koyması; devletimizin, tam bağımsızlığımızın geleceği açısından insiyatif kullanırken canının yanmasını, bedel ödemesini göze alması gerekiyor. Çoğunluk seyrettikçe, mücadele etmek yerine mücadele eder gibi yaptıkça, onlardan daha çok cesur ve namuslu olmadıkça bilelim daha çok Asteğmen Kubilaylar, Uğur Mumcular, Ahmet Taner Kışlalılar, Bahriye Üçoklar, Muammer Aksoylar, aramızdan yitip gidecekler. Cumhuriyete bağlı olduğunu söyleyen bizler de, utanmadan ve sıkılmadan "devrim şehitlerimizi" sadece ölüm yıldönümlerinde hatırlamaya devam edeceğiz; neye can verdiklerinin nedenini sorgulamadan, hesabını sormadan..."**

Necip; elini, bırakın elini gövdesini taşın altına koymuştur. Söylediklerinin anlaşılması çok önemli. O, hiçbir zaman mücadele edermiş gibi yapmadı. Devrim şehitlerimizi sadece ölüm yıldönümlerinde anmaya gelince; O her yerde

O'nların neden öldürüldüklerini anlattı, insanlara hatırlattı. Ancak bir çok kişi bugün devrim şehitlerimiz arasında dahi ayırımcılık yapma ahlaksızlığını gösterebilmekte, Necip'in adını söylemekten kaçınmaktadır. Yani –miş gibi yapmaya devam etmektedirler. Ancak bu yaklaşım ne yazık ki, ödenecek bedelleri özelden genele doğru hızla yaymaktadır. Artık –miş gibi yapmanın o insanlara da hiçbir yararının olmadığı Kasım 2003'te yaşanılan terörle de Türkiye'de çok daha iyi anlaşılamadı ise, zaten yapılacak hiçbir şey yoktur. Yok olmaya ve edilmeye gönüllüyüz demektir.

Bizler yeni cinayetlere cesaret edilmemesi ve artık katillerin korkmaları için bu dağınıklığa, örgütsüzlüğe, ayırımcılığa, seyirciliğe ve korkaklığa bir son vermeliyiz. Ülke elden gidiyor, daha kaç cinayet sonra izlemekten vazgeçeceğiz. Bir an önce sahip çıkmamız gerekiyor, ancak tek tek değil bilinçli ve çıkarsız bir birliktelikle.

Necip'in *"Türkiye'deki Alman Lobisi ve Almanya Yazıları"* başlıklı yarıda kalan çalışması, *"hedefinden ses çıkarmayan eleştiri, hedefini bulmamıştır"* cümlesi ile başlamaktadır. Necip'in tüm yazdıkları, anlattıkları ve eleştirdikleri öyle bir ses çıkarmıştır ki, bu ses Necip'in sesini bastırmıştır, ancak Necip'in haklılığının da kanıtı olmuştur.

Kanije ve Uyvar'la, O'nu kaybetmenin acısını, yarımlığını, O'nu kaybettiğimiz andan itibaren geçen 12 ayda her saniye yaşadık, yaşıyoruz ve yaşayacağız. O'nu düşünmediğimiz, adını anmadığımız, gözümüzün önüne getirmediğimiz bir an bile yok. Kocaman elleri ve kolları ile bizleri sıcacık ve güvenle sarmalayışını, içinde yaşattığı çocuğu ile aslında hep bizimle var olduğunu, en azından bizim boyutumuzda kızları-

mızın bir parçası olarak yaşadığını düşünüyorum. Her an O'nunla konuşuyorum. Bu tarif edilemeyecek acı hep bizimle olacak. O'nun öldürülmesindeki amaç özelde eğer buysa başardılar.

Ancak, Necip'i susturmak O'nun fikirlerini yok etmeye yetmemiştir. Necip'in çalışmalarını ilk defa duyacak olanlar ya da kitapları dışındaki diğer çalışmalarını görmemiş olanlar, bu kitapta yazılanların özgür, bağımsız ve dimdik bir Türkiye özlemi ile yanıp tutuşan bir kalemden çıktığını çok iyi anlayacaklardır.

O, adı gibi soylu ve cömert, gerçek bir insandı.

Yazdıkları ile hep var olacak, hatırlanılacak ve hatırlatılacak.

Çünkü, *"söz uçar yazı kalır"* **derdi. Öyle de oldu...**

O'nu yok etmek, fikirlerini, yazdıklarını, O'nu anlayanları ve sevenlerini, yok etmeye yetmemiştir. Bu böyle biline...

Doç.Dr. Şengül HABLEMİTOĞLU
Kasım-2003/Ankara

Önemli Not: Geçen bir yılda Hablemitoğlu Ailesi'nin yanında-yöresinde hep var olan sevgili gerçek kara gün dostları, sizlerin isimlerini tek tek buraya yazmayacağım. Ancak verdiğiniz destek, gösterdiğiniz sabır ve katkılar için hepimiz adına yürekten teşekkür ediyorum. Sizlere aynı duygularla teşekkür eden ve sesi sonsuzlukta hep kalacak olan biri daha var, bunu biliyorum. Ne diyebilirim? *iyi ki varsınız* dan başka...

BİRİNCİ BÖLÜM

ATATÜRK TÜRKİYESİ KÜRESELLEŞMEYE DİRENEBİLİR Mİ?

Cumhuriyete Aydın İhanetinin Belgesi ve Düşündürdükleri

SİYASAL GEREKÇELERİ VE ABD ÖRNEĞİ ÇERÇEVESİNDE "ULUSAL ANDIÇ" RAPORU

Tüşvetin belgesi olur da Türkiye Cumhuriyeti'ne ihanet belgesi olmaz mı? Elbette olur. İşte böyle tipik bir belgeden rastgele seçilmiş alıntılar:

- **Araştırmanız sırasında insan haklarının bozulması konusunda bilgi toplarken, askeri veya polis birliğinin hangi bölümünün bu işle ilgisi olduğunu sorunuz. Biz suçlu, suçun mahiyeti, hangi tarihte işlendiği, suçun nerede işlendiği ve kurbanın adı hakkında bilgi toplamağa çalışıyoruz.**
- **Eğer doğrudan bir birliği tespit edemezseniz, birliğe işaret edebilecek başka bilgiler toplamağa çalışınız. Örneğin: Ne tip silahlar kullanıldı? Askeri birlik operasyonunu hangi şehirden yürüttü?**

Üssü neredeydi? Askerler hangi yoldan ilerlediler? Üniformaları nasıldı? Onların üniformalarının üzerindeki rütbeler ve araçlarının üzerindeki işaretler nelerdi?

- **Bilgilerinizi şu adrese gönderiniz: Officer for Turkey, Department of Democracy, Human Rights and Labor, United States Department of State, Washington, DC 20520.**

Bu belgede, Türk vatandaşlarından Türk Silahlı Kuvvetler ve Polis Teşkilâtı mensupları hakkında –muhbirlik değil– resmen casusluk yapmaları istenilmektedir. Kim tarafından? Sözde dost ve müttefik ABD tarafından. Türk insanını ülkesi ve devleti aleyhine casusluğa azmettiren bu Türkçe belge, gizli yöntemlerle mi dağıtılmaktadır? Hayır!.. Tam aksine halka açık mekânlarda, izinli toplantılarda, tarikat ve cemaat mekânlarında, kamu kurum ve kuruluşlarında, legal dernek ve siyasal partilerde, kısaca hemen her yerde. Sorumluları hakkında MİT, Emniyet ya da Cumhuriyet Savcılıklarınca başlatılmış yada hâlâ sürdürülmekte olan –bilinen– resmi bir takibat sözkonusu mudur? Kesinlikle hayır!..

Bu belge, şu gerçeği ortaya koymuştur: Türkiye, çok acıdır ama bir casus cennetidir. ABD, Almanya, İngiltere, İran ve benzeri ülkelerin casusları, Türkiye sözkonusu olduğunda, almış oldukları eğitimlerindeki "gizlilik" gibi teknik düzeydeki temel hususları bir kenara bırakarak, pervasızca "icra-i faaliyet" gösterebilmektedirler. Anlaşılan, casus-etki ajanı bulmak için klasik yöntemlere, örneğin, Fulbright, Konrad Adenauer, Heinrich Böll, Georgetown, Hoover, Tubingen gibi vakıf, enstitü, üniversitelerde özel seçime ve eğitime gerek kalmamıştır. Çünkü, ülke yönetiminde mevcut yerli işbirlikçilerinin sağladıkları "dokunulmazlık" sayesinde casusluk mesleği, tekniğe ihtiyaç duyulmayacak yöntemlerle adeta arabeskleştirilerek dejenere edil-

miştir, tabiri caizse ayağa düşürülmüştür. Nasıl mı? Gönüllü casus aday adaylarının irtibat kurabilecekleri adres ve telefonlar verilerek!.. İşte, Washington'da telefonla ulaşabileceğiniz iyi derecede Türkçe bilen resmi görevlinin adı Mauerau Greenwood. Kendisiyle görüşmek, pardon Türk Silahlı Kuvvetlerini ve Türk Polisini şikâyet etmek için önce 600 Pennsylvannia Avenue. SE, 5. Washington DC 20003 adresindeki "Amnesty International USA" binasına giderek 5. kattaki odasında yüzyüze konuşabilirsiniz. İsterseniz, (202) 544.02.00 nolu telefondan dahili 222 numaralı telefonu isteyerek bizzat bir öngörüşme ile randevu da alabilirsiniz. Diyelim ki, Türkiye'desiniz. Ve yol paranız yok, ABD sefaretinden vize alabilmek için deklare edebileceğiniz bir mal beyanına da sahip değilsiniz. İşte bu durumda, çaresiz olduğunuzu hiç düşünmeyin, çünkü Greenwood ile öngörüşmeyi yaptıktan itibaren CIA'nın "müşfik kanatları" tarafından şefkatle (!) sarıldığınızı ve tüm kapıların –Delta ve TWA'ya ait uçak kapıları dahil– size açıldığını görürsünüz.

Gerçeği tam ifade etmek gerekirse, Greenwood amatör muhbirlerle-casus aday adayları ile ilgilenmektedir. PKK ve benzeri kürtcü örgüt militanlarının aynı prosedüre tabi olarak bu kapılardan geçebilmesi için Henri Barkey'den[1]; Fethullahçıların ve diğer şeriatçı mürit militanların da Graham Fuller'den randevu ve onay alması gerekmektedir. Bu CIA görevlilerinden en çok meşgul edileni, hiç şüphesiz ki

---

1 ABD Dışişleri Bakanlığı Politik Planlama Merkezi'nin Türkiye sorumlusu olan Henri Barkey, Türkiye'ye karşı uygulanan "Kontrol Edilebilir İstikrarsızlık Politikalarının" mimarlarından belki de en tehlikeli olanıdır. Başta ABD yanlısı aynlıkçı Kürt örgüt ve temsilcileri olmak üzere, Süryani, Ermeni, Pontus ve benzeri etnik aynlıkçıları koordine ile yönlendiren Barkey'in, Türkiye'nin Washington Büyükelçisi Baki İlgin ile yakınlığı, bu ülkede yaşayan Cumhuriyet aydını Türklerin haklı eleştirilerine neden olmaktadır. Bilgi için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Etki Ajanları-Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu", Yeni Hayat, 70, Ağustos 2000, s. 23 ve 29; On Line erişim: http://www.kamalistler.cjb.net; http://www.nursuzlar.cjb.net; http://www.yenihayat.org

Graham Fuller'dir. Özellikle fethullahçılar, hocaefendilerini ziyaret etmek ve de mümkünse hocaefendilerinin soluk aldığı havayı soluklamak ve çevresinde küçük bir koloni oluşturabilmek için Graham Fuller'i öylesine yoğun biçimde aramışlardır ki, fazla mesaiden bunalan bu CIA görevlisi, geçtiğimiz ay içinde Pennsylvania'daki FBI mülkü çiftlikte ağırlanan hocaefendiyi (!) ziyaret etmiş ve giderek büyüyen başvuru sorununun çözümüne somut katkılarda ya da önerilerde bulunmasını istemiştir[2].

Her neyse, biz yine sözkonusu belgemize dönelim. Diyelim ki, ABD'ne gitmek için şartlarınız uygun değil. Üstelik ille de Türkiye Cumhuriyeti'ne ihanet etmek ya da en azından devletinizi gammazlamak istiyorsunuz. Belge, size bu olanağı da hazır altın tepsi içinde sunuyor. Hem de ingilizce bilmenize bile gerek yok. Türkçe ihbar mektubunuzun formu bile hazır:

---

2. FBI tarafından yaklaşık 10 yıl önce cemaate ait "Altın Nesil Vakfı"na tahsis edilen Pittsburg'daki çiftlikte, resmi korumaların yanısıra kalabalık bir hizmetli kadrosu ile birlikte yaşayan Fethullah Gülen, güvenlik gerekçesiyle, DGM'de görülen davasına sahte adres belirtmiştir. C/O2 JACOB DRIVE PERRINEVILLE, NEW JERSEY 03835 USA adresinde ikâmet eden kişi, cemaatin Amerika Kıta-Ülke İmamı görevini deruhte etmekte olan İsmail Yediler kod adlı İsmail Büyükçelebi'dir. Evin fotoğrafı için bkz. http://www.kamalistler.cjb.net Cemaatin koordinasyon merkezi olarak bilinen bu adreste, cemaatin tüm halkla ilişkiler ve propaganda faaliyetleri yürütülmektedir. Aynı zamanda posta dağıtım merkezi işlevi de gören bu adreste, Kemal Özgür kod adlı bir fethullahçı yönetiminde bir internet servisinin de (Türkforumu) yakınlarda faaliyete geçirildiği bilinmektedir. Mahkemeye sahte adres vermek Fethullah Gülen'in ilk vukuatı değildir, daha önce de –kendisi ABD'de bulunduğu halde– ikâmet adresi olarak İzmir Kemeraltı'nda bir yer göstererek şahsım hakkında 5 ve 10 milyarlık iki tazminat davası açmıştır. Sözkonusu ikâmet (!) adresinde, cemaate ait Nil A.Ş.'ne ait bir kitabevi (871. Sokak, No.47, Konak) bulunduğu saptanmıştır. Fethullah Gülen'in Henri Barkey, Graham Fuller, Paul Henze gibi isimleri, ABD'deki resmi ikâmetgahı olan Pittsburg'daki izci kamplan arasında yer alan göl kıyısındaki tahsisli çiftliğinde kabul ettiği; ayrıca, Türkiye'den gelen ziyaretçilerini de bu çiftlikte ağırladığı; buna karşılık sık sık New York, New Jersey, Washington gibi yakın merkezlere seyahat ettiği; mesafenin uzak olması nedeniyle Haziran 1999'de Seattle'da gerçekleştirilen –genişletilmiş– bölge toplantısına gidemediği, ancak kendisini temsilen İsmail Büyükçelebi'yi gönderdiği kaydedilmektedir.

MEKTUP ÖRNEĞİ

(BURAYA TARİH KOYUN)

Sayın Madeleine Albright
Dışişleri Bakanı
Amerika Birleşik Devletleri Dış İşleri Bakanlığı
Vaşington, DC 20520

Sayın Bakan Albright,

Dış Operasyonlara Ödenek Ayrılması hakkındaki kanunun 570. maddesi olan Leahy Kanunu ile ilgili olarak bir güvenlik birliği tarafından insan haklarına aykırı hareket edildiği dikkatimizi çekmiş bulunuyor. Bu kanıt konusunda size bilgi vermek istiyor ve burada adı geçen birliğe Leahy Kanununun uygulanıp uygulanmaması gerektiğine karar vermek amacıyla bir tahkikat başlatılmasına gereğini arz ediyoruz.

(BELİRLİ GÜVENLİK BİRLİĞİNİN İNSAN HAKLARINA AYKIRI DAVRANMASI HAKKINDA DETAYLI BİLGİYİ YAZIN)

Bu konuyu gözden geçireceğiniz için çok teşekkür ediyoruz.

(İMZALAYIN).

I. TÜRKİYE'DE İHANET KAVRAMININ KURUMSALLAŞMASI

Dört sayfalık bu ihanete azmettirici belgenin alenen dağıtıldığı ilk yer, İstanbul Barosu'nca düzenlenen uluslararası bir toplantı. Toplantının davetlilerine bakıldığında, hiçbirinin bu belgenin içeriğine ters düşmeyecek isimlerden oluştuğu görülüyor: Anne Burley (Amnesty International USA Avrupa Seksiyonu Başkanı), Yücel Sayman (yorumsuz), Akın Birdal (yorumsuz), Yılmaz Ensaroğlu (yorum-

suz), P. Dankert (Avrupa Parlamentosu Türkiye Delegasyonu Başkanı), Derek Evans (A.I.-USA Avrupa Seksiyonu Sekreteri), Şanar Yurdatapan (yorumsuz), Helsinki Yurttaşlar Derneği, HADEP, İHD, Mazlum-Der gibi kuruluşların Güneydoğu şube yöneticileri, Almanya Dış İstihbarat Servisi BND'nin kontrolünde Türkiye'de etnik ve dinsel bölücülükle doğrudan ilgili espiyonaj ve provokasyon faaliyetlerini sürdüren, Türkiye'nin Güney Doğusunda "Kürdistan"ı ve de başkenti olarak da Diyarbakır'ı "de facto" pozisyonunda kabul ve ilân eden Konrad Adenauer Vakfı ile Heinrich Böll Vakfı temsilcileri-uzmanları ve daha pekçokları.

Yücel Sayman'ı Türk kamuoyu İstanbul Barosu Başkanı olarak tanır. Daha ötesi pek bilinmez. Örneğin, Türk Anayasası'nın ve Türk Cumhuriyeti'nin ruhunu oluşturan "Egemenlik Kayıtsız Şartsız Ulusundur" hükmünü erozyona uğratacak uluslararası toplantılar[3] düzenlediği; buralarda Hasip Kaplan'dan (yorumsuz) Lars Peter Schmidt gibi artık deşifre olmuş Alman istihbaratçılarına kadar pekçok ünlüyü (!) konuşturduğu –tabii ki bu toplantılara hasbelkader çağrılan Prof.Dr. Mümtaz Soysal gibi Cumhuriyet aydınlarını tenzih ederiz–; F tipi cezaevleri konusunda hemen her kanalda konuşmalar yaparken, koğuş tipi cezaevlerinde örgütiçi infaz kapsamında –üstelik sorgulama ve infaz aşamaları kaydedilen– işkence ile öldürülen mahkûmların yaşama haklarına hiç ama hiç değinmediği; keza, bölücü ve şeriatçı teröristlerce şehit edilen güvenlik görevlilerinin ve geride bırakmış oldukları ailelerinin temel insan hakları ile hiç mi hiç ilgilenmediği; ulusal gurur ve onur, bağımsızlık,

3. Tipik iki örnek: "Kopenhag Kriterleri: Avrupa Konseyi ve Avrupa Birliği'nin Ortak Paydası mı?" (Heinrich Böll Vakfı-İstanbul Barosu, 24-25 Haziran 2000, Dorint Park Plaza Oteli, Taksim-İstanbul) ve "Türkiye ve AB Ulusal Egemenlik Haklarının Devri" (Konrad Adenauer Vakfı-İstanbul Barosu, 28 Ekim 2000, Armada Otel, Sultanahmet-İstanbul).

laik hukuk sistemi gibi kavramları yok ve gereksiz saydığı; örneğin, türbana destek verirken, türbana karşı hukuksal mücadele verdiği için vahşice öldürülen meslekdaşı Gümüşhane Barosu Başkanı'nı gözardı ettiği; keza Sivas Katliamına karşı suskun kaldığı ve bu yüzden şeriatçı basının ve de Baro içindeki yandaşlarının tam desteğini[4] aldığı gibi hususları bilenlerin sayısı oldukça azdır.

Yücel Sayman'ın tüm bu faaliyetlerine rağmen İstanbul Barosu'na ikinci kez seçilmesi, Türkiye'de gerçek insan haklarının, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmezliğinin de üstünde olduğu gerçeğini, istismar-ihmal ve suistimal boyutuyla ortaya koyan en tipik örneklerden biridir. Türkiye, bu haliyle –pardon vurdumduymazlığıyla– dünyanın özgürlükleri en sınırsız ülkesidir. Türkiye, Cumhuriyeti özgürlükler adına yıkmaya çalışanların, savunmaya çalışanlardan daha özgür ve güçlü olduğu garip bir ülkedir. Dünyanın hiçbir demokratik ülkesi, ABD ve AB ülkeleri dahil, kamu

---

4. İstanbul Barosu'nun 1998 yılı seçim sonuçlarını Akit gazetesi, "Baroda Laikçiler Hezimete Uğradı: İstanbul Barosu Başkanlığını Yücel Sayman tekrar kazanırken, azılı başörtüsü düşmanı Genç Çağdaşlar Grubu, yaygaralarına rağmen varlık gösteremedi" başlığı altında uzun bir haberle duyurmuştur. Aynı gazetenin 27.10.1998 tarihli nüshasında A. İhsan Karahasanoğlu'nun yazısının başlığı "Baro Seçimleri ve 'Emanet Oy'un Düşündürdükleri"dir. Şeriatçı basın, Sayman'a emanet oyların gitmesini sağlamak için 'türbanla yemin edilebilir' sözünü kendi yandaşlarına güvence olarak yayınlamışlardır. Keza, Alman vakıfları lehine tavır sergilediği bilinen ANAP İstanbul Milletvekili Bülent Akarcalı bile, 8.6.1999 tarihli Milliyet gazetesine demeç vererek şu cümlelerle İstanbul Barosu yönetimini kamuoyuna şikâyet etmiştir: "Avrupadan alınan parayla İstanbul'da düzenlenen toplantıya, Türkiye'yi sürekli olarak dışarıda işkenceci olarak gösterme çabasında olan yabancılar, Türkiye'den ise bölücülük konusunda neredeyse özel yetiştirilmiş kişiler katıldı. Toplantıdan haberim olunca kendilerine yazdım. 'Bu toplantı düzmece bir toplantı, yalnızca Türkiye'yi ithamı için düzenlenmiş bir toplantı' dedim. Çağırdıkları kişiler, daha toplantı yapılmadan İngilizce hazırlanmış nihai sonuç bildirgesiyle geliyorlar. Türkiye'yi Avrupa'nın parasıyla teşhir ettiler. Sayman, yaratılan canavarın büyüklüğünü görünce, sonuç bildirgesinin yayınlanmasına kendisi de karşı çıkmak zorunda kaldı".

güvenliği gerekçesiyle kayıtlara geçmiş, sürekli izlemede tutulan bireylerine sınırsız özgürlük tanımazlar. IRA taraftarı olduğundan kuşku duyulan birinin sözde özgür ve özerk BBC'de konuşma yapması mümkün değildir, hatta dolaylı haber olarak bile verilmesi olanaksızdır. ABD'nde "sol" damgası vurulan aydınların maruz kaldıkları baskılar (taciz ölçüsünde izleme, kamu görevi ve askerlik yaptırmamak, pasaport sınırlamaları vd.) artık hiç kimsenin meçhulü değildir. Keza, kamu düzeninin korunması, Almanya'da Anayasa dokunulmazlığı ölçüsündedir; rejim karşıtlarının tipik ve bilinen bir örnek olarak Bader Meinhoff çetesi üyelerinde olduğu gibi yaşama hakları bile sözkonusu edilemez ve kimse de Alman Devleti'ni imaen bile olsa suçlayamaz.

A.B.D. Dışişleri Bakanı Madeleine Albright, A.B.D. çıkarları açısından risk ifade eden ülkelere ve de kişilere, bu yılın başında son derecede net bir gönderme yapmıştır: "**ABD'nin belleği sonsuzdur**!". Yüzde yüz doğrudur ve haklıdır. Büyük devletlerin belleğinin dostu ve düşmanları için sonsuz olması gerekmektedir. Ya Türkiye'nin?!. Türk Devletinin bir süredir yönetildiği çapsız yöneticiler ve etki ajanları sayesinde belleği güdükleştirilmiştir, hatta sıfırlandırılmıştır. Daha dün Yaşar Kemal'in Türkiye'ye, Türk Devletine, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne hakaretler yağdıran söylemlerini, bugün unuttuk, unutturulduk. Yarın da Şevki Yılmaz'ı, Yaşar Kaya'yı, Mehmet Sabri Erbakan'ı, Metin Kaplan'ı, Hasan Mezarcı'yı, Taner Akçam'ı, Halil Berktay'ı, Cengiz Çandar'ı, Nazlı Ilıcak'ı, Mehmet Eymür'ü, Merve Kavakçı'yı, belki de Abdullah Öcalan'ı ve de onbinlerce şehidimizin acısını unutacağız, unutturulacağız. Türkiye, işte bu olgu nedeniyle uyanamamakta, derlenip toparlanma fırsatı bulamamaktadır. Politika, Basın ve daha pekçok alanda Türk Devletinin belleğini yokeden etki ajanları bizi yönetmeye, ülkenin gündemini belirlemeye, kamuoyu oluştur-

maya devam etmektedirler. Bunca Devlet, Türklük ve Cumhuriyet düşmanı şeriatçı ve ayrılıkçı-etnik ırkçının yanısıra, bu statükonun devamından yana olan dış ülkelerin de lojistik desteği eklendiğinde, bu kara yazgının biz örgütsüz-dağınık Cumhuriyet aydınları tarafından değiştirilmesi hayli zor görünmektedir.

Ya Atatürk?!. Atatürk döneminde Türk Devleti'nin belleği sonsuzdur. Adı farklı olsa da ihanet sahiplerinin adlarından oluşan ilk andıcı hazırlama ve gereğini yerine getirme onuru Atatürk'e aittir[5]. O'nun "150'likler Listesi" olarak anılan bu ilk memosunda isimleri yazılı 150 vatan haini, Türk vatandaşlığından çıkarılarak sınırdışı edilmiştir. Atatürk, bu bellekle uyumlu "misilleme politikaları" üreterek uygulamaya sokmuştur: Etabli sorunu, Musul sorunu, sefaretlerin Ankara'ya nakli sorunu, Osmanlı dış borçlarının ödenmesi sorunu, yabancılara ait okullarda tarih ve Türkçe derslerinin Türk öğretmenleri tarafından Türkçe okutulmaları sorunu, Pozantı-Nusaybin demiryolu hattının devletleştirilmesi sorunu, Uluslararası Boğazlar Komisyonu sorunu, Türkiye dışında yaşayan Türklerin insan hakları sorunları, Hatay sorunu ve daha pekçok sorunda, Atatürk Türkiye'si, İngiltere, Fransa, Yunanistan gibi devletlere istediğini yaptıracak, sorunların çözümünü dikte ettiği biçimde sonuçlandırılacak misilleme politikalarını hayata geçirmiştir. Bu dönemin çok iyi bilinmesi, günümüz yöneticilerinin gü-

---

5. Lozan Barış Müzakereleri sırasında, İngiltere, Fransa, İtalya gibi devletler, mütareke dönemindeki işbirlikçilerinin cezalandırılmasını önlemek için "genel af" isteminde bulunmuşlardır. Mustafa Kemal ATATÜRK, kendi çıkarları için düşmanla işbirliği yapan dönemin etki ajanlarını ve işbirlikçilerini (Refik Halit Karay, Refi Cevat Ulunay, Ahmet Anzavur, Çerkez Ethem ve ağabeyleri Tevfik ve Reşit Beyler, Damat Ferit Paşa vd.) dış baskıyla affetmek yerine, onlara ilk ulusal andıçta yer vererek, 150'sinin de Türk vatandaşlığından çıkarılmasını ve sınırdışı edilmelerini –ki önemli bir bölümü önceden yurtdışına kaçmıştır– sağlamıştır.

dük ve kısır ve de teslimiyetçi politikalarının daha iyi teşhirine imkân verecektir.

Türkiye'de çok ayrıntıya ve örneklendirmeye gitmeye gerek yok, tüm dış odakların akredite ettikleri, hatta Türkiye Cumhuriyeti'nin kurumlarından bile üstün tuttukları ve güvenilir buldukları, sözde insan hakları savunucularının toplandıkları dernekler ikiye ayrılır: Azınlık ırkçısı sosyalistlerin derneği, azınlık ırkçısı şeriatçıların derneği. Peki sorarsınız, hiç mi Cumhuriyet aydınlarının, gerçek insan hakları savunucusu entellektüellerin kurdukları kuruluş yok?!. İsterseniz kurmayı deneyin, tabii Valilikten ve dış faaliyet izni için Bakanlar Kurulu'ndan onay alabilirseniz. Kurdunuz diyelim, dış basını bıraktık, önce Türk Basındaki etki ajanlarının barikatını aşıp da sesinizi duyurma şansınız var mı? Kesinlikle yok!.. Sözde insan hakları savunucu örgüt temsilcileri, konuk devlet adamları, diplomatları Türkiye'ye geldiklerinde İHD, Mazlum-Der ve Fener Rum Patrikhanesi'nden sonra sizi de ziyaret ederek dinlerler mi? Asla!.. Yurtdışındaki insan hakları ihlallerini saptamak ve müdahalede bulunmak için maddi güç bulabilir misiniz? Tabii ki hayır!.. Yanıtları belli bu soruları arttırmak mümkün. Neden hesap sorma, devletin kendi kendini savunma mekanizmasını harekete geçiremiyoruz?!. Ve hangi nedenle ve ne süreyle, gerçek çapını ve kapasitesini bildiğimiz malûm politikacılara, gazetecilere, sözde sanatçılara, şeriatçı ve bölücü medya kuruluşlarına, vakıflara, derneklere, tekke ve zaviyelere, örgütlere, espiyonaj ve provokasyon amaçlı dış vakıf temsilciliklerine, casus diplomatlara ve sahtekâr-ikiyüzlü insan hakları sömürücülerine –sözde demokrasi adına– tahammül etmek zorundayız? Daha hangi süreyle altımızın oyulduğunu, bağımsızlık ve özgürlüğümüzün altımızdan kayıp gidişini sessiz-sonuçsuz çığlıklar atan seyirciler gibi izlemek durumunda kalacağız?!.

II. A.B.D. DERİN DEVLET YAPILANMASI VE ANDIÇ TRAFİĞİ

ABD, sonsuz belleğe, derin devlet kavramı ile bütünleşen ve birbirleri ile uyumlu çalışan kurumları sayesinde sahip bulunuyor. ABD'nin iç ve dış tehdit odaklarının –tabiri caizse– çetelesini tutan, izleyen, raporlaştıran ve sonra da gereklerini yerine getiren kurumlar ağının zirvesinde Ulusal Güvenlik Konseyi (NSC) yeralıyor. ABD Başkanı, bu Konseyin de Başkanlığını yürütüyor. Altında ise Başkan Yardımcısı, Dışişleri Bakanı ve Savunma Bakanı bulunuyor. İstihbarat konularında CIA Başkanı, askeri konularda da Genel Kurmay Başkanı, bu Konseyin "dışarıdan" ancak "sürekli-değişmez" danışmanı statüsünde görev yapıyor(6). Ayrıca, derin devletin zirvesinde, NSC gibi yürütme yetkisi olmayan, ancak NSC'nin yol haritasını saptayan, bir başka ifadeyle A.B.D. ulusal güvenliğinin ilkelerini ve stratejisini belirleyen Amerikan Ulusal Güvenlik Komisyonu da son iki yıldır ülkenin geleceğinde önemli rol oynuyor(7). Pentagon, CIA, FBI, DIA, NSA, SDDS, CFR gibi doğrudan iç ve

---

6. 1947'de Ulusal Güvenlik Yasası ile kurulan NSC'nin ulusal güvenlik danışmanları bile, çoğu zaman Dışişleri Bakanlarını bazen de Başkanları bile gölgede bırakacak etkinliğe, karizmaya sahip olabilmektedirler. Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Sandy Berger gibi iz bırakan ulusal güvenlik danışmanlarının yanısıra, Oliver North, Amiral John Poindexter, Bud McFarlane gibi teröristlerle işbirliği yapmaktan hüküm giyenlere de rastlanmaktadır. Bu Konseyin daha alt düzey danışmanlarının bile yurtdışı operasyonları yapacak yetki ve pervasızlığa sahip oldukları, ambargo kapsamındaki İran'a gizli silah satılması; elde edilen paralarla Nikaragua'da yasal yönetime karşı savaşan Kontra gerillalara yasadışı destek sağlanması gibi örneklerden anlaşılabilir. Buna rağmen, ABD yönetimi, kabul edilemez bir çifte standartla Türkiye'de yetki sınırları Anayasa'da belirlenmiş MGK'nu demokrasiyle bağdaştıramamakta ve örtülü biçimde yetkilerinin törpülenmesini, asker sayısının azaltılıp, sivil sayısının arttırılmasını isteyebilmektedir.

7. 1998'de oluşturulan bu Komisyonun (yaygın olarak eşbaşkanlarının adıyla anılan Hart-Rudman Komisyonu) asli görevi, ABD'nin yeni yüzyılda milli gü-

dış güvenlikten sorumlu kurumlar da, belirlenmiş sınırlar içinde ve rekabet etmeksizin yasal fonksiyonlarını yerine getiriyorlar[8]. Tüm bu kurumlar, derin devletin gücünü temsil ediyorlar.

Ya işin mutfak kısmı?!. Dış Temsilciliklerden gelen raporlar, Amnesty International USA ve benzeri sözde NGO'lara gelen ihbar metinleri, her türlü istihbari bilgiler, bölgelere ve konularına göre tasnif edildikten sonra, ilgili alt kurumlara değerlendirme için gönderiliyor. Örneğin, Türkiye sözkonusu olduğunda, özellikle Amerikan Üniver-

---

venlik stratejisini belirlemek; gerekli raporları hazırlamak ve Başkan'a sunmaktır. Milli Güvenlik Komisyonunu üyeleri arasında uzmanlık konularına göre, akademisyenler (CSIS uzmanı Anne Armstrong, Newton Gingrich), eski askerler (Harry D. Train, John Galvin), deneyimli istihbaratçılar (James Schlesinger), bürokratlar ve eski parlamenterler (Lionel H. Olmer, Andrew Young, Leslie Gelb), gazeteciler (John Dancy) ve de profesyonel yöneticiler (Norm R. Augustine, Donald B. Rice) gibi alanlarında sivrilmiş isimler dikkat çekmektedir. Komisyonun Mayıs 2000 tarihli son raporu, ABD yönetimi açısından "yol haritası" konumundadır. İşte bu ülkeyi daha da büyük yapmayı amaçlayan temel hedefler-talimatlar: "Amerika'yı savunun; bu ülkenin yeni çağdaki tehlikelere karşı güvenli olmasını temin edin; bu ülkenin sosyal dayanışmasını, ekonomik rekabet gücünü, teknolojik dehasını ve askeri gücünü sürdürün; değişme çağıyla gelen bölücü-parçalayıcı odakların uluslararası merkezler tarafından uysallaştırılmalarına yardımcı olun; özellikle Çin, Rusya Federasyonu ve Hindistan gibi büyük kilit güçlerin doğmakta olan yeni uluslararası sisteme entegrasyonuna yardımcı olun; diğer güçlerle birlikte yeni global ekonominin dinamizmini gözetin; uluslararası kurumların ve uluslararası hukukun etkinliğini artırın, geliştirin; ABD'nin ittifaklarını ve diğer bölgesel mekanizmaları, bu ülke ortaklarının daha çok otonomi ve sorumluluklar üstlenecekleri şekilde değiştirin!.." Görüldüğü gibi, Türkiye için böyle bir "yol haritası" çıkaracak, MGK altında yeralan benzeri bir Milli Güvenlik Komisyonu bulunmamaktadır. Türkiye, devlet yapılanmasında benzeri kurumlara mutlaka yer verirken; kendi yol haritasını çıkarırken, ABD için belirtilmiş hedef öngörülerinin tam tersine hedef öngörüleri belirlemek zorundadır. Zira, ulusçuluk, emperyalizmin her türlüsüne, özellikle ABD emperyalizmi gibi en tehlikelisine karşı olmayı, önlem almayı gerektirmektedir.

8. Türkiye'de ise, PKK terörünün onbinlerce can aldığı sırada bile Türk istihbarat örgütleri arasında anlamsız bir çekişme, engellemeye yönelik bir rekabet

sitesi ve Georgetown Universitesinin yanısıra, yarı müstakil olarak da Birleşik Devletler Barış Enstitüsü (USIP) –ki burada Andıç kurbanı (!) diye takdim edilen Cengiz Çandar'ın yanısıra Mark Grossman, Morton Abramowitz gibi Türkiye'de bilinen isimlerin görev yaptığı önesürülüyor– ile Edgar Hoover Enstitüsü, Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (CSIS), Küresel Barış Merkezi, Kürt Enstitüsü gibi alt kurumlar devreye sokuluyor. Bu alt kurumların toplantılarında ise Türklerden özellikle fethullahçı-nurcu kesim adına Dr. Hakan Yavuz, Prof.Dr. Şerif Mardin, kürtlerle ilgili Prof.Dr. Doğu Ergil, nakşilerle ilgili Merve Kavakçı, Elisabeth Özdalga, joker olarak da Cengiz Çandar, en sık rağbet ile davet edilen edilen isimler olarak dikkat çekiyor. Bu alt kurumlarda etkili olan ABD'li istihbaratçılar arasında ise Dr. Chomsky, Henri Barkey, Paul Henze, Graham Fuller, Dr. Michael Gunter, Richard W. Murphy, Francis J. Ricciardone gibi isimler başı çekiyor. Değerlendirilen tüm kişiler ve kurumlar, ülke (ABD) çıkarları açısından dost-düşman sınıflanmasına sokulduktan sonra, önerilerle birlikte bir rapor halinde bir üst makama gönderiliyor. Bir başka ifadeyle, Türkiye'de kullanılacak etki ajanlarının belirlenmesi, lojistik destek sağlanması, bu memorandumların gereğini yerine getirmekle yükümlü sözkonusu alt kurumlar tarafından gerçekleştiriliyor. Özetle söylemek gerekirse, her gün yüzlerce bilgilendirme-değerlendirme raporunun ve de

---

sözkonusuydu. Bugün bile MİT, Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma ve diğer birimler arasında uyumlu, planlı, koordineli bir çalışmadan söz etmek mümkün değildir. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesini bir kanser gibi kuşatmış fethullahçı kadroların tasfiyesi, MİT içinde hala var olan fethullahçı kalıntıların da temizlenmesinden sonra "gizlilik" ve "güvenlik" kavramları ancak anlam kazanacaktır. Sözkonusu koordinasyonu sağlayacak bir "Türkiye Cumhuriyeti'nin Anayasasını Koruma Örgütü"nün kurulma zamanı çoktan gelmiştir. Tüm büyük ülkelerin, iç istihbarat ve güvenlik birimleri ile dış istihbarat birimleri arasında yönlendirici, politika belirleyici bir ara örgütü (BfV, MI6 gibi) mutlaka bulunmaktadır.

memorandumun (andıç) döndüğü bir trafik sözkonusu[9]. Ve A.B.D. tarihinde hiç kimse çıkıp da, birinci derecede gizliliğe sahip bu andıçları deşifre etmiyor, hele hele hazırlayan kurumları ve yetkililerini mahkemeye verecek bir sapkınlığa tevessül etmiyor. En basitinden, çok sıkı bir istihbarat araştırmasından sonra akredite edilmiş yabancı basın mensuplarının, doğal olarak en çok ilişkide bulunacakları Dışişleri Bakanlığı binasının ilk iki katından yukarıya çıkmalarına izin verilmediğini kimse sorgulayamıyor. Ya bizde?!. Nedense, ikiyüzmilyonu aşkın ABD vatandaşı arasından, Nazlı Ilıcak, Cengiz Çandar, Gülay Göktürk, Recai Kutan, Deniz Baykal, Mehmet Barlas, Mesut Yılmaz, Fehmi Koru ve benzerleri gibi bir tek bile demokrat (!) çıkmıyor. Tabii bu nasıl demokratlıksa!..

III. ETKİ AJANI BORSASINDA SERBEST PİYASA EKONOMİSİ KOŞULLARI VE PAZARLAMA YÖNTEMLERİ

Türkiye'de devlete ihanet etmenin dayanılmaz hafifliği içinde, en küçük çıkar karşılığı kendisini –tüm birikimleri

---

9. Almanya'da da memorandumlar, kamu güvenliğinden birinci derecede sorumlu "Federal Anayasa'yı Koruma Teşkilâtı"nın onayından sonra yayınlanmaktadır. Alman Federal İstihbarat Servisi (Bundesnachrichtendienst), dünyanın her tarafından gelen raporları, GÜNDE İKİ KEZ, Başbakanlık, Dışişleri Bakanlığı, BfV, İçişleri ve diğer ilgili departmanlara iletmektedir. Bu bilgi akışı içinde ulusal güvenlik ve çıkarlar kapsamında kamu görevlilerinin bilmeleri gerekenler ayrı, üniversitelere verilmesi gerekenler ayrı, kamuoyuna duyurulması için basına verilenler ayrı, yurtdışındaki Alman vatandaşlarına iletilecekler de ayrı memorandumlar halinde ilgili birimlerce yayınlanmakta ve servise konmaktadır. Almanya'da da bu memorandumların eleştiri konusu yapılması hiçbir dönemde ve hiçbir şekilde sözkonusu olmamıştır. Devlet bilincine sahip vatandaşların çokluğu, bir ülkenin güçlü olması ile doğru orantılıdır. Geniş bilgi için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Yeni Dünya Düzeninde Şekil Değiştiren Bir Soğuk Savaş Örneği: Türkiye (MİT) ve Almanya (BND/BfV) Arasında Yüzyıllık Güç Kavgası", Yeni Hayat, 66, Nisan 2000, s. 24-30.

ve deneyimleri ile– isteyene kiralamaya hazır nice aydın bulunmakta. Bunlardan yurtdışında bulunan Mehmet Eymür gibi kimileri, kurduğu internet sitesinde, eskiden çalıştığı kurumun ve de devletin gizli bilgi ve belgelerini fabrikasyon mamule dönüştürerek pazarlama yapmakta ve de Henri Barkey sayesinde amacına ulaşmakta. Kimileri, ABD'nden yazı yazdığı gazete sorumlusunu tehdit edebilecek pervasızlık göstermekte. Sözde insan hakları kuruluşlarında görev alarak kendini CIA, BND, MI6'ya pazarlama çalışanların haddi hesabı ise belli değil. Ülkemizde resmen bir etki ajanı-casus borsası oluşmuş durumda. Eskiden, Yunanistan'a ve de Almanya'ya kaçan aşırı sol örgütlerin militanları kendilerini bu devletlerin servislerine pazarlarlardı. Sonra onları, Almanya'ya kaçan ülkücülerden bir grup (bu grup daha sonra menzilci oldu) ile hemen hemen tüm şeriatçı yapılanmalar izledi. Şimdi ise, moda, milliyetçi-muhafazakâr kesimle ikinci cumhuriyetçilerin bu borsada yeralması. Yurtdışındaki Türkiye ve Türk düşmanlığına, etnik ve dinsel bölücülüğe, ekonomik sömürüye, her alandaki çifte standarda, hatta ve hatta tipik bir örnek olmak üzere Alman ırkçıları tarafından Solingen'de diri diri yakılan vatandaşlarımıza ses çıkarmayanlar, şimdilerde daha da pervasızlaşarak gerçek içyüzlerini hem de kıvırmaksızın teşhire başladılar.

Türkiye'deki etki ajanı borsasının en iddialı pazarlamacıları, siyasal islâmcılar; en iddialı cemaati ise, hiç şüphesiz fethullahçılar[10]. Fethullah Gülen, Türkiye'den kaçmadan

---

10. İslamcı Basından ABD'nin önem ve gerekliliğine ilişkin bazı makale ve haber başlıkları:
İsmet Özel, "ABD Adam Seçerken Nelere Dikkat Etmelidir", Yeni Şafak, 10.11.2000.
Yaşar Kaplan, "Fazilet'in de Bir Amerikası Olmalı", Akit, 1.11.1999.
Ali Halit Aslan, "Erbakan Olayı ve ABD'nin Destek Kıstasları", Zaman, 10.7.2000.
Nuh Gönültaş, "Clinton: Ya Bir Yol Bulunacak, Ya Bir Yol Açılacak", Zaman,

–pardon şeker, tansiyon, anjin, mantar ve de prostata yakalanmadan– önce, Lynne Emily Webb adında bir A.B.D.'li kadın yazarın ABD ile ilişkisini sorgulayan sorusuna şu cevabı veriyordu: **"... Asya'daki bazı okullarda, Amerikalı öğretmenlerin çalışması buna delil olabilir mi? Amerikalı, Alman, İngiliz, kısaca her milletten öğretmen veya başka tür görevli dünyanın her tarafında, Türkiye'deki çeşitli okullarda, hattâ bazı hassas Türk resmi dairelerinde çalışmıyor mu? Meselâ, istihbarat teşkilâtımız olan MİT'in CIA ve MOSSAD'la şu veya bu şekilde münasebeti olduğu ve bazı konularda işbirliği yaptıkları bir vakıa değil mi? Aynı şekilde, Türk ordusu NATO içinde Amerika ordusu ile yakın işbirliği içinde değil mi?"**[11]. Görüldüğü gibi, dış odaklarla ilişkiye girmek, kendisine kıtmir (köpek) diyecek kadar mütevazi (!) bir ilkokul mezununda, MİT ve Türk Silahlı Kuvvetleri ile bir ve eş düzeyde tutacak, kıyaslayacak megolomaniyi yaratabiliyor. Müritlerinin kimi çıkarlarından, kimi düşük IQ'sundan, kimi küçük yaştan itibaren risalei nur eğitimiyle akıl ve mantık yürütme yetisi güdük bırakıldığından ve de tüm inançları-fikirleri bir tek şeyh üzerine bina edildiğinden, tartışılması mümkün olmayan kavramları bile değişen durumlara kolayca ve de ahlaksızca adapte ettirebiliyorlar. Örneğin: Vatan kavramı gibi...

Daha düne kadar ABD ve Avrupa'dan bahsederken, "Şeytan Amerika", "Gavur-Şer Cephesi", "Batı Kulübü",

---

17.11.2000; "Clinton'un İnce Ayarı", Zaman, 16.11.1999.
"Akit'e Baskılar Clinton'un Gündeminde", Akit, 20.11.1999.
"Clinton Ders Verdi", Zaman, 16.11.1999.
"ABD'den Birdal Tepkisi", Zaman, 30.3.2000.
"Din Özgürlüğünüz Var mı?", Zaman, 16.12.2000.
"ABD'liler MHP'li Yahnici'nin Evinde", Akit, 31.3.2000.
"ABD'lilerden Doğu Turu", Zaman, 4.5.2000.

11. Lynne Emily Webb, İftiranın Değişmeyen Mantığı, (İstanbul: Feza Yayıncılık, 1999), s. 134.

"Zalim ve Kefere Avrupa", "Tek Dişi Kalmış Canavar" tanımlamalarını kullanan şeriatçılar, şimdilerde, ABD'ne ve AB ülkelerine övgüler düzüyorlar, merhametlerine sığınıyorlar, mahkemelerine gidiyorlar; bir yandan öz vatanlarını pazarlarken, diğer yandan öz devletlerini acımasızca şikâyet ile ihbar ediyorlar, tazminat davaları açıyorlar. Düne kadar "ittihadı islâm"dan başka hiçbir amaç teleffuz etmeyenler, bugünlerde AB'ye girilmesi doğrultusunda yoğun propaganda sürdürüyorlar. Ne değişti?!. Fikirlerin değişebileceğini varsayalım. Ya vatan, bayrak, bağımsızlık, özgürlük gibi kavramlar?!. Bunların değişmesi mümkün mü?!. Cumhuriyet aydınları için asla ama Cumhuriyet düşmanları-etki ajanları için binlerce kez evet!..

Zaman gazetesinden hiç yorumsuz bir alıntı:

"Bu ülke her geçen gün daha fazla yaşanmaz hale geliyor. Bu sınırlardan çıkıp bir yerlere gitmek isteyenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Bu ülkeyi yaşanmaz kılanlar ise zaten bunu arzu ediyor olmalılar ki 'yanlışlıklar komedyası' sürdürülüyor, devam ediyor.

'PKK ile mücadele'de yapılan yanlışlar nasıl Kürtlerin önemli bölümünü PKK'ya doğru itti ise 'irtica ile mücadele'de yapılan kasıtlı yanlışlar halkın önemli bölümünün 'vatan-millet-Sakarya' kavramlarında önemli ölçüde aşınmaya, değişikliğe yol açıyor....

Çevreme bakıyorum da ne kadar çok insan Yeşil Kart başvurusunu sabırsızlıkla bekliyor. ABD bu yıl 1011 Türk'e kura ile yeşil kart verecek. Her yıl Türkiye'den Yeşil Kart başvurularına katılım çığ gibi büyüyor. (Bu arada Yeşil Kart kurasına katılmak isteyenler için başvurular 3 Ekim-1 Kasım tarihleri arasında yapılıyor. Geniş bilgi için http://www.state.gov adresine bakılabilir).

... Psikolojik savaşı liseli-üniversiteli kızların ba-

şörtüleri üzerinden yapıyorlar. Çocukların karşısına eli silahlı polisleri çıkarıyorlar, çatılara keskin nişancılar yerleştirerek topluma korku veriyorlar. Böyle muameleye tabi tutulan, İslâmın emri ile derin devletin kanunsuz emirleri arasında tercihe zorlanan insanların ne yapmaları beklenir, vatan-millet-devlet hakkında ne düşünürler ki?... Bunların yaşanmaya başladığı bir toplumda yaşamak istememek, vatanı terk etmek normal olmalı.

Vatan sevgisi mi dediniz?

Almanya'ya göç bize 'Doğduğun yer mi yoksa doyduğun yer mi vatandır?' sorusunu doğru cevaplandırmamızı sağlamıştı. AMERİKA İSE VATANI, 'DAYAK YEMEDİĞİN YERDİR' DİYE TANIMLAMAMIZA YARIYOR! Galiba bu tanım daha fazla efradını cami, ağyarını mani!..

Evet evet, galiba ben de böyle düşünmeye başladım. 'Beni Türkiye'de bilmem kim sömüreceğine Brüksel sömürsün. Hiç değilse Brüksel dövmüyor, sadece sömürüyor!"[12].

---

12. Zaman gazetesinde, AB'ye destek kapsamında Kürtçe TV dahil, KOB hükümlerine sınırsız ve de eleştirisiz destek veren yazılar yayınlanmaktadır. Daha düne kadar milliyetçi-muhafazakâr çizgide yayın yapan bu gazete, şimdilerde maskesini indirmiş, takiyyeyi geçici bir süre için bir kenara bırakmış görünmektedir. Sözde demokratlık uğruna, düne kadar "komünist", "Apo uşağı" olarak nitelendirdikleri isimlere artık "müttefik" anlayışı içinde sahip çıkılmaktadır. Yine Zaman gazetesinin yazarı Nuh Gönültaş, yoruma gerek bırakmayan şu satırları yazabilmektedir: "Meselâ, Osmanlı Sultanı Vahdettin gibi, Nazım Hikmet gibi ve Ahmet Kaya gibi... Aslında rejim muhalifi olan ve bu tavırları sebebiyle egemenler tarafından 'vatan haini' olarak vasıflandırılan o kadar çok değerli insanımız var ki bu topraklar dışında ölen..." Nuh Gönültaş, "Türkiye'de En Kolay Şeydir Vatan Haini Olmak!", Zaman, 21.11.2000. Aynı şekilde, 28 Şubat sürecinden sonra "teferruatla uğraşmak abestir" gerekçesiyle tüm tarikat ve diğer şeriatçı yapılanmaların kinini çekmek pahasına okullarında türbana izin vermeyen fethullahçılar, şimdilerde en katı türban savunucusu kesilmişlerdir.

Görüldüğü gibi, nakşibendilerin ve şafiilerin öndegelenlerinden kimileri çıkıp, **"zekât ve fitrelerinizle A.B.D.'ne talebe gönderin, okutun, dinini-diyanetini orada öğrensin"** kampanyaları açarken, esas maşa fethullahçıların bu ihanet yarışında geride kalmayacakları zaten beklenmekteydi. Ama bu kadar da değil, fethullahçıların bunca yıldır sızdıkları, üst yönetimini adeta ele geçirdikleri, mitinglerde şeriatçılara hoşgörüyle yaklaşıp memurlara ya da öğrencilere kıyasıya copla girişen kimi polislerden şikâyet etmeleri bir başka çelişkiyi demogoji biçiminde ortaya koymuyor mu? Farklı din renk ve ırktan oldukları için ölesiye dövülenler, gözü iyi görmeyen tek tanık ifadesiyle idam edilenler, keza klu-klux-klan örgütünce ateşe verilen zenciler, dikenlitellerle çevrili toplama merkezlerinde yaşamak zorunda bırakılan kızılderililer, hukukdışı bir yargılama sürecinden sonra hapiste işlemediği bir suçtan dolayı sırf Türk olduğu için yatmak zorunda bırakılan Fügen Gülertekin gibileri nerede yaşamakta? Uzayda mı, yoksa ABD'de mi?!. "Beni Türkiye'de bilmem kim sömüreceğine Brüksel sömürsün" diyebilmek hangi ulusal gururun, hangi milliyetçi-mukaddesatçılığın, hangi sağcılığın, hangi istiklâl duygusunun tezahürü?!. Bu gibilerin boyunlarına şu yafta asılmış sanki, yeni vatanlarının diliyle; "for rent or for sale"...

Türkiye Cumhuriyeti düşmanlarının kendilerini yabancı servislere pazarlama faaliyetleri, doğrudan-aracısız yöntemlerle ve alenen gerçekleştiriliyor. Görüyorsunuz, izliyorsunuz ama hiçbir şey yapamıyorsunuz... Çünkü devleti maalesef sizler yönetmiyorsunuz...

IV.İŞBİRLİKÇİLERİN KESİNTİSİZ ETKİNLİKLERİ

Eğer duyarlı ve tepkili bir Cumhuriyet aydını iseniz ve de bildiklerinizi konferanslar yolu ile halkınıza duyurmak

istiyorsanız, önce devlete ve rejime bağlı olması gereken Türk polisinin engellemelerini aşmak zorundasınız. Kimi sizden nüfus kâğıdı fotokopisi, kimi ikâmetgah ilmuhaberi, kimi de kamu görevlisi olduğunuzu bilse de sabıkasızlık belgesi ister. Bir başka ifadeyle, pavyon sanatçılarına uygulanan prosedürü aynen size de uygulamaya çalışırlar, sırf izni yokuşa sürmek ve sizi aşağılamak için. Sonra konuşmanızı kaydederler ve yeri geldikçe de tacizden kaçınmazlar. Ya bunca bölücü-şeriatçı toplantı-konferans-panel-sempozyum için?!. Duymazsınız bile. Ya Atatürk'ün Cumhuriyet Savcıları?[13]. Ya devletin valisi mi, cemaatin valisi

13. Büyük Atatürk, 9 Ekim 1925'de, sanki bugünü görerek Cumhuriyet Savcılarına şöyle seslenivordu: "Her uygar ve çağdaş devlette olduğu gibi, Türkiye Cumhuriyeti Adliyesi'nde de, Cumhuriyet Savcılarını yüksek ve son derece önemli bir görev ve makamın temsilcileri olmak üzere tanırım. Devrim savcılarının, kendilerine verilen bu büyük görevin önemine uygun olarak gayretli ve çalışkan olmaları konusunu, adliyemizin başarı ve üstünlüğünün en önemli etkenlerinden sayarım. Laik Türk Devrimi, çağımızın uluslara yaşama ve yükselme yeteneği veren en son ve en uygar ilkelerin bir ifadesi ve Türk Ulusu'nun büyük fedakârlıklarıyla sürdürülen ve kazanılan büyük mücadelenin eseridir. Devrimlerin gerçekleşmesi, kararları ve kanunlarıyla, ulusal irade ve ulusal egemenliğin bir görünümü; bütünü itibarıyla da Türk Ulusu'nun bütün haklarıdır. Devrimlerin her biri, ulusun emeği ve hakkı ile gerçekleşmiştir. Cumhuriyet Savcılarımızın, DEVRİM GEREKLERİ ETRAFINDA, EN KISKANÇ VE UZAKLARI GÖREN HASSAS NÖBETÇİLER OLMALARINI, ASIL GÖREVLERİNDEN SAYARIM.... YÜKSEK AMACA YÖNELİK HERHANGİ BİR SUİKAST FAİLİNİN DURMAKSIZIN KOVUŞTURULMASI VE KOVUŞTURMANIN, ULUSUN BÜTÜN HAKLARI TATMİN VE TAZMİN EDİLİNCEYE KADAR, HAKİM ÖNÜNDE DE KAYGI VE ISRARLA SÜRDÜRÜLMESİNİ VE SONUÇLANDIRILMASINI İSTERİM.... YAKIN TARİHİMİZDE VE ESKİ ZAMANLARDA, DİNLERİN; ZORBA HÜKÜMDARLARIN, RAHİPLER VE ÇIKAR SAĞLIYANLARIN ELİNDE BİR BASKI ARACI OLMASI GİBİ, ÇAĞIMIZDA KESİNLİKLE İZİN VERİLEMEZ VE HOŞ GÖRÜLEMEZ. DEVRİME KARŞI KOYAN MUHALEFETİN ÖZGÜRLÜKTEN VE YASADAN YARARLANMAYA HAKKI YOKTUR. BİREYİN DEĞİL, BİREYLERİN TAMAMINI İFADE EDEN TOPLUMUN VE DEVLETİN YARARI, HER DÜŞÜNCE VE KAYGIDAN ÖNCE GELMELİDİR. SINIRSIZ BİREYSEL ÖZGÜRLÜK VE KİŞİSEL ÇIKAR PEŞİNDE OLANLAR, KENDİ EMELLERİNİ, ÇIKARLARINI ULUSUN YÜKSEK ÇIKARLARI VE ÖZGÜRLÜĞÜNDEN ÜSTÜN TUTANLARDIR. SINIRSIZ KİŞİSEL ÖZGÜRLÜKLER, KİŞİSEL ÇIKARLAR, UYGAR VE DÜZENLİ TOPLUMLARI, DEVLETLERİ YIKARAK ANARŞİYİ VE ÇOĞUNLUKLA DA ZORBALIĞI YARATIR..." İnsanın aklına ister istemez gelir, Atatürk'ün Cumhuriyet Savcısı olma özelliğine, cesaretine, iradesine, ka-

mi belli olmayanlar?!. Bunlar bizim değişmez yazgımız mı diye sorar, bizi yöneten etki ajanlarına sadece lânetler yağdırırsınız, hepsi o kadar. Elinizden başka şey gelmez, gelemez, getirtmezler...

İşte bu ay içinde yani Kasım 2000 içinde yapılacak işbirlikçi etkinliklerinden sadece biri: **"Düşünce Özgürlüğü İçin 2. İstanbul Buluşması"**. Şahsıma e-posta yoluyla gönderilen davetiyenin, aynı zamanda Türkiye İnsan Hakları Vakfı, Alternatif Toplum Merkezi, Disk, Greenpeace, İnsan Hakları Derneği, Mazlum-Der, ÖDP, KESK, İstanbul Barosu, KOMKAR, Düşünce Suçuna Karşı Girişim, MÜSİAD, İnsan Yerleşimleri Derneği, Sivil Anayasa Girişimi, Liberal Demokrat Partisi gibi tüzel kişiliğe sahip dernek, sendika ve siyasal partilerin yanısıra, Avrupa İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı'nın Genel Başkanı ve Necmeddin Erbakan'ın yeğeni Mehmet Sabri Erbakan'a[14], Korkut

---

rarlılığına, aydınlığına sahip kaç hukukçu var. ülkemizde?!. İşte bunun için Fethullah Gülen, müritlerine hedef gösteriyor: "Mülkiyede ve Adliyede kadrolaşın!.." Cumhuriyet Savcıları'nın büyüteç altına alınması; sadece müritlerin değil, görevini yapmayarak sessiz kalanların, Cumhuriyete ihanete sırtını dönenlerin de ayıklanmasını gerekli ve öncelikli kılmaktadır. Laik hukuk devletinin tüm kurumlarıyla işlemesi, "Temiz Türkiye" idealinin gerçekleşmesi, Atatürk'ün yukarıdaki direktifleri, böyle bir ayıklamayı kaçınılmaz hale getirmiştir. Tabii bu yasal ölçülerdeki ayıklamanın önce fethullahçılara kol-kanat geren, genel af tartışmalarını durup dururken gündeme getiren ve AB girişimleri, tahkim dahil, daha pekçok olumsuz işlemin sorumlusu Başbakan ve bu Adalet Bakanından başlaması şarttır.

14. Almanya'da Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı'nın en sadık işbirlikçilerinden biri ve de malûm Necmeddin Erbakan'ın yeğeni olan Mehmet Sabri Erbakan, Başkanı olduğu İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı'nda yaptığı şu konuşma ile "hit" olmuştur: "Yetmişbeş yıldır bize zorla Türk kimliğini dayattılar. Biz bunu reddediyoruz. Üç milyarlık müslüman dünyasının kimliğini istiyoruz". İhanet ve uşaklık, daha veciz (!) biçimde nasıl ifade edilebilir ki?!. Erbakan'a çok yönlü destek sağlayan BfV ve BND'nin yan kuruluşu olan Doğu Enstitüsü'nün araştırmacılarından Gunther Seufort, hiç olmazsa Alman olmanın rahatlığı ve dokunulmazlığı içinde işbirliği ve de birlikteliği ortaya koyan şu yorumu yapmıştır: "Bir Türk ulusu yoktur. Varolan, tepeden inmeci (jakoben) merkezi devlet terörü ile bir arada tutulmaya çalışılan değişik kültürel gruplardır: Kürtler, Lazlar, Çerkezler, Aleviler, Hristiyanlar.... Adına Türk ulusu denilen uyduruk konsept, bizzat Mustafa Kemal tarafından Türk kökenli sünni müslümanların ulusu olarak tasarlanmıştır".

Özal'a, Hasan Celal Güzel'e, Mehmet Doğan'a ve daha pekçoklarına gönderildiğini görebilirsiniz. Programı hiç yorumsuz bilgilerinize sunuyorum:

"DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN 2. İSTANBUL BULUŞMASI PROGRAM TASLAĞI:

Düşünce Suçuna Karşı Girişim, İnsan Hakları Derneği, MAZLUM-DER.

20 Kasım Pazartesi 10:00-13:00 ve 15:00-18:00 D.Ö. ve Uluslararası İnsan Hakları Konsepti.

Şu ana kadar kesinleşen konuşmacılar:

Şanar Yurdatapan (Düşünce Suçu'na Karşı Girişim Sözcüsü),

Hüsnü Öndül (İHD Gen. Bşk.),

Yılmaz Ensaroğlu (MAZLUM-DER Gen. Bşk.),

Prof. Gencay Gürsoy (İHV Yön.Kur. Üyesi),

Prof. Hüseyin Hatemi (İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi),

Hasan Celal Güzel (M. Eğitim ve Devlet eski Bakanı, YDP kurucusu),

Murat Bozlak (HADEP eski Genel Başkanı).

21 Kasım Salı İstanbul: 10:00-13:00: Düşünce Özgürlüğü, Kültür, Sanat, Edebiyat ve Medya.

Şu ana kadar kesinleşen konuşmacılar:

Cengiz Bektaş (Türkiye Yazarlar Sendikası Başkanı),

Dr. Nazif Öztürk (Yazarlar Birliği Başkanı),

Ahmet Hakan (Kanal-7 Haber Md.),

Varlık Özmenek (Gazeteci, Yeni Gündem yazarı),

Lale Mansur (Oyuncu).

15:00-18:00: D.Ö. ve Uluslar arası Hukuk Normları.

Şu ana kadar kesinleşen konuşmacılar:

Yücel Sayman (İstanbul Barosu Başkanı),

Av. Osman Ergin (İstanbul Barosu Başkan Yrd.),
Prof. Mustafa Erdoğan (Anayasa Hukuku Profesörü),
Av. Ergin Cinmen (Yurttaş Girişimi).

Önemli: **Bugün Voltaire'in 306. Doğum Gününü kutlayacak ve onuruna 306 mumlu bir pasta üfleyeceğiz.**

21 Kasım Salı Ankara: **İnsan Hakları kuruluşları temsilcileri konuklardan oluşan bir heyet Ankara ve Çankırı'ya giderek, hapisanedeki tanınmış düşünce suçlularıyla kapatılma tehdidi altındaki partilerin genel merkezlerine ve hapse girmek tehdidi altındaki parti liderlerine dayanışma ziyaretlerinde bulunacak.**

Katılımı kesinleşmiş yabancı konuklar:

Jean Daniel Kahn: **Uluslararası Af Örgütü Türkiye Raportörü,**

Jonathan Sugden: **İnsan Hakları İzleme Örgütü (Human Rights Watch) Avrupa Koordinatörü,**

Hugh Poulton: **19. Madde (Article 19) Türkiye Raportörü,**

Eugene Schoulgin: **PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi (PEN WIPC) Başkanı,**

Claudia Roth: **Alman Parlamentosu İnsan Hakları Komisyonu Başkanı,**

Angelika Graf: **Alman Parlamentosu İnsan Hakları Komisyonu üyesi,**

Monica Brudlewski: **Alman Parlamentosu İnsan Hakları Komitesi üyesi,**

Baroness Udin: **Birleşik Krallık Parlamentosu Lordlar Kamarası üyesi,**

Lord Paten: **Birleşik Krallık Parlamentosu Lordlar Kamarası üyesi,**

Tilman Zülch: **Baskı Altındaki Halklar Uluslararası Cemiyeti (GfbV) Genel Başkanı,**

Wolfgang Jungheim: **Uluslararası Katolik Barış Hareketi (Pax Christi) temsilcisi,**

Erkin Alptekin: **BM'de Temsil Edilmeyen Milletler Cemiyeti (UNPO) Gen.Sekr.,**

Prof. Fadila Memişoviç: **BM Kadınlara Yönelik Şiddet Komisyonu Üyesi ve GfbV Bosna Sek. Başkanı,**

Lucina Kathmann: **Meksika (Sen Miguel) PEN Temsilcisi,**

Georgios Nakratzas: **Azınlık Hakları Savunucusu, Yazar, Yayıncı,**

Mehmet Doğan: **IGMG Menschenrechtsbeauftragter.**

Konuşmalar simultane olarak Türkçe ve İngilizceye çevrilecek, bu iki dilde kulaklıklarla izlenebilecektir. Yaklaşık 10 dakikalık ilk konuşmalar sırasında, eğer konuşmacı kabul ederse kendisine –yazılı olarak– soru da yöneltilebilecektir. Buluşma toplantıları boyunca komisyon çalışmaları ve bir sonuç bildirisi hazırlanması sözkonusu değildir. Tüm konuşmalar sonradan basılacak ve yayınlanacaktır.

Yer: ERESİN OTELİ, Millet Cad. Topkapı-İSTANBUL".

Davetiyedeki bilgiler bu kadar. Katılımcılar ve konuşmacılar hakkında yorum yapmaya hiç gerek yok. Kimlerin kimlerle "dans ettiği" ortada. Katılımcıların ağırlanacağı ve toplantının yapılacağı Topkapı Eresin Oteli, beş yıldızlı bir otel. Türkiye'de Mazlum-Der'in normalde kolay kolay altından kalkamayacağı bir fatura sözkonusu. Sponsoru davetiyede belirtilmemişse de Alman katılımcıların çoğunlukta oldukları dikkate alındığında –geçmiş deneyimlere dayana-

rak– "Konrad Adenauer Vakfı" ya da "Heinrich Böll Vakfı" olma olasılığı son derecede büyük. Ancak katılımcılar arasında yokluğu dikkat çeken isimler de var. Örneğin, Bayan Mitterand, Yaşar Kaya, Murat Karayılan, Kızıl Danny, Estella Schmid, Andrew Penney, Metin Kaplan, Eric Lubbock, Kendal Nezan, Fethullah Gülen, Van der Meer, Lasse Budtz, Andonis Naksakis, Mehmet Eymür, Ramon Montavani, Jirinovski, Milosoviç, Saddam, Hamaney ve daha pekçokları da davet edilmiş olsa, toplantının tam amacına ulaşması daha bir sözkonusu. Daha önceden yani toplantı öncesinde yurtdışı delegasyonların vahiy gelmişçesine hazır bir sonuç bildirisi ile gelmeleri tepkiye neden olduğundan bu defa bir sonuç bildirisine gerek duyulmayarak lütfedilmiş. Daha geniş bilgi, pardon talimat almak isteyenler için de bir internet adresi verilmiş: http://www.ffox.org Bu toplantının bir başka acı tarafı, Dışişleri Bakanlığı tarafından Türkiye'ye girmesi yasaklanan sicilli Türk düşmanları arasında yer alan –bu arada yabancı katılımcıların hangisi Türk düşmanı değil ki?– Jonathan Sugden'in davet edilmesi ve onun da kabul etmesi ile listeye dahil edilmesi. Nerede Türk Devleti'nin iradesi ve yaptırım gücü, nerede Türk Devletinin kararlarına saygı, diyorsunuz ister istemez. Yabancı katılımcılar arasında yer alan Erkin Alptekin, CIA bağlantılı bir kuruluşta çalışan deneyimli (!) bir Doğu Türkistan kökenli uzman. Mehmet Doğan ise, Federal Alman Anayasası'nı Koruma Örgütü (BfV) korumasında, Alman Devletinin tam destek ve güdümünde "Alman İslâmı" modelinin yaratılmasına hizmet eden, Türk ve Türkiye düşmanı, bu ülkedeki en büyük ve tehlikeli şeriatçı örgüt olan, aynı zamanda F.P. uzantısı kabul edilen "İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı"nın insan hakları uzman-temsilcisi[15].

---

15. 21 Kasım 2000 tarihli Akit gazetesinde yayınlanan habere göre, hakkında Türkiye'ye girme yasağı bulunan İnsan Hakları İzleme Örgütü Avrupa Koor-

V. T.S.K. "ANDIÇ"LARI VE TEPKİLERİN ÇERÇEVESİ

Toplumsal belleği dumura uğratılmış Türkiye'de, bir tek T.S.K. kendini korumaya çalışarak, mensuplarına ulusalcı duyarlılıkla bazı bilgi ve değerlendirme notlarının servisini yapabiliyor. Tıpkı, tüm büyük devletlerin yetkili kurumları gibi. T.S.K.'nin "Andıç"ları, gerçekte tekemmül ettirilmemiş bir karargâh çalışmasının metin haline dönüştürülmüş şeklidir; değerlendirme sonunda kabul edilir veya reddedilir. Uygulamadan çok, bilgilendirmeye dönüktür. Öneriler, ileride saptanacak bir stratejinin öncül fikir jimnastiği çerçevesinde ele alınır. Hepsi bu kadar. Eleştirilmesi gereken asıl nokta, "Andıç"ların sadece Türk Silahlı Kuvvetleri personeline dönük olmasıdır, tüm kamu görevlilerine değil. Tabii bunu gerçekleştirmek, yürütmenin görevidir ve eleştirilmeyi asıl hak eden de kendi personelini iç ve dış tehditlere karşı güncel bilgi sunamayan Başbakan ve Bakanlar Kurulu'dur.

---

dinatörü Jonathan Sugden, –nasıl olduysa– Türkiye'ye girmiş ve toplantıya katılmıştır. Üstelik, toplantıda yaptığı çok anlamlı (!) konuşmada: "İnanç özgürlüğü ve kılık kıyafetle ilgili ihlâllerin bu belgede yeralmasını çok yadırgadım. Bu ihlâlleri ve kısıtlamaları Türkiye'ye yakıştıramadım" demiştir. Sugden'in Türkiye'ye girişinde rol oynayan kamu görevlileri hakkında bir soruşturma başlatıldığına ilişkin maalesef bir bilgi edinilememiştir. Aynı şekilde, Pakistanlı Bakkal Lord Ahmed'in yakın arkadaşı Lordlar Kamarası Üyesi Lord Patel of Blackburn ise, yaptığı konuşmada bu anlamlı (!) konuya şu katkıda bulunmuştur: "İnsanların düşüncelerini ifade özgürlüğünün olmadığı yerde demokrasi de yoktur. Başörtüsü taktıkları için öğrencilerin okuldan atıldıklarını, eğitim haklarının ellerinden alındığını duyunca şok oldum". Toplantıdan sonra Heyet üyeleri, Çankırı Cezaevine ziyaret izni alamamışlarsa da en az Eşber Yağmurdereli ayarında ve değerinde bir başka "fikir ve düşünce adamı" olan ve de "AB'nin yolunun Diyarbakır'dan geçtiğini", "şeriatın tehdit oluşturmadığını" söyleyen Mesut Yılmaz'ı ziyaret etmişlerdir. Gerek Türkiye'de ve gerekse dönüşünde Almanya'da gerçekleştirdiği Basın Toplantısında Türk Devletini suçlayan, sorgulayan ve de yine Kürtlere azınlık statüsü talep eden Claudia Roth, sadece ve sadece Mesut Yılmaz'a iltifat ederek gerekli yerlere mesajını vermiştir. Heyet üyeleri, Ankara'da en az Mesut Yılmaz kadar "değerli" Necmeddin Erbakan ile Hasan Celal Güzel'i de ziyaret ederek anlamlı etkinliklerini –uzak olmayan bir tarihe kadar– sonlandırmışlardır.

Türkiye'nin yönetiminde mevcut etki ajanlarının aidiyet duydukları-kullanıldıkları yabancı ülke, güçleri ve kapasiteleri hakkında kaç kişi tam bir bilgi sahibidir? Kimler, yukarıda verilen bilgi ve belgelere ulaşma şansına ve de olanağına sahiptir? İşte, birbirinden ayrı bazı sorular: Örneğin, Cengiz Çandar'ın geçmişi kadar mevcut girift ilişkileri hakkında kim ne bilmektedir? Sabah ve Doğan Gruplarının kendi medya kuruluşlarında etki ajanı konumundaki gazetecilere köşe vermelerinin sebebi nedir? Altan Kardeşler, Gülay Göktürk, Cüneyt Ülsever, Fehmi Koru, Mehmet Barlas, Mehmet Ali Birand, Nazlı Ilıcak, Abdurrahman Dilipak, Taner Akçam, Nuh Gönültaş, Etyen Mahçupyan, Kürşat Bumin gibi yazarların stratejik buluşma ve kesişme noktaları nelerdir? İnsan Hakları Derneği ile Mazlum-Der'in ideolojik ayrılığa karşın biraraya gelmelerine neden olan çıkar birlikteliği nelerden ibarettir? Türkiye'de konu devlet ve rejim düşmanlığı olduğunda en aşırı sağla en aşırı sol nasıl biraraya gelmektedirler? Kürtçüsü, Çerkezcisi, Pontusçusu, kısaca tüm bölücülerle şeriatçıları ittifaka yönlendiren dış odaklar hangileridir? Türkiye'de espiyonaj faaliyeti yürüten ve de provokasyon yapan dış ülkelere ait vakıf ve benzeri temsilciliklerin sayısı, yürüttükleri projeler, operasyonel olanakları ve tesir gücüne ilişkin veriler toplanmış mıdır, bunları hangi kurum izlemekte ve gereğini yerine getirmektedir?!. Keza, Başbakan ya da kimi Bakanlar, politikacılar, bürokratlar, Fethullah Gülen'e niye ve hangi nedenle pervasızca destek vermektedirler? Hizbullah'a niçin bunca yıldır önlem alınmamıştır? Sayıca binlerle ifade olunan şeriatçı vakıflara, derneklere; yine binlerle ifade olunan eğitim kuruluşlarına, öğrenci yurtlarına, gizli Kur'an Kurslarına, devlet arazisine hem de kaçak olarak içinde onbini aşkın müridi barındıracak külliye inşa edenlere, alenen tabela asmış yüzlerce tekke ve zaviyeye, yasaları hiçe sayan ye-

şil sermayeye, yeşil medyaya, her türlü bölücü örgüte ve yayınlarına gözyumanlar kimlerdir? Milli Eğitim Bakanlığı görevine ve de Müsteşarlık görevine, TRT Genel Müdürlük görevine, Diyanet Başkanlığı görevine, Kültür Bakanlığı görevine, İçişleri Bakanlığı görevine, Emniyet Genel Müdürlüğü görevine, Dışişleri Bakanlığı görevine ve daha nice stratejik-kritik nokta görevlerine neden Atatürk ilke ve devrimlerine ödün vermeyecek, korkutulamayacak, satın alınamayacak ödünsüz Cumhuriyet aydınları getirilmez?!. Aynı şekilde, Türkiye'yi yurtdışına jurnalleyen, iftira atan, her türlü dış odaklı tertiplerin içinde yer alan, ABD'nin, İngiltere'nin, Almanya'nın ve diğer hedef ülkelerin istihbarat servislerince hazırlanan memorandumlara malzeme sağlayan Türk vatandaşları (milletvekilleri, eski milletvekilleri, gazeteciler, sanatçılar, yerel yöneticiler, yerel politikacılar, bilim adamları, hukukçular, sivil toplum örgütleri, terör örgütleri, tarikat ve cemaatler ile mensupları) izlenmekte midir? Genç ve demokrat imajı ile ön plana çıkarılan Turizm Bakanı Erkan Mumcu'nun siyasal islamcı bir dergide yazı yazdığını ve yazı kurulunda yer aldığını kaç kişi bilmektedir, bilenler hangi cesaretle ve hesapla kendisini önce milletvekili ardından da Bakan yapmışlardır? Haklarında ne gibi işlem yürütülmektedir? Siyasetçi-Mafya-Tarikat-Dış İstihbarat Servisleri dörtgeninde yer alıp da yargıya sevkedilenlerin oranı, sevkedilmeyenlere göre kaçta kaçtır? Yurtdışında devlet düşmanlığı yapanlardan suçu kanıtlananlara, dış temsilciliklerimizde hâlâ pasaport temdit hizmeti verilmekte midir? Türkiye'ye giriş yapan bu gibilerin kaçta kaçı gözaltına alınıp hakkında yasal ve idari işlem yapılmıştır? Dahası, ABD ve AB ülkelerinin yasal mevzuatında, devlet aleyhine çalıştığı saptanan vatandaşlarına uygulanan yaptırımlar ve de bunlara karşı alınan önlemler –ileride kullanılmak üzere– tek tek saptanmış mıdır; meselâ, İngiltere IRA,

İspanya ETA militanları ya da sempatizanları için hangi prosedürü uygulamaktadır? Bu soruların ve daha bunlar gibi binlercesinin cevabını bulmak her Türk vatandaşının temel hakkı ise, bu bilgilendirme hizmetini vatandaşına sunmak da Türk Devletinin temel görevidir; aynı zamanda Devletin zararlı unsurlara karşı kendini savunma mekanizmasını çalışır durumda tutmasının da vazgeçilmez gereğidir. Ama nerede?!.

İşte bu soruların cevaplarını bilmek için, devletin vatandaşlarını, ama öncelikle kamu görevlilerini bilgilendirmesi kaçınılmazdır. Sefalet derecesinde gelire mahkûm edilmiş kamu görevlilerinin tüm basın ve yayın organlarını, interneti takip etmeleri sözkonusu olmadığına göre, konuyla ilgili en güncel gelişmeleri (haber-alıntı-belge ve bilgi) derli-toplu verecek bir "Andıç"ın haftalık ya da aylık olarak yayını ile bu periyodiğin resmi kanallardan servisi acil bir gerekliliktir[16]. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin "Andıç"ları, sınırlı

16. İngiltere'den binlerce mil uzaktaki Falkland adaları için İngiltere'nin savaşı göze almasını ve de savaşmasını hala hatırlayan kaç kişi var, ülkemizde? İşte belleksizlerden birinin "Ulusal Andıç"ta yayınlanabilecek örnek bir makalesi: Yazan Mehmet Ali Birand ve makale başlığı "Kıbrıs'ın Üzerine Oturamayız". Yoruma hiç gerek yok. Herkes Posta gazetesi alıp okuyamayacağına göre, bu makalenin "Ulusal Andıç"ta yeralması, Türkiye'deki etki ajanlığının boyutları hakkında kamu görevlilerinin bilgi edinme hakkını karşılayabilecektir. İşte sadece bir paragraf: "Kamuoyuna doğru bilgiler verelim. Hepimizin bilmesi gereken bazı gerçekler var. Başta ABD olmak üzere, batı dünyası Kıbrıs konusunda bir karara, bir uzlaşıya vardı. Bu da, Kıbrıs konusunda çözüm bulunmasıdır. Bulunacak çözümün tamamen Rumları tatmin etmesi sözkonusu değil. Ne Türkiye, ne Rumlar istediklerini elde edebileceklerdir. Konfederasyon ile federasyon arası bir orta yolda buluşulacak. Bir nokta var ki uluslar arası güçler kabul etmeyeceklerdir. Bu da Türkiye'nin Kıbrıs'ın üstüne oturması ve bugünkü statükoyu olduğu gibi sürdürmesine imkân vermeyecekleridir.... Oysa değirmenin suyu bitmiştir. Direnilmesi imkânsız bir sürecin içine girilmiştir" (Posta, 17.11.2000).
Çok değil, 1 Ağustos 1919 tarihinde, benzer bir yazı, İstanbul Basınında yayınlanıyordu. Örnek farklı, yazarı farklı, zaman ve koşullar farklı ama teslimiyetçi, ver-kurtulcu, etki ajanı zihniyet aynı: "Amerikalıları çok iyi tanıyan ve önceki gün Amerikan Sefarethanesi'ndeki toplantıda hazır bulunan, yal-

da olsa, bu yükümlülüğü –kendi personeli ile sınırlı olarak– yerine getirmeyi amaçlamaktadır. Dikkat edilecek olursa, "Andıç" konusunu TBMM ve de kamuoyunun gündemine taşıyanlar, asla rastgele insanlar değillerdir: Ya ikinci cumhuriyetçiler ve eski komünistler, ya kürtçüler ve de şeriatçılardır. Salt demokratik gerekçelerle "Andıç"lara karşı çıkanların sayısı, devleti ülkesi ve milletiyle parçala-

---

nız adının verilmesini istemeyen bir Türk, dün Akşam gazetesinin bir muhabirine, Amerikan Tahkik Komisyonu'nun, daha ilk hamlede 'Ermeni meselesi'ni sormasının gayet tabii görülmesi gerektiğini söylemiş, sonra şunları eklemiştir: ... Ermenilere bir parça fedakârlık etmeli ve bu şekilde hüsnüniyetimizi göstermeliyiz. (..) Biz bunu yapmazsak, belki de zorla yaptırırlar. Ermenilere arazi ve istiklâl verilmesini esasen kabul etmişlerdir (Attila İlhan, "Hak Hukuk Bahane, Sorun Kıbrıs ve Petrol!", Cumhuriyet, 5.1.1999). Sadece bu kadar mı? Elbette ki hayır!.. İşte birkaç örnek daha: "Bizim için tutulacak tek kurtuluş yolu, İngiltere ile beraber yürümektir.... Mustafa Kemal'in muzaffer olduğunu görmektense, memleketin Yunanlılar tarafından alınmasını tercih ederim" (Refik Halit Karay). "Yunan Ordusunun muzafferiyeti için dua ediniz (Adliye Nazın Ali Rüştü). "Kim milliyetçilerle birlikte Yunan'a karşı giderse şer'an kâfirdir.... Yunan ordusu Halife'nin ordusu sayılır" (İskilipli Atıf Hocanın başında bulunduğu Tealî-i İslâm Cemiyeti'nin bildirisi). "Avrupa ile başa çıkmayı asırlardan beri Asya'nın hangi kavmi başardı ki biz başarabilelim" (Ali Kemal). "Limanda yetmiş tane yabancı gemi varken, Kuvayı Milliye ayaklanmasından korkulmaz" (Damat Ferit Paşa). "Tek çare galiplerle uyuşmak ve anlaşmaktır" (Refi Cevat Ulunay). "Medeniyeti temsil eden İngiltere gibi bir devlete itiraz etmek küstahlıktır" (Rıza Tevfik). "Umumun arzusu, İngiltere tarafından idare edilmekliğimizdir" (Hariciye Nazırı Mustafa Şerif Paşa). Geniş bilgi için bkz. Mümtaz Soysal, "Ecnebi Kurtancılarımız", Hürriyet, 24.10.2000.

Kısaca, ABD'nin ve Batı'nın malûm anlaşması, Sevr Barış Antlaşması'nda ifadesini bulmuştur. Birant açıkça ifade etmese de, onun gibilere göre Atatürk bu süreci sadece geciktirmiştir. Gecikmeli de olsa, aynı taleplere koşulsuz uyum göstermekten başka hiçbir çaremiz kalmamıştır, değirmenin suyu bitmiştir. Bugün Kıbrıs, yarın kıta sahanlığı, öbür gün Kürdistan, Pontus, Ermenistan tazminat ve toprak talepleri, sözde Türk olmayan 47 ayrı etnik halka kendi dillerinde eğitim ve yayın hakkı vs. vs. Ali Kemal bile bu kadarını yazamamıştır, Birant, mütareke döneminin bu işbirlikçi gazetecisini fersah fersah geride bırakmıştır. Ama sorun Birant'ın kendisi değildir, şüphesiz. Ona gazetesinde köşe yazarlığı ve de medya yöneticiliği vererek soruna çanak tutan, CNN'in Güneydoğusu olmayan Türkiye haritasına tepki vermeyerek CNN-Türk'ü adeta etki ajanlarının sesi haline getiren, Radikal'in yazı kadro-

maya azmetmiş olanların yanında yok denecek kadar azdır[17].

ABD'nin devlet memorandumları (andıçları), sadece kamu görevlilerini değil, sade vatandaşlarını bilgilendirmeye de yönelik olduğu için bu ülke dünya jandarmalığına soyunmuştur. Örneğin, kendi vatandaşlarına turist olarak çok zorunlu olmadıkça gitmelerinin sakıncalı olduğu ülkeler listesini yayınlamakta ve bu listeyi dünyanın tüm haber ajanslarına geçmektedir (son bir aydır bu listeye Türkiye de dahil edilmiştir). Türkiye'de kamu görevlilerine yönelik bir "Andıç" yayınlanmadığı için, konuyla ilgili tipik bir örnek olmak üzere, dünyanın en büyük kitle imha silahlarının üreticisi ve satıcısı konumunda bulunan ABD, kendi Devlet Başkanı'nı bile yargılarken, Türkiye'de Necmeddin Erbakan ya da Tayyip Erdoğan, Akın Birdal, Leyla Zana gi-

---

su ile anti-ulusalcılığa lojistik destek sağlayan işverenin de deşifre edilmesi büyük önem taşımaktadır. Tabii ki bu da yetmez. Bu grubun kirli çamaşırlarının ortaya çıkarılarak tasfiyesi de –diğer medya kuruluşunda olduğu gibi– kaçınılmaz hale gelmiştir. Herkes ama özellikle de medya işverenleri ve politikacılar, bu ülke için yaptıklarının bedelini ödemek zorunda bırakılmalıdır ki Türkiye bir hukuk devleti olarak varlığını sürdürebilsin. Bu ükede, TSK ve kuvayı milliyeci siviller, kalıcı ve son sözü söyleyicidir; işbirlikçiler değil...

17. Andıç konusuyla ilgili olarak Cengiz Çandar'ın, Gülay Göktürk'ün, Etyen Mahçupyan'ın, Mehmet Barlas'ın, Nazlı Ilıcak'ın, Fehmi Koru'nun aleyhteki yazıları, "Ulusal Andıç"ta mutlaka yeralması gereken örnek makaleler arasında özel önem taşımaktadırlar. Dayanışmanın uluslararası boyutu da sözkonusudur, Türk Askerine ağız dolusu hakaret edip, PKK'lı teröristlere "kahraman gerillalar" sıfatını yakıştıran, ormanların ateşe verilmesi ve de turistik bölgelerde sabotaj emirlerini yayınlayan gazete ve dergilere hiç tepki vermeyen Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI), andıç sözkonusu olduğunda Cengiz Çandar lehine tepki gösterebilmektedir. Keza, MAZLUM-DER Genel Başkanı Yılmaz Ensaroğlu ise görülmemiş bir pişkinlik ve arsızlıkla, Genelkurmay Başkanlığı hakkında suç duyurusunda bulunmuştur. Çandar'a destek verenler arasında Ufuk Uras, Ahmet Taşgetiren. Mehmet Altan, Hüsnü Öndül, Nuh Gönültaş, Can Dündar, Hüseyin Gülerce, Deniz Türkali, Ercan Karakaş, Oral Çalışlar, Orhan Pamuk, Yılmaz Karakoyunlu gibi isimler de dikkat çekmiştir.

bi malûm isimlere "seçilmişlere dokunamazsınız" gerekçesiyle müdahale hakkını, ukalalığını düzeysiz bir çifte standartla hem de konsolos seviyesinde gösterebilmektedir. Keza, ABD'nin İnsan Haklarından sorumlu Dışişleri Bakan Yardımcısı Harold Hangju Koh, Diyarbakır'da diplomatik teamülleri altüst eden bir gösteri ile Türk Devleti'nden hesap sorarken, bir süre sonra Birleşmiş Milletler'in Cenevre'deki İşkence Komisyonu'nda, kendi ülkesinde işkencenin varlığını ve de insan hakları ihlalleri olduğunu itiraf edebilmektedir. İşte, ABD'nin Türkiye'ye yönelik en son çifte standardı-saygısızlığı, doğrudan T.S.K. "Andıç"ları ile ilgilidir. ABD Hükümeti'nin yarı-resmi sözcüsü konumunda yayın yapan **Los Angeles Times,** kendi devletinin andıçlarını yok sayarak, 6.11.2000 tarihli nüshasında konuyla ilgili bir haber yayınlamıştır. Haberde, "**Genel Kurmay Başkanlığı'nda Türkiye'de üst düzey bir generalin, politikacı, gazeteci ve insan hakları savunucularına karşı yıpratma kampanyası yürütülmesi talimatı verdiğinin ortaya çıkması, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin rolüyle ilgili tartışmayı artırırken, ülkenin sallantıda olan demokrasisini daha da zedeledi**" denilirken, Nazlı Ilıcak ile yapılan bir telefon röportajına da yer verilmiştir[18]. L.A. Times'daki bu haber, fethullahçıların, "andıçları Amerikan dostu-laikçi düşmanı bir subay sızdırdı" ya da "MGK 6. kattan ABD Büyükelçiliği'ne güvenilir bir cemaat muhibbi tarafından sızdırıldı" yolundaki haberlerini dikkate aldırmaktadır.

Kısaca, siyasal belleksiz ve de doğal olarak ulusal onurdan yoksun kimi yöneticiler, bunun gibi binlerce mütecavizlik örneğinin üstüne –tabiri caizse– soğuk su içmektedirler. Aynı zamanda, ulusal düzeyde bir Andıç yayınının yokluğu nedeniyle toplumsal belleğin kasten yokedilmiş

18. "Andıç Belgesi Dünya Basınının Gündeminde", Akit, 10.11.2000.

olması, kamuoyunun hükümet üzerindeki olası baskı ve tepkilerini de önlemektedir, bu da etki ajanı konumundaki politikacıların işlerine gelmektedir. Ve mevcut statüko çerçevesinde bu kişiliksiz ve onursuz teslimiyetçi politikadan cesaret alan ABD ve AB'nin, ulusal bütünlüğümüze ve onurumuza yönelik tacizleri, giderek artan ölçülerde sözkonusu olmaya devam etmektedir, edecektir de.

VI. ÇÖZÜM ÖNERİLERİ

Önce, devletin değişen dünyanın değişen koşullarına göre yeniden yapılandırılması gerekmektedir. Konumuz kapsamında, İngiltere'nin MI5, ABD'nin FBI, Almanya'nın BfV'si gibi Türkiye'de de anayasal-kamu düzenini tehdit eden örgütsel ve de bireysel suçlarla mücadele edip, kontr-espiyonaj ve ajitasyon faaliyetleri konusunda işlev kazandırılan, MİT ve Emniyet arasında bir istihbarat kurumunun kurulması kaçınılmaz hale gelmiştir. "Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nı Koruma Örgütü" gibi isim, örneğin Almanya için hiçbir devleti rahatsız etmiyorsa, Türkiye için de etmemesi gerekir. "Etki Ajanları-Nüfuz Casusları ve Fethullahçılar Raporu" başlıklı makalede (bkz. dipnot 1) sıralanan somut çözüm önerilerinin yanısıra, konuyla ilgili diğer önerileri saptamak ve uygulanabilirliği oranında hayata geçirmek, Türkiye için eski bir deyimle "hayat-memat meselesi" olmuştur:

1. Önce, etki ajanı statüsünde yer alan politikacıların, mutlaka ve mutlaka politika sahnesinden silinmeleri gerekmektedir. Bu kategorideki politikacıların yasadışı iç ve dış bağlantıları belgelendirilmeli ve kamuoyunda kuralına göre teşhir edilerek politik yaşamları sıfırlanmalıdır. Hiçbir demokratik Batı ülkesinde, ülke bütünlüğü ve devlet aleyhine çalışan ve dış bağ-

lantıları nedeniyle "etki ajanı" konumundaki politikacılara hayat hakkı tanınmamaktadır. Türk Devletinin de bu iradeyi ortaya koyacak gücü hala vardır ve olmalıdır da.

2. Aynı işlem, medya kuruluşları için de sözkonusu edilmelidir. Örneğin, yayınlarında Türkiye'nin güneydoğusunu yok gösteren CNN'in yan kuruluşu CNN-Türk kanalı –tüm çalışanları ile– öncelikle büyüteç altına alınmalıdır. Türkiye'nin üniter devlet yapısına, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne, laik hukuk sistemine, Atatürk ilke ve devrimlerine yönelik sürekli saldırılarla düşünce özgürlüğü sınırlarını kat ve kat aşan; mezhepçilik ve etnik bölücülük yapan; halkın dini inanç ve duygularını istismar ederek toplumsal bütünlüğümüze zarar veren gazeteci ve köşe yazarlarının önce Atatürk'ün yaptığı "150'likler Listesi" gibi bir listesi oluşturulmalıdır. Ve hiçbir surette bu kişilerin, sisteme ters düşmeyen büyük medya kuruluşlarında çalışmalarına, çok yönlü deşifre ile izin verilmemelidir. Türk Devleti'nin ekonomik desteğine muhtaç, laik hukuk sistemine akredite olmuş medya kuruluşlarının böyle bir ulusal gerekçeli makul bildirime itirazları elbette ki sözkonusu olamaz. Önemli olan, bu kategoride yer alan gazeteci ve köşe yazarlarının kamuoyunu oluşturma ve yönlendirme fonksiyonlarının sonlandırılmasıdır. Aynı duyarlılık, yerlerine görevlendirilecek adayların saptanmasında da sözkonusu olmalıdır. Benzer bir temizliği, Cumhuriyet gazetesi de kendi içinde sağlamalıdır. Etki ajanı konumundaki kişilerin gidebilecekleri adres olarak, Zaman, Yeni Şafak, Özgür Gündem, Halkın Kurtuluşu, Milli Gazete, Akit gibi gazetelerle, Aksiyon ve Cuma gibi dergiler her zaman için "açık kapı" konumunda-

dır[19]. Önemli olan, sureti hakdan görünerek devlet aleyhine kışkırtıcılık yapan bu tür kişilerin marjinal kabul edilen yayın organlarında marjinalleştirmek; bir başka ifadeyle onları demokratik biçimde etkisizleştirmektir.

3. Türk Devleti, TSK, MİT, Emniyet, TRT gibi stratejik kurum ve kuruluşların elemanları başta olmak üzere tüm kamu görevlilerine "ULUSAL ANDIÇ" başlıklı bir gazete ya da dergi yayınlamak zorundadır. Her Türk vatandaşının ama özellikle devletten maaş alan kamu görevlilerinin, normalde ulaşamayacakları gerçekleri güvenilir bir kaynaktan öğrenmek hakkı bulunmaktadır. Siyasal polemiklere yolaçmamak için bu periyodik, ülke çıkarı ve güvenliği açısından tehdit oluşturan yazı ve haberleri yorumsuz olarak birarada sunmalıdır. Haftalık ya da aylık yayınlanacak bu periyodikte: A) Etki ajanı konumundaki politikacıların, mutlaka teşhir edilmesi gereken (şeriatçı ya da bölücü ya da kışkırtıcı ya da dış ülkelerin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirdikleri her türlü ihbar, şikâyet, siyasal-ekonomik insiyatif ve de taahhüt vs.) söylemleri. B) Etki ajanı konumundaki gazeteci ve yazarların kamuoyunu kasıtlı yönlendirme amaçlı her türlü makale ve haberleri. C) Sözde sivil toplum örgütü olarak ortaya çıkan, Türk Devletine, güvenlik kuvvetlerine, laik hukuk sistemine, devletin ülkesi ve

19. Devlet ve rejim düşmanlığını "demokratlık", "ilericilik" ve de "radikallik" olarak sunmaya çalışan malûm gazetelerden "Yeni Binyıl", nedenini açıklamaksızın, üç köşe yazarının (Kürşat Bumin, Alev Er ve Hrant Dink) görevine Ağustos 2000 içinde son vermiştir. Aynı zamanda Bilgi Üniversitesinde öğretim elemanı olarak da çalışan Kürşat Bumin, ikinci iş gelirini kaybedince, geldiği yere yani "Yeni Şafak" gazetesine geri dönerek yazarlığını sürdürmeye devam etmiştir. Bu arada gerek Bilgi Üniversitesi ve gerekse Yeni Şafak gazetesi, çizgisi itibariyle kesişme noktaları bir hayli fazla iki kurum olarak kamuoyunca iyi bilinmektedir.

ulusuyla bölünmezliğine her fırsatta saldıran, dış odaklar tarafından kullanılıp yönlendirilen tüm legal örgütlerin vatana ihanet içerikli tüm etkinlik (konferans, panel vb.) haberleri ve çeşitli dillerde yayınladıkları bildiriler ve periyodiklerin özetleri. D) Ulusal ve yerel medya kuruluşlarında sözkonusu kapsam dahilinde yayınlanan haberler ve programlar. E) Etki ajanı konumundaki kişilerin yönetiminde bölücü, şeriatçı ve benzeri doğrultuda yayın yapan televizyon kanalları ile radyo istasyonlarının saptanmış suç örnekleri. F) İnternette Türkiye aleyhtarı yayın yapan web sitelerinin ve tartışma listelerinin isim ve içerikleri ve de hack edilenlerin raporu. G) Fethullah Gülen, Mehmet Eymür, Murat Karayılan, Metin Kaplan gibi dış ülke desteği altında faaliyetlerini sürdürenlerin eylemleri, adresleri hakkında güncel bilgiler, "ULUSAL ANDIÇ"TA DERLİ-TOPLU AMA KESİNLİKLE –gereksiz polemiklere yolaçmamak için– YORUMSUZ YAYINLANMALIDIR.

4. "ULUSAL ANDIÇ", TRT, BASIN-YAYIN GENEL MÜDÜRLÜĞÜ ya da ANADOLU AJANSI üzerinden yayınlanmalıdır. Ama, önce bu stratejik önemi ve değeri büyük olan, kamuoyunu bilgilendirme ve yönlendirmede başarısız olan kuruluşların, –başta TRT olmak üzere– işbaşındaki "renksiz-ruhsuz-kişiliksiz" görüntü veren yönetimleri değiştirilmelidir. Yerlerine şeriatçı ve bölücü odaklara karşı Cumhuriyet aydını sorumluluğu içinde hareket eden, Atatürk ilke ve devrimlerinden ödün vermeyen bürokratlar getirilmelidir. "ULUSAL ANDIÇ" yayınlamak için Devletin hiçbir engeli bulunmamaktadır, yeter ki siyasal irade ve kararlılık olsun. Şayet hükûmetin çekinceleri varsa, başlangıç için bu periyodiği yayınlama, öteden beri aynı işlevi zaten çok dar ve de kıt olanaklarla ama ödün vermeden yerine

getirmeye çalışan "YENİ HAYAT" ya da "Gazete MÜDAFAA-İ HUKUK" desteklenerek de yapılabilir.

5. Türk Devleti, yurt içinde ve yurt dışında Türkiye'nin yanlış imajla tanıtımına katkı sağlayan tüm dış odak bağlantılı örgütleri kapatmalıdır. Dernekler Yasası'na uymayan en az onlarca neden, eksiklik ve yasadışı faaliyet gerekçesiyle "İnsan Hakları Derneği", "MAZLUMDER" gibi dernek ve vakıfların ve de misyoner kuruluşlarının "büyüteç altına alınması"nın zamanı gelmiştir, hatta geçmektedir. Yerlerine, Cumhuriyet aydınlarının girişimiyle açılacak benzer kuruluşların geçirilmesi gerekmektedir. Türkiye'yi "sömürge valisi" edasıyla denetlemeye, ayıplamaya ve hatta azarlamaya kalkışan ABD ve AB ülkelerinin temsilcilerine (parlamenterler, dernek üyeleri ve hatta sıradan muhabirler) hak ettikleri cevabı verecek bir kadro sürekli hazır tutulmalıdır. Bunun için ABD ve AB ülkelerinde kamu düzenini tehdit eden siyasal ve dinsel yapılanmalarla ilgili tüm hukuksal mevzuatın –örneğin Almanya'da ırkçı yapılanmalarla, ABD'de Komünist Partisi, İngiltere'de terörle ilgili– çevirisi; eksik ve fazlalıklarının saptanması; bu ülkelerdeki insan hakları ihlallerinin günü gününe kaydedilmesi; Dışişleri Bakanımızın yurtdışı gezi programlarına, mutlaka hedef ülkelerin yönetiminden hoşnut olmayan ve hatta silahlı mücadele veren örgütlerin uzantısı legal yapılanmaların yöneticileri ile görüşmelerin dahil edilmesi; Türk parlamenterlerinin de dış ülke ziyaretlerinde aynı şekilde rejim ve hükümet karşıtlarını ziyaret etmeleri; hapisane koşullarını yerinde incelemeleri; Türk vatandaşı mahkûmları birebir ziyaret etmeleri ve sorunlarını saptayarak ilgili hükûmet temsilcilerine hesap sormaları; tüm bunlar için, sözkonusu ülke temsilcilerinin yaptıkları gibi önceden izin yerine emrivaki yolunu tercih etmeleri kaçınılmaz bir zorunluluk

haline gelmiştir. Bu ziyaretlerin yeri, süresi, randevuların alınması, rezervasyon işlemleri, heyet güvenliğinin sağlanması ve benzeri hususlar, TBMM ya da Cumhurbaşkanlığı bünyesinde, partilerin siyasal etkilerinden arındırılmış bir merkezden yürütülmelidir. Bu kapsamdaki faaliyetleri engelleyen ya da sınırlandıran ülkeler için de "mukabele-i bilmisil" doğrultusunda yaptırım stratejilerinin belirlenmesi ve yaşama geçirilmesi de kaçınılmazdır. Yaşadığımız olumsuz örnekler çerçevesinde, Dışişleri Bakanlığı bu stratejilerin belirlenmesinde asla "karar verici" pozisyonunda yer almamalı, sadece uygulayıcı olmalıdır.

6. Türkiye'yi Ermenilere, Kürtlere, şimdilerde Süryanilere, Pontus Rumlarına karşı soykırım yapmakla suçlayan ve de sonsuza kadar suçlayacak olan ülkelerle ilgili bilimsel projeler üretilerek yaşama geçirilmelidir: Örneğin, ABD için, Mai Lai Anma Komitesi[20], Leonard Peltier Dayanışma Komitesi[21], Hiroşima ve

---

20. Vietnam Savaşı döneminde bir ABD teğmeni olan Willam Calley, Mai Lai köyünde 500 sivili yaş ve cinsiyet ayrımı yapmaksızın kurşunlayarak öldürmüştür. En son Abu Cemal adında bir zenciyi, gözleri iyi seçmeyen tek tanık ifadesiyle idam eden ABD, 500 kişinin katiline sadece müebbet hapis cezası ile yetinmiştir. 2001 Yılında bu katliamın 31. Yıldönümü etkinlikleri düzenlenmeli, hatta geleneksel hale getirilmelidir.

21. Türkiye'de insan hakları doğrultusunda faaliyet gösterecek sivil toplum örgütlerinin, ABD ile ilgili programa dahil edecekleri etkinlikler arasına, Kızılderililere geçmişte uygulanan soykırım ile hala uygulanmakta olan baskılar da dahil edilmelidir. Bugün toplama kamplarında yaşamak zorunda bırakılan, önemli bir bölümü alkolik ve çalışamaz durumda bulunan Kızılderililer, her yılın 1-7 Kasım tarihlerini maruz kaldıkları baskıları protesto haftası olarak ilân etmişlerdir. ABD Anayasası'nda mevcut temel hak ve özgürlüklerle vatandaşların eşitliği prensibini kendileri için de talep eden Kızılderili liderlerden pekçoğu faili meçhule kurban gitmiştir. Efsanevi lider Leonard Peltier ise, hak talebi dışında hiçbir adi ya da siyasal suç işlememesine karşın, 1977'den bu yana hapiste bulunmaktadır. ABD Kamuoyu Abdullah Öcalan'ı ve Ermeni soykırım masallarını ne kadar biliyorsa, Türk kamuoyunun da Leonard Peltier'i ve halkını, bu ülkedeki ırk ayrımını o ölçüde bilme ve tanıma hakkı sözkonusudur.

Nagazaki Kurbanlarını Anma-Nükleer Karşıtları Komitesi, Irk Ayrımcılığı ile Savaş Komitesi (Zenciler, Hispanikler, Kızılderililer vd.), Ulusların Egemenlik Haklarına Saygı Komitesi (ABD'nin ülke dışı askeri operasyonları ve darbe girişimleri) kurulabilir. Keza, Kuzey İrlanda Katolik Yurtseverlerle Dayanışma Komitesi, Bask Ulusal Kahramanları ile Dayanışma Komitesi, Korsika Özgürlük Hareketi ile Dayanışma Komitesi, Cezayir Soykırımını Anma Komitesi, Nazi Kurbanlarını Anma Komitesi, Solingen Komitesi, Girit Yurtsever Bağımsızlık Hareketi ile Dayanışma Komitesi, Yunanistan'daki Türk ve Makedon Soyluların Hak ve Hukukunu Savunma Komitesi vs. vs. NGO statüsünde tüzel kişilik verilerek faaliyete geçirilmelidir. Bu komitelerin ya da derneklerin raporları, farklı dillere çevrilerek basılıp dağıtılmalı; internette sürekli kalmaları sağlanmalıdır. Aynı şekilde, Milli Mücadele döneminde İstanbul'un resmen işgal edildiği 16 Mart 1920'de Şehzadebaşı Karakolu'nda İngiliz askerlerince uykuda öldürülen Türk askerleri için bir anıt yapılmalı; her yıl anma törenleri ile İngiliz vahşeti iç ve dış kamuoyuna duyurulmalıdır. Fransızların aynı dönemde Adana-Urfa arasındaki işgal bölgesinde gerçekleştirdikleri kitlesel cinayetlerle ilgili mekânlarda anıtlar açılmalı; yayınlar yapılmalı ve anma törenleri düzenlenmelidir. Yunanistan'ın başta Urla, Menemen olmak üzere işgal ettiği bölgelerde öldürdüğü onbinlerce sivilin anılarını yaşatacak anıtlar yine orijinal mekânlarında yapılmalıdır. Aynı anıtlar ve de etkinlikler, Pontus Rum çetecileri ile Taşnak ve Hınçak çetecilerinin soykırım gerçekleştirdikleri tüm mekânlar için de gerçekleştirilmelidir. Artık bundan böyle "İstanbul'un Düşman İşgalinden Kurtarılışının (...) Yıldönümü Törenleri" demek yerine, "İstan-

bul'un İngiliz, Fransız ve İtalyan İşgalinden Kurtarılışının (...) Yıldönümü Törenleri" demek daha net ve gerçekçi olacaktır. TBMM, tüm bu kitlesel cinayetlerle ilgili olarak, hedef ülkeleri protesto eden ve soykırımı tanıyan yasa tasarılarını kabul etmek, dış platformlara taşımak, hatta bu kitlesel cinayetlere maruz olanların torunlarının sözkonusu ülkelerden tazminat davası talebinde bulunmalarını –bilgi, belge ve hukuksal destek (yargı giderleri, avukat vb.) sağlayarak– teşvik etmek yükümlülüğündedir, mecburiyetindedir. Belli ki, Türkiye, düşmanlarını bilerek ama uluslararası ilişkilerde sürekli olan tek gerçeğin dostluk ya da düşmanlık değil, ulusal çıkarlar olduğunun bilinci içinde yaşamak zorundadır. Belleksiz, kişiliksiz, ulusal onurdan ve Türklük bilincinden, tarih bilgisinden yoksun, pasif ve korkak yöneticilerin elinde Türkiye, Hz. İsa örneğinde olduğu gibi her tokata diğer yanağını uzatmak konumunda bulunmaktadır. Bu kara yazgının değişmesi, değiştirilmesi gerekmektedir. Cumhuriyet'in gerçek vatanseverleri, en az hedef ülkeler kadar saldırgan, sorgulayan ve sürekli talep halinde olan bir ulusal dış politika özlemini yaşama geçirmek için, önce yönetici ve yönlendirici konumundaki etki ajanlarının etkisizleştirilmesi gereğini kamuoyuna duyurmalıdırlar.

7. Türkiye, bünyesinde izin verdiği yabancı kolejler ve üniversitelerin sayısı nispetinde sözkonusu ülkelerde de karşılığını istemek zorundadır. Karşılığını almadan hiçbir şeyin verilmediği bir dünyada, Atatürk'ün uygulamalarına ters bir uygulama ile teslimiyetçi bir imaja sahip olunmuştur. Sadece eğitim kurumları için mi? Elbette ki hayır!.. Türkiye'de faaliyet gösteren ABD, Almanya, İngiltere ve Fransa vakıfları için de mütekabiliyet önlemleri alınmalıdır. Bu kuruluşların

kapatılmaları sözkonusu değilse, çok sıkı kontrol altında tutulmaları ve de caydırıcı ölçütlerde izlenmeleri şarttır. En önemlisi de, Türkiye'de espiyonaj, ajitasyon faaliyetleri dahil her türlü etnik ve mezhepsel kışkırtıcılık içinde yer alan yabancı vakıf temsilciliklerinin karşılıkları mutlaka bu ülkelerde açılmalıdır. Örneğin, Almanya'da, Türk Devleti'nin himayesinde bir "Türkiye Araştırmaları Merkezi", Türkiye'de de bir "Almanya Araştırmaları Merkezi" süratle açılmalıdır. Adı her ne olursa olsun, "merkez", "enstitü", "vakıf temsilciliği" gibi akademik oluşumlar, Fransa, İngiltere ve özellikle de ABD'nde harekete geçirilmelidir. Bu görevler için Türkiye'ye bağlılığını fazlasıyla kanıtlamış Atilla Ongun, Tamer Bacınoğlu, Dr. Yağmur ve Dr. Buğra Atsız, Tuğrul Keskingören gibi konularının uzmanı Cumhuriyet aydınları mevcuttur. ABD'ndeki "Türk Araştırma Merkezi", CIA ve Fethullahçıların yönlendirdikleri akademisyenlerin yanısıra, yanlış seçim ve hatalı yönetim nedeniyle sadece para yutan, hantal, işlevsiz bir kuruma dönüşmüştür.

8. Türkiye'de etki ajanlarına karşı halkını uyaran, bilinçlendirmeye çalışan Cumhuriyet'in gerçek vatanseverleri yok mu? Elbette var. Bir avuç ama yine de var. Bu az sayıdaki sorumlu Cumhuriyet aydınının bir kısmı artık yaşamıyor. Devlet sahip çıkmadığı için, bir zamanlar "sakıncalı piyade" olarak anılan Cumhuriyet'in ve Atatürk'ün en sadık sivil-askeri, kuvayı milliyecisi bir Uğur Mumcu, bir Ahmet Taner Kışlalı, bir Muammer Aksoy ve niceleri öldürüldüklerinden ötürü yok artık aramızda. Diğer taraftan, şeriatcı-bölücü kesimin ve de ünlü aile fotoğrafındaki banka hortumcularının boy hedefi haline gelen Vural Savaş, Nuh Mete Yüksel, Turgut Okyay gibi Cumhuriyet aydını hukukçuların korumalarına ait otomobilleri çek-

meyi planlayan malûm makamlardaki kişiler, nedense Semra Özal, Abdülkadir Aksu, Mehmet Ağar, Necmeddin Erbakan, hatta ve hatta Murat Demirel gibi isimlere 5'er-6'şar otomobil ve onlarca resmi koruma tahsis ederken tasarruf endişesi taşımamaktadır. Başta Uğur Mumcu olmak üzere canına kastedilen Cumhuriyet aydınlarının canları, Türkiye'de etnik bölücülük sürecini hızlandıranların dul eşinden, nurcu bir Bakandan, Susurluk sanığından, TCK 312 mahkûmundan ya da Bakan eşlerinden daha mı az önemlidir? Türkiye'de mevcut sistem, halk deyimi ile devlet müsamahası altında "itlerin salınıp taşların bağlanması" özdeyişinde, Cumhuriyeti savunanların cezalandırıldığı bir konuma getirilmiştir. Örneğin, "Emniyet Teşkilâtında sadece 1 (bir) tane fethullahçı var, o da yargı kararıyla göreve döndü" diyecek kadar gerçekleri saptıran biri hâlâ Emniyet Genel Müdürlüğü makamında tutuluyorsa[22], "yargıda şeriatçı kadrolaşma yok" diyen biri tüm skandallarına rağmen hâlâ Adalet Bakanlığı görevindeyse, üniversitelerde bini aşkın akademisyenin atılmasında ve yerlerine şeriatçı kadrolaşmanın ikâmesinde önemli rol oynayan biri hâlâ Devlet protokolünde yer alıyorsa, faziletli bele-

22. Polis Akademisi'nin yirmi yılı aşkın bir süredir fethullah cemaatinin etki alanında olduğunu Türkiye'de bilmeyen kalmamıştır, sadece halihazırdaki Emniyet Genel Müdürü dışında. Oysa, uzun yıllardır akademide öğretim elemanı olarak çalışan şahsın, cemaatle herhangi bir gönül bağı yoksa, elindeki bilgi ve belgeler çerçevesinde bu inkâra gitmemesi gerekirdi. Gerek Ankara eski Emniyet Müdürü Cevdet Saral döneminde hazırlanan fethullahçılar raporu ile ilgili değerlendirmeler ve işlemler ve gerekse kurum içinde fethullahçı kadroya hiç dokunulmayışı, kamuoyunda birtakım kuşkuların doğmasına neden olmaktadır. Şahsın talebi halinde, kurum içindeki şeriatçı ve fethullahçı faaliyetlerle ilgili resmi belgeleri kendisine ibraz edebilirim. Türkiye'nin en önemli ve stratejik kurumlarından biri olan Emniyet Genel Müdürlüğü'nün sadece cinlikle yönetilemeyeceği anlaşılmalıdır.

diyeler sırf tarikatçı olmadığı için binlerce çalışanını işten atabiliyorsa, 28 Şubat sonrasında Milli Eğitim Bakanlığı'ndaki fethullahçı kadrolaşma akılalmaz yöntemlerle bir kanser gibi Türkiye'nin geleceğine musallat olabiliyorsa, aydın kıyımı tüm kamu kurum ve kuruluşlarında hâlâ sürüyorsa ve Devlet tüm bu gelişmelere karşı seyirci kalmakta devam ediyorsa, bu sistemin sorgulanması ve yapılandırılması gerekmektedir. Örneğin, Prof.Dr. Nur Serter, Attila İlhan, Av. Hanifi Altaş, Prof.Dr. Alpaslan Işıklı, Prof.Dr. Çetin Yetkin, Gülseven Yaşer, Av.Emin Değer, Kemal Özden, Coşkun Kırca, Prof.Dr. Mümtaz Soysal, Prof.Dr. Erol Manisalı gibi Cumhuriyeti canları pahasına savunma konumundaki aydınlara henüz sağken resmi koruma tahsisi kaçınılmazdır. Aynı şekilde, görevden ayrılmaları durumunda bile rejim düşmanlarının tehdit ve saldırılarına maruz kalması kaçınılmaz görülen Prof.Dr. Kemal Alemdaroğlu, Prof.Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Prof.Dr. Eralp Özgen, Prof.Dr. Türkan Saylan gibi aydınlara da korumanın devam ettirilmesi, Devletin olması gerekli sorumluluğu kapsamında değerlendirilmelidir. Cumhuriyeti savunanlara yaşam hakkı çok görülmemelidir. O tetikleri çektirenlerin de Devlet kadrolarından mutlaka tasfiyesi sağlanmalıdır. Kısaca, Türk Devletinin ülkesi ve ulusuyla bölünmezliği konusunda ödün vermeyen Türk Silâhlı Kuvvetleri mensupları, Güneydoğu'da sıcak çatışma bölgelerinde yaşamsal risk altındayken, Cumhuriyet aydınları da şehirlerde yaşamsal risk altındadır. Kışla-da-karargâhta verilen mücadele ile üniversitelerde, basında, halk arasında verilen mücadele arasında belirgin koşul farklılıkları bulunmaktadır. MGK'nun bu farklılıkları dikkate almasının zamanı gelmiştir, hatta geçmektedir.

9. Türkiye'deki şeriatçı ve bölücü yapılanmalardan Hizbullah, PKK, TİKKO gibi örgütler, amaçları doğrultusunda silahlı eylem yaparlarken, fethullahçılar ise devleti içte ele geçirmenin gereğini silâhsız yollardan yerine getirmektedirler. Bu açıdan takiyye denilen sahtekârlığın her türlüsüne başvuran fethullahçılarda, "hak", "etik", "kişilik hakları" gibi kavramların geçerli bir hükmü bulunmamaktadır. Şeriat devleti kurma yolunda her vasıtaya başvurmayı mübah gören bu yapılanmanın müritleri, her türlü ajitasyon ve provokasyon faaliyetinden geri durmamaktadırlar. Türkiye'nin en büyük sivil istihbarat örgütü oluşturma çabalarının sonucu olarak, hedef kişi ve şirketlere ait özel nitelikli bilgi ve belgeleri toplayan bu örgütün beyin takımını, Polis Akademisi'nden mezun istihbaratçıların oluşturduğu, uzunca bir süredir kaydedilmektedir. Emniyet Genel Müdürlüğü bünyesindeki fethullahçı unsurların bir tekine bile henüz dokunulamamıştır. Emniyet olanakları ile rakiplerini bertaraf etme amacı doğrultusunda fethullahçılar, fabrikasyon haberler üretmekten de geri durmamaktadırlar. Cemaatin medyasında bu tür haberlere sıkça rastlanılırken, arşivlerinde mevcut bilgi ve belgeler ışığında belirli politikacı ve gazetecilere –en azından cemaati eleştirmeme koşulu ile– şantaj yaptıkları kaydedilmektedir. Bugüne kadar cemaatin tehdit kabul ettiği siyasilere, gazetecilere, yazarlara, akademisyenlere, sivil toplum örgütlerinin yöneticilerine karşı büyük iftira kampanyaları yürüttükleri bilinmektedir. Ancak bu kampanya ilk defa, TSK içinde üst düzey bir korgeneralin önünü kesmek amacıyla başlatılmıştır. Ödün vermez bir Atatürkçü olarak tanınan ve cemaat tarafından katı laikçi-müslüman düşmanı olarak nitelendirilen bu Korgeneral ile birlikte, yine cemaat

için potansiyel tehlike olarak nitelendirilen diğer iki General hakkında Nazlı Ilıcak üzerinden andıç konusu bahane edilerek suçduyurusunda bulunulmuştur. Devletin ilgili organlarının, gerek asker ve gerekse sivil kesim için devam edecek iftira kampanyalarını duyarlılıkla durdurması ve sorumlularını saptayarak gereğini yapması ve ilk adım olarak da, andıçları ABD Büyükelçiliğine sızdırdığı iddia edilen MGK'daki "6. kat köstebeği" haberinin tahkikinin sonuçlandırılması kaçınılmaz olmuştur.

VE SONUÇ

Büyük Atatürk, 19 Mayıs 1919 gününü anlatırken, sanki bugünü yıllar öncesinden görmüş gibidir. Dün manda isteyenler, bugün de egemenliği Brüksel'e devretmek isteyenler. Adeta mahkûm edildiğimiz bu kısır döngü ne zaman kırılacak diye sorarsınız, Atatürk'ün "seçkin ihaneti"ni ve de vatanseverliğin gereklerini vurgulayan aşağıdaki değerlendirmesini okurken:

"... Kurtuluş yolu ararken, İngiltere, Fransa ve İtalya gibi devletleri gücendirmemek, temel ilke gibi görülmekteydi. Bu devletlerden yalnız biriyle bile başa çıkılamayacağı kuruntusu, hemen bütün kafalarda yer etmişti. Osmanlı Devleti'nin yanında, koskoca Almanya, Avusturya-Macaristan varken hepsini birden yenen, yerlere seren İtilaf kuvvetleri karşısında, yeniden onlarla düşmanlığa varabilecek durumlara girmekten daha büyük mantıksızlık ve akılsızlık olamazdı.

Bu anlayışta olan yalnız halk değildi. Özellikle seçkin denilen insanlar bile böyle düşünüyorlardı.

(...)

Birincisi: İngiltere'nin koruyuculuğunu istemek.

İkincisi: Amerika'nın güdümünü istemek.

Bu iki türlü karara varmış olanlar, Osmanlı Devleti'nin bir bütün olarak kalmasını düşünenlerdir. Osmanlı ülkesinin çeşitli devletler arasında paylaşılmasından ise, bu ülkeyi bütün olarak bir devletin kanadı altında bulundurmayı yeğleyenlerdir.

Üçüncü karar, bölgesel kurtuluş yolları ile ilgilidir.

Mesela: Bazı bölgeler, kendilerinin Osmanlı Devleti'nden koparılacağı görüşünde, ondan ayrılmamak yollarına başvuruluyor. Bazı bölgeler de Osmanlı Devleti'nin ortadan kaldırılacağına, Osmanlı ülkesinin paylaşılacağına olup bitti gözüyle bakarak kendilerini kurtarmaya çalışıyorlar.

(...)

Bu kararların dayandığı bütün kanıtlar ve mantıklar çürüktü, temelsizdi. Gerçekte, içinde bulunduğumuz o günlerde, Osmanlı Devleti'nin temelleri çökmüş, ömrü tükenmişti. Osmanlı ülkesi bütün bütüne parçalanmıştı. Ortada bir avuç Türk'ün barındığı bir ata yurdu kalmıştı. Son olarak bunun da paylaşılmasını sağlamak için uğraşılmaktaydı. Osmanlı Devleti, onun bağımsızlığı, Padişah, Halife, hükümet bunların hepsi kavramı kalmamış birtakım anlamsız sözlerdi.

Neyin ve kimin dokunulmazlığı için kimden ve ne gibi yardım istemek düşünülüyordu?

O halde sağlam ve gerçek karar ne olabilirdi?

Efendiler, bu durum karşısında bir tek karar vardı. O da ulus egemenliğine dayanan, kayıtsız şartsız, bağımsız yeni bir Türk Devleti kurmak.

İşte, daha İstanbul'dan çıkmadan önce düşündüğümüz ve Samsun'da Anadolu topraklarına ayak basar basmaz uygulamaya başladığımız karar, bu karar olmuştur.

Bu kararın dayandığı en sağlam düşünüş ve mantık

şu idi: Temel ilke, Türk Ulusunun onurlu ve şerefli bir ulus olarak yaşamasıdır. Bu, ancak tam bağımsız olmakla sağlanabilir. Ne denli zengin ve müreffeh olursa olsun, bağımsızlıktan yoksun bir ulus, uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan kendini kurtaramaz.

Yabancı bir devletin koruyuculuğunu istemek, insanlık niteliklerinden yoksunluğu, güçsüzlüğü ve beceriksizliği açığa vurmaktan başka bir şey değildir. Gerçekten bu aşağılık duruma düşmemiş olanların, isteyerek başlarına yabancı bir yönetici getirmeleri hiç düşünülemez.

Oysa, Türk'ün onuru ve yetenekleri çok yüksek ve büyüktür. Böyle bir ulus, esir yaşamaktansa yok olsun daha iyidir.

Öyleyse, YA İSTİKLÂL YA ÖLÜM"

Türk Ulusçuluğu ve "Altı Ok"

Türkiye'deki sağ kesim, Osmanlı İmparatorluğu'nun kuruluşunun 700. Yıldönümünü, Cumhuriyete alternatif bir model içeriği içinde kutlamakla, Türklük bilincinden ne ölçüde yoksun olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur. Osmanlı Devleti, 622 yıllık bir geçmişiyle, olumlu ve olumsuz yönleriyle elbette ki biz Türklerin devletidir. Ancak nasıl bir Türk sağıdır ki, Türk ulusçuluğu yerine "Osmanlı ulusçuluğunu", Türk dili yerine "Osmanlıcayı", "Türk Edebiyatı" yerine "Divan Edebiyatını", Türk Kültürü yerine "Osmanlı Kültürünü" alternatif olarak ortaya çıkaran ve geliştiren; yönetici sınıfının yetiştirildiği "Enderun"a Türkleri kabul etmeyen; "etrak-ı biidrak" (algılamasız Türkler) biçimindeki hakaretamiz söylemlere tepki göstermeyen; bir başka ifadeyle, üst kültür kimliği olarak Türklüğü reddeden bir imparatorluğu model olarak, hem de 21. Yüzyıla girmekte olduğumuz şu sıralarda –gıpta ve özlemle– önerebilirler? Kaldı ki, geriye dönüşün asla mümkün olmadığı, değişimin kendisinden gayri herşeyin değiştiği bir dönemde, bu kesimin, muhafazakâr-

lığın yanısıra Türk ulusçuluğuna sahip çıkmaları ise apayrı bir çelişkidir.

Tarihe damgasını vurmuş olan İngiltere Fransa, Rusya gibi devletlere bakıldığında, "ulus-devlet" yapılanmasının tüm karakteristikleri görülür. Örneğin, İngiltere için, yalnızca "İngiliz dili, İngiliz edebiyatı, İngiliz kültürü, üzerinde güneş batmayan İngiliz devleti ideali" esas kabul edilirken; İngiliz ulusçuluğunun temelleri de işte bu esaslara dayanmıştır. Türk ulusçuluğunun –toplumsal, kültürel ve siyasal alanlarda– ortaya çıkışının sözkonusu devletlere oranla çok geç tarihlere rastlaması, Osmanlı Devleti'nin üst kültür kimliği olarak "Türklük" yerine yapay bir kavram olan "Osmanlılık"ı kabul etmesi yüzündendir. Avrupa'daki imparatorlukların yanısıra, 1789 Fransız İhtilâlinden hemen sonra tüm Avrupa'yı ve de Osmanlı İmparatorluğu'ndaki azınlıkları içine alan ulusçuluk hareketinden Türklerin de etkilenmesi, XIX. Yüzyılın ikinci yarısından itibaren sözkonusu olmuştur. Harbiye kökenli Süleyman Paşa (Şıpka Kahramanı) ve Bursalı Tahir Beyin yanısıra, tarih ve edebiyat alanında Türklük bilincini işleyen eserler veren aydınlarımız arasında Veled Çelebi, Şinasi, Ahmet Vefik Paşa, Mustafa Celâleddin Paşa, Ahmet Cevdet Paşa, Ali Suavi, Şemsettin Sami, Ahmet Mithat Efendi, Necip Asım, Ömer Seyfettin, Ali Canip, Ziya Gökalp, Necip Türkçü, Fuad Köse Raif, Ahmet Hikmet Müftüoğlu, Mehmet Emin Yurdakul vd. yer almıştır. Batıdaki ve de Osmanlı İmparatorluğu'ndaki azınlıkların aşırı milliyetçiliklerine tepki olsa gerek, yukarıda adları yazılı aydınlarımızın bazıları Arnavut, Polonyalı, Kürt, Çerkez kökenli olsalar bile, olması gereken siyasal bilinçle alt kültür kimlikleri yerine üst kültür kimliği olan Türklüğün gelişimi için tüm mesailerini sarfetmişlerdir. Ayrıca, başta Gaspıralı İsmail Bey olmak üzere, Yusuf Akçura, Ahmet Ağaoğlu, Dr. Hüseyinzade Ali Bey, Fatih Kerimi gibi Rusya

kökenli Türkçüler de Türklük bilincinin verilmesinde önemli rol oynamışlardır.

Türk ulusçuluğunun siyasal bir hareket olarak ortaya çıkması, İttihat ve Terakki döneminde sözkonusu olmuştur. Türk toplumunun ümmet aşamasından ulus aşamasına geçiş sürecini hızlandırmak için özel yasalar çıkaran ve peşpeşe çağdaş nitelikte bazı devrimler (kadınlara eğitim ve çalışma hakkı, takvim, ölçü vb. alanlarda batı standartlarını esas alma, alfabeyi basitleştirme gibi) gerçekleştiren İttihatçılar, nerede durmaları gerektiğini kestiremediklerinden, turancılık gibi sonu belirsiz bir ham hayalin peşinden koşma konumuna gelmişlerdir. Türk toplumu, o dönemin mazur görülebilecek koşullarında bile ulusçuluğun siyasallaştırılmasının tehlikesi ile ilk defa İttihat ve Terakki döneminde tanışmıştır.

Mondros Mütarekesi'nden sonra "Misak-ı Milli" ile ifadesini bulan ve matematiksel gerçekçiliği ön plana çıkaran Türk ulusçuluğunun Ulusal Kurtuluş Savaşı dönemindeki yansımaları, "kuvayı milliye" hareketi ile eyleme dönüşüp, "tam bağımsızlık", "ulusal egemenlik" gibi amaçlara yönelik olarak gelişmiştir. Mudanya Mütarekesi'nden sonra başlayan ilk siyasal devrimler sonucunda saltanat, hilâfet gibi Türk Toplumunun sırtındaki safraların atılması; Cumhuriyetin ilânı; laik hukuk sisteminin en önemli adımı olarak Tevhid-i Tedrisat yasasının kabulü ile eğitim ve öğretimin birleştirilmesi ve arkasından gelen diğer devrimler, Türk ulusculuğunun genel çerçevesini belirlemiştir. Böylece, Atatürk'ün ulusçuluk anlayışı, o dönemde tüm Avrupa'da varlığını hissettiren saldırgan (irredantist) ve şoven tipi ulusçuluk anlayışlarının tamamiyle dışında evrensel-hümanist boyutları yakalayan, Türkiye ve dünya gerçeklerine uygun bir ilkeye dönüşmüştür.

ATATÜRK'E GÖRE TÜRK ULUSÇULUĞU

Atatürkçülüğün altı ilkesinden, bir başka ifadeyle Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet Halk Partisi'nin Programını oluşturan Altı Ok'tan biri olan ulusçuluk:

1. Türkiye sınırları içinde yaşayan Türkiye halkını **TÜRK ULUSU** olarak kabul eder. Ulus-Devlet yapılanması içinde "Türkiye Halkları" kavramına asla yer vermez. Devletin resmi dili Türkçedir, dini yoktur, bir tek Başkent vardır, Cumhuriyetle yönetilir. Anayasada ifadesini bulmuş bu temel yapının değiştirilmesi bile önerilemez. Laik hukuk sistemi içinde dini, mezhebi, inancı, etnik kökeni ne olursa olsun, ülkede yaşayan herkes Türktür. Atatürk'ün ulusçuluk anlayışı içinde ifade edilen **"Ne mutlu Türküm diyene!"** sloganı, ulusu oluşturan bireylerin ille Türk soyu ve kökeninden gelmesi gerektiğini değil, genellikle Türk soyu ve kökeninden geldiklerine işaret eder. Devletin, eşit vatandaşlık hukuku çerçevesinde ülkede yaşayan tüm vatandaşları Türklük üst kültür kimliği içinde bütünleştirmesi, Atatürk'ün ulusçuluk anlayışının özünü oluşturur. Devletin bu bütüncül yaklaşımına rağmen, alt kültür ulusçuluğu güderek kendisini Türk kabul etmeyenlerin sorunu ise kendilerini ve bir de yasaları ilgilendirir. Türkiye'nin "yumuşak karın" bölgesi olarak nitelendirilen etnik ve mezhepsel farklılıklar, yaklaşık 200 yıldır "Şark Meselesi" adı altında Batılı emperyalist devletler ve Rusya tarafından sürekli gündemde tutulduğu ve sık sık kaşındığı için, Atatürk, Lozan Barış Antlaşması'nda kabul ettirdiği hükümlerle bu konuda duyarlılığını gösterir ve asla ödün vermez. Türk Devleti, Türklük bilincini esas alır; etnik ve dinsel ayrımcılığa dayalı çifte stan-

dartlı politikaları reddeder. Faşizm ya da ırkçılık boyutunda ulusçuluğu reddederken de, kendini Türk kabul etmeyenlerin; Türkçe dışında başka resmi dil kabul ettirmeye çalışanların; ülke toprakları içinde başka bir devlet tesis ederek başka başkent yaratmaya çalışanların; tüm bu ayrılıkçı-bölücü amaçlar doğrultusunda kamu düzenine karşı ayaklananların kısaca PKK örneğinde görüldüğü gibi Kürt faşizmini ve şovenizmini savunanların, Türk Devleti'ni parçalamada, Anayasal düzenini ortadan kaldırmada asla haklı ve özgür olamayacaklarını hukuk kuralları içinde öngörür.

2. Atatürk'ün ulusçuluk anlayışı, LAİKLİK, CUMHURİYETÇİLİK, DEVLETÇİLİK, DEVRİMCİLİK ve HALKÇILIK ilkeleri ile özdeştir, bir bütündür. Bu ilkelerin biri ya da birkaçı yok sayılarak Atatürk ulusçuluğu tanımlanamaz, savunulamaz. Örneğin, laiklik ilkesinin geçerli olmadığı bir düzende ulusçuluk kesinlikle olanaksızdır. Türk Toplumu için siyasal islâmcılığa hayat hakkı veren bir anlayışla ulusçuluk anlayışının birlikte telâffuzu düşünülemezken, "milliyetçi-muhafazakârlık" gibi ucube bir terminolojinin siyasal hayatımızda ve hem de en yaygın bir biçimde kullanılması garip bir çelişkidir. Ümmetten ulus aşamasına geçiş, sadece siyasal değil sosyolojik bir gereklilik ve gerçekliktir. Yeniden ümmet aşamasına dönmeyi istemek; siyasal otorite önünde birey olmaktan vazgeçerek kulluğu kabullenmek irticaın, gericiliğin ta kendisidir. Dinin toplum için gerekliliği ayrı bir olgu ve tartışma konusudur. Ulusal birliğin, ulus-devlet olmanın en önemli koşullarından biri, hukukta birliğin sağlanmasıdır. Azınlıklara ilişkin hukukun yanısıra her mezhep için ayrı hukuk uygulamanın faturasını Türk Toplumu Osmanlı döneminde en ağır biçimde

ödemiştir. Bu açıdan Atatürk, sadece sosyolojik gerekçeyle değil, hukuksal ve siyasal gerekçelerle de Türk ulusçuluğunu ön plana çıkarmıştır. Bunu yaparken de, Araplar arasında ortaya çıkmış ancak günümüzde anlam ve önemini yitirmiş ihtilâflara dayalı mezhep ayrılıklarını hiç ama hiç dikkate almamıştır. Kur'an-ı Kerim'i geri plana atarak İslamiyeti sahtekâr muhadislerin kaleme aldıkları sahte hadislere, Ortaçağın Arap gelenek ve göreneklerine, birtakım cahil ve yetersiz ilâhiyatçıların –belki o dönemin koşullarında değerlendirilebilecek– fetvalarına, içtihatlarına dayandıran; dini ekonomik ya da siyasal kendi çıkarlarına hizmet için kullanan din tüccarlarına kesinlikle ödün vermemiştir. Bir yandan sünni şeriatçılığın devlet mekanizmasından bütünüyle sökülüp atılması için devrimler gerçekleştiren Atatürk, diğer yandan bin küsur yıl önce bazı Arapların yine bazı Arapları vahşice öldürmesinin kinini ve hatta kan davasını sürdürmesinin Türklere düşmediğinin bilinci içinde aleviliğe yaklaşmıştır. Mezhepsel farklılıkların siyasallaştırılmasının Türk ulusçuluğu önünde en önemli engellerden biri olarak kabul eden Atatürk, tıpkı etnik farklılıklar gibi mezhepsel farklılıkları da, üst kültür kimliği olan Türklük bilinci içinde kaynaştırmayı hedeflemiştir.

Aynı şekilde, DEVLETÇİLİK ilkesinin dikkate alınmadığı bir Türk ulusçuluğundan söz etmek, emperyalizme teslim olmakla, tam bağımsızlıktan vazgeçmekle eşanlamlıdır. Siyasal, toplumsal ve ekonomik açıdan katılımcı demokrasiyi, hakça bölüşümü, nimet ve fırsat eşitliğini öngören, sınıf kavgasını reddeden HALKÇILIK ilkesini içermeyen bir ulusçuluğu düşünülemez. Bir yandan ulusçuluğa karşı bir proleterya diktatörlüğünü savunup diğer yandan Atatürk ulus-

çuluğunu savunur görünmek nasıl bir ideolojik çelişki ya da popüler deyimle "takiyye" ise, CUMHURİYETİ savunur görünüp bir İslâm Cumhuriyeti önermek de bir başka çelişkidir. En yüzeysel tanımıyla Türk ulusçuluğu, "Türk ulusunu daha ileriye götürmekse", bu ancak DEVRİMCİ olmakla olanaklıdır. Her şeyin değişim halinde olduğunu kabullenmemek, bu değişime ayak uyduramamak, emperyalizme yem olmakla, bağımsızlıktan vazgeçmekle eşanlamlıdır. Statükoculuğu, hatta daha da gerideki değerlerin günümüzde de aynen yaşatılmasını öngören muhafazakârlığın Türk ulusçuluğu ile birlikte anılması eşyanın tabiatına aykırıdır. Devrimci olmayan bir ulusçuluğun Türk Toplumunu ileriye götürmeyeceği açık bir gerçektir.

3. Atatürk'e göre Türk ulusçuluğu, etnik kökene ya da dinsel inançlara dayandırılamaz. Bu açıdan O, Gobineau, Hitler ve Mussolini'nin ulusçuluk anlayışlarını kökten reddetmiştir. Üstün ırk teorisine bir paçavra kadar bile değer vermemiştir. Ancak, Türk ırkçılığını reddederken de, Türk üst kimliğini reddederek ülke topraklarının bir bölümü üzerinde ayrı bir devlet kurma girişiminde bulunan ayrılıkçı ırkçılara da hoşgörü göstermemiştir. Milli Mücadele döneminde ve sonrasında çıkan bölücü ayaklanmalara karşı izlediği politika, O'nun bu alandaki kararlılığının ölçütüdür. Ulusçuluğun siyasallaştırılmasının en az dinin siyasallaştırılması kadar tehlikeli olacağını bildiği içindir ki, bir örnek oluşturmak üzere 1931 yılında Türk Ocakları'nı kapatmıştır. Ulusçuluk üzerine politika yapan, ekonomik ya da siyasal rant elde eden; turancılık söylemleriyle, bir başka ifadeyle boşboğazlık yaparak Türkiye'nin dış politikasını zora sokan bu kuruluş yerine, halk eğitimini tüm boyutları ile üstlenen; okuma-yazma ve beceri kursları açan; tarama dergi-

lerine malzeme toplayan; etnografik anlamda çalışmalar yapan; halk müziği derleme çalışmalarını teşvik eden Halkevleri'ni kurdurmuştur. Türk ulusçuluğunun doğuş ve gelişimi aşamasında çok önemli tarihsel işlevi olan Türk Ocakları'nın bugün fethullahçıların güdümünde bulunması, Atatürk'ün ilerigörüşlülüğünün önemli bir tezahürü olsa gerekir.

ATATÜRK VE YAPAY ULUSÇULUK

Atatürk, ulusçuluk ilkesinin tanımını ve çerçevesini net bir biçimde ve defalarca, hem de yoruma meydan bırakmayacak ölçüde ortaya koymuştur. Ancak, etnik, dinsel ya da ideolojik sorunları olan kimi aydınlar, işlerine geldiğince adeta cımbızla seçtikleri bir ya da iki cümle ile Atatürkçülüğü saptırma gayretlerini bugüne kadar sürdürmüşlerdir. Örneğin, Atatürk'e izafe edilen "Türk Milleti daha fazla dindar olmaya mecburdur" cümlesi, Atatürk ve Cumhuriyet düşmanı olan şeriatçı çevrelerin en çok kullandıkları "takiyye" cümlesi olarak seçilmiştir. Türkiye'deki başta ayrılıkçı Kürt hareketi olmak üzere, her türlü terörist örgüt eylemine, etnik-sosyalist faşizme karşı net bir tepki ortaya koymayan, kınayamayan bazı aydınlarımız da, Atatürk ulusçuluğunun "TÜRK" olan adını yok saymakta, Türkiye'yi etnik bir mozaike benzeterek yapay bir alternatif "Türkiye ulusçuluğu", yapay bir alternatif "Ne Mutlu Türkiyeliyim Diyene" sloganı oluşturma çabalarını kesintisiz devam ettirmişlerdir. Bir başka ifadeyle, Osmanlı'nın etnik kimlik konusundaki yanlışlarını –sırf kendi etnik, dinsel-mezhepsel ve ideolojik sorunları nedeniyle– sürdürmeye çalışan bu aydınlar, şeriatçı, marksist ve bölücü yelpazede kendilerine yer bulmuşlardır. Yedi ayrı etnik grubun yaşadığı Fransa'da, üç ayrı etnik grubun yaşadığı İngiltere'de, yüzün üzerinde etnik grubun yaşadığı Rusya'da, hem de yüzyıllar-

dan bugüne Fransız, İngiliz, Rus ulusçuluğu yaşatılırken; bin yılı aşkın bir süredir, çeşitli kavimlerin geçiş yolu olmuş ama sonuçta bin yılı aşkın süredir Türklere vatan olan, Türk devletlerine sahne olan Türkiye topraklarında hem de çoğunluk halinde yaşayan Türklere ulusçuluk yapma hakkını, ulus adını kullanma hakkını çok görmek ne ölçüde tarihsel gerçeklerle bağdaşır ki?!. İşte bu çelişkiye daha 1920'lerde dikkat çekmeye başlayan Atatürk, dünya tarihinde hiçbir devlet kurucusunun yapmadığı ölçüde, kurduğu devletin sahiplerinin adını, dolayısıyla ulusun adını –hem de olağanüstü tanımlarla– ortaya koymuştur. İşte, bilinen bu tanımlara ayrıca açıklık getiren bazı sözleri:

- **Bu memleket tarihte Türk'tü, bugün Türk'tür ve sonsuza kadar Türk olarak yaşayacaktır.**
- **Benim hayatta yegâne onur kaynağım, servetim, Türklük'ten başka bir şey değildir.**
- **Biz doğrudan doğruya milliyetperveriz ve Türk milliyetçisiyiz. Cumhuriyetimizin dayanağı Türk toplumudur. Bu toplumun fertleri ne kadar Türk kültürü ile dolu olursa, o topluma dayanan Cumhuriyet de o kadar kuvvetli olur.**
- **Türk milliyetçiliği, ilerleme ve gelişme yolunda ve milletlerarası temas ve ilişkilerde, bütün çağdaş milletlere paralel ve onlarla bir uyum içinde yürümekle beraber, Türk toplumunun özel karakterini ve başlıbaşına bağımsız kimliğini korumaktır.**
- **Türklük esastır. Bu varlığı, tarih içinde araştırmak, birbirine bağlı bir tarih içinde tespit edilecek Türk medeniyeti ile öğünmek, yerinde olur. Fakat, bu öğünmeye lâyık olmak için, bugün çalışmak lâzımdır. Her alanda, özellikle medeniyet dünyasına eser vermek için çalışkan olmayı hedef tutmak lâzımdır.**

- **Bu memleket, dünyanın beklemediği, asla ümit etmediği bir eşsiz varlığın yüksek görüntüsüne, yüksek sahne oldu. Bu sahne en aşağı 7000 senelik bir Türk beşiğidir. Beşik tabiatın rüzgârları ile sallandı; beşiğin içindeki çocuk tabiatın yağmurları ile yıkandı; o çocuk tabiatın şimşeklerinden, yıldırımlarından, kasırgalarından önce korkar gibi oldu; sonra onlara alıştı; onları tabiatın babası tanıdı; onların oğlu oldu. Bir gün o tabiat çocuğu tabiat oldu; şimşek, yıldırım, güneş oldu; Türk oldu. Türk budur: Yıldırımdır, kasırgadır, dünyayı aydınlatan güneştir.**
- **Anasının ve babasının asilliği ile iftihar eden Teodoz, İtalya yarımadasına inmek isteyen Türk Atilla'ya barış müzakeresinden önce sormuş: "Siz hangi asil ailedensiniz?" Atilla da ona cevap vermiş: "Ben asil bir milletin evlâdıyım". İşte benim cevabım da size budur.**
- **Bu dünyadan göçerek Türk milletine veda edeceklerin çocuklarına, kendinden sonra yaşayacaklara, son sözü şu olmalıdır: "Benim Türk milletine, Türk Cumhuriyetine, Türklüğün geleceğine ait görevlerim bitmemiştir, siz onları tamamlayacaksınız. Siz de sizden sonrakilere benim sözümü tekrar ediniz". Bu sözler, bir kişinin değil, Türk ulusunun duygusunun ifadesidir. Bunu her Türk bir parola gibi kendinden sonrakilere devamlı tekrar etmekle son nefesini verecektir. Her Türk ferdinin son nefesi, Türk ulusunun nefesinin sönmeyeceğini, onun sonsuz olduğunu göstermelidir. Yüksek Türk, senin için yüksekliğin sınırı yoktur. İşte parola budur.**
- **Biz milliyet fikirlerini uygulamada çok gecikmiş ve çok ihmal etmiş bir milletiz. Bunun zararları-**

nı daha fazla faaliyetle telâfiye çalışmalıyız. Bilirsiniz ki, milliyet teorisinin, milliyet idealinin yok olmasına çalışan teorinin dünya üzerinde uygulanma imkânı bulunamamıştır. Çünkü, tarih, olaylar ve gözlemler, insanlar ve milletler arasında, hep milliyetin egemen olduğunu göstermiştir. Ve milliyet prensibi, aleyhindeki büyük çapta gerçek tecrübelere rağmen yine milliyet hissinin öldürülemediği, kuvvetle yaşadığı görülmektedir.

- Dünyanın bize saygı göstermesini istiyorsak, önce bizim kendi benliğimize ve milliyetimize bu saygıyı hissen, fikren, fiilen bütün davranış ve hareketlerimizle gösterelim; bilelim ki milli benliğini bulamayan milletler başka milletlerin avıdır.
- Bugünkü Türk milleti siyasi ve sosyal topluluğu içinde kendilerine kürtlük fikri, çerkezlik fikri ve hatta lazlık fikri veya boşnaklık fikri propaganda edilmek istenmiş vatandaş ve milletdaşlarımız vardır. Fakat geçmişin bu keyfi idare devirlerinin sonucu olan bu yanlış adlandırmalar, düşmana alet olmuş birkaç gerici, beyinsizden başka, hiçbir millet ferdi üzerinde kederlenmekten başka bir etki meydana getirmemiştir. Çünkü bu milletin fertleri de, genel Türk toplumu gibi aynı ortak geçmişe, tarihe, ahlâka, hukuka sahip bulunuyorlar... Bugün içimizde bulunan hristiyan, musevi vatandaşlar, kader ve talihlerini Türk milletine vicdani arzularıyla bağlandıktan sonra kendilerine yan gözle, yabancı gözü ile bakmak; medeni Türk Milletinin asil ahlâkından beklenebilir mi?
- Diyarbakırlı, Van'lı, Erzurum'lu, Trabzon'lu, İs-

tanbul'lu, Trakya'lı ve Makedonya'lı, hep bir ırkın evlâtları, hep aynı cevherin damarlarıdır.

- Siyasi varlığımızın dışında, başka ülkelerde, başka siyasi gruplarla isteyerek veya istemeyerek kader birliği etmiş, bizimle dil, ırk, kök birliğine sahip ve hatta yakın, uzak tarih ve ahlâk yakınlığı görülen Türk toplulukları vardır. Tarihin bin bir olayının sonucu olan bu durum, Türk milletinin tarihen ve ilmen oluşmasındaki asaleti, dayanışmayı asla bozamaz.
- Türk milleti Kurtuluş Savaşından beri, hattâ bu savaşa atılırken bile, mahkûm milletlerin hürriyet ve bağımsızlık davalarıyla ilgilenmeyi, o davalara yardım etmeyi benimsemiştir. Böyle olunca kendi soydaşlarının hürriyet ve bağımsızlıklarına ilgisiz davranması elbette uygun görülemez. Fakat milliyet davası şuursuz ve ölçüsüz bir dava şeklinde düşünülmemeli ve savunulmamalıdır. Milliyet davası siyasi bir mücadele konusu olmadan önce şuurlu bir ideal meselesidir. Şuurlu ideal demek pozitif bilimlere, bilimsel yöntemlere dayandırılmış bir hedef ve gaye demektir. O halde, propagandalarda denenmiş yöntemlere müracaat etmek şarttır. Hareketlerin imkân sınırları ve öncelikleri mutlaka hesaba katılmalıdır. Türkiye dışında kalmış olan Türkler, önce kültür meseleleriyle ilgilenmelidirler. Nitekim biz Türklük dâvasını böyle bir uygun ölçüde ele almış bulunuyoruz. Büyük Türk tarihine, Türk dilinin kaynaklarına, zengin lehçelerine, eski Türk eserlerine önem veriyoruz. Baykal ötesindeki Yakut Türklerinin dil ve kültürlerini bile ihmal etmiyoruz.
- Yurttaşlarım! Az zamanda çok ve büyük işler

yaptık. Bu işlerin en büyüğü, temeli, Türk kahramanlığı ve yüksek Türk kültürü olan Türkiye Cumhuriyetidir.... Çünkü, Türk milletinin karakteri yüksektir. Türk milleti çalışkandır. Türk milleti zekidir. Çünkü Türk milleti, milli birlik ve beraberlik içerisinde güçlükleri yenmesini bilmiştir. Ve çünkü, Türk milletinin yürümekte olduğu ilerleme ve medeniyet yolunda, elinde ve kafasında tuttuğu meşale, müsbet ilimdir.... Büyük Türk milleti, onbeş yıldan beri, giriştiğimiz işlerde başarı vadeden çok sözlerimi işittin. Bahtiyarım ki, bu sözlerimin, hiçbirinde milletimin, hakkımdaki güvenini sarsacak bir isabetsizliğe uğramadım. Bugün, aynı inanç ve kesinlikle söylüyorum ki, milli ideale tam bir bütünlükle yürümekte olan Türk milletinin büyük millet olduğunu bütün medeni dünya, az zamanda, bir kere daha tanıyacaktır. Asla şüphem yoktur ki, Türklüğün unutulmuş büyük medeni niteliği ve büyük medeni kabiliyeti, bundan sonraki gelişmesi ile, geleceğin yüksek medeniyet ufkunda yeni bir güneş gibi doğacaktır. Türk milleti, sonsuza akıp giden her on senede, bu büyük millet bayramını daha büyük şereflerle, saadetlerle, huzur ve refah içinde kutlamanı gönülden dilerim. NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!..

ATATÜRK SONRASI "ALTI OK" VE ULUSÇULUK

Atatürk'ten sonra, O'nun Türkiye Cumhuriyeti'nin temel ilkeleri olarak miras bıraktığı "Altı Ok"tan önce ulusçuluğun kırıldığını görüyoruz. A.B.D.'li strateji uzmanlarınca, 1946'da Sovyetler Birliği'nin sıcak denizlere inmesini önlemek için ortaya atılan "**yeşil kuşak**" teorisinin bir sonucu

olarak, ılımlı islâmcılık ve de ulusçuluk, Demokrat Parti ve daha sonra gelen sağ partilerce benimsenmiştir. Laikliğin önemli ölçüde tahrip edildiği Demokrat Parti dönemi, ekonomik açıdan getirileri tartışılmakla beraber, laikliği öngören devrim yasalarının çiğnendiği, şeriatın hortlatıldığı kara bir dönem olarak tarihteki yerini almıştır. Ümmetçilikle ulusçuluğun birbirini net bir biçimde yadsıyan kavramlar olmasına rağmen, özellikle nurcular, popülist ve ikiyüzlü bir yaklaşımla ulusçuluğa da sahip çıkmışlardır. Bu dönemle birlikte, "müslümanlık", "ulusçuluk" ve "antikomünistlik" kavramları, politik bir çıkar-sömürü söylemleri olarak sağ kesimin tekelinde kalmıştır.

Atatürk'ün mirası olan Cumhuriyet Halk Partisi'nin altı oku, A.B.D. destekli sağ partilere tepki bağlamında oluşturulan –tutarsız ve dayanaksız– alternatif günlük politikalar nedeniyle giderek aşınmaya başlamıştır. Sonuçta, son genel seçimlerde T.B.M.M. dışında kalan C.H.P.'nin, neden bu hale düşüldüğü, Atatürk'ün bu saygın mirasının nasıl harcandığı konusunda bir özeleştiriye bile gitmediği görülmüştür. Kendi içinde, özellikle Genel Kurulları'nda, hezimetin nedenleri ve sonuçları üzerinde demokratik tartışma zemini oluşturulacağı yerde, kamuoyuna anlamsız hizip kavgalarının yaşandığı, sandalyelerin havada uçuştuğu bir görüntü verilmiştir. İşte resmen ifade edilmese de özde yaşanan sıkıntılar:

1. C.H.P. bırakın Türk halkının, Türk solunun bile partisi olmaktan çıkmıştır. Bu partide etkili bir politika yapabilmeniz için ağırlıklı olarak ya "Kürt" ya "Alevi" ya da "Karadenizli" gruplardan birine dahil olmanız gerekmektedir. Sünni kesim içindeki şeriatçılardan nefret eden, Türklük bilincine sahip, alt kültür kimliğini faşist çerçevede savunmayan, bölgecilik gibi ilkellikleri reddeden C.H.P.'lilerin fazla bir şansı yok-

tur. II. Cumhuriyetçilerle, C.H.P. yöneticilerinin Türklük bilincine yaklaşımları arasında hiçbir fark kalmamıştır. Kürtçü bölücülüğe tepki göstermeyen, hatta Türkiye'deki "halkların" kendi dillerinde eğitim hakkını savunarak Atatürk'ün kurduğu ulus-devletin temeline dinamit koyan bu partinin kimi yöneticilerine göre, Türk ulusçuluğu, kabul edilemez bir faşistliktir. Bunun için "Türk" adının yeralmadığı yapay bir ulusçuluğu savunur görünmeyi yeğlemektedirler.

2. Atatürk'ün sınırlarını çizdiği, akıla, mantığa, Türkiye'nin gerçeklerine uygun; evrensel değerleri içeren Türk ulusçuluğunu reddederek altı okun birini kıran C.H.P., aynı zamanda devlete sahiplenme olgu ve zorunluluğunu da redddetmiştir. Siyasal iktidar ve devlete karşı ebedi muhalefet görüntüsünü ve fonksiyonunu kabul etmiş görünen C.H.P. kabul edilmesi olanaksız bir aşağılık kompleksi ile, tıpkı Türk ulusçuluğunu ümmetçi sağa kaptırdığı gibi, devlet yerine, devlete karşı olan unsurlara sahip çıkmayı yeğlemiştir. Tipik bir örnek olarak, "insan hakları", "işkenceye karşı çıkmak" gibi evrensel değerlere sahip çıkılırken çifte standart izlenmiştir. Örneğin, Türkiye'de bunca yıldır süren terörün kurbanı olan sade vatandaşlarımıza, güvenlik kuvvetlerimize ve ailelerine en küçük ilgi esirgenirken, TİKKO, DHKP-C ve benzeri örgütlerin militanlarına "insan hakları", "işkence" vb. gerekçesiyle sahip çıkılmıştır. Yapılanlar hiç şüphesiz yanlış olmamakla birlikte eksiktir. C.H.P. Türk halkını, Türk Devletini kucaklamakta, bütünleşmekte ciddi uyum sıkıntısı içindedir. Bu "kafa"nın değişmesi, ulusal içerikli yeni politikaların üretilmesi, yeni yaklaşımların belirlenmesi gereklidir...
3. C.H.P.'nin kırılan altı okundan bir diğeri, laikliktir. C.H.P. şeriatçı yapılanmalara karşı gerekli mücadeleyi

lâyıkınca yapamamıştır. Özellikle fethullahçı kadrolaşmaya karşı, söylemlerin ötesinde hiçbir önlem alamayan C.H.P.'nin kimi yöneticileri, bu yapılanmanın şeyhi ile görüşme yapacak ölçüde gaflet sergilemiştir. Son kaset olayından sonra tüm sağ partilerin ve de D.S.P.'nin fethullahçılara destek vermesine karşılık, T.B.M.M. dışında da olsa C.H.P. yönetiminin resmi bir protestosu sözkonusu olmamıştır. Yakın geçmişe bakıldığında, Y.Ö.K. İçişleri Bakanlığı, M.E.B. ve benzeri kurum ve kuruluşlardaki şeriatçı kadrolaşmaya karşı koalisyon dönemlerinde bile ciddi bir önlem ve tavır alınamamıştır. Kıyımlara sadece seyirci kalınmıştır. Bu yetersizlik, oy deposu olarak görülen alevi vatandaşlarımıza karşı da sözkonusu olmuştur. Araplaşmamış bir inanç yapısı içinde, binlerce yıllık Türk-Türkmen kültür öğelerini saklayıp günümüze kadar getirebilmiş bir kesimin mensuplarına da hak ettikleri değer ve önem verilmemiştir. Gerek, T.B.M.M. çatısı altından yapılan hakaretlere, gerek Sivas'daki dindışı, insanlıkdışı vahşete ve gerekse Diyanet İşleri Başkanlığı'nda yapılması gerekli eşitlik ve adalete yönelik düzenlemelere yeterli tepki ve ilgi göstermeyen bir C.H.P., bu kesimdeki Türkleri maalesef sömürmeye devam etmektedir. Aynı sömürü, Atatürk'ün kurduğu devlete ve Cumhuriyet rejimine düşman aşırı sol nitelikli bazı terör örgütlerince de yapılmaktadır. Güvenlik kuvvetleri ile çarpışırken ölen militanların –Türk Bayrağı değil– örgüt flamaları ile Cemevleri'nden kaldırılması, sömürünün bir başka boyutudur. Laikliğin güvencesi olan Alevi Türkleri, bu sömürüden, en az camileri kullanan şeriatçılardan rahatsız olan Sünni Türkleri kadar rahatsız olsa gerekir. Görüldüğü gibi, Türk sözcüğünün başına Alevi-Sünni gibi eklerin getirilmesi yakışma-

maktadır, sakil durmaktadır, rahatsız etmektedir. Türklerin kendilerini tanımlamaları için bu tür ayırıcı-bölücü sıfatlara gereksinimi olmadığı apaçık bir gerçektir, gerekliliktir.

4. C.H.P. "Uluslararası Tahkim", "A.T.", "özelleştirme" gibi konularda, altı okun biri olan "devletçiliğe" ve devletçiliğin olmazsa olmaz türünden "tam bağımsızlık" prensibine gereğince önem vermemiştir, vermemektedir. Başta Prof.Dr. Yakup Kepenek, Prof.Dr. Korkut Boratav gibi çok sayıda değerli ekonomisti içinde barındıran C.H.P.'nin, ekonomik sorunlara ve emperyalizme karşı duyarsızlığını anlamak kesinlikle olanaksızdır. Altı okun bir diğeri olan "devrimcilik", Türk toplumunu daima daha ileriye götürecek politikaların üretilmesini öngörmektedir; yoksa, adı devrimci olan ama gerçekte bir yüzyıl öncesinin dogmalarını savunan illegal örgütleri değil. C.H.P.'nin mutlaka bu oku da onarması gerekmektedir. Aynı şekilde, siyasal katılımdaki eşitliği, tam demokrasiyi, sınıf çatışmasını değil toplumsal uzlaşmayı, ulusal gelirin hakça paylaşımını, güçsüz kesimlerin korunmasını öngören "halkçılık" oku da hatırlanmalı ve bu ilkenin yeniden yaşama geçirilmesini sağlayacak politikaların üretilmesi sağlanmalıdır.

SONUÇ:

Görüldüğü gibi, C.H.P.'nin dayandığı "Altı Ok"un altısı da kırıktır. C.H.P. Atatürk'ün kurduğu, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk ve en köklü partisi olma vasfından uzaklaşmıştır. C.H.P. içinde bulunduğu ideolojik kimlik bunalımından çıkmak zorundadır. "Altı Ok"un hepsi de evrensel anlamda ve boyutlarda değerini korumaktadır, koruyacaktır da. Bunlardan birini ya da

birkaçını yok saymak olanaksızdır. Atatürk'ün altı ilkesi, birbirini tamamlamaktadır, asla ayrı düşünmek, ele almak sözkonusu değildir. Hiçbir hizbin, bu ilkeleri kendi kafalarına göre, kendi ideolojilerinin perspektifinden değiştirme, yorumlama hakkı da bulunmamaktadır. C.H.P.'yi var eden "Altı Ok"u beğenmeyenlerin, geri bulanların gidebileçekleri daha radikal siyasal partiler mevcuttur. Aynı şekilde, Türkiye'de ulus-devlet gerçeğini yadsıyarak bölücülük yapanların da gideceği bir siyasal parti hâlâ vardır. Türk ulusu, tarihi boyunca din ve mezhep kavgalarından çok sıkıntılar çekmiştir. Yeni bir yüzyıla girerken, C.H.P. ve Türkiye, mezhepçilik, bölgecilik gibi ilkel, dışarıdan kullanılmaya ve sömürüye açık hizipçiliği reddetmek, bünyesinden söküp atmak zorundadır. Kavga, lider adaylarının kavgası değildir. Çağdaş, ileri ve aydınlık bir Türkiye'nin yarınlarının kavgasıdır.

Şimdi, yıpranmamış yeni bir liderin yönetimindeki C.H.P. ya aslına dönerek "Altı Ok"u yeniden benimseyecek ya da altı ayda bir yapılan olağanüstü genel kurullarla kendi içindeki koltuk kavgalarını sürdürecektir. Bu seçim, sadece partinin değil, Türkiye'nin de geleceğini belirleyecektir. Son Fethullah Gülen olayında da görülmüştür ki, Türk siyasal hayatı C.H.P.'siz olmamaktadır... C.H.P.'nin yeniden yapılanması için –kendi içinde bir türlü yapamadığı– özeleştiri fırsatını sağlayarak önemli bir hizmette bulunan İşçi Partisi'nin değerli yöneticilerine teşekkür ediyorum. Saygılarımla.

Not: "Türk Ulusçuluğu ve Altı Ok" başlıklı bu tebliğ, İşçi Partisi'nce 12-13 Haziran 1999'da Ankara'da Hacı Bektaş Vakfı Konferans Salonunda gerçekleştirilen "ALTI OK KURULTAYI"nda sunulmuştur.

Cumhuriyet'in 77. Yıldönümünde

KEMAL'İN ASKERLERİ VAHDETTİN'İN POLİTİKACILARI

O, Türklüğün sessiz onurudur, gururudur, cesaretidir. O, Türk Ulusu'nun temsil ettigi tüm değerlerin simgesidir. O, başlıbaşına bir Türkiye'dir. Ve O'nun yazgısı, gerçekte Türkiye'nin yazgısıdır... Ama kaç kişi bilir O'nu ve kaç kişi hatırlar?!. Kaç kişi özgürlüğümüzü, bağımsızlığımızı, hatta aldığımız her nefesi borçlu olduğumuz adsız kahramanlardan biri olarak kendisini yâdeder?!. Cumhurbaşkanı mı, Başbakan mı, TBMM Başkanı mı, Anayasa Mahkemesi Başkanı mı, Yargıtay Başkanı mı ya da bu ülkeyi yöneten bürokrat ve politikacılar mı?!.

Eğer bir gün yolunuz Sandıklı-Afyon arasına düşerse, lütfen O'nu ziyaret ediniz. Marmaris, Bodrum, Kuşadası, Antalya, Fethiye gibi hemen çoğunluğumuzun yılda en az bir kez tatil için geçtiği yol üzerindedir O. Her gün onbin-

lerce aracın geçtiği yolda, herkes bakar da O'nu görmez. Daha doğrusu görmezlikten geliriz o küçücük tabelayı!.. Belli belirsiz şu ibareyi okursunuz: "Albay Reşat Bey-Çiğiltepe Şehitliği 10 km."!..

10 Kilometrelik yolu ancak yarım saatte alırsınız. Aslında yol bile denemez; taşlar, çukurlar ve tozlar arasında tepeleri tırmanırsınız. Yol ayrımında bir tabela daha görürsünüz; en az Türkiye'yi yönetenler kadar kararmış kalpli avcıların nişangâhı haline geldiği için bir tek kelimeyi bile okuyamazsınız. Yolu rastgele sağdan takip etmişseniz, bir süre daha güç bela ilerledikten sonra O'na ve O'nunla birlikte bu vatan için, bugünlerimiz ve yarınlarımız için canını veren kahramanlarımızın yattığı şehitliğe ulaşırsınız... Tek duyduğunuz, bölgenin en yüksek ve stratejik tepesindeki şiddetli rüzgârın uğultusudur. Başka ne bir ses ve ne bir nefes. Eğer bu ülkeyi seviyorsanız, Cumhuriyetin erdemlerine inanıyorsanız, Türklük bilincine sahipseniz, Albay Reşat Bey ve diğer şehitlerimizi elbetteki duyamaz ama tüm benliğinizde iliklerinize kadar hissedersiniz!.. Onların sizin ziyaretinize de, dualarınıza da ihtiyaçları yoktur; çünkü erişebilecekleri en üst mertebeye zaten ulaşmışlardır. Belki birkaç damla gözyaşı ve kalpten gelen minnet ve teşekkür!.. İsteseniz de başka bir şey veremezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey, Onları hissetmektir. Bir de çevrede duyarsız insanlarımızın bıraktıkları çöpleri toplayabilir; tozlanmış mezar taşlarını, Reşat Beyin büstünü ve kitabeleri sevgiyle silebilirsiniz. Hepsi o kadar!..

ALBAY REŞAT BEY KİMDİR?

1879'da İstanbul'da doğan Reşat Bey, 1896'da Harp Okulu'nu bitirdikten sonra, Türk Ordusu'nun farklı komuta kademelerinde görev yapmış; Trablusgarp ve Balkan Savaşları'na katılmıştır. Askeri Mahkeme üyeliği de yapan ve

Birinci Dünya Savaşı'nda Çanakkale Cephesi'nde olağanüstü kahramanlığı ile dikkatleri çektikten sonra getirildiği 17. Alay Komutanlığı görevindeyken Muş'un Rus işgalinden kurtarılmasında da önemli rol oynayan Reşat Bey, XVI Kolordu Komutanı Mustafa Kemal Paşa'nın takdirlerini kazanmıştır. Ünlü Ziya Paşa'nın oğlu olan Reşat Bey, daha sonra 53. Tümen Komutanlığı'na getirilerek Suriye Cephesi'nde görevlendirilmiştir. 1918'de İngilizlere esir düşen Reşat Bey, daha sonra esaretten kurtulur kurtulmaz Aralık 1919'da Milli Mücadele'ye katılmak üzere İnebolu'dan "İstiklal Yolu" üzerinden Ankara'ya geçmiştir. Reşat Bey, Mustafa Kemal Paşa tarafından 11. Kafkas Tümeni (sonradan 21. Tümen) Komutanlığı'na getirilmiştir. Yarbay rütbesi ile İnönü ve Sakarya muharebelerine de iştirak eden ve olağanüstü performans gösteren Reşat Beye, son olarak 57. Alay Komutanlığı görevi verilmiş; bizzat Başkomutan Mustafa Kemal Paşa tarafından, Büyük Taarruzun ikinci gününde, muharebenin ve de ülkenin-ulusun kaderini etkileyecek en kritik mevkide yeralan –Sincanlı Ovasından Dumlupınar'a kadar tüm yolların önündeki en stratejik engel olan– Çiğiltepe'yi düşmandan temizlemesi emredilmiştir[1]. Ne var ki, bu tepenin önemini çok iyi bilen Yunan Başkomutanı Trikopis ise, en zinde kuvvetlerini, üstün ateş gücüyle bu tepeye yığmış; tahkimatı tamamlamıştır.

İşte, gerisini resmi kayıtlardan izleyelim:

---

1. Aziz naaşı Sandıklı'da defnedilmiş olan Albay Reşat Bey, askeri yaşamında üstün cesaret ve sevk yeteneğiyle çok sayıda madalya (mecidi nişanları, gümüş muharebe, liyakat, tahlisiye, Alman ve Avusturya-Macaristan savaş madalyaları) sahibi olmuştur. Şehadetinin sonrasında T.B.M.M. kendisi adına ailesine İstiklal Madalyası takdim etmiştir. Ailesi, soyadı kanununu müteakip "Çiğiltepe" soyadını almıştır. Bu mütevazi ama sınırsız onurlu kahramanın, kendisi gibi mütevazi ve onurlu ailesinin nerede olduğu bilinmemektedir. Oysa ki, Türk Ulusu, bu şehidin geride bıraktıklarına şükran ve saygı duygularını bir şekilde ifade etmek zorundadır.

"... 27 Ağustos 1922 sabahı 57. Alay bu tepeyi kuşatmış, saat 10.30'da Mustafa Kemal telefonda komutana;

– Reşat Bey, bu önemli tepeyi ne zaman alacaksınız?

– Komutanım, yarım saat sonra alacağız.

– Başarılar diliyorum.

10.45 Mustafa Kemal: –Düşmanın halen direndiğini görüyorum. Gözümüz o tepede, çok önemli.

– Komutanım tepeye düşman bir tümen yığmış direniyorlar. Ama alacağız komutanım, mutlaka alacağız.

11.00 Mustafa Kemal: –Reşat Beyi istiyorum.

– Komutanım Reşat Bey size bir mesaj bırakarak intihar etti. Okuyorum, komutanım.

– Yarım saat zarfında bu tepeyi almak için söz verdiğim halde sözümü yapamamış olduğumdan dolayı yaşayamam komutanım.

Mustafa Kemal'in gözlerinden yaşlar boşanır: –Allah rahmet eylesin, Reşat Bey büyük bir vatanseverdir.

11.45 Başkomutanın telefonu çalar: –Çiğiltepe alınmıştır komutanım. Yüzlerce ölüsünü bırakan düşman Sincanlı Ovasına doğru kaçmaktadır, arzederim".

İlgili resmi kayıt burada biter. Sonrasını Başkomutan Mustafa Kemal Paşa şöyle ifade eder:

"Türk Askerine,

Dünyanın hiçbir ordusunda yüreği seninkinden daha temiz, daha sağlam bir askere rastgelinmemiştir. Her zaferin mayası sendedir. Her zaferin en büyük payı senindir. Burada şehit olan kahraman evlâtlarımızı minnetle anıyorum, ruhları şâd olsun. Başkomutan Mustafa Kemal".

Şimdi, yukarıdaki en büyük Türkün Atatürk'ün yüreğin-

den kopan bu sözler, Albay Reşat Bey Şehitliği'ndeki mermer bir kitabeye nakşedilmiştir. Başınızı biraz çevirirsiniz, sıra sıra şehitlerimizin kabir taşlarını okursunuz: **"Sivas-Hasan oğlu Hüsnü-23 yaşında", "Tunceli-Ahmet oğlu Mevlût- 20 yaşında", "Konya-Ruşen oğlu Haşim 21 yaşında", Mersin-Hasan oğlu Ömer 24 yaşında", "Afyon-Mehmetoğlu Musa 18 yaşında"** ve diğerleri[2]... Acısını duyarsınız, hayatlarının baharında, komutanları Reşat Beyin onurlu intiharından sonra gözlerini kırpmadan ölüme doğru koşan gencecik yiğitler!.. Bizler ve bizden sonra gelecekler için en değerli varlıklarından, canlarından vazgeçmiş Türk oğlu Türkler!.. Sonra ana kitabede şu satırları okursunuz ve duyduğunuz acı, sonsuz bir Türk olma onuruna ve gururuna bırakır yerini:

'Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarındır.
Bir tarih boyunca onun uğrunda,
Kendini tarihe verenlerindir.

İleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girercesine,
Şu kara toprağa girenlerindir."

---

2. Çiğiltepe'de 15 dakika gecikme ile kazanılan zaferi ve Türk askerinin inancını, o tarihi anı yaşayarak yaşatan Cenab Ozankan şöyle ifade etmektedir:

ÇİĞİL TEPE
İnatla dayandı düşman
Yerden bitercesine çoğala, çoğala,
Mermiyle vur,
Dipçikle vur,
Tükenmez gâvur oğlu gâvur.
N'edersin alamadık Çiğiltepe'yi,
Şehit verdik
Yiğit Reşat Beyi,
Tövbe ettik yaşamaya...
Daha gidecek can varmış helâlinden,

YA ZEUGMA, HASANKEYF VE DİĞERLERİ...

Albay Reşat Bey Çiğiltepe Şehitliği'nin bir tek görevlisi bile yok!.. Yolu yok ki, görevlisi olsun!.. Ya Zeugma, Hasankeyf ve diğer antik kentler!.. Efes, Didim, Perge, Side, Bergama, Kapadokya, Antakya, Milas, Afrodisias, Troya, Alacahöyük ve daha pekçokları... Elbette uygarlıkların kesiştiği ülkemizde mevcut tüm tarihsel miras, bizim olduğu kadar insanlığın da malı. Korumak, sahip çıkmak hepimizin ulusal görevi!.. Halen binlerce yerli-yabancı arkeolog bu eski uygarlıkların kalıntıları üzerinde çalışmakta. Hatta Türkiye, kıt kaynaklarını bu kalıntıların ortaya çıkarılması, korunması ve sergilenmesi için tahsis ederken bile "yetersiz"likle suçlanmakta; uluslararası platformlarda köşeye sıkıştırılmakta. Örnek mi?!. İşte Zeugma ve de Hasankeyf!..

Bir bölümü Birecek Barajı gölü altında kalacak olan Belkıs (Zeugma) Antik Kenti'nde Türk, İngiliz, İtalyan, Fransız, İspanyol, Yeni Zellandalı, Avustralyalı, Almanyalı ve Amerikalı 102 arkeolog çalışmakta. İşçilerin sayısı ise 210. Kentin su altında kalması sözkonusu olmayan bölümündeki çalışmaları ise 8 Türk ile İngiliz, Fransız ve Avustralyalılardan oluşan toplam 30 yabancı arkeolog ve de 90 işçi sürdürmekte. Kazı çalışmaları ile ilgili olarak Kültür Bakanlığı'nın tüm olanaklarının yanısıra, dış yardımlar da kulla-

---

Kader bu ya...
Gün ışığında karardı benzimiz
Vıcık vıcık gömleğimiz
Kan akar her damardan.
Sonunda
Söktük hepsini topraktan
Yalın ellerimizle,
Göz yaşımızda parladı Çiğiltepe,
Bir nur...
İnanmıştık: Şehitler ile
Mustafa Kemal Paşa
Bizi korur...

nılmakta. Örneğin, bu iş için 5 milyar dolar yardım yapan ve bir o kadarını daha verebileceğini taahhüt eden Hewlett Packard'ın patronu, şimdiden "Zeugmanın Babası" ilân edildi bile (2). Esas fedakârlığı yapan, kıt ekonomik kaynaklarını binlerce tarihi eser bakımsızlıktan harap haldeyken Zeugma ve Hasankeyf'e tahsis eden Türkiye, acaba dış ülkelerde takdir ediliyor mu?!.

Türkiye'nin Güneydoğu Anadolu Projesi'ne (GAP) öteden beri karşı olan AB ülkeleri, GAP çerçevesinde yapılacak barajların altında Zeugma ve Hasankeyf gibi 1135 antik kentin kalacağını iddia ederek, Türkiye'yi kültürel vandalizm ile suçlamaktalar. Ancak son yıllarda –özellikle de Türkiye'nin AB aday üyeliğinin sözkonusu olmasıyla– bu söylemde daha ileri giden AB üyeleri, Türkiye'nin bu barajlarla, açıkça "Kürdistan"ın ya da en hafifinden "Mezopotamya"nın tarihini yok etmeye çalıştığını iddia etmeye başladılar. Hatta o kadar ki, 50 Kürt (!) köyünün yanısıra, efsanevi (!) Kürt lideri Abdullah Öcalan'ın doğup yetiştiği köyün bile sular altında bırakılarak bir ulusun tarihinin yokedilmeye çalışıldığını; bunu da Türk Hükûmetlerine Türk Silahlı Kuvvetleri'nin empoze ettirdiğini öne sürdüler. Avrupa Basınında, "insan hakları" ile özdeşleştirilen ayrılıkçı kürt terörizmine himaye kapsamında, sözkonusu antik kentlerin malzeme olarak kullanılmasından vazgeçme gibi bir emare görünmemektedir. Örneğin, Kültür Bakanlığı'nın ve Türk arkeologların iyi niyetli çabaları hiçbir şekilde haber konusu olmazken, "uygar Avrupalı arkeologların" çalışmaları ve de buna koşut olarak bölgedeki HADEP'li belediye ve baro başkanlarının Türkiye karşıtı konuşmaları, Zeugma ve Hasankeyf haberleri içinde ağırlıklı olarak yeralmaktadır[3]. Kısaca, Türkiye'nin bu iki antik kentin kurtarılması

3. Avrupa Basınında yer alan ve Güneydoğu bölgesinden açıkça "Kürdistan" olarak bahsedilen haberlerin temel kaynağı, maalesef sadece HADEP'li yerel

doğrultusunda attığı her adım ise, aleyhimize bir propaganda kurşunu olarak geri dönmektedir.

İNGİLTERE VE ALMANYA'NIN BÖLGEYE ÖZEL AJİTASYON POLİTİKALARI

Bilindiği gibi, Dicle üzerindeki en kapsamlı hidoelektrik barajı olarak yapımı öngörülen Ilısu Barajı, İsviçre'den Sulzer Hydro, İngiltere'den Balfour Beatty, Türkiye'den Nurol firmalarının başını çektiği uluslararası bir konsorsiyuma "yap-işlet-devret" yöntemi ile Refah Partisi iktidarı tarafından verilmiştir. 2008 Yılında bitirilmesi öngörülen 1200 megavat gücündeki barajın yaklaşık 1.5 milyar dolara maledilmesi sözkonusudur. İnşaatin finansmanı ise ağırlıklı olarak İngiltere ve İsviçre'nin yanısıra, Almanya, ABD, İtalya, İsveç gibi ülkelerin finans kurumlarınca karşılanacaktır. Türkiye'nin enerji politikası içinde son derecede önemli yere

---

politikacılar ya da yerel yöneticiler değil. Tıpkı İstanbul Barosu Başkanı ve yönetimi örneği gibi, farklı partilere mensup yerel yöneticiler de bu tür açıklamalarla yakından ilgili. İşte, hem de Türk Basınında yayınlanmış bir haber ve Türk Devletinin vurdumduymazlığı, ilgili kişiyi hala görevde tutan sorumluların sorumsuzluğu: "ILISU BARAJINI İSTEMEYEN BELEDİYE BAŞKANINA SANSÜR: İngiltere İşçi Partisi Milletvekili Ann Clwyd ile İçişleri eski Bakanı Peter Loyd'un Hasankeyf Belediyesi'ni ziyaretinde ilginç bir olay yaşandı. İngiliz milletvekilleri, yapılacak olan Ilısu Barajı hakkında görüşmek için DYP'li Hasankeyf Belediye Başkanı Abdulvahap Kusen'i makamında ziyaret etti. Barajın yapılmasına Hasankeyf antik kentini sular altına bırakacağı gerekçesiyle karşı çıkan Kusen, düşüncelerini İngiliz milletvekillerine anlatamadı. Çünkü görüşmeye davetli olmadıkları halde ilçe kaymakamı Alımet Erdoğdu ile ilçe jandarma komutanı da girdi. Belediye Başkanı Kusen bu görüşmede İngiliz milletvekillerinin soruları karşısında sadece yüzeysel bilgiler verdi. İngiliz milletvekilleri görüşme sonunda. belediye başkanının konuya hâkim olmadığını ve kendilerine yeterli bilgi veremediğini söylediler. Ancak, heyet Hasankeyf'den ayrılıp, Batman'a döndüğünde, Belediye Başkanı Kusen heyeti telefonla arayarak, kendisinin "Kaymakam ve jandarma komutanının yanında düşüncelerini açıklayamadığını" belirterek, barajın yapımına belediye başkanı olarak karşı olduğunu, yöre halkının da bu işi istemediğini belirtti (Hürriyet, 16.7.2000)".

sahip olan bu barajın yapımını engellemeyi stratejik çıkarları açısından doğru bulan İngiltere, ilk iş olarak konsorsiyumun ikinci büyük firması olan Balfour Beatty'e ihracat kredi güvencesi vermeyerek konsorsiyumdan çekilmesini sağlamıştır. Bununla da yetinmeyen İngiltere, "Kürt uygarlığının yokedilmesine karşı duyarlılık" maskesi altında, sözkonusu baraj yapımının Türkiye üzerinde demoklesin kılıcı gibi kullanılması doğrultusunda her fırsatı değerlendirmekten de geri durmamıştır. Örneğin, MI5 ile bağlantısı deşifre olmuş milletvekillerinden eski içişleri bakanı Peter Loyd ile İşçi Partisi milletvekili ve İngiliz İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Ann Clwyd, Temmuz 2000'in ortalarında Türkiye'ye ani bir ziyarette bulunmuşlardır. İki kişilik heyetin gezisinin ilk durağı ise –artık adet olduğu veçhile– Diyarbakır'dır. Gerek bu şehirde ve gerekse Batman'da, Hasankeyf'de izinsiz olarak İnsan Hakları Derneği başta olmak üzere bölücülüklerini gizlemeye gerek duymayan kuruluşların yöneticileri ile görüşen heyet başkanı Ann Clwyd, amaçlarının baraja kredi verip vermeme konusunda İngiliz Hükümeti'ni bilgilendirmek olduğunu, Suriye ve Irak gibi barajın yapımından etkilenecek ülkelerin durumlarını da inceleyeceklerini açıklamıştır. Oysa, bu tarihte İngiliz şirketinin konsorsiyumdan çekildiği, kredinin verilmeyeceği çoktan belli olmuştur. İşin en acı ve en üzücü tarafı da, heyete refakat eden kişinin yani Şule Bucak'ın, Atatürk tarafından kurulan Cumhuriyet Halk Partisi'nin Genel Sekreter Yardımcısı olmasıdır. Bölge halkını açıkça provoke eden bu izinsiz ziyaretçilerin pasaportları, prosedüre uygun olarak Batman'da kaldıkları otelden alınarak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğünde, İngiliz kışkırtıcıların haklarını savunmak da maalesef bu refakatçıya kalmıştır. Acaba diye düşünürsünüz, Kuzey İrlanda'ya bir Türk parlamenter heyeti gitse de – tabii nerede o misilleme cesareti ve nerede o vatanseverlik?– IRA'nın üst düzey yöneticileri,

legal kuruluşları ve düz militanları, hatta MI5 kurbanlarının aileleri ile görüşmeler yapması mümkün olabilir miydi?!. Elbette ki, uçakta üzerlerine aeresol sıkılmasına tepki gösteremeyenlerin, örneğin Dublin'de başlarına ne geleceği tahmin bile edilemez. Diğer taraftan en az onun kadar acısı da, Batman Valisi İsa Parlak'ın, büyük bir sorumsuzlukla, olmayan suçu polislere "işgüzarlık" ithamıyla atarak İngilizlerden özür dilemesidir.. Bu olay, İngiltere'nin bölgeye yönelik yüzlerce, binlerce provokasyon girişiminden sadece biri, Zeugma'ya ilişkin olanıdır.

Almanya'ya gelince, bu ülkenin Anadoluya yönelik ağırlıklı istihbarat ve jeofizik araştırmaları yapan iki-üç meslekli (!) arkeologlarının sicilleri, tıpkı İngiliz, Fransız, ABD'li meslekdaşları gibi olumsuz. Aralarında tek-tük bilim adamları var, o da görüntüyü kurtarmak için[4]. Alman arkeologların diğer Batılı arkeolog görünümlü istihbarat servisi ajanlarından en önemli farkı, etnik kışkırtıcılığın yapılmasının ve de GAP'ın sekteye uğratılmasının yanısıra, bu topraklarda dedelerinin izlerini aramakta olmalarıdır. Alman kafatasçı-ırk-

4. Alman jeolog, jeomorfolog ve jeofizikçilerinin ve de istihbaratçılarının arkeolog kimliğinde Osmanlı İmparatorluğu'na ilk geliş tarihi 1889'dur. Bu tarihte İstanbul'a gelen ve daha sonra 1898'de ikinci kez İstanbul'un yanısıra Hayfa, Kudüs, Şam ve Beyrut'u da ziyaret eden Alman İmparatoru II. Wilhelm'in maiyetinde gelen sahte arkeologların faaliyetleri, II. Abdülhamit'in İstihbarat Servisi tarafından da saptanmış; ancak ikili ilişkilerin zedelenmemesi açısından herhangi bir yaptırım uygulanmamıştır. Daha sonra, ajan arkeologlar, Alman Doğu (Orient) Enstitülerinin yanısıra son dönemde de İstanbul'daki Alman Arkeoloji Enstitüsü kadrolarında faaliyet göstermeye başlamışlardır. Almanlardan daha çok etkin olan İngiliz ajan arkeologlarının şüphesiz en ünlüsü, T. Edward Lawrence'dir. Lawrence'in Araplarla dikkat çekmeden ilişki kurmasında, arapçasını ilerletmesinde ve bölgeyi tanımasında arkeolog kimliğinin rolü büyük olmuştur. Bugüne kadar Türk topraklarında faaliyet gösteren binlerce ajan arkeolog arasında, özellikle Michael Buch, D. Hogarth, Delbrueck Herzfeld, Gertrude Bell, Manfred Korfmann ve F. Hans Günther başı çekmektedir. Maalesef, bu ajan arkeologların bir teki hakkında bile ne Osmanlı döneminde ve ne de Türkiye Cumhuriyeti döneminde tutuklama, soruşturma ya da sınırdışı işlemi yapılmamıştır. Bu dokunulmazlık, ancak, her iki dönemde de devlete egemen etki ajanlarının gücü ile açıklanabilir.

çı sözde bilim adamlarının teorilerine göre, Truva'dan başlayarak Güneydoğu Anadolu'ya kadar inen hatta, mezar kazılarında elde edilen kafataslarından, Alman ırkının vaktiyle buralarda yaşadığı iddia edilmektedir[5].

Dünyada belki de en çok casus ve etki ajanının tabiri

---

5. Türkiye'nin değişmez bir arkeoloji politikası oluşturulurken, öncelikle ve acilen alınması gerekli önlemler de hayata geçirilmelidir. İşte birkaç öneri: A) Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma ve MİT bünyesinde birbirleriyle koordineli çalışan "Arkeoloji Şubesi" ihdas edilmelidir. Bu şubeye, mutlaka arkeoloji, antropoloji ve sosyal antropoloji dallarından mezun, yabancı dil bilen uzmanlar istihdam edilmelidir. Arkeoloji Polisi'nin yeralmadığı hiçbir kazıya izin verilmemelidir. Arkeoloji Polisi istemeyen yabancı kazı gruplarına önceden verilmiş izinler behemahal iptal edilmelidir. Silah taşıma ve kullanma yetkisi olan Arkeoloji Polislerinin sayısı, kazı alanının yer ve büyüklüğünün yanısıra, bölgedeki terör riski ve yerli işbirlikçilerin yaratabileceği tehdit potansiyeli de dikkate alınarak belirlenmelidir. Ajan arkeologların saptanmasından, buluntuların kazı alanı dışına izinsiz çıkarılmasının önlenmesi, hatta kazı makinaları, inşaat kepçeleri kullanarak buluntulara zarar veren yerli-yabancı arkeologların Dünyanın en sapık faşist söylemcileri arasında yer alan Alman ırkbilimcileri, üstün ve saf Alman ırkının, tarihi Aryenlere dayandığını iddia etmektedirler. Onlara göre, dolikisefal kafatasına sahip Aryenlerin, yani Almanların büyük büyük atalarının (!) varlığı, Anadolu'nun bir Alman vatanı olduğunu ispatlamaktadır. Bu sapık söyleme –ki teori bile denemez– göre, Hititler de Aryenlerden gelmektedir. "Aryen Nesi"ler Ankara'nın, "Aryen Pala"lar Çorum-Afyon arasının, "Aryen Selukid"ler de Zeugma'nın asıl sahipleridir. İşin ilginç tarafı, Kürtler ve Urartuların devamı (!) Ermenilerin de Aryenlere dayandığını iddia eden Prof.Dr. Jörg Wagner, F. Hans Günther gibi Alman arkeologlar (!), kendilerinin daha farklı olarak Aryenlerin en saf ve asil boyundan geldiklerine inanmaktadırlar. Böylece, Türkiye'deki "47 ayrı etnik halk"ın mevcudiyetini ispatlama gayreti içine giren Almanya, PKK'ya verdiği desteğin meşruluğunu ırk akrabalığı ile sağlama almaktadır. Ne var ki, küçük mü küçük bir ayrıntı, dikkatlerden kaçmaktadır: Teoriye göre, Aryen ırkı, uzun kafalı, uzun boylu, mavi gözlü ve sarışın bir tipolojiye sahiptir. Simsiyah saçlı, kara gözlü Ermenilerle, benzer tipolojiye sahip Kürtler arasındaki birliktelik, ideal Aryen tipolojisine hiç mi hiç uymamaktadır. Bu tuhaf Alman söylemcilerine göre, Osmanlı Devleti'nin kurucularından Orhan Gazi de Aryen ırkına sahiptir (mavi gözlü, sarışın, uzun kafalı ve uzun boylu) ama ne hikmetse dedesi, babası, kardeşleri ve de çocukları brakisefal kafatasına sahip Türklerdir. Bu söylemciler arasında yer alan Manfred Korfmann, bizzat geliştirdiği tezi (!) ile Yunan faşisti arkeologları bile çileden çıkaracak varsayımlarda bulunmaktadır. Ona göre, Truva uygarlığının Helen uygarlığı ile bir ilgisi bulunmamaktadır. Çünkü Troya uygarlığı, özgün bir Aryen uygarlığıdır ve buna göre Anadolu, Avrupa'nın ayrılık kabul etmez bir etnik uzantısıdır (tabii ki işgalci (!) Türklere bırakılamayacak kadar önemli bir parçasıdır). Bu iddialar sonucu, Alman nazilerinin gözünde, Türkiye "arka bahçe" olmaktan çıkmış, büyük Alman evinin bir "zimmer"i olmuştur...

caizse –at koşturduğu– ülke olan Türkiye'ye gelince, Türk devleti tek kelime ile uyumaktadır. Gündemi istedikleri gibi değiştirme gücüne sahip etki ajanı gazetecilerin, politikacıların, akademisyenlerin ve işadamlarının güdümündeki Türkiye'nin ulusal çıkarlara dayalı politikalar üretmesi ve uygulaması olanaksız hale getirilmiştir. Örneğin, arkeoloji alanında acilen alınması gerekli önlemleri içeren bir devlet politikası bulunmamaktadır. Oysa, hükûmetler değişse de değişmesi sözkonusu olmayacak bir arkeoloji politikasının hayata geçirilmesinin zamanı çoktan gelmiştir, hatta geçmektedir[6]. Yarın, Birecik Barajının yanısıra diyelim ki Ilısu Barajı da tüm engellemelere karşın bitirildi. Bu taktirde

---

6. Engellenmesi, Polis Arkeologların asli görevleri arasında yeralmalıdır. Kazı izinlerinin verilmesinde, yurda girişi yasaklanacak arkeologların saptanmasında, istihbarat kuruluşlarının Arkeoloji Şubeleri'nin onayı mutlaka aranmalıdır. B) İstanbul'daki Fransız İstihbarat Örgütü DGSE ile bağlantılı faaliyet sürdüren Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü ile Alman Dış İbtihbarat Örgütü BND ile bağlantılı faaliyet sürdüren merkezi Beyrut'taki "Morgenlaendische Gesellschaft'a bağlı Orient Enstitüsünün İstanbul Şubesi öncelikle kapatılmalıdır. Fransa'da ya da Almanya'da MEB'na bağlı ilkokullara bile izin vermeyen bu iki devletin itirazları, "Mütekabiliyet (Karşılılık) İlkesi" çerçevesinde bertaraf edilmelidir. Aynı şekilde, Alman Vakıflarının tümünün Türkiye Temsilcilikleri başta Türk solunu ve şeriatçı kesimini kontrol altında tutmakla yükümlü Konrad Adenauer Vakfı olmak üzere acilen kapatılmalıdır. Keza, Türk Devletinin en gizli olması gereken makamlarına ve hatta sosyal-dinsel-etnik istihbarat sağlama çerçevesinde köylere kadar inen, Türk NGO'larını yönlendirmeye çalışan Frederich Ebert Vakfı, yerel yönetimlerde işbirlikçi sağlamayı amaçlayan Frederich Naumann Vakfı, etki ajanı konumundaki Türk kuruluşlarını organize edip yönlendiren Heinrich Böll Vakfı, siyasal kürtçülere lojistik destek sağlayan "Alman Bilim ve Politika Vakfı", temsilciliği olmamasına rağmen Almanya sempatizanı etki ajanlarını bulmak ve yetiştirmekle yükümlendirilmiş Robert Bosch Vakfı, Türkiye'deki her türlü etkinliklerine kesinlikle izin verilmemesi (yasaklanması) gerekli olan Alman kuruluşlarının içine dahil edilmelidir. Mutlaka ve mutlaka sınırdışı edilmesi ve bir daha asla Türkiye'ye giriş yapmalarına izin verilmemesi gereken Alman ajan arkeologları, gazetecileri, sözde vakıf uzmanları ve temsilcileri ile misyonerleri arasına şu isimler dahil edilmelidir: Fransız Anadolu Araştırmaları Enstitüsü'nün Müdürü Prof.Dr. Paul Dumont ve Enstitü kadrosundaki tüm uzmanlar, başta Dr. Wulf Schönbohm olmak üzere tüm Alman vakıf temsilci ve uzmanları, askeri istihbarat uzmanı general Jörg Schönbohm, Türkiye karşıtı

yerli-yabancı ajan arkeologlar, ekip halinde örneğin Fırtına Vadisi'ne gideceklerdir. Burada pontus sömürüsü ve kışkırtıcılığı yapılırken, arkası kesilmeyecek ve akabinde Yortanlı, Kargamış, Çine, Munzur, Çoruh ve diğer baraj projelerinde boy göstermeye devam edeceklerdir. Kısaca, tarihsel miras adına, İkinci Dünya Savaşı'nda Hiroşima, Nagazaki,

---

tüm araştırmaların finansmanını sağlayan –ki bu kapsamda CNN muhabiri Kemal Can, Samanyolu TV'den Etyen Mahçupyan, Birikim Dergisi Tanıl Bora, Tansu Çiller'in eski danışmanı Şükrü Karaca, gibi kişilere telif adı altında teşvik bedelleri ödendiği bilinmektedir– ve Alman arkeologlarının Türkiye'deki tüm koordinasyonunu gerçekleştiren Orient Enstitüsü İstanbul Şubesi Müdürü Dr. Günter Seufert, yardımcısı Christopher Kubaseck, Alman Denizaşırı Enstitüsü içinde faaliyet gösteren Alman Doğu Enstitüsü'nün Başkanı Udo Steinbach, Alevi ve Kürt uzmanı Heidi Wedel, gazeteci Horst Bacia, Rainer Hermann, Prof.Dr. Jörg Wagner, Prof.Dr. Manfred Korfmann ve daha yüzlerce Türk düşmanı- ırkçı Alman BND ajanı... Hiç şüphesiz bunların sınırdışı edilip bir daha ülkeye sokulmaması, Türkiye'ye olumsuz müdahale sürecini durdurmaz, sadece geciktirir. Bu itibarla, Alman istihbaratçıların ve ajan arkeologların geçici olarak gözden kaybolduklan Alanya'daki yüzlerce BND "safe-house"unun saptanması ve bağlantılı Alman görevlilerinin de deşifre edilmesi gerekir (halen önemli bir kısmı Alanya'da olmak üzere Akdeniz ve Ege kıyılarında 100.000'e yakın Alman vatandaşı sürekli ikamet etmektedir). C) İtalyan arkeologlarının koordinasyonunu üstlenen "Centro di Conservazione Archaeological" grubu ile ABD'li arkeologları temsil eden "Oxford Archaeological Unit" ve de İngiliz arkeologları temsil eden doğrudan MI6, görüntü olarak da "British Council" ile bağlantılı grupların Zeugma, Hasankeyf başta olmak üzere, Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki, Karadeniz ve hatta Orta Anadolu'daki kazı izinleri tümüyle iptal edilmelidir. Kazı izinlerinin sadece etnik ve mezhepsel açıdan risk taşımayan bölgelere kaydırılması şarttır. Burada da, Türkçenin yanısıra, kürtçe, lazca, gürcüce gibi yerel dilleri bildiği anlaşılan ve de halkla sıkı ilişkiler içine giren yabancı arkeologların çalışma izinlerinin derhal iptali ile sınırdışı edilmeleri cihetine gidilmelidir. D) BND'nin arkeologlarını yetiştirdiği Tübingen Üniversitesi ile Türk Üniversitelerinin Arkeoloji Bölümleri arasında mevcut her türlü ilişki kesinlikle sonlandırılmalıdır. E) Zeugma, Hasankeyf, Fırtına Vadisi, Kargamış, Munzur gibi hedef bölgelere giden ajan arkeologlar, gerek mülki yöneticileri ve gerekse kolluk kuvvetleri tarafından derhal tecrit edilerek gereği yapılmalı; tarifeli uçak listelerinin yanısıra, bölgeye sefer yapan ve yabancılar tarafından kiralanan uçak ve helikopterlerin bildirimleri de günlük kontrolden geçirilmelidir. Diyarbakır, Batman, Gaziantep, Trabzon gibi şehirlerimizdeki otel kayıtları da sürekli kontrol altında tutulmalıdır. Tüm bu önlemler, yasakçı bir devletin yaptırımları olarak değil; özgür ve bağımsız kalmak isteyen,

Varşova, Volvograd gibi yüzlerce şehirdeki tüm tarihsel eserleri, hem de üzerinde yaşayanlarla birlikte yokeden bu ülkeler, bir taraftan Türkiye'ye arkeoloji ve uygarlık dersi verirken; diğer taraftan da ülkemizin enerji gereksinimi için hayati önem taşıyan bu projeleri engellemenin de ötesinde, baraj havzalarında etnik ve dinsel bölücülüğü kışkırtmaktan, Türkiye'yi bu bahanelerle köşeye sıkıştırmaktan geri durmayacaklardır. Buna karşılık, özellikle Türk basınındaki etki ajanları, bu provokasyonlara alkış ve de çanak tutarken, sözkonusu ülkelerin –ki hepsi de topyekün imha silahlarının üreticisi konumundadırlar– şirketlerinin Türkiye'de nükleer enerji santrallerinin yapılmasına ilişkin baskı girişimlerine sessiz kalmaya devam edeceklerdir. Keza, hiç kimse ve hiçbir akademik kuruluş, 20. Yüzyılda cereyan eden tüm savaşlarda, silah üreticisi ülkelerin ürünleri ile dünyada yokedilen –canlılardan vazgeçtik– tüm tarihsel mirasın envanterini çıkarma gibi bir duyarlılık ve de sorumluluk gösterememektedir. Bu duyarlılık (!) ve sorumluluk (!) sadece Türkiye için mi sözkonusu edilmektedir?!. Tipik bir örnek olmak üzere, topyekün imha silahlarının yanında en masumu sayılan ve Alman Krauss-Maffei Wegman firmasınca üretilen Leopard 2A5 tanklarının menzil mesafesinde canlı cansız tüm varlıkları yokettiği gerçeği, Türkiye'deki etki ajanlarını hiç mi hiç ilgilendirmemektedir. İnsanlık ve uygarlık havarisi bu ülkelerin ürettikleri silahlar,

---

parçalanmak istemeyen bir ulus-devletin kendini savunma mekanizması içinde ve kontr-espiyonaj faaliyetleri kapsamında değerlendirilmelidir. Ölçüt, isteyen Türk arkeologlarının Almanya'da, ABD'nde, İngiltere'de, Fransa'da, İtalya'da kazı yapmak istemeleri durumunda önlerine çıkarılacak yasaklar, sınırlamalar ve formalitelerdir. Türkiye, her önüne gelen servis ajanının dilediği yerde, dilediği ekip ve ekipmanla kontrolsüz kazı yapacağı, arada ajitasyon ve espiyonaj faaliyeti yürüteceği bir "yol geçen hanı" konumunda olmamalıdır. Gerçek bilim adamı olan yabancı arkeologlar, hiç şüphesiz bu kapsam dışındadırlar ve de saygıya lâyıktırlar. Önerdiklerimiz, bu bağlamda demokratik ülkelerde yürürlükteki prosedüre uygundur ve hatta eksiktir...

acaba tarihsel mirasın çevresine çiçek dikmeye mi yaramaktadır?!.

DÖNÜŞ YOLUNDA...

Evet, dönüş yolunda, Zeugma'ya ve diğer antik merkezlere harcadığımız para, zaman ve de gösterdiğimiz ilgi ile aldığımız sonuçların ister istemez muhasebesini yaparsınız. Toz bulutu içinde bir yandan önünüzü görmeye çalışırken, Albay Reşat Beyin bu ülkenin kurtuluşu uğrunda canıyla gösterdiği duyarlılığı takdirle hatırlarsınız; Çiğiltepe'de çadırında telsizin yanıbaşındaki masada şakağından kanlar sızan hayali gelir gözlerinizin önüne. Sonra, O'na ve O'nunla birlikte bizler için, gelecek nesiller için can veren gencecik şehitlerimizi düşünürsünüz geride toz bulutu içinde göremediğiniz şehitlikte kalan. Lanet edersiniz, bırakın hatırlamayı, Onlara bir yolu bile çok gören gelmiş geçmiş ilgili yöneticilere!..

Otomobilinizin amortisörü kırıldığında ya da lastiğiniz patladığında anlarsınız ki, Büyük Atatürk'ten sonra Türk Ulusu kendini yönetme iradesini kaybetmiş; tıpkı Osmanlı İmparatorluğu'nda olduğu gibi kaybettirilmiş!.. Türkiye'yi Türk olmayan ya da Türklük bilincinden yoksun, etnik ve dinsel özürlü, son dönem Osmanlı mantığına sahip politikacılar yönetmekte!.. Irkçılığın insanlık suçu olması gereken yeni bir binyılda, en az kendilerini yöneten Batılı devletlerin ırkçıları ölçüsünde Türkiye'ye ve Türk Ulusuna düşman, Türk vatandaşı etnik ırkçıların varlığını hissedersiniz, bunca ihmal edilmişliğin arkasında. Türkiye'yi yönetmeye talip FP'de, MHP'de, DSP'de, CHP'de, DYP'de, ANAP'da ve hiç ayırımsız diğerlerinde ve de en önemli makamlarda, basının köşebaşlarında Vahdettinlerin, Ali Kemallerin, Damat Feritlerin, Dürrizade Abdullahların, Kambur İzzetlerin, Mustafa Paşaların, Suphi Paşaların yaşamak-

ta olan ruhlarını hissedersiniz. Anlarsınız ki etnik bellek kaybolmamıştır. Onlar, bu ülkede sadece Türkler yok diye, neredeyse Türküm demeyi yasaklayarak "Türkiye halkları", "Türkiye müslümanları" gibi yapay etnik kimlik yapıştırmaya kalkışırlar bizlere. Ve hiç kimse de çıkıp söylemez ki, Türk Ulusuna karşı bu yapılanlar, manevi bir soykırımdır, etnik ırkçılık suçudur diye.

Yarım saatlik bu zorlu yolculukta, hızla düşünecek çok zamanınız vardır. Sorarsınız kendi kendinize, Atatürk'ün, Reşat Bey gibi şehitlerimizin manevi mirasçıları, gerçek Türkler nerede? Osmanlı'dan hiç ders ve ibret almadan, neden bunca hakarete, aşağılanmaya, sömürülmeye ve zillete karşı ses çıkarmamaktadırlar? Oysa biliriz ki, Türkler ağırlıklı olarak Asker Ocağı'nda, Türk Silahlı Kuvvetleri içinde yaşamakta. Türkleri, vergisini kuruşuna kadar ödeyen mükellefler arasında, PKK kurşunlarına aldırış etmeksizin Güneydoğu'da ve de yurdun ücra köşelerinde mahrumiyet içinde ders veren öğretmenler arasında; kolunu, bacağını, gözünü kaybetmiş gaziler arasında; Türk Bayrağına sarılı tabutlar içinde baba ocağına dönenler arasında; fabrikalarda, tarlalarda, devlet dairelerinde sefalete mahkûm bir gelir düzeyinde yaşamak zorunda bırakılan emekçiler arasında; Türkiye'yi yurt içinde ve yurtdışında yücelten bilim adamları, sporcular arasında; Türkiye Devleti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmezliğine inanan Cumhuriyet aydınları arasında; kısaca yönetenler, sömürenler değil de, yönetilenler, sömürülenler arasında görebilirsiniz...

Yolun sonunda, geride kalan, belki de kimbilir ne zaman bir kere daha ziyaret edeceğiniz bu Şehitliği hatırlamaya çalışırken, ister istemez birileri gözlerinizin önünden adeta resmi geçit yapar: Şevki Yılmaz, Cüneyt Ülsever, Hasan Mezarcı, Gülay Göktürk, Necmeddin Erbakan, Süleyman Demirel ve de aile fotoğrafındakiler, Fethullah Gülen ve hâmisi Bülent Ecevit, Abdullah Öcalan, Etyen Mahçup-

yan, Taner Akçam, Halil Berktay, Mehmet Ali Birand, Altan kardeşler, Mesut Yılmaz, Halil Bezmen, Nazlı Ilıcak, Haşim Kılıç, Mehmet Eymür ve Yeşil, Abdullah Çatlı, Doğu Ergil, Fehmi Koru, Yılmaz Karakoyunlu, Oya Akgönenç, Merve Kavakçı, Abdurrahman Dilipak, Taha Akyol, Mehmet Ali Ağca, İhsan Doğramacı, Akın Birdal, Mehmet Barlas, Erkan Mumcu, Ali Kalkancı, Sami Selçuk, Müslüm Gündüz, Hüsamettin Özkan, Saidi Nursi, Tansu Çiller, Hüseyin Velioğlu ve daha onbinlerce Türk vatandaşı... Kendinizi tutarsınız, çünkü o toprakların her karışı şehitlerimizin kanları ile sulanmıştır... Asfalta, Ankara'ya doğru çıktığınızda anlarsınız ki, yol daha yeni başlamaktadır... Her türlü etnik ırkçılığa, sahte demokratlığa, sömürüye ve gericiliğe karşı Türk olmanın, Cumhuriyet aydını olmanın inanç ve gururu ile... Türk Ulusu'nun layık olanlarca yönetilmesi, yönetimi ele alması kararlılığı ile...

Kemal'in Öğretmenleri

Ukrayna'nın Moldova sınırındaki Bolgrad kasabasının ortodoks mezarlığında bir Türk'ün yattığını hiç biliyor muydunuz?!. Bu bakımsız, unutulmuş, üzerini otlar bürümüş kabirde, bir dönemin bilinmeyen tarihinin, koşulsuz vatanseverliğin gömülü olduğunu yaşlı bir Gagauz'un şu ifadesinden çıkarırsınız: **"Burada Kemal'in üüredicisi** (öğretmeni) **yatıyor!.."**

"Kemal'in Askerleri"nin (Kuvayı Milliyeciler) bu ülkeyi kurtardığını bilirsiniz. Bilirsiniz de, **"Kemal'in Öğretmenleri"**nin, Türkiye'den bin küsur kilometre ötede ne aradığını bilemezsiniz. Oysa, başınızı biraz çevirip, bugün Gagauz Bölgesinde K.G.B., C.I.A., K.I.P., B.N.D., M.V.R. görevlilerinin, Rus, A.B.D., Alman, Bulgar, Yunan ve hatta Norveç uyruklu türkolog, gazeteci, "serbest araştırmacı" ve papazların, bahai ve protestan misyonerlerinin ne aradığını araştırırsanız, Atatürk'ün de onu aradığını saptarsınız. Kısaca, Türkiye'nin "ön bahçesi"nde, bir başka ifadeyle terketmek zorunda kaldığımız eski vatan topraklarında ağırlığını artırmaya çalışan Atatürk'ün, bu çabaya diğer ülkelerden en az 60 yıl önce başladığını görür, ileri görüşlülüğüne hayran kalırsınız. Sonra O'nun şu sözlerini hatırlarsınız:

"... Rusya'dan bize sığınan siyaset adamı soydaşlarımız, kardeşlerimizdir. Dünyanın gittikçe karışan ve gittikçe tehlikeli bir istikbale yönelen tutumu muvacehesinde bizim durumumuza hususi bir önem vermelerini beklemek hakkımızdır. Şunu da takdir etmeleri lâzımdır ki, Türk Milleti Kurtuluş Savaşından beri, hatta bu savaşa atılırken bile, mahkûm milletlerin hürriyet ve istiklâl davaları ile ilgilenmeyi, o dâvalara müzaheret etmeyi benimsemiştir. Böyle olunca kendi soydaşlarının hürriyet ve istiklâllerine kayıtsız davranması elbette tecviz edilemez. Fakat milliyet davası şuursuz ve ölçüsüz bir dava şeklinde mütalâa ve müdafaa edilmemelidir. Milliyet davası, siyasi bir mücadele konusu olmadan önce şuurlu bir ülkü meselesidir. Şuurlu ülkü demek, müsbet ilme, ilmi usullere dayandırılmış bir hedef ve gaye demektir. O halde propagandalarda müsbet usullere müracaat etmek şarttır. Hareketlerin imkân sınırları ve sıraları mutlaka hesaba katılmalıdır. Türkiye dışında kalmış olan Türkler ilkin KÜLTÜR meseleleriyle ilgilenmelidirler. Nitekim biz Türklük davasını böyle bir müsbet ölçüde ele almış bulunuyoruz. Büyük Türk tarihine, Türk dilinin kaynaklarına, zengin lehçelerine, eski Türk eserlerine önem veriyoruz. Baykal ötesindeki Yakut Türklerinin dil ve kültürlerini bile ihmal etmiyoruz"[1].

Atatürk'ün Türkiye'nin çıkarlarını herşeyin üstünde tutan, sınırları belli olmayan turancılık gibi ham hayalleri reddeden, akılcı, gerçekçi, bilimsel politikalar üretmesi gerçeğine tipik bir örnek olarak, Gagauzlara (Gökoğuzlara) yaklaşımını gösterebiliriz. Ama önce, Atatürk'ün genel anlam-

1. Atatürkçülük III-Atatürkçü Düşünce Sistemi (Haz. Genelkurmay Başkanlığı), (İstanbul: Milli Eğitim Bakanlığı Yayını, 1997), s. 30.

da Dış Türkler için oluşturduğu strateji çerçevesindeki diğer uygulamalarını ana başlıklar halinde ortaya koymak gerekir. Atatürk'e göre, Türkiye dışındaki Türklerin Türkiye'ye topyekûn göçü asla çözüm değildir. Dış Türkler, bulundukları ülkelerde ulusal kimliklerini koruyarak mevcudiyetlerini sürdürmelidirler. Bu temel politikanın en somut örneklerine Lozan Barış Konferansı tutanaklarında rastlamak mümkündür. Bir şekilde yurt dışından gelen Türk asıllı göçmenleri, "kaybedilmiş ülkelerimizin milli hatıraları" kapsamında değerlendiren ve gereken önemi veren Atatürk, diğer taraftan, Antlaşmaya ek "Mübadele Protokolü"nde de görüleceği üzere, İstanbul'daki Rumlara karşılık yaklaşık üç kat daha fazla nüfusa sahip Batı Trakya'daki Türklerin yerlerinde kalmalarını, bir başka ifadeyle mübadele kapsamına alınmamaları için kararlılık göstermiştir[2].

Atatürk'e göre, Türkiye dışındaki Türklerin kültürel yapılarını koruyup geliştirecek; onları bulundukları ülkelerde eşit ve rahat yaşamalarını olanaklı kılacak politikaların üretilmesi şarttır. Bu açıdan, Türkiye ile iyi ilişkiler kurmak isteyen özellikle komşu ülkelerin, içlerindeki Türk azınlığa karşı duyarlı ve saygılı olma zorunluluğunu hissetmesi sağlanmalıdır. İşte, Lozan Barış Antlaşması başta olmak üzere, komşu ülkelerle yapılan ikili antlaşmalarda Türk azınlıkların korunmasına ilişkin hükümlerin yer alması, bu politikanın bir tezahürüdür. Hatta Atatürk, bu antlaşmalarda, Türkiye sınırları dışında yaşayan Türklerin temel insan haklarının güvence altına alınmasının yanısıra, bu topraklarda şehit düşmüş askerlerimizin kabirlerini biraraya getirmek suretiyle şehitlikler açılmasını da sağlamıştır[3].

Atatürk'ün Balkanlarda bıraktığımız –daha doğrusu bı-

---

2. Reha Parla, Belgelerle Türkiye Cumhuriyeti'nin Uluslar arası Temelleri: Lozan-Montrö, (Lefkoşa: 1985), s. 72-77 ve 101.
3. Yalçın Özalp, Yurt Dışındaki Türk Şehidlikleri, (Ankara: A.Ü.T.İ.T.E. yayınlanmamış doktora tezi, 3 C., 1987).

rakmak zorunda kaldığımız– Türklerin eğitim ve kültürel sorunlarına ilgisini gösteren pekçok örnek vermek mümkündür. O'nun "Güvenlik Kuşağı" stratejisi bağlamında gerçekleştirdiği "Balkan Antantı", "Sadabad Paktı" gibi uluslararası yapılanmaların ve de ikili antlaşmaların özünde, sadece bölgesel güvenlik değil, mütekabiliyet ilkesi ile birlikte, aynı zamanda taraf ülkelerde yaşayan Türk azınlıkların durumları da yer almıştır. Bir başka ifadeyle, Türkiye ile dost olmanın olmazsa olmaz türünden en önemli koşulunun, bünyelerindeki Türk azınlığa iyi davranmak ve gereken önemi vermek olduğunu dost-düşman bütün bölgesel ülkeler kavramışlardır. Milli Mücadele döneminde Komintern güdümlü komünist örgütlere (Yeşilordu, T.K.P. Türkiye Halk İştirakiyyun Fırkası) karşı ideolojik düzeyde savaşım sürdüren ve bu kapsamda Sovyet Rusya'ya karşı mütekabiliyet ilkesi çerçevesinde politikalar üreten Atatürk, sonuçta bu örgütleri kapatırken; izlediği özgün bir strateji sonucu olarak da –Moskova Barış Antlaşması'nın 8. maddesi ile– bu konuda Sovyet Hükûmeti'nin desteğini almıştır[4]. O'nun Buhara Halk Cumhuriyeti[5] ve Azerbaycan

---

4. 16 Mart 1921'de imzalanan Moskova Barış Antlaşması'nın 8. Maddesine göre, Türkiye ve Rusya, kendi topraklarında birbirleri aleyhine faaliyet gösteren kişi ve örgütlere hayat hakkı tanımayacaklardır. Buna göre, Mustafa Kemal Paşa, Rusya'daki "Heyet-i İlmiye"ye dahil B.M.M. üyesi milletvekilleri dahil ilgili istihbarat görevlilerimizi geri çekmiş; Sovyet Rusya da, Komintern'e bağlı olarak faaliyet gösteren Yeşilordu, Türkiye Halk İştirakiyyun Fırkası ve Hafi Türkiye Komünist Partisi gibi örgütlerin kapatılmasını onaylamıştır. Antlaşmanın akabinde, Atatürk tarafından muvazaalı olarak kurulmuş olan resmi T.K.P. de kapatılmıştır. Bu partinin kurucularının İsmail Suphi, Mahmut Esad gibi "Türkçü" ve Mustafa Kemal Paşaya bağlılığı ile tanınan kişiler arasından seçilmiş olması manidardır. Bunlardan Burdur mebusu İsmail Suphi Beyi, daha önce Türk Yurdu dergisinde yazdığı Türkbirlikçi yazılarından tanıyoruz. Mahmut Esat Bey ile daha sonra "Bozkurt" soyadını alacak ve Türk Devriminin esaslarını yeni nesillere öğretecek programda önemli görevler üstlenecektir. Moskova Barış Antlaşmasının tam metni için bkz. İsmail Soysal, Tarihçeleri ve Açıklamaları ile Birlikte Türkiye'nin Siyasal Andlaşmaları, 1. Cilt, (Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayını, 1983), s. 27-38.

5. Buhara Halk Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Osman Hoca'nın önderliğinde B.M.M. Hükümeti'ne teslim edilmek üzere Sovyet Hükümeti'ne verilen 100 milyon

Cumhuriyeti[6] ile ilişkileri bile, Türkiye dışındaki Türklere bakışını ortaya koymaya yetmektedir. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra, Sovyet yanlısı kişi ve örgütlere hayat hakkı tanımayan Atatürk, farklı tarihlerde Rusya'dan Türkiye'ye sığınmış Türk liderlerini ve aydınlarını sımsıcacık ilgiyle kabul etmiş, bu kadrolara son derece önemli görevler tahsis etmiştir. Prof.Dr. Sadri Maksudi Arsal, Prof.Dr. Zeki Velidi Togan, Prof.Dr. Yusuf Akçura, Prof.Dr. Reşit Rahmeti Arat, Prof.Dr. Ahmet Caferoğlu, Ahmet Ağaoğlu, Cafer Seydahmet Kınmer, Mehmet Emin Resulzade, Mirza Bala ve daha pek çokları Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş kadroları içinde yer alırken, diğer taraftan özel izinle oluşturulan "Milli Merkezler"de dâvalarını da sürdürmüşlerdir[7].

---

altın rublelik para yardımı hakkında, Mustafa Kemal Paşa'nın B.M.M.'nde Buhara Elçilerinin de katıldığı oturumda yaptığı konuşma metni, "Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri"nde mevcuttur. Ayrıca geniş bilgi için bkz. İdari Faaliyetler, (Ankara: Genel Kurmay Başkanlığı ATASE Yayını, 1975), s. 173 vd.; Osman Kocaoğlu, "Rus Yardımının İçyüzü", Yakın Tarihimiz, I, s. 101; Prof.Dr. Ergun Aybars, Türkiye Cumhuriyeti I, (İzmir: Ege Üniversitesi Yayını, 1984), s. 327-29 ve 373-76; Enver Behnan Şapolyo, "Atatürk ve Üç Kılıç", Türk Kültürü, 4, 37: 84-87; Prof.Dr. İbrahim Yarkın, "Buhara Hanlığı'nın Sovyet Rusya Tarafından Ortadan Kaldırılması ve Buhara Halk Cumhuriyeti'nin Kuruluşu", Türk Kültürü, 7, 76: 297-303. Mustafa Kemal Paşa, Buharalı soydaşlarımızın bu çok önemli ve anlamlı jestine karşılık, Buhara'da Büyükelçilik açılmasına karar verdi. Bu göreve Ruşen Eşref (Ünaydın) Beyi, Maslahatgüzarlığa da Rahmi (Apak) Beyi getirdi. Buhara Halk Cumhuriyeti'nin Kızılordu tarafından işgali öğrenilince, sefaret heyetimiz Batum'dan geri döndü.

6. Mustafa Kemal Atatürk'ün Azerbaycan'daki gelişmelerle ilgili olarak askeri istihbarat raporlarının yanısıra, B.M.M.'nin Bakü'daki Mümessili Memduh Şevket (Esendal) ve diğer görevlilerle birlikte Dr. İbrahim Tali (Öngören), Dr. Rıza Nur, Bekir Sami, Enver Paşa'nın yaverlerinden ve de amcası Halil Paşa'dan da önemli bilgiler içeren raporlar aldığı ve dolayısıyla da bölgedeki tüm gelişmeleri yakından takip ettiği anlaşılıyor. Bu arada Azerbaycan Temsilcilerinden Mehmet Haşim Beyin, İstanbul'da M.M. (Müdafaa-i Milliye) Grubunun yanısıra, B.M.M. İstanbul İstihbarat Şubesine sunduğu raporların asılları, Ankara Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Arşivinde (39/16670 vd.) bulunmaktadır. Memduh Şevket Beyin Bakü'daki faaliyetleri hakkında geniş bilgi için ayrıca bkz. Bilâl Şimşir, Bizim Diplomatlar, (Ankara: Bilgi yayını, 1996).

7. "Milli Merkezler", ilk olarak İttihatçılar döneminde "Teşkilât-ı Mahsusa"ya bağlı olarak kurulmuştur. Bu yapılanmayı daha sonra Türkiye Cumhuriyeti döneminde M.A.H. aynen devralmıştır. "Milli Merkezler", günümüzde de azalan bir etkinlik kapsamında varlıklarını sürdürmeye devam etmektedirler. Milli merkezlerin tarihçesi hakkında geniş bilgi için bkz. Necip Hablemitoğlu Arşivi, M.M. Klasörü, D.1-2, B.1-9.

ATATÜRK VE GAGAUZLAR

Atatürk'ün Türkiye dışındaki Türk topluluklarına olan ilgisi, siyasal ve dinsel sınırlar tanımamaktaydı. Türklerin sarı ırktan olduğu yolundaki Batının tarihi safsatalarını çürütmek, Türk tarihini, dünya tarihi içinde olması gereken konuma getirmek için Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesini kuran; Sümeroloji dahil Anadolu uygarlıkları kapsamında ölü dilleri bile araştıracak bölümler açtıran; Türk Tarih Kurumu, Türk Dil Kurumu gibi bilimsel merkezlerin oluşumunda öncülük yapan Atatürk, müslüman olmayan Türk topluluklarına da –Türk ulusunun ve tarihinin bütünlüğü perspektifinden– özel ilgi duymaktaydı. Örneğin, Türklük bilincine sahip olmayan Anadolu'daki Ortodoks mezhebine mensup Türklerin, kendilerini dinsel aidiyet duygusu ile "Rum" kabul ederek Lozan sonrası "Mübadele Protokolü" çerçevesinde Yunanistan'a göç etmeleri, Atatürk'ü derinden etkilemişti. Karamanlıca –grek alfabesi kullanılarak– yazılmış İncil kullanan bu Türk soylu vatandaşlarımızı Türkiye'de bırakabilmek için, geç de olsa son bir girişimde bulunan Atatürk, Papa Eftim'e İstanbul'da bir Türk Ortodoks Patrikhanesi kurdurtmuştu. Bugün, Türkiye'nin ve Dünya Türklüğünün çıkarlarını, tüm Ortodoks merkezlerine ve de Rusya, Yunanistan, Ermenistan gibi ülkelere karşı en radikal biçimde savunan Türk Ortodoks Patrikhanesi, Atatürk'ün ilerigörüşlülüğünün ve de bilimsel temellere dayalı –duygusal olmayan– Türklük bilincinin bir göstergesi olarak varlığını sürdürmektedir. İşte Gagauzlar, bir başka tarihsel ifadeyle Gökoğuzlar, bu patrikhanenin yönetsel dairesi içinde yer almaktaydı[8].

---

8. Türk Ortodoks Patrikhanesi'nin Ruhani Lideri olan Başpatrik Dr. Selçuk Ere-nerol, Türklük ve vatandaşlık bilincinde inanç ayrımı yapmayan Atatürk'ün özlemini duyduğu ideal bir Türktür, Cumhuriyet aydınıdır. Türkiye'nin ve

Dış Türkler konusunda hem Batılı ülkelerin ve hem de komşularımızın düşmanlığını çekmemek için, uygulama yerine sadece "boşboğazlık" derecesinde "Turancılık" söylemleri yapan ve böylesine görüntü çizen Türkocakları'nı kapatan Atatürk, Türkçülüğün duygusal boyutlardan çıkarılıp eylem boyutuna geçirilmesinin bir örneği olmak üzere de, kapattığı Türkocakları'nın Başkanı Hamdullah Suphi Tanrıöver'e yepyeni bir görev vermiştir: Türkiye Cumhuriyeti'nin Romanya Büyükelçiliği!.. Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde Türklük bilincinin oluşumunda inkâr edilemez hizmetleri bulunan Türk Ocakları, Cumhuriyet ile birlikte değişime ayak uyduramaması; yöneticilerinin, Türkçülüğü ölçüsüz ve duygusal söylemlerden ibaret bir siyasal rant kaynağı biçiminde kullanmaya kalkışması gibi nedenlerle kapatılmıştır ve kapatılırken de spekülasyonlara neden olmaması için esas resmi gerekçe açıklanmamıştır. Bu kapatma işlemi bağlamında, Atatürk'ün Türkçülüğe karşı olduğunu iddia etmek elbette ki mümkün değildir[9]. Nitekim, Atatürk, Türkçülüğü sadece

---

Türklüğün çıkarları doğrultusunda üzerine düşeni en mükemmeliyle yapan müstesna bir din adamıdır. Türkiye'nin diplomatik yollardan Gagauzlar, Çuvaşlar, Yakutlar gibi Türk asıllı Ortodoksların bu Patrikhaneye fiilen bağlanmasını mümkün kılacak girişimlerde bulunması gerekmektedir. 1995 Eylülünde, 20 Gagauz okul müdiresinin T.İ.K.A. kanalıyla Ankara'ya geldikleri; burada Gazi ve Hacettepe Üniversitelerine mensup bazı öğretim elemanları tarafından İslâmiyet propagandası kapsamında aşağılandıkları, hakaret ve tehdit gördükleri; Kişinev ve Çadır Lunga şehirlerinde fethullahçıların yönetiminde iki kolejin faaliyet gösterdikleri dikkate alınacak olursa, bu iki küçük örnekten bile Atatürk Türkiyesi'nin nereden gelip nereye götürülmeye çalışıldığı anlaşılır. Sorunun çözümü için önce tarihsel açıdan Atatürk'ün Dış Türklere yönelik stratejisinin günümüze adaptasyonunun sağlanması, sonra da Türk Ortodoks Patrikhanesinin bu strateji içindeki konumunun güçlendirilmesi ve fonksiyonlarının artırılması gerekmektedir. Unutulmamalıdır ki, laiklik, Türklük bilincinin kökleşmesinin yegâne teminatıdır. Patrikhane'nin kuruluş çalışmaları hakkında geniş bilgi için bkz. Dr. Esat Arslan, "Kurtuluş Savaşında Yunan-Fener Patrikhanesi Birlikteliğine Karşı Örgütlü Bir Yaklaşım", A.Ü.T.İ.T.E. Atatürk Yolu, 8, 15: Mayıs 1995, s. 407-442.

9. Türkocakları'nın kapatılması hakkında kısmi bilgi için bkz. Adile Ayda, Sadri Maksudi Arsal, (Ankara: Kültür Bakanlığı Yayını, 1991), s. 164 vd.

olağanüstü söylevlerinde "terennüm eden" ama uygulamaya geçiremeyen Tanrıöver'i Büyükelçiliğe atarken, sadece kendisini taltif etmekle kalmamış; üstelik tam bir destekle, ülküsünü hayata geçirme şansını vermiştir[10].

Gagauz Türklerinin latin alfabesine geçmesine ilişkin bir U.N.D.P. Projesinde görev üstlendiğim Moldova'da, edindiğin bilgi ve belgelerin ışığında ifade edebilirim ki, Hamdullah Suphi Tanrıöver, yaklaşık elli yıllık kapkara yasakçı Sovyet döneminin sonrasında hâlâ sevgi ve saygı ile hatırlanıyor. Bu kapsamda O, Besarabya ve Kuzey Bukovina'daki tüm Gagauz kasaba ve köylerini dolaşmıştır. Bükreş'teki Büyükelçiliğimizin kapılarını bu Ortodoks mezhebindeki soydaşlarımız için ardına kadar açmıştır. Sefaret çalışanlarını (yerel personel) Gagauzlardan seçmiş; ardından da bölgelerinde temayüz etmiş yerel liderlerin çocuklarına öncelik vererek ilk etapta yaklaşık 40 kişilik bir öğrenci grubunu öğrenim için Türkiye'ye göndermiştir. Daha sonra bu sayı 200'ü aşmıştır. Bunların bir kısmı tekrar ülkesine dönerek toplumuna Türklük bilinci ile hizmet ederken, Türkiye'de kalanlar da anavatana hizmeti yeğlemiştir. Bu grup arasında, Ege Üniversitesi'nde Rektör Yardımcılığı yapmış emekli öğretim üyesi Prof.Dr. Emin Mutaf (Georgi Mutaf), Prof.Dr. Özdemir Çobanoğlu (Vasili Çoban) gibi çok sayıda Gökoğuz Türkü bulunmaktadır[11]. Rahmetli

---

10. Hayatının sonuna kadar Türklük ülküsüne bağlı kalan ve Mustafa Kemal Atatürk'ün yanından ayrılmayan Hamdullah Suphi Tanrıöver'in hayatı ve faaliyetleri için bkz. Dr. Fethi Tevetoğlu, Hamdullah Suphi Tanrıöver, (Ankara: Kültür Bakanlığı Yayını, 1966); Bilal Şimşir, Bizim Diplomatlar, (Ankara: Bilgi Yayını, 1996), s. 446-457.

11. Türkiye'de kalmayı yeğleyen Gagauz öğrencileri arasında, İ.T.Ü.'den emekli olan Prof.Dr. Osman İkizli (Kubeli-Anatoli İkizli), Fransızca Öğretmeni Mete Kargalık (Komratlı-Dimitri Kargalık), Öğretmen Selma Sakallık (Kubeli-Ksenya Sakallık), İ.Ü.'nden emekli olan matematikçi Prof.Dr. Selma Öztürk (Vulkaneştili-İrina Bulgar), Op.Dr. Erol Biricik (Komratlı-Mina Vasilioğlu), Öğretmen Deniz Kapsız (Kirsovalı-Lidya Kapsız), İnşaat Müh. Ergin Mutaf (Komratlı-Evgeni Mutaf), Veteriner İskender Akkerman (Satılık Haci Köyünden -

Tannöver, bununla da kalmayarak Romanya'daki müslüman Türk azınlığın, Gagauzlara her yönden destek vermesini de sağlamıştır[12]. İşte bütün bu faaliyet programı çerçevesinde, Romanya vatandaşı gönüllü Türk öğretmenlerinin yanısıra, Türkiye'den de 80 ilkokul öğretmeni getirtilmiştir. Bu öğretmenlerin öğrencilerinden olup da hayatta

---

Aleksandr Draganof), Ziraat Müh. Dr. Güngör Karel (Kubeyli-Georgi Volontir), Kanada-Edmonton'da Ziraatçı Prof.Dr. Rüstem Aksel (Kubeyli-Leonid Gagauz), Fransızca Öğretmeni Orhan Bucak (Kongazlı-Tulba Meti), Veteriner Aksel Alant (Baurçili-Simeon Terzi), Kanada'da Veteriner Aynur Aksel (Kubeyli-Akkulina Raynova), İşadamı Yusuf Sakallı (Kubeyli-İvan Sakallı) ve daha pek çokları bulunmaktadır. Moldova'daki Gagauzlar, gurur duydukları, kendilerini Türkiye'ye bağlayan köprüler olarak nitelendirdikleri bu vatandaşlarımızın Türkiye'deki yeni ad-soyad ve meslek-adres bilgilerine –hem de komünizmin en baskıcı dönemlerinde– ulaşmayı başarmışlar. Kendileri ile temas kurmayı denediğimde, mevcut listede yer alanların yarısına yakınının vefat ettiğini üzülerek tespit ettim. Aynı şekilde, Moldova'ya dönenlerin hiçbirinin hayattta olmadığını bizzat yerinde müşahade ettim. Bu çalışmalarımda yardımcı olan Sayın İvan Volontir ile Sayın Nikolay Babaoğlu'na şükran borçluyum.

12. Bükreş Büyükelçimiz Tannöver, Kuzey Dobruca'da ağırlıklı olarak yaşamakta olan Türk azınlığı arasındaki küçük sorunları (Tatar-Türk ayırımı gibi) gidermekle işe başlamış. Eski tarihlerde Kırım'dan göç etmiş olanların Kıpçak Türkleri olduğunu, Anadolu'dan gelenlerinse Oğuz Türkleri olduğunu taraflara anlatmış ve ikna etmiş. Daha sonra Romanya'daki Türk azınlığa ait gazete ve dergilerde, Gagauz Türkleri lehine yazı ve haberlere yer verdirerek, gerek ekonomik ve gerekse eğitim açısından çok geri bulunan bu otantik Türk topluluğu için yardım kampanyaları açtırmış. Gerek Kişinev'deki Gagauz Kütüphanesi'nde, gerek Ankara'daki Milli Kütüphane'de ve gerekse kişisel arşivimde mevcut periyodiklerde ("TÜRK BİRLİĞİ", "YILDIRIM" gibi), "Gagauzlar: Arıkan Türkler", "Hristiyan Türkler", "Türk Gagauzlar", "Gagauzların Aslı" gibi dikkat çekici başlıklar altında çok sayıda haber, yazı ya da etnografik ve de tarihsel nitelikli araştırmalara rastladım. Tannöver'in Büyükelçiliği döneminde (1931-1944), özellikle 1935-1939 yılları arasında yoğunlaşan Türk Devleti'nin ilgisi, uzun bir aradan sonra, ancak Sovyetler Birliği'nin dağılması ve akabinde Moldova'nın bağımsızlığına kavuşmasından sonra yeniden mümkün olabildi. Buraya göönderilen ilk Başkonsolosumuz Sayın Ender Arat, Gagauz azınlığın, ayrılıkçı Rus (Bender-Tiraspol) hareketine alet olmasını, dolayısıyla Türk kanı akıtılmasını önledi; Gagauzların kültürel ve sınırlı yönetsel özerkliğe sahip olmalarında büyük rol oynadı. Gagauzların özlem ve saygı ile hatırladıkları ve Tannöver ile özdeşleştirdikleri bu eski Başkonsolosumuz, halen Viyana'da Büyükelçi olarak mesleki yaşantısını sürdürmektedir.

olan yaşlı Gagauzların ifadelerine göre, romence ve rusça bilen bu öğretmenler, II. Dünya Savaşı'nın başına kadar bölgede görev yapmışlar. Bunların çoğunluğu savaşla birlikte Türkiye'ye dönerken, bazıları "görevleri henüz bitmediği" gerekçesiyle eğitim hizmetine devam etmişler. Ancak, Sovyet işgali ile bu öğretmenlerin tamamı "Türk Casusu" isnadı ile hep aynı cezaya, 25 yıl ağır hapis cezasına çarptırılarak Sibirya'daki toplama kamplarına gönderilmişler. Sonra, Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev tarafından çıkarılan afla Gagauz Yeri'ne sadece biri dönebilmiş: Adı, Ali KANTARELLİ!.. Ölünceye kadar "Kemal"in yani Mustafa Kemal ATATÜRK'ün öğretmeni olmayı sürdürmüş; çevresindekilere Türkçe öğretmiş; Türklük bilinci aşılamış... Üç çocuğuyla dul kalan bir Gagauz kadınıyla evlenmiş; onları her Pazar Kiliseye götürdükten sonra evine dönüp müslümanlığın gereklerini yerine getirmiş. Bir başka ifadeyle, laikliğin ne olduğunu sevgi, saygı ve hoşgörü ile en köktendinci Ortodoks Gagauzlara da göstermiş, tek kelime ile örnek oluşturarak hayranlık uyandırmış... İşte, O'nu sevgi, saygı ve minnetle anan bir öğrencisi, Moldova Yazarlar Birliği Başkanı, Moldova eski Eğitim Bakan Yardımcısı, hayattaki en büyük ve önemli Gagauz eğitimcisi, yazarı ve halk kültürü uzmanı Nikolay BABAOĞLU'nun, ilkokul öğretmeni Ali KANTARELLİ hakkında hatırladıkları!.. Hem de orijinal Gagauz Türkçesi ve yeni kabul edilen latin harfleri ile:

"ANILARIM

Ben duudum 1928 yılda bir gagauz-türk aylesinde, küyümüzün adıydı Tatar-Kıpçak ama bugün sadece Kıpçak deerlar. Benim soyadım Babaoğlu, adımı Kilisede Nikolay koymuşlar niçin ki annem-babam hristian dinini kullanırmışlar.

1935-cı yılda açan ben 7 yaşımı doldurmuşum beni

köyümüzde ilkokula verdiler. Benim öğretmenim bir çok yalpak romen kadınıydı. Ben küçük olarak baştan romence konuşmayı hiç anlamazdım, neçin ki evde içerimizde biz konuşurduk sadece gagauz Türk dilinda. Ama çocukluk fikirim keskindi gülerüzlü öğretmenimi da annemi gibi çok sevmiştim besbelli bu üzere tez-tez başladım romenceyi annama ama ikinci-üçüncü sınıflarda ben artık çok iyi romence bilirdim, yazmakta okumakta 10 hem 9 derecelerden aşaa kalmazdım. Okulumuzda birinci öğrenci sayılırdım, evde annem-babam çok kanaattılar.

Ne büyük sevinmelik oldu bizim okulumuzda açan 1937 yılda söylediler ki aftada iki dersimiz olacak türkçe. Kim bizi öğredecek, nasıl olacak hiç bişey taa bilmezdik, ama çok merak ederdik, yinanamazdık ki olur olsun ders bizim ana dilimizde.

Eylül ayın birinde başlardı eni okul yılı. Bu günde Kıpçak okulun meydanında bizi okul öğrencilerini (bir 100-150 kişi) hepsimizi dizdilar kare. Bu karenin ortasında vardı 4-5 romen öğretmenleri, angılarını biz artık bilirdik tanırdık ama onnarın aralarında vardı bir da eni gene bize yabancı bir adam. Giyimliydi o cat-eni elbiseylen, başında vardı geniş kenarlı Avrupa şapkası, saa elinde asılıydı bastonu. Karede çocukların arasında başladı gezmea laf çünkü bu adam gelmiş Türkiyeden de bizim türkçe öğretmenimiz olacakmış. O romen öğretmenlerin yanında konuşurdu romen dilinde. Ben o zaman düşündüm: Sanki o nasıl bizi türkçe öğredecek, açan o kendisi sadece romence konuşuyor... Ama okul yılın başlangıc yortusu geçti da biz başladık derslerimizi. Sınıfımızın kapusuna derslerin programını asmıştılar. Benim üçüncü sınıfımda salilarda hem cumaalarda yazılıydı birer ders türk dili. Okulumuzda hepsi çocuklar sadece bu eniliyi ko-

nuşurdular işittik ki ikinci sınıfta pazaertesi artık türk dili olmuş, eni ögredici söylemiş kendi adını demiş uşaklara, ki onunla olur öle konuşmaa nice evde annelerimizlen konuşuyoruz... Geldi sali günü ikinci dersimiz türkçe, nasıl meraklan beklerdik zil calsin, erleştiydik sıralarımıza beklerdik, ama aramızda vardı bir en huluz ürencimiz Kocabaş Koli o kapu aralıgından bakardı gelecek mi. Bir da o hızla kaçtı erina ge-li-yor!

Girdi içeri eni öğretmen, biz hepsimiz askerde gibi kalktık ayaa, beklerdik hergünkü alışılmış selamı "Buna ziua", amma işittik eni selamı o dedi Günaydın. Biz bilmezdik nasıl cevap edelim, ama o başladı bizimlen çok annaşılmış evdeki dilimizde konuşmaa:

Çocuklarım, dedi o, eter ayakca durdunuz, oturunuz, aramızda sevinmelikten mi yoksa şaşmaktan mı bir gülüş koptu. Öğretmen devam etti gülmeyin dedi ben size türkçe selam verdim "Günaydın". Ben de Nikolay Babaoğlu sayılırdım sınıfımızda en açıkgözü hiç utanmadaan sordum:

– Ama biz bilmeriz nasıl selamınıza cevap verelim:

– Siz de deyin "Günaydın" da hemen oturun. Hade eniden tekrar edelim bunu. Kalkınız, ben deyecem Günaydın siz de cevap ediniz. Kalktık:

– Günaydın, çocuklar. Biz de:

– Günaydın!

– Bana deyeceniz "Bay öğretmen" bunu o yazdı tebeşirlen taftamıza, biz de yazdık tefterimize. Sonra söyledi ki o bizim türk dili öğretmenimiz, sordu bizim sıraylan isimlerimiz, taa sora taftaya yazdı türk dilin alfabesini o pek az ayırılırdı romen alfabesinden. Ö, ü kelemelerin altını çizdik. Öğretmen dedi ki bir aftadan sonra türkçe kitaplar gelecek de başlayacaaz türkçe okumaa. Ama bu ilk dersimizde sadece

konuştuk. Bay öğretmen söyledi ki kitaplarımız türkiye memleketinden demir yoluyca gelecekler, ki bu kitapları bize türkiye prezidenti Kemal paşa Atatürk hediye göndermiş. Taa sora o gösterdi haritada nerede Türkiye bulunuyor, anlattı ki orada insanlar hepsi bizimce türkçe konuşuyorlar. Bize öğretmenimizin her bir sözü çok meraklı gelirdi. Düşünürdük acaba nasıl öle bir bütün memleket sadece türkçe konuşuyor...

Evde annelerimize-babalarımıza doyamazdık anlatmaa nasıl gözel türkçe derslerimiz oluyor.

Geçti taa bir-iki afta Taraklı demir yol garından kitaplarımız geldi. Üçüncü sınıfta herkezimize ikişer kitap parasız verildi, birinin adıydı "Mini mini Okumak Kitabı". Onu ben şimdi de artık oldum 65 yaşında ama hep arşivimde anmak için tutuyorum.

Kitaplarımızı almak günümüz bizim bütün okulumuz için bir büyük bayram günü oldu. Teneffuslarda sadece türkçe kitaplarımızı aktarıp bakardık. Biri birimize gösterirdik, artık taa onnarı sınıfta öğrenmedeen okurduk hem annardık bu çok meraklıydı, bizim evdeki dilimizde kitaplar yazılıydılar.

Romen öğretmenlerimiz domnu Kojan, domnu Balmuş, domnu Gibulet başladıydılar azbucuk kıskanmaa ne öle olduydu da biz bırakmıştık romence kitapları da sadece türkçeleri aktarıp okurduk.

Geçti taa biraz vakıt biz hepten alıştıydık bizim bay öğretmenimize, Türkçe dersler o kadar tez geçerdiler ki etiştiremezdik dadına ermee. Biz salileri hem cumaaları bekleerdik nice Paskaliye yortularını. Yazardık, okurduk, ana dilimizde çok şiirlar ezbere öğrenirdik, masallar okurduk.

Benim babam da eni üüretmenimizlen tanışmıştı babamdan işittiydim ki öğretmenimizin haliz adı Ali Kantarelli'ymiş o yaşardı kiraylan köy başın prima-

rın evinde. Bay öğretmen türk dilini okuturdu bizim okulumuzda hem de köümüzün ikinci okulunda, o ikinci okulda da dört sınıf vardı.

Bay öğretmen Ali Kantarelli bekardı benim Kıpçak köyümde öğretmenlik etti. 1937-1938-1939 yıllara kadar. Bizim köyde de evlendi.

Onun hanumun adıydı Talmaç İvanna. Bu insan Kıpçaklıydı. Açan 1940 yıl'da Moldovaya bolşevikleer geldi, başka köylerimizden türk öğretmenleri etiştirip gittileer. Türkiye'ye, ama benim öğretmenim Ali bey kaldı Moldovada bak aylesi vardı Kıpçakta. Da nasıl o zamanlar Sovyetlerde geçeerdi hepsini suçlu yapmak, Ali Kantarelliyi de suç buldular çünkü o Moldovada Türk casusuymuş bu üzere hiçbir de suçsuz adamı Stalin apisee kapadı 25 yıla. Ama 15 yıldan çok yattı anista da Stalin geberdiynen kurtuldu geldi, ama Kıpçakta başka yaşamadı diyşildi bir Borcak adında küyee, oradan da sora gitti yaşamaa Bolgrad şehrine. Oradan da işittim ölmüş 1980 yıllarda. Bolgrade şehrinde de bu günee kadar mezarı. N. Babaoğlu 5. XII.1995"[13].

Onlar, "**Kemal'in Öğretmeni**"ydiler!... Gözlerini kırpmadan gösterilen Türk toprağına gitmişler, hayatları pahasına görevlerini sürdürmüşlerdi. Tıpkı şimdilerde Güneydoğu'da PKK'lı teröristlerce şehit edilen genç meslekdaşları gibi!.. Ama Ali Kantarelli öğretmenin dışındakilerin ne adları ne de kabir taşları var!.. Ne giderken sormuşlar, ne de Tanrı cennetine uçmağa varırken!.. İlgi ya da hatırlanmayı bekliyorlar mı? Sanmıyorum, çünkü onlar Türklüğe hizmet yolunda ulaşabilecekleri en üst mertebeye ulaşmışlar. Ama yine de siz lütfen gözlerinizi kapatıp buz gibi so-

13. Nikolay Babaoğlu'nun elyazısı notlarının tıpkıbasımı için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Atatürk ve Dış Türkler (1)", Kırım, 6, 21: Ekim-Aralık 1997, s. 3-13.

ğuk bir ülkede başında haç dikili bir kabir hayal edin ve içindeki şehitlerimize Ulu Tanrı'dan sonsuz rahmetler dileyin!.. Bir de gönül pınarınızdan süzülüp, kalp gözünüzden dökülecek sımsıcacık şükran ve sevgi dolu bir damla yaş!.. Hepsi o kadar...

Evet, bir gün yolunuz Gagauz Yeri'ne düşerse, Çadır, Vulkaneşti, Taraklı gibi şehirlerde ve Kıpçak, Baurçi, Tomay gibi köylerde Gagauz soydaşlarımızın tertemiz Türkçelerini duyup bize olan duygusal yakınlıklarına tanık olduğunuzda artık bilirsiniz ki, bu bölgelerde **"Kemal'in Öğretmenleri"** görev yapmışlardır. Onların ulaşamadıkları Komrat ve çevresinde ise anadilini konuşamayan, ruslaşmak üzere olan Gagauzları gördüğünüzde ise en büyük Türk Atatürk'ü minnet ve hayranlıkla anarsınız. Ve kendi kendinize sorarsanız, 2000'e bir ay kala, Türkiye Cumhuriyeti, hem de bu kalkınmışlık ve eğitim düzeyinde Gagauzlara rusça ve romence bilen kaç ilkokul öğretmeni gönderebilir? İşte Atatürk farkı!.. O, Türkiye dışında yaşayan Türklerin sorunlarına hiç ama hiç duygusal bakmadı; hele hele hiç "ben Turancıyım" demedi; istismara yeltenmedi; bunun için de dünyanın kin ve nefretini üstümüze çekmedi, çektirmedi. Son derecede akıllıca, sessizce, Türkiye'nin konumunu ve kaynaklarını riske atmaksızın gerçekçi bir strateji oluşturdu ve izledi. Örneğin, Hatay'a görevlendirdiği fedailerin başarılarını izledi ama sonucunu göremeden uçmağa vardı. Ve O, Tanrı cennetine ulaştığında, Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya gibi ülkelerdeki Ali Kantarelli gibi nice **"Kemal'in Öğretmeni"** unutuldu, gitti. Bugün onların ve ailelerinin çektikleri acıyı ve hasreti lütfen yüreklerinizde hissetmeye çalışın ve bu fedakâr akıncı vatan evlâtları için bir fatihayı esirgemeyin!..

Şeriatçı Terör'ün ve Batının Kıskacındaki Ülke: Türkiye

Tek Tanrılı evrensel dinlerin hiçbiri, özü itibariyle "terör"ü onaylamamaktadır. Buna rağmen, tarih, binlerce yıldan bu yana din adına gerçekleştiren terör örnekleri ile doludur. Siyasallaştırılmış din olgusu, beraberinde kan davasına dönüşmüş dinsel çatışmaları da getirmektedir. Dinle devletin yüzyıllardır egemenlik çatışmasına sahne olan, kanlı engizisyon deneyiminden sonra siyasal-toplumsal uzlaşmanın sağlandığı hristiyanlıkta bile, Kuzey İrlanda örneğinde görüldüğü gibi, mezhepsel terör olayları henüz sonlanmış değildir. Terörizm, hiç şüphesiz bir ideoloji değil, başlıbaşına bir stratejidir. Tarih boyunca terörün gerekçelerine bakıldığında, ekonomik, ideolojik, etnik, siyasal ya da toplumsal gerekçeler kadar, dinsel gerekçelerin de ağırlık taşıdığı görülmektedir. Klasik bir tanımla, "mevcut sisteme karşı silahlı başkaldırı" olarak nitelendirilen terör hareketleri, yeni dünya düzeninde, ülkesel

ve de bölgesel sınırları, etnik ve hatta dinsel farklılıkları aşarak küreselleşmiştir.

A.B.D.'nin karşılaştığı 11 Eylül terör saldırısı ile gelişen olaylar, "terör" ve "terörist" kavramlarının gerçekçi ve tarafsız bir biçimde yeniden tanımlanmasını gerekli kılmıştır. Yaklaşık 6.000'e yakın insanını bu saldırıda kurban veren A.B.D., "terör" ve "terörist" kavramlarını –insanlık tarihinde ilk kez– bir örgüt, tarikat ya da cemaatle değil de, doğrudan İslamiyet ile özdeşleştirme yanılgısına düşmüştür. A.B.D'nin, Hiroşima, Nagazaki, Vietnam ve diğer ülkedışı askeri operasyonlarında yüzbinlerce masum sivilin ölümünden sorumlu olduğunu, hiç şüphesiz dünya kamuoyu çok iyi bilmektedir. Ancak bu ülke, uluslararası literatürde "terörist devlet" olarak anılmamaktadır. Aynı şekilde, binlerce masum insanın ölümünden sorumlu "17 Kasım Örgütü", "Kızıl Tugaylar", "GRAPO", "ASALA", "IRA", "ETA" gibi terör örgütlerinin kanlı eylemleri, "Hristiyancı Terör" ya da "Katolik-Protestan-Ortodoks Terörü" olarak nitelendirilmemiştir. Hiç şüphesiz, doğru olanı da budur. İşte bu açıdan bakıldığında, en az 1.300.000.000 insanın inandığı bir dini doğrudan terör kavramı ile özdeşleştirmek, sadece haksızlık olmayacak; diyaloğu geliştirmek yerine, dinsel çatışmaları ve de insan hakları ihlâllerini yaygınlaştıracaktır.

Batılı stratejistler ve yetkililer tarafından kolaycılık yönüyle "İslamcı Terör" ya da "İslami Terör" olarak nitelendirilen sözkonusu saldırıların doğru ve gerçekçi analizini yapmadan "çözüm" üretmek olanaksızdır. Saldırının mağduru, uluslararası adalet sürecini işletmeden, hem yargıç ve hem de cellat işlevini üstlenmeye kalkıştığında, sorunlar daha da içinden çıkılmaz hale gelecektir. Afganistan'dan sonra Irak'a mı, Sudan'a mı operasyon yapılsın tezcanlılığı, stratejik çıkar hesapları uğruna yaşama geçirilirse; bunun adı terörizmle mücadele değil, olsa olsa terörle mücadele ardına gizlenmiş emperyalist egemenlik savaşımı olacaktır.

Diğer taraftan, siyasal islamcı teröristler tarafından gerçekleştirilen kanlı eylemlerin gerekçeleri incelendiğinde, terörü yaratan nedenler de kendiliğinden ortaya çıkacaktır. Hiç şüphe yok ki, bu nedenlerin en önemlilerinden biri, müslüman ülkelerdeki "cihat" öngörülü irticai eğitimin hala etkinliğini korumasıdır; diğeri ise, islâm inancındaki "cihat" kurumunun, bizzat terörün mağduru A.B.D. başta olmak üzere, Batılı ülkeler tarafından kendi siyasal çıkarları doğrultusunda kullanılıp, istismar edilme olgusudur. Türkiye, her iki neden açısından da tarihsel mağduriyete sahip ülke konumundadır.

I. BATILI ÜLKELERİN ORYANTALİST-EMPERYALİST POLİTİKALARI

İnsanlık tarihinden bu yana var olan terörizm olgusuna, soğuk savaş döneminde, yoğun bir ideolojik içerik kazandırılmıştır. Terör, başlangıçta "düşük yoğunluktaki çatışmalar" biçiminde algılanırken, daha sonra devletlerarası ilişkilerde "psikolojik savaşın etkili bir unsuru" olarak kabul görmüştür. Terörün nedenleri arasında, ülke ya da bölgenin ideolojik-etnik-dinsel-ekonomik-toplumsal sorunları (iç dinamikler) kadar, uluslararası ilişkilerdeki güç politikaları da (dış dinamikler) sayılmaya başlanmıştır. Örneğin, soğuk savaş döneminde Sovyetler Birliği, hedef ülkelere rejim ihraç amacıyla, bu ülkelerdeki yasal ya da yasadışı komünist örgütlere adeta sınırsız lojistik destek sağlamıştır. Buna karşılık, başta A.B.D. olmak üzere Batılı ülkeler de, "anti-komünist" örgütlere benzer ölçüde destek verirken; diğer taraftan, "yeşil kuşak" stratejisi çerçevesinde, ateizme düşman olan İslamiyeti siyasallaştırarak, Sovyet yayılmacılığının önünde dinsel bir set oluşturma çabası içine girmişlerdir. İşte, İslamiyetin Batı elinde etkin anti-komünist bir "silah" olarak kullanılması, bu talihsiz döneme rastlamakta-

dır.Kaldı ki, İslamiyetin Batılılar tarafından kullanılması, oryantalist (şarkiyat) merkezlerin açılıp, oryantalist politikaların uygulanmaya başladığı 19. yüzyılın başlarına kadar gitmektedir. Osmanlı İmparatorluğu'nu zayıflatmanın ve de parçalamanın tek yolunun etnik ve dinsel farklılıklarının belirginleşmesine yolaçmaktan geçtiğine inanan İngiltere, Fransa, Almanya gibi ülkeler, sözkonusu merkezlerde yetiştirdikleri doğubilimcileri, istihbaratçı, diplomat, arkeolog, misyoner gibi farklı kimliklerle Osmanlı ülkesine göndermişlerdir[1].

1.1. İngiltere ve Siyasal İslamcı Yapılanmalar

I. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın Osmanlı Devleti ile ittifak antlaşması karşılığında istediği koşulların başında "Cihad-ı Ekber" çağrısının yapılması, bir başka ifadeyle, İngiltere'nin sömürgelerindeki müslümanların ayaklanmaya çağırılması gelirken; İngiltere de, Arap uzmanı Lawrance, Kürt uzmanı Nowel, İslâmiyet uzmanı Frew gibi doğubilimci kökenli istihbaratçıları ile en etkili biçimde karşılık vermiştir[2]. Hilafet döneminde bile, 31 Mart Vak'ası gibi irticai terör eylemlerini yönlendiren ve yöneten İngiltere, Cumhuriyet döneminde de, Şeyh Sait ayaklanması başta olmak üzere çok sayıda şeriatçı-bölücü nitelikli ayaklanmada önemli rol oynamıştır. İslam Dünyasını sürekli egemenliği altında tutabilmek için, çağdaşlaşma ve batılılaşma karşıtı

1.. Avrupalı doğubilimcilerin 19. yüzyılda sadece Güneydoğu Anadolu'ya gerçekleştirdikleri gezileri (!) anlatan kitap sayısı, bölücü "Özgürpolitika" yazarlarından Mehmet Bayrak'ın yayımlanmamış **"Kürdistan'a ve Mezopotamya'ya İlişkin Batı Seyahatnameleri Bibliyografyası"** başlıklı makalesinde tek tek belirtildiği üzere, 126 olup, periyodiklerde yer alan makale sayısı da 37+14 olarak gösterilmiştir.

2. Cihad-ı Ekber çağrısının sonuçsuzluğu ve nedenleri ile ilgili olarak geniş bilgi için bkz. Prof.Dr. Ergun Aybars, **Türkiye Cumhuriyeti Tarihi,** (İzmir: 1988). Lawrance, Frew ve Nowel'ın faaliyetleri ile ilgili olarak Türkçe ve yabancı dilde zengin kaynaklar mevcuttur.

olan şeriat yanlılarına destek veren İngiltere, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunda, köhne hilafet kurumunun kaldırılmasına en sert tepki veren ülkelerin başında yeralmıştır. Egemenliği altındaki müslümanlar arasında ulusal bilincin ortaya çıkmasını önlemek için en katı şeriatçı kesimlerle işbirliği yapan İngiltere, mezhepler, tarikat ya da cemaatler arasında olası birleşmenin önüne geçmek için de bunların şeyhlerini maaşa bağlamıştır[3]. Bugün, İngiltere'de MI5 ve MI6'nın kontrol ve güdümünde faaliyetlerini yasal olarak sürdüren siyasal islamcı örgüt sayısı, 200'ün üzerindedir[4]. Buna karşılık, müslümanlara yönelik son ırkçı saldırılara verilen münferit tepkilerin haricinde, İngiltere topraklarında bir tek siyasal islamcı terör olayına rastlanmamıştır. İngiltere, Vahhabilerin yanısıra, Arap ve Türk nakşibendilerinin (İskenderpaşa, Kıbrısi vd. cemaatler) önemli bir kısmını, İsmailiye mezhebinin tamamını ve ayrıca da nurcular, fethullahçılar, kadiriler ve benzeri tarikat ve cemaatlerin bir kısmını kontrolü altında tutmaktadır. Büyük Britanya Ulus-

3. Bugüne kadar İngiltere'ye koşulsuz sadakatı ve liyakatı nedeniyle bu ülkenin en yüksek düzeydeki kraliyet nişanını alan müslüman din adamı, İsmailiye Mezhebinin imamı Ağa Han'dır. Halihazırdaki imam Kerim Ağa Han'ın babası olan Ağa Han, Cumhuriyetimizin ilk kuruluş yıllarında Hilafetin kaldırılması yolunda Türk halkını kışkırtma girişimleri ile ünlüdür. Fethullahçılara ise, hemen her yıl Lordlar Kamarası'nda düzenlenen resmi törenlerde "İngiliz Dili ve Kültürüne Üstün Hizmet Ödülü" verilmektedir.
4. İngiltere'de yasal olarak faaliyet gösteren islamcı örgütlerden Pakistanlılara ait olanların sayısı 48, Bangladeşlilere ait olanların sayısı 46 olup, diğer islam ülkeleri ile bağlantılı örgütler bunları izlemektedir. İngilizlerin kurduğu islamcı örgüt sayısı ise, 8'dir. 36 Medresenin eğitim faaliyeti sözkonusudur. Ayrıca, öğrenci dernekleri, toplum kültür merkezleri, kadın dernekleri, yardımlaşma organizasyonları, sosyal organizasyonları, etnik köken ve mezhep-tarikat ayrımına göre (sünni, hanefi-sünni, şia, ismaili, nakşibendi, sufi, vahhabi vd.) MI5 ve MI6'nın sıkı denetimi altında, diğer uluslar arası islamcı örgütleri etkileme ve yönlendirme faaliyetlerini sürdürmektedirler. Örgütlerin ad ve adresleri için bkz. Recai Akyel, **İngiltere Müslümanları**, (İstanbul: Endülüs Yay); Dr. Sedat Laçiner, **Bir Başka Açıdan İngiltere**, (Ankara: Asam Yay, 2001).

lar Topluluğu'na bağlı ülkelerdeki siyasal islamcıları da kontrolü altında bulunduran İngiltere, bu örgütler konusunda, ABD ile tam bir uyum ve işbirliği sergilemektedir.

1.2. Almanya

1970'li yıllardan itibaren dünya politikasında başa oynayan Almanya, hedef ülkelerin tamamında, bir yandan olağan diplomatik ilişkilerini sürdürürken, diğer yandan da kendi siyasal partilerine bağlı vakıfları bu ülkelerde kullanmak suretiyle, aktif-müdahaleci bir dışpolitika konsepti geliştirmiştir(5). Almanya, ayrıca, hedef ülkelerdeki mevcut yönetimlerin muhaliflerine de destek politikasını bir adım daha ileri götürerek, orta ve uzun vadede kontrolü elde tutmak ve pazarlıkta güçlü olmak için terör örgütlerine bile parasal ve hukuksal yardımda bulunmaktan kaçınmamıştır. IRA, ETA gibi Batılı terör örgütleri ile temastan kaçınan Almanya, Türkiye gibi NATO üyesi bir müttefiğin yanısıra, üçüncü dünya ülkelerinin tamamında faaliyet göstermekte olan terör örgütlerine ve radikal yapılanmalara kendi topraklarında "örgütlenme" hakkını tanımıştır. Ulus-

5. Türkiye'de ve daha 80 ayrı ülkede faaliyet gösteren Alman vakıfları ve enstitüleri, gerçekte Alman İstihbarat Servisi BND'nin kontrolünde çalışan, tüm masrafları Federal Bütçeden karşılanan "taşeron" NGO'lardır. İşin ilginç tarafı, hemen her vakıf, –sağcı CSU ve solcu PDS dışında– rejime entegre sorunu olmayan mevcut siyasal partilerin birer yan kuruluşudur. Örneğin, Almanya'nın en büyük partilerinden biri olan Hristiyan Demokratik Birliği-CDU, Konrad Adenauer Vakfı'na, Yeşiller ise Heinrich Böll Vakfı'na sahiptir. Aynı şekilde, Sosyal Demokrat Partisi-SPD'nin Friedrich Ebert Vakfı, Hür Demokrat Parti-FDP'nin Friedrich Naumann Vakfı da aynı statü içindeki vakıflar arasında yer almaktadır. Alman Parlamentosu'nda grubu bulunan partilerin bünyesi içindeki bu vakıfların tamamı, iktidar-muhalefet ayrımı yapılmaksızın Federal Hükûmetin "Politik Eğitim Fonu"ndan finanse edilmektedir. Bu vakıfların yurtdışı faaliyet giderleri de tamamiyle Federal Hükûmet tarafından karşılanmaktadır. Resmen Alman Hükûmeti'nden yardım alan sözkonusu vakıflar, dış ülkelere "Hükûmetdışı Sivil Toplum Örgütleri" yani NGO olarak takdim edilmektedir. Geniş bilgi için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Alman Vakıfları", **Yeni Hayat**, 81-82: Temmuz-Ağustos 2001.

lararası terör örgütlerinden Almanya'da irtibat büroları mevcut olanlar arasında: Hamas, Hizbullah, Ebu Seyyaf, Uluslararası İslam Cephesi, GIA, Müslüman Kardeşler, Hizb-üt Tahrir, Polisario, FIS, MIRA, CDU, LMCR, NFSL, UDF vd. bulunmaktadır. A.B.D. Başkanı Bush'un, 24 Eylül 2001'de bizzat ilân ettiği "terörle savaş listesi"nde bulunan 12 örgütün, Almanya'da temsilciliklere sahip bulunduğu dikkate alınacak olursa, bağlantı çok daha iyi anlaşılacaktır. İşte, bu gerçeği yakından bilen FBI, 11 Eylül saldırısından sonra, saldırıya katılan Almanya bağlantılı 13 terörist ile ilgili olarak bu ülkeden yardım isteyeceği yerde, özellikle Hamburg'da özel operasyonlar düzenlemeyi yeğlemiştir[6].

Almanya, üçüncü dünya ülkelerine ait terör örgütleri ile böylesine içli-dışlı bir işbirliği sergilerken, bilerek ya da bilmeyerek çokuluslu bir küresel şeriatçı ağın (network) oluşmasına da katkıda bulunmuştur. Bugün için bu ağın en önemli mağduru A.B.D.'dir; ancak, yarın mağdurun –Türkiye dışında– hangi devlet olacağı belli değildir. Türkiye, yukarıda da ifade edildiği gibi, sürekli mağdur ülke konumundadır ve M.İ.T.'nın F.B.I. gibi Alman topraklarında doğrudan operasyon düzenleme gücü ve yetkinliği bulunmamaktadır[7]. Almanya, kendi topraklarında yaşayan yaklaşık

---

6. Federal Anayasayı Koruma Örgütü'nün 2000 Yılı Raporuna göre, siyasal islamcı örgütlerin Türk kökenlileri, daha çok Köln şehrinde bulunmaktadır. Arap kökenli örgütler ise, Hamburg ve Frankfurt'ta yoğun olarak toplanmışlardır. Raporda, 1.7 milyon nüfusa sahip Hamburg'da, 2.450 köktenci islamcının bulunduğu kaydedilmektedir. Ayrıca, konu ile ilgili **Wall Street Journal**'de çıkan ayrıntılı haberin özeti için bkz. "Terörün Almanya Ayağında 13 İsim", **Hürriyet**, 19.9.2001. Frankfurt'taki operasyonlarla ilgili **Die Welt**'ten yapılan alıntı için bkz. "Frankfurt Terörün de Finans Merkeziymiş", **Hürriyet**, 20.9.2001.

7. F.B.I.'ın aksine, M.İ.T., Almanya'daki Türk vatandaşlarını izleme görevini bile yerine getirememektedir. Türkiye karşıtı terör eylemlerini ve teröristleri izlediğinden kuşku duyulan Türk diplomatları bile, "M.İ.T. ajanı" suçlamasıyla geri gönderilmektedirler. Örnekler için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, **Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası**, (İstanbul: 2001 Ekim, 4. Baskı, Otopsi Yayını), s. 50-56.

2.5 milyon Türk vatandaşını, sistematik bir biçimde alt kültür kimliklerini önplana çıkarmak; inanç farklılıklarını belirginleştirmek ve dolayısıyla ulusal kimliklerini unutturup, Türk Devletine karşı yabancılaştırmayı hedefleyen politikalarını, 1980'lerden itibaren Türkiye'ye yönelik olarak da uygulamaktadır. Acıdır ki, Türk Devletinin, kendi topraklarında bile, Alman istihbaratçılarının bu yöndeki faaliyetlerini engelleme iradesinden yoksun olduğu görülmektedir. Almanya, PKK, DHKP-C, TKP-ML, TKEP gibi çok sayıda marksist terör örgütünün yanısıra, Tevhid (Selam), Tekfir, Akabe, Mücahede, Fecr, AFİD (Kaplancılar), Yeryüzü, Burç (Tohum), Malatyalılar (Şafak), Hizbullah, Vasat, Hizbullahi Davet, Hizbullahi Vahdet, Yıldız, Ekin, Yöneliş (Hak Söz), Hizb-üt-Tahrir, Vehhabi, Ceyşullah, Selefi gibi adlar kullanan radikal islamcı örgütlere de lojistik destek sağlamaktadır. Örneğin, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ın ölüm emrini verer. Hizbullah liderlerinden İsa Altsoy, Alman BND Örgütünün koruması altındadır ve Türkiye'nin iade talepleri her defasında sonuçsuz kalmaktadır[8]. Aynı şekilde, Sivas'ta 37 Türk aydınının yakılmasından birinci derecede sorumlu 6 kışkırtıcı cinayet zanlısı, Alman Dış İstihbarat Servisi BND elemanları tarafından Esenboğa üzerinden Almanya'ya kaçırılmışlardır[9]. Almanya, bu suçlula-

---

8. Türkiye, İsa Altsoy'u son olarak Aralık 2001 içinde 155 kişilik terörist listesine dahil ederek bir kere daha istemişse de, Almanya İçişleri Bakanlığı bu talebe henüz olumlu-olumsuz herhangi bir yanıt vermemiştir. İran, sanıldığının aksine, Hizbullah terörünün sadece eğitim ve lojistik destek işlerini üstlenmiştir. Gerçekte örgüt, BND tarafından yönetilip yönlendirilmektedir.
9. Sivas'taki kışkırtıcı katil zanlılarından Mehmet Yılmaz, Serhat Özgentürk, Harun Kavak, Sedat Yıldırım, Metin Ceylan ve Adem Ağbektaş, Almanya'da farklı kimliklerle koruma altında yaşamlarını sürdürmektedirler. Bu işbirlikçi şeriatçıların durumu ile ilgili olarak Alman Parlamentosuna verilen soru önergesine İçişleri Bakanlığı'nın yanıtında, bunlardan sadece birinin iltica başvurusunun kabul edildiği belirtilirken, ayrıntılı bilgi vermekten kaçınılmıştır. Alman Devleti, Sivas'taki katliamın bu suretle şeriği olduğunu ortaya koymasına karşın; diğer taraftan, kimi Alevi inançlı Türk vatandaşlarını Türk Devletine karşı kullanmaya da devam etmektedir.

rı da Türkiye'ye teslim etmemektedir. Şüphesiz, bu olumsuz işbirliği örneklerini çoğaltmak olanaklıdır.

Keza, sünni ve şafiilerin ağırlıkta olduğu IMGT (İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı), Almanya'nın Şeyhülislamlık tahsis ettiği; Almanca din derslerini vermeyi öngördüğü, 27.000'i aşkın –her ay muntazaman aidat ödeyen– üyeye, sadece Almanya'da 100.000'in üzerinde militan taraftara, tüm Avrupa'da yüzlerce binaya ve camiye, kuran kurslarına, okullara, büyük şirketlere, medya kuruluşlarına ve binlerce personele sahip dev bir şeriatçı örgüttür[10]. Almanya, Türkiye'ye karşı "cihat" ilân eden Kaplancıların örgütü olan "Anadolu Federe İslam Devleti"ne başlangıçta halifelik tahsis ederek uzun yıllar boyu hukuksal bir dokunulmazlık ve örgütsel ayrıcalık sağlamışsa da, daha sonra kontrolden çıkan El-Kaide bağlantılı bu örgütü, ancak 11 Eylül terör eyleminden sonra gerçekleşen A.B.D. baskıları sonucu kapatmıştır[11]. Aynı şekilde, Alman Devleti'ne hiç sorun çıkarmaksızın koşulsuz bağlılıkla hizmet eden Süleymancılar ise, bu ülkede "İslam Kültür Merkezleri Birliği" (İKMB) adını taşıyan, çok şubeli dev bir örgüte sahiptirler. Kısaca, Türkiye'de ne kadar mezhep, tarikat, cemaat ya da kökten-

---

10. İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı ve diğer şeriatçı örgütlerin Almanya'daki gücü ve faaliyetleri hakkında bilgi için bkz. Dr. Necip Hablemitoğlu, "Yurtdışı Destekli Şeriatçı Yapılanmalar ve Avrupa Örneği", **Demokrasinin Demokrasiyi Tehdit Eden Güçlere Karşı Korunması**, (İstanbul: 2000, Otopsi Yayını-Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği), s. 15-70.
11. Alman İçişleri Bakanlığı, 11 Aralık 2001'de Kaplancılara (Anadolu Federe İslam Devleti) karşı düzenlediği göstermelik operasyonlarda, merkezi örgüt olarak kullanılan Köln'deki Ulu Cami ve eklentilerindeki "İslami Cemaat ve Cemiyetleri Birliği"nin yanısıra, örgüte bağlı olarak tüm Almanya'da faaliyet gösteren 200 dernekte arama yapmış ve Wiesbaden İslâm Toplumu'na üye iki müridi tutuklamıştır. Bu suretle, örgütün merkez kadrosunun Almanya'dan çıkarılarak Hollanda'ya nakli sağlanmıştır. Almanya'daki Türk aydınları, bu göstermelik operasyonu "yasaklasakda mı saklasak?" tekerlemesi ile değerlendirmektedirler. Almanya'da PKK'da yasaklanmıştır ama PKK'nın devlet güvencesi ve desteği altında en yoğun faaliyet sürdürdüğü AB ülkesi yine Almanya'dır.

ci yapılanma varsa, bunların tamamının uzantılarını Almanya'da da görmek mümkündür.

1.3. Fransa ve Diğer Avrupa Ülkeleri

Fransa, eski sömürgelerinde yaşayan müslümanların terör grupları ile ilgilenmektedir. Bu açıdan, nakşibendi Arapların örgütlerinin yanısıra, Orta Doğu'daki şii örgütleri de, Fransız Devleti'nin ilgi ve uzmanlık alanı içine girmektedir. Siyasal islamcı terör örgütleri ile ilişkide, nasıl ki İngiltere'nin Dış İstihbarat Servisi olan MI6, CIA ile paslaşıyorsa, Fransız Dış İstihbarat Örgütü olan DGSE de, BND ile ortak hareket etmektedir. AB ülkeleri içinde Almanya'nın kabul edilir bir ağırlığa sahip olması, şeriatçı oluşumların tüm AB ülkelerinde de aynı biçimde örgütlenmelerini ve serbest dolaşımını kolaylaştırmaktadır.

1.4. A.B.D.

A.B.D.'nin şeriatçı yapılanmalarla yoğun ilgisi, "soğuk savaş" dönemi ile başlamaktadır. Sovyetler Birliği'nin sıcak denizlere inme stratejisini engellemek amacıyla, Türkiye, İran, Irak, Afganistan ve Pakistan gibi müslüman ülkelerde anti-komünist bir blok oluşturmayı hedefleyen A.B.D., bu bloğun aktif unsurları olarak da, ateizme doğal müttefik gördüğü siyasal islamcıları desteklemiştir. Vahhabiler, nakşibendiler, şiiler başta olmak üzere, tüm Arap ülkeleri ile İran, Endonezya, Malezya, Afganistan ve Pakistan gibi islam ülkelerindeki mezhep, tarikat ve cemaatlerin dinsel önderlerin (şeyh, işan, ayetullah, imam, ağa vb.) önemli bir kısmını yönlendirip yönetecek güce ulaşmıştır. İngiltere'de mevcut tüm islamcı örgütlerin uzantılarına kendi ülkesinde izin veren A.B.D. yönetimi, hatırlanacağı üzere, özellikle Afganistan'da ve Çeçenistan'da, Rus işgalci güçlerine karşı direniş gösteren mücahitlere –terörist eğitimi de dahil– her türlü askeri eğitim hizmeti ve de sınırsız denilebilecek öl-

çüde lojistik destek sunmuştur. Usame Bin Ladin başta olmak üzere, El-Kaide örgütü militanlarının büyük bir bölümünün CIA uzmanlarınca eğitilip yetiştirildikleri, dünya kamuoyunca da bilinmesine karşın, A.B.D. sınırları içinde hiçbir siyasal islamcı terör örgütüne hayat hakkı tanımamıştır.

A.B.D., İkinci Dünya Savaşı sonrasında, Marshall yardımları bahanesiyle girdiği Türkiye'de ise, siyasal islamcı kesimden öncü işbirlikçi olarak nurcuları seçmiştir. Öncelikle, Türkiye'nin İstihbarat Servisi M.A.H. personelinin maaşlarını karşılayacak ölçüde güvenlikte zaaf yaratan C.I.A., bu suretle, gizli faaliyet sürdüren nurcuların T.B.M.M.'ne girmelerini; laiklik karşıtı örgütlenmelerini açıktan açığa gerçekleştirmelerini sağlamıştır. Ayrıca Said Nursi'nin en çok etkili olduğu Isparta ve Burdur yöresinden seçilmiş bir grup "nur talebesi", yükseköğrenim görmek üzere A.B.D.'ne götürülmüştür. 1950'li yıllarda, "Risale-i Nur"ları ingilizceye çevirerek yayınlayan ve bu ülkede bir cemaat oluşturan gruptan kimileri, daha sonra Türkiye'ye dönerek, ülkenin kaderini elinde bulunduran mevkilere kadar yükseltilmişlerdir. 12 Eylül sonrasında, Y.Ö.K. ve M.E.B. marifetiyle A.B.D.'ne gönderilen "seçilmiş" onbinlerce master ve doktora öğrencisinin katılımıyla, bu ülkedeki Türkiye kökenli tarikat ve cemaatler, daha da eğitimli insan gücüne sahip olmuşlardır. Şimdilerde, Türkiye'nin laik hukuk sistemine karşı olan tüm siyasal islamcı yapılanmalar, lisans ve lisansüstü eğitimin yanısıra, hatta İmam-Hatip eğitimi almak isteyen gençlerini A.B.D.'ne göndermekte adeta yarış etmektedirler. Sayısal çokluk, etkinlik ve faaliyet yoğunluğu ayıraç olarak kabul edildiğinde, en büyük cemaati fethullahçılar oluştururken, onları süleymancılar ve nakşibendiler izlemektedir. Bu ülkenin istihbarat birimlerinin kontrolü, yönlendirme ve yönetimi altındaki siyasal islamcı tarikat ve cemaatlerin toplam mürit sayısının, yaklaşık 35.000 olduğu önesürülmektedir.

Küreselleşme sürecinde, uluslararası sermayenin koşulsuz dolaşımını öngören A.B.D., bunun önündeki en büyük engel gördüğü ulus-devletler yerine, din esasına dayalı çok hukuklu ya da siyasal bölünmeyle oluşmuş güçsüz-küçük etnik devletleri yeğlemektedir. Bu tercih, Yugoslavya ve Irak'ta yaşama geçirilmiştir. A.B.D., Avrupa ülkeleri –özellikle de Almanya– için "Scientology", Uzak Doğu için "Moon", "Falun-Gong", Rusya Federasyonu ve Orta Avrupa ülkeleri (CIS) için "Krişna", "Bahai", "Yehova Şahitleri" gibi tarikatları pazarlayan A.B.D., Türkiye için de fethullahçılığı "iktidar modeli" olarak kabul ettirme gayretkeşliği içindedir. Bütün bu ülkelerden sadece Çin Halk Cumhuriyeti ve Almanya, A.B.D. tarafından kendilerine biçilen tarikatları yasaklayarak siyasal kararlılık sergilemişlerdir. Türkiye'de ise, hükümetin ve de muhalefetin değil, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kararlılığı sayesinde, fethullah cemaatinin şeyhi A.B.D.'ne sığınmak zorunda bırakılmıştır. D.G.M.'de yargılanmasına karşın, sözkonusu tarikat şeyhi, yaklaşık dört yıldır, A.B.D.'de zorunlu anjin, şeker ve kalp tedavisi görmektedir. A.B.D.'nin çıkarlarına koşulsuz hizmetleri nedeniyle öncelikli koruma programına dahil edilen fethullahçıların şeyhi, tüm dünyaya dağılmış olan cemaatini buradan yönetmeye devam etmektedir. İlkokulu dışarıdan bitirmiş sözkonusu şeyh için A.B.D.'nde C.I.A. ile organik ilişki içindeki Georgetown Üniversitesi'nde geçtiğimiz yıl içinde uluslararası bir sempozyum düzenlenmiştir[12]. Kendileri adına

12. Georgetown Üniversitesi Müslüman-Hristiyan Anlayış Merkezi (CMCU) tarafından Mayıs 2001'de düzenlenen iki günlük sempozyuma 15 istihbaratçı-ilahiyatçı ve bilim adamı katılmıştır. CMCU Direktörü Prof.Dr. John Esposito, Utah Üniversitesi'nden Dr. Hakan Yavuz, Vatikan Dinlerarası Diyalog Başkanı Dr. Thomas Michel, Alman Volkswagen Vakfı'ndan Bekim Akai, Kanada Quebec'deki McGill Üniversitesi'nden Berna Turam, İsveç Araştırma Merkezi Müdürü Dr. Elisabeth Özdalga gibi isimlerin yanısıra, C.I.A. ile bağlantılı en önemli think-thank kuruluşu olan Rand Corporation'dan Malezya İslam Kürsüsü'ne, İngiltere Oxford Üniversitesi'ne kadar pekçok merkezden gelen konuşmacılar, Fethullah Gülen'in din, ahlak, bilim anlayışı; dinlerarası diyaloğa katkıları ve daha pekçok üstün (!) özelliklerini anlatan tebliğler sunmuşlardır.

Kafkaslarda, Orta Asya'da, Türkiye'de, Balkanlarda ve diğer ülkelerde "geleceğin A.B.D. yanlısı yöneticilerini" yetiştiren ve devşiren fethullahçıları onore etmekten ve destek sağlamaktan geri durmayan A.B.D. yönetimi, Türkiye'de şeriatçılığı yargı kararı ile tescillenmiş kimi eski belediye başkanlarının, yargı kararı ile kapatılmış siyasal parti yöneticilerinin haklarını aramada, doğrudan diplomatlarını kullanmaktadır. 11 Eylül terör saldırısından sonra, gözaltına aldığı 30'u aşkın Türk vatandaşını hala serbest bırakmayan; uluslararası tepkiler gelinceye kadar Küba'daki Guantanomo Askeri Kampındaki El-Kaide mensubu esirleri Cenevre Sözleşmesi'ne aykırı koşullarda tutan; Usame Bin Ladin hakkındaki ölüm kararını yargı yerine Başkan Bush'a veren; terörle mücadele programında pekçok insan hakları ihlalini yaşama geçiren ve tüm bunları ülkenin güvenliği adına yaptığını iddia eden A.B.D., bundan sonra Türkiye'nin güvenliğine ve egemenlik haklarına da aynı duyarlılığı gösterecek midir? Temel sorun buradadır.

II. KÜRESELLEŞEN TERÖR VE ALINMASI GEREKEN ÖNLEMLER

Küreselleşmeyle birlikte, aklın, mantığın ve bilimin üstünlüğü ilkesinin tüm dünyada yaşama geçirilmesi gerekirken, ulus-devletlerin ortadan kalkması stratejisi doğrultusunda tüm insanlığa dayatılan her türlü tarikat, cemaat, misyonerlik gibi olgular, toplumların iç ve dış barışını ve bütünlüğünü tehdit eder boyutlara ulaşmıştır. Küreselleşme, sadece zenginlerin daha zenginleşmesi, yoksulların daha da yoksullaşması sonucunu doğurmakla kalmamış; terörü de kendi boyutlarına taşımıştır. El-Kaide, küreselleşen terörün tipik bir ürünüdür. Araplık, Peştunluk, Amerikalılık, Avustralyalılık, Çeçenlik gibi ulusal kimlik ve hatta dinsel kimlik farklılıkları anlam ve önemini kaybetmiştir.

Kitle iletişim araçlarıyla küçülen dünyada, sömürüye, sefalete, çifte standarda, güdülmeye, aşağılanmaya küresel bir başkaldırının henüz ilk kıpırtıları sözkonusudur. Ayrıca, 11 Eylül terör eylemine adı karışanların hiçbiri, cahil ve yoksul değildir; hepsi de kendilerini kullanmayı amaçlayan Batı'nın üniversitelerinde eğitim görmüş, birkaç yabancı dil bilen, dünyayı dolaşan, entelektüel birikimi olan, en karmaşık uçakları uçurabilecek teknik bilgiye ve yakalanmayacak ölçüde istihbari deneyime sahip militanlardır. Tüm bu özellikler dikkate alındığında, halkının açlık sınırının altında yaşadığı, ekonomik kalkınma yerine cihat kışkırtmaları sonucu ölümün kol gezdiği Afganistan'ın bombalanması ve örtülü işgali, küresel terör ağını ortadan kaldırır mı? Aynı müdahale, Irak'a, Sudan'a, Libya'ya yapılsa sonuç değişir mi? Bu soruların yanıtı, en iyimser tahminle, "belki yavaşlatır" olabilir. Buna karşılık, sivillerin yaşamına malolan bu tip askeri müdahaleler, bu ülkelerin halklarının, terör organizasyonları için kısa-orta ve uzun vadelerde "verimli bir tarla" olarak değerlendirilmesine yolaçacaktır.

Kaldı ki, bir terör eyleminin planlanmasından gerçekleştirilmesine kadar geçen evrelerde o kadar çok çıkar hesapları ve manüplasyonlar sözkonusu olmaktadır ki, bir terör eyleminin nereye kadar ulaşacağı ya da nihai sonuçlarının ne olacağı asla önceden kestirilememektedir. Küreselleşen terörde son örnek, ikiz kulelerin yerlebir edilişidir. Diyelim ki failleri de belirlenmiştir. Ama bu eylemi kimin yaptırdığına, kimin yönlendirdiğine gelince, bu sorunun yanıtı asla tam olarak ortaya çıkarılamayacaktır. Tıpkı, Uğur Mumcu, Bahriye Üçok, Ahmet Taner Kışlalı, Muammer Aksoy gibi Cumhuriyet şehitlerinin öldürülmesini esas planlayanların ortaya çıkarılamayışı gibi. Sadece araç olan tetikçilerin kim oldukları, ideolojileri, tabiyetleri, inanç ya da inançsızlıkları önemli değildir; yanıltıcı olan, sadece tetikçilere bakarak yargıya varmaktır. Doğru yaklaşım ise, söz-

konusu Cumhuriyet şehitlerinin faaliyetlerinden en çok hangi dış ülkenin çıkarlarının zarar gördüğünün belirlenmesinin yanısıra, aynı kayıpları tekrar vermemek için gerekli caydırıcı önlemlerin alınmasıdır.

Siyasal islamcı, bölücü, ideolojik, kısaca her türlü teröre, 1970'lerden itibaren 50.000'den fazla insanını kurban vermiş; terör nedeniyle yüzlerce milyar dolar kayba uğramış bir ülke olan Türkiye, terörle küresel ölçeklerde mücadelenin gereğine, 11 Eylül 2001'de yaklaşık 6.000 insanını kurban vermiş A.B.D.'nden çok daha fazla inanmaktadır. İnsan hakları etiği ve uluslararası antlaşmalar çerçevesinde alınabilecek belki de yüzlerce önlemden, Türkiye'yi en çok ilgilendirenlere gelince:

1. Uluslararası Antlaşmalar çerçevesinde, kapsamlı ve geniş katılımlı bir terörle mücadele programı uygulanmalıdır:

B.M. Genel Kurulu, 18 Aralık 1994 tarihinde aldığı bağlayıcı bir kararla, **"terörü insan hakları ihlali saymış ve üye devletleri, uluslararası terörü reddetmeye, terör suçlarını önleme ve cezalandırma konusunda işbirliği"** yapmaya davet etmiştir. Kaldı ki, B.M. Antlaşması'nın 1. maddesinin 1. bendi, örgütün kuruluş gerekçeleri arasında terörle mücadeleye yer vermiştir. Aynı Antlaşmanın 2. maddesinin 4. bendinde, **"tüm üye ülkelerin, uluslararası ilişkilerde, birbirlerinin toprak bütünlüğüne ve siyasal bağımsızlığına saygı gösterecekleri"** öngörülmüştür. Terörle mücadeleye dayanak teşkil eden tüm maddelere aykırı olarak; bir devletin, bir başka devletin egemenliğini, ülke bütünlüğünü, siyasal bağımsızlığını hedef alan silahlı terör örgütlerine doğrudan veya dolaylı destek vermesi, uluslararası hukuk ve uluslararası ilişkiler açısından, o devlete yapılmış bir saldırı kabul edilmektedir. Aynı şekilde, hedef devletin yaşamsal çıkarları açısından ağır sonuçlar

doğurabilecek silahlı bir saldırı ihtimali karşısında bile, bir devletin kendini savunma amacıyla kuvvet kullanabileceği kabul edilmektedir. Henüz taslak aşamasında bulunan **"B.M. İnsanlığın Güvenliğine Barışa Karşı İşlenen Suçlar Antlaşması"**nda da, **"saldırı, saldırı hazırlığı, başka bir devletin ülkesine silahlı çeteler gönderilmesi, terörizm, barış ve güvenlik konusundaki uluslararası antlaşmaların ihlâli"** gibi iç hukuktan bağımsız suç tanımları geliştirilmiş ve bu suçlara ilişkin yargılamanın, ilgili ülkenin iç hukukuna bırakılması öngörülmüştür. NATO'nun ünlü 5. maddesinin yanısıra, Kuzey Atlantik Konseyi Bakanlar Toplantıları sonrasında yayınlanmış bildirilerin tamamında, terörle etkin mücadeleye ilişkin çok sayıda karar hükmü yeralmıştır. Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilâtı (OSCE) ve Avrupa Birliği'nin de terörle mücadelede izlenmesi gereken politikaları ortaya koyan çarpıcı kararları mevcuttur[13]. Türkiye kökenli terör gruplarına doğrudan ya da dolaylı destek veren ülkeler, sözkonusu uluslararası mevzuat doğrultusunda taciz ve teşhir edilmelidir.

2. Terörle mücadelede çifte standart kesin bir biçimde önlenmelidir:

Terörle mücadeleye ilişkin bu kadar bağlayıcı metne rağmen, Avrupa Birliği ülkeleri, yıllardır yardım ve yataklık yapmak suretiyle uluslararası suç işledikleri PKK ve DHKP-C gibi terör örgütlerini, terörle mücadele listesine almamakta direnmektedirler. Türkiye, kendi egemenliğine karşı Avrupa Birliği sınırları içinden silahlı terör faaliyeti sürdüren; AB sınırları içinde açıkça insan ve narkotik kaçakçılığı yapan, haraç, gasp, cinayet suçlarını organize biçimde

13. Terörizmle ilgili uluslararası mevzuat hükümleri hakkında derli toplu bilgi için bkz. Dr. Hakan Hanlı, "Global Terörizm: 11 Eylül 2001 Uluslararası ve Uluslarüstü Boyutu", DUY-GÖR-BİL BPB Sitesi Bülteni, 5 Kasım 2001.

yürüten bölücü, şeriatçı ve aşırı solcu terör örgütlerini "terörist" kabul etmeyerek çifte standart uygulayan bu ülkeleri şikâyetle kalmamalı; işbirliğini delillendirerek uluslararası kuruluşlara taşımalıdır. Kaldı ki, bunlardan PKK, Almanya tarafından yasadışı ilân edilmiş olsa da, yine en büyük yardım ve himayeyi bu ülkeden görmektedir. Keza, Kaplancıların yasaklanması, sadece "iki kişinin gözaltına alınıp sonra bırakılması" biçiminde sonuçlanmış; sözkonusu örgüt, merkezini Köln'den Hollanda'ya taşımıştır. Başta Almanya olmak üzere, Türkiye kökenli teröristlere yardım ve yataklık eden AB ülkeleri aleyhine, sözkonusu terörist eylemlerden zarar gören Türk vatandaşlarının, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde ağır tazminat davaları açmalarına yardımcı olunmalıdır. Aynı desteği, Türkiye'de de sürdüren, üstelik Türkiye üzerinde "insan hakları ihlalleri" gerekçesini şantaj vasıtası olarak kullanan ve kışkırtıcılık yapan Karen Fogg, Dr. Rudolf Schmidt gibi AB diplomatlarının "persona non grata" statüsüne alınmaları; aynı doğrultuda faaliyetleri saptanan enstitü, vakıf ve benzeri kuruluşlarının kapatılmaları sağlanmalıdır.

3. Küreselleşme adına, "yerel kültür", "yerel düşünüş", "alt kültür kimliğinin önplana çıkarılması", "insan hakları" gibi söylemlerle etnik faşizmi tırmandırma; bu suretle Yugoslavya'da olduğu gibi bir tek devletten çok sayıda küçük devlet çıkarma ya da zayıflatma; Kuzey Irak'da sözde Kürdistan gibi yapay sınırlarda resmi olmayan devlet yaratma girişimlerinden dünya barışı adına kesinlikle vazgeçilmelidir.

A.B.D., terörün iki tarafı keskin bir bıçak olduğu gerçeğini –bedel ödeyerek– algılamıştır. Sıra, Avrupa Birliği ülkelerindedir. Türkiye dahil, tüm dünyadaki terör eylemlerinde, Batılıların sömürge politikalarının sonuçlarını sapta-

mak mümkündür. İngiltere, A.B.D., Fransa gibi Batılı ülkeler, sömürgelerinden çekilirken geride kasıtlı olarak yığınla etnik ve dinsel sorun bırakmışlardır. Özellikle de, Hindistan-Pakistan (Keşmir), Vietnam, Kore, Afganistan, Endonezya, Orta Doğu (Filistin), Balkanlar, Orta Amerika ve Afrika'da mevcut yönetimler, ya kendi içlerinde etnik ve dinsel gerekçeli çatışmalarla ya da komşuları ile sınır anlaşmazlıklarına ilişkin sorunlar yüzünden boğuşmak durumunda bırakılmışlardır. Aynı durum, Rusya Federasyonu (eski Sovyetler Birliği) için de sözkonusudur. Bu ülkedeki halkların, kitlesel göçlere (tehcir) tabi tutulmaları ve yapay sınırlar nedeniyle Kafkasya'nın tamamında ama özellikle Karabağ, Çeçenistan ve Gürcistan'da; ayrıca Ukrayna içinde Rus egemenliğinin fiilen sözkonusu olduğu Kırım'da, yine Moldova'da Rus egmenliğinin sözkonusu olduğu Tiraspol ve Bender'de, Rusya Federasyonu'nda ise, Türklerin çoğunlukta olduğu Tataristan gibi özerk Cumhuriyet ve bölgelerde, geniş çaplı egemenlik, sınır ve etnik kaynaklı sorunlar yaşanmaktadır. Sözkonusu ülke ve bölgelerin tamamı, terör için en uygun ortamları yaratmaktadır. Özellikle, Türkiye'de "Kürtçe eğitim", "Kürtçe televizyon" gibi taleplerle başlayıp, Almanya'ya göre "47 etnik halk", İngiltere'ye göre "56 etnik halk" söylemleri çerçevesinde, tamamına eğitim ve televizyon hakkı (!) gibi ulus-devletin ortadan kalkması ile sonuçlanabilecek, kabul edilemez uçukluktaki kasıtlı propagandalardan ve kışkırtmalardan mutlaka vazgeçilmesi gerekmektedir. Aynı duyarlılığın, Ermeni terör örgütleri ve siyasal talepleri konusunda da geçerli olması sağlanmalıdır.

4. Küresel terörle mücadelenin, en radikal ve samimi ölçütü, küreselleşmenin yarattığı zenginlik ve refahtan, yoksullara da hakkaniyetli/adaletli pay ayırılmasıdır.

Zenginler daha zengin olmaya devam ettiği, IMF, DTÖ,

Dünya Bankası gibi uluslararası kuruluşların sadece zengin ülkelerin emrinde, yoksul ve güçsüz ülkelerin aleyhinde kullanıldığı Yeni Dünya Düzeni'nde; terör gerekçelerinin ortadan kaldırılması, dolayısıyla küresel terörün sonlandırılması kesinlikle olanaksızdır.

5. Siyasal İslamcılara ve bölücü teröristlere destek veren A.B.D. ve A.B. ülkelerine önce bilgilendirme yapılmalı; sonra destekçi ülkelere karşı her türlü yaptırım ve misilleme politikaları uygulanmalıdır:

Örneğin, İçişleri Bakanı Rüştü Kazım Yücelen'in son Almanya ziyaretinde iadesini istediği 155 kişilik terör listesinde yeralan, DHKP-C'den Dursun Karataş, İBDA-C'den Mustafa Saka, Kaplancılardan Metin Kaplan, İslami Hareket Örgütü'nden Vezir Baş, TKP-ML'den Haluk Çelik, TKEP'den Teslim Töre gibi teröristlerin; keza, interpolün kırmızı bülteninde yer alan diğer Türkiye kökenli teröristlerin, derhal teslim edilmeleri gerekmektedir. İnsan hak ve özgürlüklerinin en başta geleni olan "yaşama hak ve özgürlüğü"nün en büyük düşmanı olan teröristlere, "insan hakları" gerekçesiyle sahip çıkmanın hukuksal ve de mantıksal hiçbir açıklaması bulunmamaktadır. Almanya ve diğer A.B. ülkelerinin sergilemekte oldukları bu duyarsızlık, terörle mücadele konusundaki samimiyetsizliklerinin tipik bir yansımasıdır, hepsi o kadar. Almanya başta olmak üzere gelişmiş tüm Batılı ülkeler, terörü ekonomik ya da siyasal hedeflerini ulaşmada bir baskı unsuru ve etkili bir araç olarak gördükleri ve bundan vazgeçmedikleri sürece, terörizm giderek küreselleşmeye devam edecektir. Türkiye, teröre destek veren ülkeleri köşeye sıkıştırıp teşhir etmeden, misilleme politikaları geliştirip yaptırım uygulamadan, terör belasından hiçbir zaman kurtulamayacak; sürekli terör mağduru ülke konumunda bulunacaktır. Türkiye, bu kısır döngüden ancak, aktif ve onurlu/kişilikli bir dışpolitika ile kurtulabilecektir. Terör yüzünden,

turizm başta olmak üzere, ülke ekonomisini ilgilendiren tüm sektörlerde üretim kayıpları ciddi boyutlara ulaşmakta; bu da Türk insanının giderek yoksullaşmasına, yaşam kalitesinin düşmesine neden olmaktadır. İşte, Türkiye'nin içinde bulunduğu bu durum, gerçek anlamda "insan hakları ihlali" olgusunu ortaya koymaktadır. Çünkü, ülkemiz insanının refah ve yaşam kalitesi hakları elinden alınmaktadır. Bu ihlalin suçluları da, teröre yardım ve yataklık yapan Almanya ve diğer Batılı ülkelerdir.

Diğer taraftan, A.B.D. ise, siyasal islamcılar konusu başta olmak üzere, sürdürdüğü çifte standarda dayalı politikalardan vazgeçmek zorundadır. Usame Bin Laden'i ve militanlarını, 1981-1989 yılları arasında, kendi bölgesel çıkarları doğrultusunda ve yönetimi altında, Sovyet Ordusu'na karşı verdiği savaşımdan dolayı "demokrasi kahramanı mücahitler" olarak takdim eden A.B.D., 11 Eylül sonrası aynı kişileri "bir numaralı insanlık suçluları" ilân etmişse, ortada kabul edilemez bir çifte standart var, demektir.

A.B.D.'nin bildiği ama anlamak istemediği bir başka gerçek, siyasal islamcılar arasında "ılımlı" ya da "radikal" ayırımının yapılamayacağıdır. Terörist, nasıl ideolojisi, dini ya da milliyetinden dolayı mazur görülemeyecekse, siyasal islamcının da, "ılımlı"lık gerekçesiyle mazur görülmemesi, destek verilmemesi gerekmektedir. Örneğin, Fethullah Gülen!.. Usame Bin Laden, A.B.D. için ne kadar önemliyse, Fethullah Gülen de, daha farklı nedenlerden dolayı Türkiye için o kadar önemlidir. Türkiye'de yasal takibattan kaçan işadamı, eski parlamenter Cavit Çağlar'ı hastalık beyanına rağmen Türkiye'ye iade edip de, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde bunca yıldır yargılanan Fethullah Gülen'i iade etmeyen A.B.D. yönetiminin samimiyetinden ve dürüstlüğünden söz etmek, çelişki yaratmaktadır.

Usame Bin Laden, yaklaşık 6.000 A.B.D. vatandaşının ölümünden sorumlu tutulmaktadır.

Fethullah Gülen ise, küçük yaşta ailelerinden koparılan ve mürit olarak devletine ve rejimine düşman olarak yetiştirilen yüzbinlerce Türk gencinin kaybedilmesinden sorumludur. Başka ülkelerin çıkarlarına hizmet etmekten; dünyanın her yerinde ingilizce eğitim veren okulların açılması için milyarlarca doların Türkiye'den yasadışı yöntemlerle yurtdışına çıkarılmasına azmettirmekten; Atatürk ilke ve devrimlerinden nefret eden sözde bir "altın nesil" yetiştirmeye ideologluk-şeyhlik yapmaktan; Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ve Emniyet Genel Müdürlüğü'ne mürit sokmaya çalışmaktan; kendi deyimi ile " öncelikle adliyede, mülkiyede, maarifte" ve diğer devlet kurum ve kuruluşlarında laiklik karşıtı kadrolaşmadan sorumludur. Fethullah Gülen, sadece zihinsel tasallutta bulunduğu yüzbinlerce Türk çocuğunun ve de ailelerinin insan haklarını ihlâl etmekle yetinmemiş; ihlâlin boyutlarını, Türk Devleti'nin egemenlik haklarını, bağımsızlığını ve güvenliğini kapsayacak ölçülere çekmiştir.

Tüm bu açılardan bakıldığında, A.B.D.'nin, terörle mücadele kapsamında Irak'a yapılacak askeri müdahale için Türkiye'den adeta karşılıksız yardım-fedakârlık talep etmesi; El-Kaide bağlantılı Türk şirketlerinin hesaplarının dondurulmasını istemesi, samimi ve inandırıcı olmamaktadır.

Diğer taraftan, A.B.D.'nin talepleri doğrultusunda dünyanın çok farklı ülkelerinde 200'e yakın ingilizce eğitim veren okul açan fethullahçılar; son yıllarda Almanya ile de işbirliğine gitmişlerdir. Sadece Almanya'da almanca eğitim veren okulların sayısı, 100'e yaklaşmıştır. Fethullahçılar, diğer AB ülkelerinde de ingilizce eğitim veren okul açmaya devam etmektedirler. Görüldüğü üzere, Türkiye, yurtdışında milyonlarca vatandaşının en temel gereksinimleri arasında yeralan Türkçe eğitim veren bir tek okul bile açamazken, açmasına izin verilmezken; fethullahçılar, "yurtdışında 1000 okul" hedefine koşarak yaklaşmaktadırlar. Dün,

kendi cemaatini ve de devletini A.B.D.'ne pazarlayan fethullahçılar, bugün Almanya ve İngiltere ile sıkı bir işbirliği sergilemekte; deyim yerindeyse uluslararası oynamaktadırlar.

Eğer, hala Usame Bin Laden katı, Fethullah Gülen "ılımlı" diyenler varsa, onlara bizzat Fethullah Gülen'in şu sözleriyle karşılık vermek yeterlidir:

"Cihad bir hayır kapısıdır; o kapıdan giren iki hayırdan birine mutlaka kavuşacaktır. Evet, ya şehid olup ebedi bir hayat, ya da gazi olup hem dünya, hem ukba nimetlerine kavuşacaktır. İşte bu cihadda bir de böyle bereket var.... Cihad sözcüğü; içinde bulunulan asır ve şartlara göre değişkenlik arz eden geniş kapsamlı bir kelimedir. Gün olur, mal-mülk her şey feda edilerek bu vazife yerine getirilir, zaman gelir, yollar gider bir can pazarına ulaşılır ve can alınır verilir".

"Cihad, bir mümin'in uğruna canını feda edebileceği en tatlı bir mefkûre ve en yüksek bir idealdir. Zira mümin, kendi teri içinde boğulma veya kendi kanıyla abdest alma gibi bir payeyi ancak cihadla elde edebilir"."

"Sürekli ittikaya kendisini salmış, kaptırmış, arayışına girmiş, yakalamış dahasını arayan, takvanın dahasını arayan derinlerden derin kutsiler... Hz. Muhammed Mustafa'nın askerleri, Cindullah; Allah ordusu... HİZBUL-LAH; Allah cemaati, tabiri caizse Allah Partisi... Siyasi boğuşmalar, siyasi partiler karşısında Allah Partisi....Rüyalarınıza girerler. Hayal alemlerine girdiğiniz zaman sizi yakalarlar. Misali levhalarla her yerde sizi kovalarlar. Her köşe başında karşınıza çıkarlar. Bazen kendinizi tam onların içinde görürsünüz, onlarla beraber kılıç çalıyorsunuz....Duygu ve düşünce birliğine vardığınız zaman, siz aynı ordunun erleri haline gelirsiniz. Ve ben bunu size anlatmaya

çalışıyorum. Allah'ın askeri olduktan sonra kutsiler ordusu olduktan sonra, Allah'ın kulu olduktan sonra, Hz. Muhammed'in erleri olduktan sonra zaman ve mekan onları ayıramaz".

"İç ve dış mihraklar, ellerindeki terör alternatiflerini daima muhafaza edeceklerdir. Bunlardan birisi yıpranıp işlemez hale gelince, bir başkası öne sürülecektir. Nitekim dün, çeşit çeşit isimler altında nice örgütler vardı ve bunlar anarşiyi komünizm adına körüklüyorlardı. Şimdilerde PKK ve benzeri illegal örgütler de etnik grupları harekete geçirme çabasındalar. YARININ TÜRKİYE'SİNİ BEKLEYEN EN KORKUNÇ TERÖR VESİLESİ İSE, MEZHEP DUYGUSUNA YENİK DÜŞENLER OLACAĞA BENZER. BU YENİ TEHLİKE, TERÖR ADINA PKK'DAN ELLİ KAT DAHA FAZLA BİR POTANSİYEL GÜCE SAHİPTİR"[14].

Sonuç olarak, Batının, zaten bildiği, organize edip yönlendirdiği bu gerçeklerin, artık Türkiye'deki bilinçli Cumhuriyet aydınları tarafından da farkedildiğini anlaması gerekmektedir. Uluslararası ilişkilerde dostluğun yolu, egemenlik haklarına karşılıklı saygıdan geçmektedir...

---

14. Fethullah Gülen'in konuşmaları hakkında bkz. Ergün Poyraz, **Fethullah'ın Gerçek Yüzü**, (İstanbul: 2000, Otopsi Yayını; "Kanla Abdest Almayı Öğütleyen Hoşgörü Simsarı", **Yeni Hayat**, 81-82: Temmuz-Ağustos 2001; Dr. Necip Hablemitoğlu, "Fethullahçılar ve Hizbullahçılar", **Yeni Hayat**, 76: Şubat 2001.

- **İletişim: hablemit@ada.net.tr**
- **Bu bildiri, Çağdaş Eğitim Vakfı ile Milliyet Gazetesi tarafından 28 Ocak 2002 tarihinde İstanbul The Marmara Otelinde düzenlenen "ULUSLAR ARASI EĞİTİM VE TERÖR SEMPOZYUMU"nda sunulmuştur.**

İKİNCİ BÖLÜM

ALMANYA HÂLÂ DOST BİR MÜTTEFİK MİDİR?

Yeni Dünya Düzeninde Şekil Değiştiren Bir Soğuk Savaş Örneği

TÜRKİYE (M.İ.T) VE ALMANYA (B.N.D/BfV) ARASINDAKİ YÜZYILLIK GÜÇ KAVGASI

"Önce şu tarihsel saptamanın ortaya konulması gerekir: Almanya'nın ulusal birliğini tamamlamasından (1871) günümüze, Almanya'da ve de dış ülkelerde yaşayan tüm Almanlar –cinsiyet ve meslekleri ne olursa olsun– Almanlık bilincine göre, devletinin koşulsuz hizmetinde potansiyel istihbaratçıdır... "

Yeni Dünya Düzeni içinde "uluslararası sermayenin egemenliği" yerine "ulus-devlet egemenliği"ni koruyarak kendine yeni "hayat alanları" yaratmaya çalışan; bunun için de AB'yi kullanan Almanya'nın, Türkiye'ye yönelik hasmane politikaları giderek netleşmektedir. Uluslararası ilişkilerde sürekli dostluk ve sürekli düşmanlık bulunmadığı; sürekli olan tek gerçeğin

karşılıklı çıkarlar olduğu varsayımı, Almanya'nın Türkiye ile ilişkilerinde –tek taraflı– geçerli değildir. Örneğin, AB ülkeleri içinde A.B.D. ile özel ikili antlaşması olan, dolayısıyla da en yakın müttefik olan tek ülke İngiltere'dir. Buna karşılık, Kuzey İrlanda'daki ayrılıkçı IRA terör örgütüne en büyük parasal destek, A.B.D.'deki İrlanda kökenli zenginlerden gelmektedir. Karşılıklı çıkar hesapları, A.B.D.-İngiltere ilişkilerindeki bu tür pürüzleri görmezden gelecek, en azından kontrol altında tutmayı bile başarı sayacak gerçekçiliğe dayanmaktadır. Ya Türkiye-Almanya ilişkileri?!. Yaklaşık bir yüzyılı aşkın süredir Türkiye'nin egemenlik haklarına saygıdan yoksun, kabaca kullanmaya ve sömürmeye yönelik daha çok Almanya'nın çıkarlarına dayalı bir ilişkiden söz etmek mümkündür. Bu ülkede yaklaşık 3 milyon vatandaşımızın bulunması, dış ticaretimizde en önemli paya sahip olması, çoğu düşük düzeyli politikacılarımız tarafından "vazgeçilmezlik" biçiminde algılanmakta; ulusal gurur ve onura, eşitlik ilkesine yer vermeyen uysal bir teslimiyetçilik anlayışı içinde mukabil "misilleme" politikaları üretmeye ve uygulamaya gerek duyulmamaktadır. Hatta, "A.B.D. Ekolü"ne alternatif olarak "Alman Ekolü"ne mensup olmakla övünen kimi politikacıların varlığı, herkesin malûmudur. Avrupa'nın hemen her yerinden ama özellikle de Almanya'dan gelen politikacıların yanısıra, en düşük düzeyli memurların, hatta kendi ülkesinde adları bilinmeyen küçük muhabirlerin bile "uluslararası müfettiş" havasında diplomatik teamülleri çiğneyerek hakaretâmiz hesap sormaları karşısında suskun kalan düşük düzeyli politikacıları hiç şüphesiz Türkiye hak etmemektedir. Ancak, kurumsal açıdan Türkiye'nin çıkarlarına, tam bağımsızlığına, ulusal gurur ve onuruna sahip çıkan –ancak hiçbir zaman gündemde yer almayan– iki ulusal kurumumuzun hakkını da teslim etmek gerekmektedir: T.S.K. ve M.İ.T... İşte, bu

araştırmanın konusu, askeri ihalelerde Türkiye'nin çıkarlarını Türkiye'ye yönelik hasmane politikalar çerçevesinde değerlendirip gözeten Türk Silâhlı Kuvvetleri değil; geçtiğimiz ay önce üç, sonra dört mensubunun Almanya tarafından ülke dışına çıkarılmasıyla gündeme gelen Milli İstihbarat Teşkilâtı'dır...

1. TÜRK-ALMAN İSTİHBARAT SERVİSLERİ ARASINDAKİ ÇEKİŞMENİN TARİHSEL KÖKENLERİ

Alman istihbaratçıları ile Türk istihbaratçıları arasındaki ilk çekişme, Alman İmparatoru II. Wilhelm'in 1898 yılının Ekim-Kasım aylarında Osmanlı İmparatorluğu'na gerçekleştirdiği ziyarete uzanır: Eski Alman Başbakanı Bismarc'ın Avrupa dışına çıkmamaya özen gösteren 26 yıllık politikasına son vererek yeni bir Dünya Politikası (Weltpolitik) çerçevesinde strateji oluşturan II. Wilhelm, Basra Körfezi'nden dünyaya açılmak hesabıyla bu ziyaretinde İstanbul'un yanısıra Suriye ve Filistin'e de gitmiştir. Ne var ki, beraberinde bulunan ve kendilerini arkeolog olarak tanıtan bazı Alman uzmanların, daha sonra bölgede izinsiz jeolojik araştırmalar yapmasının II. Abdülhamit'in Hafiye Teşkilâtı'nca saptanması ve Saraya rapor edilmesi, ilk güvensizlik tohumlarının atılmasına neden olmuştur. Gerek bu uzmanların 1902'de Mezopotamya bölgesinde zengin petrol yataklarını bulmaları; gerekse 1892'den itibaren Osmanlı Ordusu'nun ıslahı projesinde istihdam edilen askeri uzmanların faaliyetleri ve de Bağdat Demiryolu projesinin yaşama geçirilmesi sırasındaki Alman şirketlerinin ve finans kuruluşlarının yolsuzlukları (fahiş faiz yükü karşılığında kredi; demiryolu hattının sağında ve solunda kalan 20'şer kilometrelik alandaki işletme hakkının değerlendirilmesine yönelik olarak maden alanlarının güzergâh içine dahil edilmesi uğruna yolun uzatılması; keza, gereksiz dolambaçlı güzer-

gâh izlenerek kilometre başına maliyetin arttırılarak Osmanlı Devletinin dolandırılması vb.) Almanya'ya duyulan güvensizliği daha da arttırmıştır(1). Daha sonra, Pan-Cermen blokunun oluşmasıyla birlikte Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun istihbaratçıları ile birlikte hareket eden Alman istihbaratçıları, Makedonya dahil Balkanlar'da, Arnavutluk'da ama özellikle de Bosna Hersek'de Osmanlı Devleti aleyhine çalışmışlardır(2). Almanya, Makedonya krizi, Trablusgarp Savaşı, I. ve II. Balkan Savaşı ve akabinde toplanan Barış Konferanslarında ve aktedilen antlaşmalarda, keza Arnavutluğun bağımsızlığını ilân etmesinde, Osmanlı Devleti'nden yana ağırlığını koymadığı gibi, topraklarımızın paylaşımında en fazla ısrarcı olan devletler arasında yer almıştır.

İşte, 1892'den itibaren sürdürülen ilişkilerde güvenilmezliği defalarca kanıtlanan Almanya, Osmanlı Devleti için "vazgeçilmez" özelliğini yitirmiştir. Hatta o kadar yitirmiştir ki, I. Dünya Savaşı olasılığının belirdiği tarihlerde, Osmanlı Devleti, "düşman" olarak kabul ettiği devletlere yanaşmak zorunda kalmıştır. Örneğin, 1911'de İngiltere'ye ittifak önerisinde bulunulmuştur. Reddedilince, bu defa aynı öneri Fransa'ya yapılmıştır. Fransa da reddedince aynı öneri bu defa Çarlık Rusyası'na götürülmüştür. Reddedilme olasılığını engellemek için bizzat Talât Paşa Mayıs 1914'de Kırım'ın Yalta şehrine giderek Rus Çarı ile görüşmüşse de iknada başarılı olamamıştır. Daha sonra aynı ittifak önerisi, Yunanistan ve Bulgaristan'a yapılmış, ancak sonuç alınamamıştır. İtilaf blokunun Osmanlı Devleti'ni parçalama kararlılığı, kısa bir süre sonra imzalanacak gizli antlaşmalarla kesinlik kazanacaktır(3). Gerek ortaya çıkan bu tablo çerçevesinde, gerek kapitilasyonlardan ve dış borçlardan kurtulmanın en kestirme çözümünde, Almanya ile ittifak bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir(4). Yoksa, yanlış bir kanıyla yo-

rumlandığı gibi "İttihatçıların koşulsuz Alman hayranlığından" değil...

Almanya'ya ittifak önerisi, I. Dünya Savaşı'nın resmen başlamasının yaklaşık bir hafta öncesinde (22 Temmuz 1914) Enver Paşa tarafından, dönemin İstanbul'daki Almanya Sefiri von Vangenhayn'a yapılmıştır. Elbette ki Alman istihbaratının Osmanlı Devleti'nin itilaf devletleri nezdindeki girişimlerinden haberdar olmaması mümkün değildir. Nitekim, Almanya'nın önesürdüğü koşullar nedeniyle ittifak antlaşmasının imzalanması ancak 2 Ağustosta sözkonusu olabilmiştir. Buna rağmen Almanlara yeterli güven duymayan Enver Paşa, 3 Ağustosta bu antlaşmayı bir kenara bırakıp, Rusya'nın İstanbul Sefiri olan General Leontev vasıtasıyla Rusya'ya Batı Trakya'yı da içine alan geniş kapsamlı bir ittifak önerisinde bulunmuştur. Ne var ki, Rusya bu ittifak önerisini geri çevirince, halk deyimiyle "el mahkûm" Türk-Alman İttifak Antlaşması'na dönülmüştür. Başlangıçta kamuoyundan gizlenen antlaşmanın canalıcı hükmü, Osmanlı Halifesinin "Cihad-ı Ekber" çağrısında bulunmasının yanısıra, Ordusunun % 25'ine Alman subayların kumanda etmesidir(5). Böylece, Amiral Şoson, General Liman von Sanders gibi Alman Genel Kurmayı'na bağlı çok sayıda subayın yanısıra, çoğu istihbaratçı sivil personel, başta stratejik cepheler olmak üzere kritik mevkilere getirilmiştir. Buna karşılık, Osmanlı ülkesine kabul edilen Alman askeri ve sivil personelinin izlenmesi dahil, savaş süresince tüm cephelerde, ülke içinde ve dışında espiyonaj, kontr-espiyonaj, ajitasyon ve benzeri faaliyetleri yürütecek bir istihbarat örgütü olan **"Teşkilât-ı Mahsusa"**nın, Türk-Alman İttifak Antlaşması'nın imzalanmasından sadece 3 gün sonra (5 Ağustos) resmen kurulması, oldukça önemlidir ve de manidardır.

Birinci Dünya Savaşı boyunca Almanya, müttefiki Osmanlı Devleti'ne karşı siyasal ve askeri etikle bağdaştırılamayacak bir dizi ihanet girişiminde bulunmuştur. Bunlardan bazıları: Osmanlı Devleti, 2 Ağustos 1914 tarihli Osmanlı-Alman İttifak Anlaşmasının tüm yükümlülüklerini yerine getirirken, Almanya'nın ikiyüzlü ihaneti yeniden sahneye çıkmıştı. Şöyle ki:

Almanya, taahhüt ettiği silah ve malzemeyi, özellikle de Çanakkale ve İstanbul Boğazlarının savunması için elzem olan uzun menzilli topların teslimini geciktirmişti. Bu gecikmenin bedeli Çanakkale muharebelerinde Türk askerinin kanıyla ödenmişti.

Alman Genelkurmayı, Galiçya'da ve Kanal Harekâtında, Osmanlı Devletini doğrudan ilgilendirmediği halde Türk Ordusunu kullanırken; kendi çıkarları için en seçkin birliklerimizin ağır kayıplar vermesine neden olmuştu. Türk askerini canlı kalkan olarak kullanma oyunu, hristiyan İtilâf askerlerini de kollamak (imhasını önlemek) amacına yönelik olarak Çanakkale'de sahnelenmişti. İtilaf birliklerini en az 6 ay Çanakkale'de oyalamayı hesaplayan Alman Genel Kurmayı, bu doğrultuda General Liman Von Sanders vasıtasıyla planını uygularken, Türk tarafının ikiyüzbini aşkın asker kaybının başlıca sorumlusu olmuştu. Ta ki, Yarbay Mustafa Kemal'in ünlü müdahalesine kadar...

Almanya'nın samimiyetsizliği daha I. Dünya Savaşı'nın hemen başlarında belli olmuştu. Osmanlı Hükûmeti'nin İtilâf emperyalistlerine karşı tepki olarak, 1 Ekim 1914'den itibaren geçerli olmak üzere Kapitülâsyonları kaldırdığını açıklayan (9 Eylülde İstanbul'daki Büyükelçilere tebliğ edilen, 17 Eylülde de resmen yayınlanan) kararına öncelikle ve en sert karşı çıkan ülkeler, Almanya ile diğer savaş müttefiğimiz Avusturya-Macaristan İmparatorluğu olmuştu. İttihat ve Terakki Partisi liderlerinin sert eleştirileri sonrasında bu iki ülke kapitülasyonlarla doğan haklarını her ne kadar

daha sonra reddetseler de, kendileri ile ilgili kuşku ve güvensizliğin bu vesileyle bir kez daha pekişmesine engel olamamışlardı.

Almanya'nın güvenilmezliği ve hatta riyakârlığı, Kafkas Cephesinde açık biçimde ortaya çıkmıştı. Hazar petrolleri ile ilgili olarak Kafkasya ve Azerbaycan'ın Osmanlı kontrolü altına girmesini istemeyen Almanya, Galiçya ve Ukrayna'da savaştığı can düşmanı Ruslarla işbirliğine gitmiş ve bu gelişme Teşkilât-ı Mahsusa tarafından belgelenmişti. Keza, stratejik açıdan önemi büyük olan Kudüs, düşman İngiliz birlikleri tarafından işgal edildiğinde, Alman Kiliselerinde şükran ayinleri düzenlenmişti.

Aynı şekilde, Savaş sona erdikten sonra Almanya, kendisine sığınan Talât Paşa başta olmak üzere önde gelen İttihatçı liderlerin Ermeni teröristler tarafından vahşice öldürülmelerine seyirci kalmıştı. Hatta, Talât Paşa'nın katili, Türk Milleti ve de Hukukun temel kuralları ile alay edilircesine Alman yargısı tarafından beraat ettirilmişti. Keza, Milli Mücadele döneminde Almanya, B.M.M. Hükümeti'nin vadeli silah alımı taleplerini "nakit" yokluğunu gerekçe göstererek geri çevirmişti. İşte, Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra, tüm bu deneyimleri unutmayarak Almanya ile mesafeli durmaya gayret etmiş; bu arada Hitler'in yükselişini kuşku ve endişe ile izlemişti. Atatürk, Almanya'nın dostu olunamayacağını; dostluk ya da düşmanlık kavramlarını ancak bu ülkenin çıkarlarının ve de üstün ırk nazariyesinin belirlediğini çok iyi bilmekteydi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulması ile birlikte, Alman Devleti'nin yapısını, siyasal amaçlarını ve fırsatçı yöntemlerini çok iyi tanıyan Atatürk, bu ülkeye karşı kesinlikle mesafeli bir politika izlemiştir. Almanya'da Hitler iktidara gelinceye kadar iki devlet arasında kayda değer hiçbir yakınlaşma olmamıştır. Bir kaç istisna vardır. Örneğin, Alman İs-

tihbarat Örgütü'nü yeniden yapılandıran Polonya asıllı Albay Oberst Walter Nikolay'ın 1926'da Türkiye'ye getirtilerek **"Milli Emniyet Hizmeti" (M.A.H)** örgütünün kuruluşunda görev verilmesi gibi. Aynı şekilde, ihtiyaç duyulan alanlarda (ekonomi, şehir planlamacılığı vb.) Almanya'dan yüksek maaşla uzmanlar getirtilmiştir. Hitler'in iktidarı ile birlikte, İtalya'nın yanısıra Almanya'ya da güven duymayan Atatürk, ilişkileri sadece ekonomik alanda tutmaya özel bir önem vermiştir. Türkiye'yi yanına çekmeye çalışan Almanya, Türkiye'den yaptığı ithalatı –1932'de 13 milyon TL iken 1936'da 41.7 milyon TL'na– yükseltirken, Türkiye'nin gereksinim duyduğu sanayi ekipmanlarının temini için düşük faizli krediler kullandırmıştır. Gerek ekonomik gereksinimler ve gerekse Boğazlar sorununun uluslararası çözümünde dış destek arayışı için Almanya ile ilişkilerin soğumamasına özen gösteren Atatürk, 1936 Montrö Boğazlar Sözleşmesi'nin yürürlüğe girmesinden sonra bu ülke ile zaten sınırlı olan ilişkilerde köktenci değişikliklere gitmiştir. Hitler'in Alsas-Loren'den Balkanları da içine alacak sınır değişikliklerinden açıkça söz etmesi; tüm Akdenizde hak iddia eden faşist İtalya ile ittifak yapması; Türkiye dahil tüm Orta Doğuyu ve Ukrayna dahil Orta Asyayı "hinterland", "arka bahçe", "hayat alanı" gibi tanımlarla değerlendirmesi ve bu tanımlara uygun stratejiler geliştirmeye başlaması karşısında, Atatürk'ün tavır koymaması elbette ki olanaksızdı. Bir yandan, **M.A.H.** Reisi Şükrü Ali Ögel'in sorumluluğunda Almanya'ya ve Türkiye'deki Alman istihbaratçılarına karşı espiyonaj ve kontr-espiyonaj faaliyetlerine hız verilirken; diğer yandan da, Almanya'dan kaçan çoğu Yahudi asıllı bilim adamlarına, sanatçılara –Almanya'nın itirazlarına aldırış edilmeksizin– Türkiye'nin kapıları sonuna kadar açılmıştır. Bu sığınmacılardan isteyenlerin diledikleri ülkelere gitmesine izin verilirken, Türkiye'de çalışmak istiyenlere de ikâmet ve çalışma izni verilerek bilgi ve birikimle-

rinden istifade yoluna gidilmiştir. Bir başka ifadeyle Atatürk, II. Dünya Savaşı'na giden yolda uluslararası krizlerden korkarak sinmek yerine, Hatay sorununun çözümünde Fransa'ya karşı olduğu gibi Almanya'ya karşı da bu şekilde tavır koyabilmek cesaretini ve kararlılığını sergilemiştir.

Almanya, Atatürk'ün ölümünden sonra Türkiye'yi etkileyebilmek ve her an çıkabilecek savaşta kendi yanına çekebilmek amacıyla en güçlü diplomatını Franz von Papen'i Büyükelçi atarken, beraberinde oldukça deneyimli bir istihbaratçı ekibini de Ankara'ya göndermiştir. Savaş öncesi Türkiye'yi yanlarına çekebilmenin uğraşını veren İngiltere ve müttefikleri ise, bir yandan diplomatik düzeyde girişimlerini sürdürürken, diğer yandan deneyimli istihbaratçılarını görevlendirmişlerdir. Böylece, II. Dünya Savaşı öncesinde, Türkiye başta olmak üzere Bulgaristan ve Romanya, tarafların örtülü istihbarat savaşına sahne olmuşlardır. İsmet İnönü, tarafların kendi topraklarımızdaki bu kavgalarına karşı, Atatürk'ün duyarlılığını, misilleme kararlılığını gösterememişse de sonuçta başarılı olarak Türkiye'nin savaşa girmemesini, taraf olmamasını sağlamıştır. İsmet İnönü döneminde **M.A.H.**'ın işlevsel açıdan küçüldüğünü; vizyonunu kaybettiğini söylemek yanlış bir değerlendirme olmayacaktır. Örneğin, İttihat ve Terakki döneminden itibaren önce **Teşkilât-ı Mahsusa**, sonra Atatürk döneminde **M.A.H.** kontrolünde, Türkiye dışında kalan tüm Dış Türklerle her türlü bağlantıyı sağlayan "Milli Merkezler", ihmal edilmiştir. İkinci Dünya Savaşı öncesinde Polonya'da Batılı İstihbarat Servislerinin desteğinde Sovyet Rusya'ya karşı faaliyet gösteren "Promete Hareketi" gibi yapılanmaları kontrol altında tutabilen Türkiye, Atatürk'ten sonra bu alandan tümüyle çekilirken; kendi "hayat alanı" içinde yaşayan soydaşları dahil, komşu ülkelerle ilgili tüm beşinci kol faaliyetlerinden –tek taraflı– uzak durmayı tercih etmiştir. Ama aynı du-

yarlılığı Türkiye'nin komşularının gösterdiğini söylemek elbette ki mümkün değildir(6).

İnönü döneminde başlayan ve çevremizde tüm olup bitenlere perdelerimizi sımsıkı kapatan, sadece savunma pozisyonundaki pasif istihbarat politikası, maalesef Demokrat Parti dönemi ile birlikte daha sufli, daha kişiliksiz ve hatta "gayri-milli" nitelik kazanmıştır. Marshall yardımları kapsamında Türkiye ile dostane ilişkiler geliştirmeye çalışan A.B.D.'nin örtülü koşullarının ve dayatmalarının ne olduğu önce anlaşılamaz. Ancak, kısa bir süre sonra Türkiye, A.B.D.'nin emperyalist politikaları çerçevesinde, Osmanlı döneminde muhatap olduğu emperyalist tâbiyetini hatırlayacak gelişmelere tanık olacaktır. Örneğin, milli silah sanayiimiz –uçak üretimi dahil– ortadan kaldırılarak A.B.D.'ne bağımlı hale getirilecektir. Demiryolları ihmal edilerek bu ülkenin yönlendirmesi doğrultusunda tüm ekonomik kaynaklar karayolları yapımına ve de A.B.D.'den karayolları ekipmanı ile birlikte her türlü motorlu araç-yedek parça ithaline –hem de giderek artan oranlarda– aktarılacaktır. Aynı şekilde, giderek artan ekonomik ve askeri bağımlılığa koşut olarak dışpolitikamız da bu bağımlılıktan nasibini alacaktır. En açık biçimde Süveyş örneğinde görülen bu bağımlılığın iç politikamızdaki yansımaları çok daha vahim ve yüzkızartıcı boyutta olacaktır: A.B.D.'nin izlediği "Yeşil Kuşak Stratejisi" çerçevesinde, Demokrat Parti Türk Devleti'ni var eden temel ilkelerden biri olan laiklikten ödün vererek nurcu, süleymancı sapkınlar başta olmak üzere tüm şeriatçı yapılanmalara hayat hakkı tanıyacaktır. Aynı şekilde, **M.A.H.** görevlilerinin maaşlarının A.B.D. tarafından ödenmesine gözyumularak "milli"liği iptal edilecektir. Bir başka ifadeyle, Demokrat Parti marifetiyle Türk Devleti'nin en mahrem, milli ve asli organı olan **Milli Emniyet Hizmeti**'ne, sanki **C.I.A.**'nın bir alt birimiymişçesine yeni bir onursuz taşeronluk statüsü kazandırılacaktır(7). 22 Tem-

muz 1965 tarihli ve 644 sayılı yasa ile yepyeni bir yapılanmaya kavuşarak **"Milli İstihbarat Teşkilâtı"** adını alan bu kurumumuz, daha sonraki yıllarda Muzaffer Savaşman gibi kendi elemanını "A.B.D. casusu" olduğu gerekçesiyle mahkûm ettirecek ölçüde milliliğini kanıtlayacaktır. Bugüne kadar (1965'den itibaren) 12 Müsteşar tarafından yönetilen **M.İ.T**.'in Demokrat Parti iktidarından sonraki en sönük ve fonksiyonsuz dönemi, hiç şüphesiz istihbaratçılıkla ilişkisi ve de uzmanlığı sözkonusu olmayan Sönmez Köksal'ın Müsteşarlık dönemi olarak hatırlanacaktır(8)...

2. GERÇEK ALMANYA'YI VE DE İSTİHBARAT ÖRGÜTLERİNİ TANIMAK

Almanya'nın istihbarat örgütleri arasındaki ilişkiyi anlamak kadar, bu örgütlerle diğer devlet kuruluşları, sivil toplum örgütleri, medya, üniversite ve hatta kilise arasındaki ilişkileri bilmek de önemlidir. Çünkü bu ilişkilerin örgüsünü ve geçmişini bilmeden sözkonusu istihbarat örgütlerini, dolayısıyla Alman Devleti'ni tanımak kesinlikle olanaksızdır. Aynı şekilde, sözkonusu istihbarat örgütlerini tanımadan da Almanya'nın iç ve dış politikası hakkında sağlıklı değerlendirme yapmak mümkün değildir.

Almanya, günümüzde küreselleşme sürecinde ulus-devlet niteliğini giderek artan ölçüde korumayı başaran; tüm ekonomik-siyasal gücüyle emperyalist politikalar üreten; ırkçı-saldırgan-şoven-faşist özelliklere sahip iki ülkeden biridir, hatta birincisidir. Diğeri ise hiç şüphesiz İsrail. Nasıl ki, dünyada yaşayan her Yahudi, potansiyel ve doğal **MOSSAD** ajanı ise, her Alman da aynı şekilde **BND**, **BfV** ajanıdır-muhbiridir. Almanya'da bu olgu, Alman milliyetçiliğinin doğal bir tezahürü olarak algılanmaktadır, tıpkı bir askerlik ya da vergi mükellefi olmak gibi... İşte bu durum, ekonomik dev kabul edilmesine rağmen, köylülük zihniye-

tinin entellektüelliğe göre daha revaçta olduğu bir ülke olan Almanya için büyük bir avantaj teşkil etmektedir. Ancak, bu düşük düzeyli toplumsal-kültürel iklimde, sağlıklı fikirler yerine hasta ırkçı fikirlerin gelişimi de kaçınılmaz olmaktadır.

2.1. Küreselleşme Sürecinde Almanya ve Alman Derin Devleti

Alman Devleti ırkçıdır. Irkçılığın insanlık suçu kabul edildiği günümüzde, bu imajı değiştirmek isteyen Almanya, ırkçılığı devlet olarak tekeline almış; eğitimsiz, sokak serserilerinin neo-nazilik yapmasına ise yasak getirmiştir. Boşboğazlık derecesinde Alman ırkçılığını reddeder görünürken, kurumsallaşmış ırkçılığı sessiz devlet politikası haline dönüştürerek yaşamın her alanına yansıtan Almanya; sözde demokratik bir devlet olduğunu iddia ederken, Nazi Partisi gibi Alman Komünist Partisi'ne de hayat hakkı tanımamıştır. Almanya sadece kâğıt üzerinde ırkçılığı reddederek kendini kamufle ettiği içindir ki, örneğin Avusturya'da söylemleriyle ırkçı lider Jörg Haider'e ve partisi Özgürlükçüler Partisi'ne karşı Avrupa'dan gösterilen tepkiler, Almanya'daki hiçbir özde ırkçı lidere ve partiye gösterilmemiştir. Oysa, Avusturya'daki nazi hayranı ırkçı partinin seçimlerden oylarını arttırarak ikinci parti çıkmasına ve koalisyona girmesine şekilsel olarak tepki gösteren Almanya Dışişleri Bakanı Joschka Fischer, kısa bir süre öncesinde, Almanya'nın A.B. Dönem Başkanlığı yaptığı sırada, Nazi Almanya'sının SS Örgütüne övgüler düzmesiyle tanınan Jörg Haider'i "Bölgeler Komisyonu" üyeliğine atarken, ırkçılığını görmezlikten gelmiştir. Bu riyakârlık bile, Alman yöneticilerinin kamuflajlı ırkçılığına ilişkin sayısız örnekten sadece biri olarak dikkat çekmiştir.

Almanya'da devlet eliyle yapılan ırkçılık serbestken; düşük IQ'lu, eğitimsiz, çoğunluğu üçüncü cins içinde yer alan

dazlaklar içinse yasaktır. Ancak bu yasak da yine kâğıt üzerindedir. Irkçılar üzerinde devletin şefkatli (!) himayesi olduğu içindir ki, Almanya bir faili meçhuller cennetidir. Başta Türkler olmak üzere onbinlerce –saf Alman ırkından olmayan– yabancı işçi ve hatta Alman vatandaşının maruz kaldığı ırkçı saldırılardan (fiili saldırı, ev-işyeri-ibadethane yakma, cinayet vb.) kaçta kaçının faili bulunabilmiştir?!. Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı'nın 1998 rakamlarına göre, Almanya'da 2400 ırkçı neo-nazi bulunmaktadır. Almanya'da yaşayan herkes bilir ki, bu sayı, küçük ölçekli bir kasabadaki ırkçıların sayısını ifade etmekten bile uzaktır. Bu ülkedeki neo-nazilerin yabancı düşmanlığı, AB karşıtı söylemleri, yahudi aleyhtarlığı ve kaba kuvvete dayalı ilkel kavga yöntemleri, hiç şüphesiz, Almanya'nın Avrupa'dan ve A.B.D.'den tecrit olmasına yolaçacaktır. İşte, sırf bu yüzden Almanya'da resmen ırkçı parti kurmak yasaklanmıştır. Ancak, Parti Programında takiyye yaparak ırkçılıktan, nazi ideallerinden söz etmeyen, buna karşılık ırkçılık yapan yapılanmalara ise gözyumulmaktadır.

Almanya'daki DVU, NPD, CSU gibi legal partilerin yanısıra, bu partilere bağlı propaganda örgütleri ile oldukça güçlü bir basın gücüne sahip olan ırkçı yapılanmalar, Almanya'nın özellikle doğusunda giderek güçlerini arttırmaktadırlar. Bu yapılanmaların, Rusya Federasyonu başta olmak üzere, İsveç, Avusturya, İtalya ve hatta A.B.D. ile Güney Amerika ülkelerindeki ırkçı yapılanmalarla ilişkileri de oldukça sıkıdır. Almanya'daki ırkçı yapılanmaların "yabancı düşmanlığı", "AB karşıtlığı" ve benzeri politikalarının pratikte hiçbir şey kazandırmayacağını bilen rejim savunucusu partiler (CDU, SPD, FDP, ve hatta sol görünen Yeşiller ile PDS), Alman ırkçılığını, emperyalizmini giderek daha güçlendirecek kamuflajlı, akılcı, gerçekçi politikalar üretmektedirler. İşte bu politikalar sayesinde, Almanya, Avrupa'dan dışlanmaktan ve özellikle Yahudi soykırımı nede-

niyle sorgulanmaktan kurtulmuş; AB içinde İngiltere'yi A.B.D. yanına iterek inisiyatifi ele alma becerisini göstermiştir. Son gelişmelere bakıldığında şu kazanımları saptamak olanaklıdır: Almanya'nın en büyük partisi olan CDU'nun Genel Başkanlığına, eski Doğu Almanya kökenli azılı bir ırkçı olan Angela Merkel gelmek üzeredir. Alman istihbarat örgütlerinin desteğinde özel bir eğitimden geçirilip özel bir programla –Kohl Hükûmetlerinde bakanlık dahil– aşama aşama ilerlemesi sağlanan Merkel'in, Nisan 2000'de Essen'de yapılacak CDU Kongresinde Genel Başkanlığı halihazırdaki lider Wolfgang Schaeuble'den devralmasına mutlak gözüyle bakılmaktadır(9). Şu ana kadar hiçbir Avrupa ülkesinden, ileride ülkesinin tüm ilişkilerini belirleyecek bu aşırı ırkçı kadın adaya –en azından Avusturyalı ırkçı Haider kadar– tepki gösterilmemesi, hiç şüphesiz Alman Devlet yöneticilerinin bir başarısıdır. Aynı şekilde, Almanya'da en az Gerhard Frey kadar popüler olmasa da bir başka azılı ırkçısı olan Prof.Dr. Brun-Otto Bryd'ın, Alman Devleti tarafından Birleşmiş Milletler Örgütü'nün "Irk Ayrımcılığı İle Mücadele Komitesi" üyeliğine getirilmesi de ayrıca bir başka başarıdır. Birleşmiş Milletler'deki beş insan hakları komitesinden biri olan, merkezi Cenevre'de bulunan "Irk Ayrımcılığı İle Mücadele Komitesi"nin üyeliğine getirilen 57 yaşındaki ırkçı Alman kamu hukukçusu ve siyaset bilimcisi Bryd, bu Komite'nin temel görevi bağlamında, Türkiye dahil hedef ülkelerdeki insan hakları ihlalleri ile ilgili "ülke raporları" hazırlayacaktır. Almanya, ustaca taktiklerle sadece diğer A.B. ülkeleri önünde değil, A.B.D. önünde de mevzi kazanmaya başlamıştır: Son olarak bu ülke, Uluslararası Para Fonu (I.M.F.) Başkanlığı'na saygın bir ekonomist olan Koch-Weser'i aday göstermiş; ancak A.B.D. bu adayı veto etmiştir. Bu sonucu önceden kestiren Almanya, bu defa ırkçı yönü ve istihbaratçı kimliği ile deşifre olan 57 yaşındaki Hors Köhler'i aday göstermiş; bu defa A.B.D.

ile 15 Avrupa Birliği üyesinin desteğini alarak adayının I.M.F. Başkanlığını erkenden garantilemiştir. Kısaca, Almanya, A.B.D.'nin ardından en büyük ikinci küresel güç olduğunu ortaya koymuştur. Hem de ulus-devlet bütünlüğü içinde, ırkçı politikalar üreterek...

Genel bir tanımla bir devletin temel varlık nedeni, kendi siyasal sınırları içindeki insanlar arasında düzeni sağlamaktır. Ancak bazı ülkeler vardır ki, "dünya jandarmalığı", "üzerinde güneş batmayan imparatorluk" ve benzeri söylemlerden hareketle, kendi siyasal sınırları dışında yaşayan insanlar arasında da düzen sağlama gayreti içindedirler. Emperyalizm olarak nitelenen bu olguda, başta silah sanayicileri olmak üzere uluslararası sermayenin yönlendirici gücü, halkın iradesinin önünü kestiğinde ve hatta demokrasiye rağmen devleti yönetmeye başladığında, sözkonusu olan artık "derin devlet"dir. Örneğin, ABD'nde iki siyasal partiden başka bir yapılanmaya, muhalefete, köktenci akımlara hayat hakkı tanımayan; tüm kitle iletişim araçlarına, stratejik eğitim ve sanayi kuruluşlarına egemen; çıkarları doğrultusunda C.I.A., F.B.I, Pentagon gibi kurumları tetikçi olarak kullanan; en temel insan haklarını, kendi ulusal hukukunu ve de uluslararası hukuku yeri geldiğinde çıkarları için hiçe sayan; Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Ekonomik Forumu, Bilderberg Grubu gibi gibi yapılanmalarla dünya ekonomisini yönlendiren; yeri geldiğinde kendilerine ters düşen J.F. Kenedy gibi Başkanı faili meçhule kurban götüren; bazen de Nixon, Clinton örneğinde olduğu gibi skandallarla rezil eden, sadece ve sadece birkaç bin kişi ile sınırlı bir oligarşik "derin devlet" organizasyonundan söz edilmektedir.

Almanya'da böyle katılımcıların sayısı açısından sınırlı bir "derin devlet" organizasyonu yoktur; bizatihi Alman Devleti'nin kendisi "derin devlet"tir. Sermayenin çıkarları, Alman Devleti'nin çıkarları ile örtüştüğü sürece önemlidir.

Önemli olan, sadece ve sadece Alman Devleti'dir, Alman Devleti'nin çıkarlarıdır. Sermaye, hukuk, bilim kurumları, ordu, sivil toplum kuruluşları, tümüyle Alman Devleti'nin hizmetindedir. Alman ulusu, Alman Devleti için vardır. Temel insan hakları, "âri ırka mensup" Almanlar için sözkonusudur. Bu ülkedeki yabancı işçilerle –vatandaş da olsalar– Alman ırkına mensup olanlar arasında salt eşitlikten hiçbir zaman sözedilemez. Dışarıdan bakıldığında, yürürlükteki temel hak ve özgürlükler hiç şüphesiz pek çok ülkeye göre ileridedir. Bu ülkede yaşayan Alman olmayanların hak ve özgürlüklerinin sınırlarını, ancak Almanya'nın iç ve dış konumunun gerektirdiği koşullar belirler. Almanya'da yaşayan Alman ırkına mensup olmayan yabancıların –vatandaş da olsalar– uygulamadaki çifte standardı anlayabilmeleri için mağdur ya da sanık olarak karakola ve mahkemeye işlerinin düşmesi yeterlidir. Alman hükûmetleri, ancak devletin temel ilkeleri ve yüksek çıkarları çerçevesi içinde icraat yapabilirler. Bu açıdan dört büyük siyasal partinin hangisi iktidara gelirse gelsin, Almanya'nın iç ve dış politikalarında en küçük bir sapmaya yaşanmaz. İşte devlet yapısının bu tartışılmaz avantajıyla, 20. Yüzyılda "hayat alanı", "arka bahçe", "pan-germenizm" gibi terimlerle ifade edilen "Büyük Almanya Ülküsü", 21. yüzyılda vizyonunu daha da genişleterek en büyük küresel güç olma hedefi ile özdeşleşmiştir.

2.2. Alman İstihbarat Örgütleri

Almanya'nın birbirleriyle koordinasyonlu biçimde faaliyet gösteren, genel emniyet hizmet sınıfından ayrı üç grupta kümelenen farklı istihbarat örgütleri bulunmaktadır: Başbakanlığa bağlı Federal İstihbarat Servisi (**Bundesnachrichtendienst-BND**); İçişleri Bakanlığı'na bağlı Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı (**Bundesamt für Verfassungsschutz-BfV**) ile 16 ayrı Anayasayı Koruma Eyalet

Teşkilâtı (**Landesamt für Verfassungsschutz-LfV**) ve ayrıca Enformasyon Teknolojisi Güvenliği Federal Teşkilâtı (**Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik-BSI**); Savunma Bakanlığı'na bağlı Federal Silâhlı Kuvvetler İstihbarat Teşkilâtı (**Amt für Nachrichtenwesen der Bundeswehr-ANBw**), Federal Silâhlı Kuvvetler Radyo İzleme Teşkilâtı (**Amt für Fernmeldwesen Bundeswehr-AFMBw**), Askeri Güvenlik Servisi (**Militaerischer Abschirmdienst-MAD**). Federal Hükümetçe yayınlanan 27.6.1973 tarihli İşbirliği Tüzüğü ile tüm bu örgütlerin işbirliği esasları belirlenmiş olup, bir de yetkili koordinatörlük tesis edilmiştir. Halihazırdaki Koordinatör, Nazi döneminde sivrilmiş bir aileden geldiği söylenen, Münih'deki Anayasayı Koruma Teşkilâtı'nın Eyalet Başkanlığı döneminde radikal Türkiye karşıtlığı ile tanınan ve aynı zamanda **BND**'nin de Başkanlığını yürüten **Ernest Uhrlau**'dur.

Bu örgütlere ait binlerce sayfalık dokümanı özetlemek yerine, Türkiye'nin yanısıra, Almanya'daki Türkler ve ayrıca Avrupa ve Asya'daki Türk Toplulukları ile doğrudan işbirliği içinde faaliyet yürüten **BND** ve **BfV** örgütlerini kısaca tanıtmak, bu çalışmanın amacına daha uygun olacaktır.

2.2.1. Alman Federal İstihbarat Teşkilâtı-BND

Almanya'nın Federal İstihbarat Servisi olan **BND** (Bundesnachrichtendienst), doğrudan Başbakanlığa bağlıdır ve Almanya dışı Espiyonaj, K/Espiyonaj faaliyetlerini yürütmekle yükümlüdür. **BND**, Almanya'nın dış ülkelerdeki güç ve imajı ile doğru orantılı kadroya, ekipmana ve bütçeye sahip prestijli bir istihbarat servisidir. II. Dünya Savaşı sonrasında **C.I.A.** tarafından yeniden yapılandırılan **BND**, özellikle Sovyetler Birliği ve Doğu Almanya'ya karşı faaliyet gösterdiği "Soğuk Savaş" döneminde, 7.600 personele sahip, anti-komünist karakterde ancak Almanya'nın kısmen müttefik işgali altında bulunması nedeniyle bağımlı bir sta-

tüye sahiptir. A.B.D. tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı üyelerine yönelik espiyonaj-ajitasyon-propaganda amacıyla Alman topraklarında konuşlandırılan "Hür Avrupa Radyosu", "Özgürlük Radyosu", "Sovyetler Birliği'ni Öğrenme Enstitüsü" gibi kuruluşlar, **BND** için deneyim kazanılan "staj yeri" olarak önem taşımıştır. Bugün, çok iyi yetişmiş 6.300 kadrolu personele ve mükemmel ötesi teknolojik olanaklara sahip bulunmaktadır. 2000'li yıllarda personel sayısını 4.500'e çekmeyi planlayan **BND**'nin Almanya dışında 1500 kadrolu personeli mevcuttur. 2000'de yaklaşık 180 personelini re'sen emekliye ayıracak olan örgütte, halen toplam kadrolu personelinin yaklaşık 1/10'unu askeri istihbaratçılar oluşturmaktadır (askeri haberalma, izleme, **ANBw-AFMBw** ve **MAD** ile koordinasyonu sağlamak üzere). Toplam kadrolu personelinin yarısına yakın sözleşmeli personel de çalıştıran **BND**'nin merkezi Münih-Pullach'tadır. Federal Hükümetin tüm organları ile Berlin'e taşınmasına karşılık, **BND**'nin kısa vadede taşınması pek olanaklı görünmemektedir. Münih-Pullach'daki bina kompleksi içinde yer alan Bilgi Merkezi'nin (**LIZ**) yapımına 100.000.000 DM harcandığı dikkate alınarak, bu nakil işleminin uzunca bir süre daha gerçekleşemeyeceği tahmin edilmektedir.

Batılı istihbarat servislerinin yanısıra ve onlardan farklı olarak, İran, Irak, Libya ve Çin Halk Cumhuriyeti istihbarat servisleri ile de ikili istihbarat antlaşmalarına (eğitim ve bilgi değişimi dahil) taraf olarak büyük güç ve etkinlik kazanan **BND,** dünyanın hemen her tarafındaki istasyonlarından online olarak gelen durum raporlarını, değerlendirme ile birlikte, GÜNDE İKİ KEZ, Başbakanlık, Dışişleri, İçişleri ve diğer ilgili departmanlara iletmekle yükümlüdür.

BND, Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar, gerek bu ülkede ve gerekse Doğu Almanya'da, Romanya'da, Yugoslavya'da, Polonya'da, Türkiye'de ağırlıklı espiyonaj faaliyet-

leri gösterirken; Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra faaliyetlerini globalleştirmiştir. Ancak, bölgesel faaliyetlere de özel bir önem verilmiştir. Doğu Almanya'nın koparılması ve iki Almanya'nın birleştirilmesi; Slovenya'nın ve Hırvatistan'ın bağımsızlığını ilân etmesi; Arnavutluk, Bosna ve Kosova'daki gelişmeler, **BND**'nin rüşdünü ispat ettiği bölgesel faaliyetler kapsamındadır.

BND, ayrıca, Belçika sınırındaki Hoefen'de çok iyi kamufle edilmiş bir telekomünikasyon istasyonu çalıştırmaktadır. Ayrıca, telekomünikasyon istatistikleri için özel bir birim oluşturmuştur. **BND**'nin toplanan tüm verileri kaydettiği yüksek kapasiteli ve çok gelişmiş bir bilgisayar sistemi bulunmaktadır. **BND,** müttefiki olmasına rağmen, A.B.D.'ni ve tüm Atlantik ötesini izleyen güçlü bir istasyonu, Schleswig-Holstein'in batı kıyısında tesis ile işletmektedir. Bu tesis, A.B.D.'nin tüm dünyadaki telefon, faks, e-mail dahil elektronik haberleşmeyi ve elektronik arşiv belgelerini –hem de gizli belgelerin şifrelerini çözerek– izleyen ve bu doğrultuda sürekli kendini geliştiren "Echelon ağı"nı kullanan Ulusal Güvenlik Ajansı'na (**NSA**) muadil olarak inşa edilmiştir. İngiltere'nin AB ülkesi olmasına rağmen **NSA**'ya lojistik destek vermesinden rahatsız olan Almanya, benzeri bir istasyonun Fransa'da da kurulması için bu ülkeye telkinin yanısıra, teknik yardımda da bulunmaktadır(9). Yine Schleswig-Holstein'deki Husom'da bir bilgi toplama merkezi ve arşivi yeralmaktadır. Aynı şekilde, Alman diplomatların yanısıra, Federal Hükûmetten maaş alarak yurtdışına görevlendirilen görevlilerin tümü, **BND** "hizmetiçi akademisi"nde gidecekleri ülke ile ilgili eğitime tabi tutulmaktadır. Ayrıca, Almanya'nın yurtdışındaki sefaretlerinde görev yapan genellikle 2., 3. ve 4. sekreterlerin; ataşelerin ve müsteşarların tamamının, hedef ülkelerde ise Büyükelçilerin de **BND**'nin kadrolu elemanları arasından atanmasına dikkat edilmektedir. 1970'li yıllardan bu yana Türkiye'de

görev yapan Alman Büyükelçilerinin tamamının kadrolu **BND** elemanı oldukları; Türkiye'de görev yapan Alman gazetecilerin ise sözleşmeli **BND** elemanı oldukları kaydedilmektedir. Örneğin, en son atanan Almanya Büyükelçisi, daha Türk Dışişleri Bakanı İsmail Cem'i ziyaret bile etmeden, –tabiri caizse– ayağının tozu ile, 21 Mart 2000'de, sözde Kürdistan Devleti'nin lideri Barzani'nin Temsilcisi tarafından Ankara'da verilen skandal resepsiyona katılmıştır(10). Aynı durum, hiç şüphesiz Rusya Federasyonu, A.B.D., İngiltere, İsveç dahil pek çok ülke için de sözkonusudur. Tipik bir örnek olarak, HADEP yöneticileri ile sıkı ilişkileriyle dikkat çeken ve Şubat 2000'in son haftasında Türkiye'deki görevi sona eren Fransa'nın Ankara'daki Büyükelçisi Jean Claude Cosserand, doğrudan Fransa İstihbarat Örgütü Başkanlığı'na getirilmiştir.

2.2.2.Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı-BfV

Almanya'nın iç istihbaratından sorumlu olan Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı, 27.9.1950 tarihli bir yasayla, İçişleri Bakanlığı'na bağlı olarak kurulmuştur. Merkeziyetçi bir tarzda organize olmuştur. Alman istihbaratçılarının duayeni konumundaki **Dr. Peter Frisch**'in yönetimindeki **BfV**'nin bürokratik merkezi Karlsruhe'de olmakla birlikte, esas operasyonel merkezi Köln'dedir. Hiç şüphesiz, yakın bir gelecekte **BfV** merkezi diğer kamu kuruluşları gibi Berlin'e taşınacaktır. Örgütün Eyalet Teşkilâtları (**LfV**) ise 16 eyalet merkezinde konuşlandırılmıştır: Berlin, Bremen, Dresden, Düsseldorf, Erfurt, Hamburg, Hanover, Kiel, Magdeburg, Mainz, Münih, Potsdam, Saarbrücken, Gravity, Stuttgart ve Wiesbaden(11).

BfV, yetkilerini çok sağlam yasal kaynaklardan almaktadır(12). **BfV**'nin varoluşu, salt Anayasa'nın korunması amacına yöneliktir. Bu ülkede Anayasanının korunması ile demokratik sistemin korunması birlikte algılanmaktadır.

BfV'nin yetkileri, masumane biçimde "özgürlüğün erken uyarı sistemi" olarak ifade edilmektedir. **BfV**, bu çerçevede, ülkedeki tüm sağ ve sol radikal örgütler ve sistemi tehdit eden yapılanmaların yanısıra, tüm düşman istihbarat servislerinin aktivitelerine ilişkin bilgi toplarken, K/Espiyonaj faaliyetlerini de yürütmektedir. K/Espiyonaj faaliyetlerini üstlenen **BfV** Ofisi Köln'de bulunmaktadır. Merkeziyetçi bir tarzda organize olan **BfV**, devletin öngördüğü her türlü görevin yanısıra, kritik fabrika, işyeri ve tesislerde çalışacakların güvenlik soruşturmalarını yapmakla da yükümlüdür.

BfV'nin özel donanımlı bir operasyonel gücünden söz edilse de silahlı kolluk gücü yoktur. **BfV** elemanları, Emniyet hizmeti sınıfında mütalâa edilmemektedir. Resmi mevzuata göre, herhangi bir şüpheliyi doğrudan tutuklayamaz, sorgulayamaz, doğrudan arama yapamazlar. Özel mülke ya da suç unsuru kanıtlara elkoyamazlar ama kendilerine gönüllü olarak bilgi sağlayan bireylerle görüşürler. Bir de, Federal ve Eyalet makamlarına (polis, mahkemeler, bağlantılı medya gibi) bilgi aktararak işlevlerini yerine getirirler. Doğru bilgiye ulaşmak için de ülkedeki tüm kamuya açık aktiviteleri (toplantı, miting, panel vb.) izlerken; ülkede yayınlanan ya da ülke dışından sokulan her türlü yayını (gazete, dergi, bildiri, program vb.) takip ile kontrol altında tutarlar. **BfV** bu haliyle kâğıt üzerinde masum bir haberalma örgütü olarak görünür. Ya uygulamada gerçek **BfV**'nin görünümü?!.

BfV, dünyanın hiç mübalâğasız en güçlü, en acımasız, yasa zırhı ile en çok korunan bir iç istihbarat örgütüdür. Başlangıçta hedef olarak **F.B.I.** modeli seçilmişse de, kısa sürede bu model Almanya'ya özgü bir iç istihbarat örgütüne dönüşmüştür. Örneğin, Alman mahkemeleri ile **BfV** yasal açıdan sürekli işbirliği halindedir. Alman yargısı **BfV**'den bağımsız değildir. **BfV** de, Alman mahkemelerine

bilgi akışı sağlamak zorundadır. Bu yasal-zorunlu ilişki içinde dünyanın en ucube adalet mekanizması ortaya çıkmıştır: Alman yargıçları, **BfV**'nin taleplerini –dikkate almak değil– harfiyen uymak, enformasyonun gereğini yapmak durumundadır. Halen tutuklu bulunan Halife (!) Metin Kaplan'ın duruşmasında yargıç Ottmar Breitling'in Türkçe olarak "takiyye yapmayın" uyarısında bulunması, Alman yargıçlarının hukuk eğitiminin dışında ne tür "hizmetiçi" eğitimden geçtiğini göstermek açısından hayli anlamlıdır. Mahkeme kararıyla daha önce hedef kişilerin telefonlarını dinleyebilen **BfV**'den sonra, şimdi de **BND**'nin cep telefonlarını dinlemesi, Almanya Federal Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla yasal kılıfta mümkün hale getirilmiştir(13). Sadece yargıçlar değil, avukatlar da **BfV**'nin yasal muhatabıdırlar. Başta Fransa olmak üzere pekçok ülkede yargıçların yanısıra avukatların ve de mesleki örgütlerinin (barolar) bağımsızlığı güvence altındayken, Almanya'nın böyle bir "sorunu" bulunmamaktadır(14). Aynı şekilde, Polis Örgütü, **BfV**'nin operasyonel gücüdür ve asla bağımsız değildir. Başarılı görülen polisler, **BfV** kadrosuna alınmak suretiyle terfi etme şansına sahiptir. Örneğin, Almanya İstihbarat Örgütleri Koordinatörü **Ernst Uhrlau**, önce Hamburg Polis Müdürlüğü görevindeyken dikkat çekmiş, ardından **LfV**'ye geçmiştir. Bir başka ifadeyle, Polis Örgütü, **BfV**'nin yasal tetikçisidir. Keza, hapisane müdürleri, infaz memurları, gardiyanlar, Adli Tıp personeli ve gümrük görevlileri de **BfV**'nin emir verebildiği, yoğun ilişki içinde olduğu, yaptırım uyguladığı kamu personeli arasındadır. Baider-Meinhof örgütü militanlarının hapisanedeki hücrelerinde intiharları (!) **BfV**'nin operasyonel gücünün tipik bir örneğidir.

2.2.2.1. BfV'ye Lojistik Destek Veren Kuruluşlar

BfV'ye ve **BND**'ye destek vermek, tüm Almanlar için koşulsuz bir vatanseverlik gereği olarak algılanır. Bu algı-

lama, kurumsal açıdan da geçerlidir. Bu haliyle **BfV** ve **BND**, dünya üzerindeki tüm istihbarat örgütlerinden daha şanslıdır. **BfV** ve **BND,** Alman Devleti'nin en saygın ve güçlü kurumları olarak, Alman medyasının ve üniversitelerinin de koşulsuz desteğine sahiptir. Aynı şekilde, seçimle işbaşına gelen Belediye Başkanları da, Eyalet Hükümetlerinin yöneticileri de, en az atamayla işbaşına gelen diğer devlet görevlileri kadar **BfV**'nin etki ve yaptırım alanı içindedir.

Almanya Basınında, Radyo ve Televizyonlarında eleştirilmeyen devlet kurumlarının başında **BfV** ve **BND** gelir. Pek çok ülkede, rejim muhaliflerinin baş hedefi, o ülkenin istihbarat örgütleriyken, Almanya'da durum bunun tam tersidir. Bu kurumlar, Türkiye'deki uygulamaların tersine, ırkçı ya da komünist hiçbir illegal örgüt tarafından hedef gösterilmediği gibi hiçbir mensubu da silahlı saldırıya uğramamıştır. Yine Türkiye'deki uygulamaların aksine, **BfV** ve **BND**'nin operasyonları, Alman medyasında, devlet çıkarları ile özdeşleştirilen gizliliğe saygı çerçevesinde hiçbir zaman tartışılmamıştır, deşifre edilmemiştir. Keza, Alman TV ve Radyo kanallarında, tıpkı gazete ve dergilerde olduğu gibi, yine Türkiye'deki uygulamadan farklı olarak, Almanya'nın çıkarları ile çelişen aykırı haberlere yer verilmemektedir. **BfV** ve **BND**, her eyalette bulunan **Der Spiegel** gibi dergilere, **Frankfurter Allgemeine Zeitung, Süddeutsche Zeitung, Die Taz, Die Zeit, General Anzeiger** gibi ulusal ve yerel ölçekli gazetelere bilgi akışı sağlamaktadırlar. Aynı şekilde, birebir ilişkide oldukları köşe yazarları ile kamuoyuna iletilmesi gereken iç ve dış politikaya ilişkin devlet mesajlarını aktarmaktadırlar. Ve Almanya, "arka bahçesinde" yer alan Türkiye gibi ülkelere demokrasi dersi vermeye kalkışmaktadır...

BfV ve **BND**'ye lojistik sağlayan kurumların en önemlisi üniversiteler ve vakıflardır. Almanya'nın doğusunda yer alan Çin'e kadar tüm Orta Doğu ve Orta Asya'yı, Ukrayna

ve İç Rusya'yı, Kafkasya'yı ve Balkanları içine alan "Doğu Çalışmaları" (**Ostforschung**) yüzyıllık bir geçmişe dayanmaktadır. Bu çalışmaların tarihsel kökenleri, Alman emperyalizminin saldırgan hedeflerinde yatmaktadır. "Doğu Çalışmaları"nı yürüten ilk sözde bilimsel merkez 1891'de, ikincisi ise 1894'de kurulmuş olup daha sonra Berlin Üniversitesi ile Viyana Üniversitesi de bu işe koşulmuştur. Hitler'in iktidara gelmesinde, Krolewiec, Wroclaw, Gdansk, Dresden, Münih, Leipzig gibi şehirlerde faaliyet gösteren Ostforschung Enstitüleri'nin rolünü inkâr etmek bütünüyle olanaksızdır. Almanya'nın gelecekteki vatan sınırlarını muhayyel de olsa saptayarak Alman faşizminin hortlamasına, dolayısıyla Nazi'lerin iktidarına yol açan bu Enstitüler, 1933'e kadar Krupp gibi Alman zenginleri tarafından finanse edilirken, Hitler ile birlikte Alman Devleti'nin adeta resmi kurumları haline dönüşmüşlerdir. Örneğin, "Wansee Enstitüsü", Hitler'in güvenlik servisinin hizmetine sokulurken, "Kursell Ofisi" de SS'lere bağlanmıştır. Sözde bilimsellik adına mensubu olan bilim adamlarını tetikçi olarak Alman Devletinin hizmetinde, istihbaratın emrinde kullandıran bu enstitüler ve üniversitelerdeki bağlantılı kürsüler, 1946'dan başlayarak yeni bir yapılanma süreci içine girmişlerdir. Meselâ, Yugoslavya'nın parçalanmasında bu Ostforschung kuruluşlarının rolü, en az Almanya'daki Türk Topluluğunun yanısıra, Türkiye'deki şeriatçı ve bölücü hareketlerin ivme kazanmasındaki rolü kadar büyüktür. Şu sıralarda Frankfurt am Oder kentinde 1992'de açılan ve iki kampüsünün birinin Almanya'da, diğerinin Polonya'da olduğu üniversite sayesinde, Polonya "fethedilme" sürecine sokulmuştur. Bu üniversite yapılanması sayesinde Oder nehrinin Polonya tarafındaki sokakların ve dükkân isimlerinin bile Almancalaştırılması, girişimin taraflar arasında salt "bilimsellik" ve "eşitlik" öngörmediğinin bir kanıtıdır.

Alman istihbarat servisleri ile bağlantılı faaliyet gösteren

üniversitelerin yanısıra, üniversitelere bağlı vakıflarla, siyasal partilere bağlı vakıfların da faaliyetleri küçümsenemeyecek ölçüde bu ülke çıkarlarına hizmet etmektedir. **BND**'nin güdümünde ve korumasında hedef ülkelerdeki bilimsel, sosyal, ekonomik, teknolojik, politik, dinsel ve etnik istihbaratı sağlamakla yükümlü olan bu vakıfların tümü, Almanya'da **NGO** kapsamında lanse edilmektedir. Oysa, **BND-BfV**'nin rutin masraflarını karşıladığı bu vakıflar, ayrıca hayata geçirdikleri projelerin tüm finansmanını da Federal Hükümet'in "**Politik Eğitim Fonu**"ndan sağlamaktadırlar. Bu özellikleriyle sözkonusu vakıflar, "Hükümetdışı" olmayıp, istihbarat servislerine lojistik destek sağlayan yarı resmi kuruluş mesabesindedirler. Eğer bilgi alınıp yönlendirme yapılacak dış hedef sağcı bir örgüt ya da partiyse, faraza devreye CDU'nun "**Konrad Adenauer Vakfı**" girmektedir. Yok solcuysa, Yeşiller'in "**Heinrich Böll Vakfı**" devrededir. Bu vakıfların gerçekten "sağcı" ya da "solcu" olduklarını varsaymak safdilliktir; aralarındaki fark, Alman Devleti'nin takdir ettiği "görev dağılımı"ndan ibarettir. Bir başka ifadeyle, Almanya'nın hedef ülkelere uyguladığı "Kontrol edilebilir istikrarsızlık politikaları"nın mimarı Alman Dışişleri ise, **BND-BfV** müteahhidi, sözkonusu vakıflar ise kamuflajlı taşeronlarıdır...

2.2.2.2. BfV'nin Asli Görevi: Neo-Naziler, Solcular ve Yabancı İşçiler

BfV'nin olması gereken asli görevi, Anayasa'nın izin vermediği ırkçı ve komünist yapılanmalara karşı mücadele etmektir. **BfV**'nin deneyimli kadroları için bu iş, –tabiri caizse– "çocuk oyuncağı" kalmaktadır. **BfV** raporlarına göre, tüm Almanya'da aşırı sağcı örgüt mensuplarının sayısı 1998 yılı itibariyle 53.600 kişiden ibarettir. Bu toplam sayının % 73'üne tekabül eden 39.000 kişi, legal parti üyesidir. Aşırı sağcı dazlakların sayısı 8.200 (% 15), neo-nazilerin sayısı

ise 2.400 (% 4.5) civarındadır. 2000 Yılı rakamlarına göre, aşırı sağcı örgütlerin sayısı 114'dür. Nedense son iki yılda militan sayısı hiç artmamıştır ya da eksilmemiştir: Yine 53.600 kişi. Nüfusu 80.000.000 (seksen milyon) olan, milyonlarca insanın ölümünden sorumlu, insan hakları sicili temizlenemeyecek kadar bozuk, ırkçılığı adeta genetik açıklamalarla ortaya konulan bir ülkede, ırkçı sayısının sadece 53.600 olduğunu önesürmek ne ölçüde inandırıcı olabilir ki?!. Almanya'nın özellikle ırkçılığın giderek taban bulduğu doğusunda orta ölçekli bir şehirde bile 53.600'den daha az ırkçının yaşamadığını kim iddia edebilir ki?!. **BfV**'nin yıllık rutin raporlarında, ırkçı militanların (dazlaklar ve neo-naziler) neden oldukları şiddet olaylarında % 9'luk bir artış olduğu kaydedilirken, bu olayların baş hedefi olan Türklerle Yahudilerin kayıplarına; yakalanan ve mahkemeye sevkedilen ve de suçu sabit bulunarak mahkûm edilen militan sayısına ilişkin resmi istatistikler kesinlikle yeralmamaktadır. Örneğin, dazlaklar tarafından kundaklanan meskenlerin, işyerlerinin, mescitlerin, sinagogların yıl yıl tam sayısına ulaşmak kesinlikle olanaksızdır. Faili meçhullere ilişkin olarak Alman Federal Parlamentosu'nda ya da Eyalet Parlamentolarında bugüne kadar bir tek gensoru verilmediği için görüşme de yapılmamıştır. Kısaca, faili meçhul dosyaların sayısı hakkında Alman resmi makamlarından gerçek bilgi temin etmek asla mümkün değildir. Çünkü, şiddet eylemi yapan bilinçsiz ırkçıların ardında, devleti yöneten bilinçli Alman ırkçılarının himaye ve hoşgörüsü bulunmaktadır.

Alman Anayasası'na göre, sol uçların örgütsel faaliyetleri, ülke içindeki her bireyin özgürlüğü için tehdit anlamına gelmektedir. Demokrasiyle bağdaşmayan bu tanımlama kapsamında somut yasaklamalar ve düşünsel özgürlük bağlamında vahim sınırlamalar getirilmiştir. **BfV**'nin raporlarına göre yasaklı Alman Komünist Partisi'nin (DKP) üye

sayısı 6.000'dir. Diğer marxist-leninist tabelâ partilerin toplam üye sayısı ise sadece 2000 kişidir. Legal olmasına rağmen "tehdit odağı" kabul edilen Demokratik Sosyalist Parti'nin üye sayısı 110.000 olarak gösterilmektedir. Almanya'daki yasadışı marxist-leninist örgütlerin sayısı 15 olup, 1.500'ü militan olmak üzere toplam 10.000 katılımcı sempatizana sahip bulunmaktadır. Bu örgütlerin en ünlüsü olan Baider Meinhof, **BfV**'nin özel operasyonu ile kökten yokedilmiştir. "Kızılordu Fraksiyonu" (RAF) ise ehlileştirilmiş ve faaliyetleri PKK bünyesine kanalize edilerek Kuzey Irak'da Türk Ordusu'na karşı savaşmaları sağlanmıştır. En çok 1992-1993 yılları arasında eylemleriyle adından sıkça söz ettiren RAF, 1996 yılından itibaren **BfV**'nin kontrolü altına girmiştir. Diğer radikal örgütler arasında "Antiemperyalist Hücre" (AIZ) ile "Devrimci Hücreler" (RZ) sayılabilir. **BfV**'nin raporlarına göre, RAF, AIZ ve RZ'nin üye sayısı, 18-28 yaş grubunda 6.000 kişidir (yasadışı radikal sol örgütlerde yer alan militan ve sempatizanların % 60'ı).

Bugün Almanya'da "solcu", "sosyalist", "ilerici", "devrimci" nitelikleri ile ön plana çıkan bir tek parti yoktur. Yeşiller ve PDS dahil, kendini "solcu" ya da "sosyal demokrat" tanımlayan partilerin tümü iğdiş edilerek rejimin partisi haline getirilmiştir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından ve de iki Almanya'nın birleşmesinden sonra bile Alman Devleti'nin sol düşünceden ya da sosyalizmden paranoya derecesinde korkmaya devam etmesinin, düşünce özgürlükleri ile açıklanamayacağı ortadadır. Irkçı, faşist, şoven, irredantist (saldırgan) Almanların özgür düşünceye, insan hakları başta olmak üzere evrensel değerlere karşı açık olmalarını bekleyenler, hiç şüphesiz tarihsel bir yanılgı içindedirler. Kısaca, Almanya, dışpolitikasında olağanüstü düzeyde takiyye yapmaktadır.

BfV'nin bir diğer asli görevi, ülkedeki yabancı işçileri –Alman vatandaşı olsalar da Alman ırkından olmadıkları

için sonsuza kadar yabancı olarak anılacaklardır– izlerken, örgütsel faaliyetlerini de kontrol altında tutmaktır. 80 Milyonluk Almanya'da bu kapsama giren "yabancı" sayısı sadece 7 milyondur. Bunların 2.5 milyonu müslüman olup ezici çoğunluğunu (2.400.000'den fazlasını) Türkler oluşturmaktadır. **BfV** raporlarına göre, 7 milyon yabancının % 0.7'sinin sağ ya da sol uç örgütlerin üyesi-sempatizanı oldukları iddia edilmektedir. Yine raporlara göre bunlar Almanya içinde 1984'den günümüze 638 politik nitelikli terör olayının çıkmasına neden olurken, bu olaylarda 40'dan fazla insan yaşamını yitirmiştir. **BfV,** 1970'li yılların sonlarından itibaren, ülkesindeki yabancıları izleyerek kontrol altında tutmak yerine güdülendirerek, bağlayarak, kullanarak kontrol altında tutmayı yeğlemektedir...

3. ALMANYA TÜRKLERİ VE BfV-BND

Alman Devletinin gözünde Almanya'daki Türkler, demografik-dinsel-etnik-ideolojik açılardan Türkiye Türklerinin minimize edilmiş bir toplumsal modeli konumundadır. Bu açıdan, Alman istihbaratçılarının hedef ülke olarak Türkiye'nin demografik-dinsel-etnik-ideolojik haritasını çıkarmak, analizini yapmak ve gerçekçi stratejiler belirlemek için ille de bu ülkeye gelmeleri gerekmemektedir. 1960'lardan itibaren çalışmak amacıyla Türkiye'nin hemen her tarafından Almanya'ya göç eden ya da 1970'lerden sonra sığınmacı statüsünde yerleşen vatandaşlarımız, kendilerine oldukça yüksek bir örnek hacmi sağlamışlardır.

3.1. Almanya Türklerinin Demografik ve Ekonomik Profili İle İlgili Bazı Notlar

BfV'nin denetimi altında faaliyet gösteren ve tüm harcamaları Federal Bütçeden karşılanan **"Türkiye Araştırmalar Merkezi"**nin 2000 yılı raporlarına göre, AB ülkelerin-

deki Türklerin sayısı 3.400.000 (Lüksenburg'un nüfusunun yedi katı) olup, bunların % 66'sı Almanya'da yaşamaktadır. Bu nüfusun % 33'ünü 18 yaşın altındakiler oluşturmaktadır. Almanya'da 24.000'i aşkın Türk öğrencisi yüksek öğrenim görmekte olup, ilköğretim ve ortaöğretimde (44.000 meslek öğrencisi dahil) toplam Türk öğrenci sayısı 571.000 civarındadır. Buna karşılık Türk öğretmen sayısı yok denecek kadar azdır (Prof. ünvanlı Türk öğretim üyesinin sayısı ise sadece 144).

Almanya dahil AB ülkelerindeki Türklerin ekonomik profilindeki değişimler ise çok daha dikkat edici boyutlardadır: Yıllar öncesinde ağırlıklı olarak inşaat sektöründe, madenlerde, temizlik işlerinde, imalat ve metalurji sanayiinde vasıfsız kol işçisi statüsünde çalışan Türkler, şimdilerde "işveren" statüsüne geçişte başdöndürücü mesafe almışlardır. AB sınırları içinde kendi işyerini kurmuş Türk girişimcilerinin sayısı 73.200 olup, bunun 55.300'ü Almanya'da yaşamaktadır. Almanya'daki Türk girişimcilerinin sayısı 1989-1999 yılları arasında % 90'lık bir artış kaydetmiştir. Türk girişimcilerin toplam sermayeleri 15.400.000.000 DM'dır. Türk girişimcilerinin işyerlerinde –AB toplamında– 366.000 işçi çalışmaktadır. Türk girişimcilerinin sadece Almanya GSMH'na katkısı 78.600.000.000 DM olup bu miktar tek başına Yunanistan'ın GSMH'sının % 37'sine eşdeğer büyüklüktedir. 2000 Yılı Almanya Bütçesinin 483.000.000.000 DM olduğu dikkate alındığında, Türk girişimcilerinin 50.300.000.000 DM'lık 1999 cirosuyla % 10'luk bir paya sahip olduğu görülecektir(13).

Görüleceği üzere, Almanya'daki Türkler, gerek genç nüfusu ve gerekse giderek artan ekonomik potansiyeli ile Alman Devletinin gözden kaçıramayacağı bir olgudur. Üstelik, hesaplamalara göre her yıl 150.000 Türk vatandaşının Alman vatandaşlığına geçeceği varsayılmaktadır. Buna gö-

re 2002 yılındaki Genel Seçimlerde en az 750.000 Alman vatandaşı Türkten en az 500.000'i oy kullanabilecektir. Koalisyonlarla yönetilen Almanya'da sayıları giderek artacak olan Türk seçmenlerin anahtar rolü oynayacaklarını görmemek elbette ki mümkün değildir(14).

3.2. Alman Devletinin Türk Kimliğine Yönelik Politikaları

1970'li yılların başında Alman Devleti için Türk işçileri, işgücü açığını kapatan ucuz-vasıfsız-geçici emekçilerdi. Türk Devleti içinse sadece ödemeler dengesi açıklarını kapatan "Alamancılar". Bu süreçte bir Türk gazetecisinin, Alman Devletini hizaya getirmeye yönelik olarak tüm Türk işçilerin tasarruflarını Alman bankalarından çekme önerisi ile başlayan gerginlik, ilişkilerdeki "balayı" dönemini sona erdirirken, tek taraflı hasımlık dönemine girilmesine yolaçmıştır. Özellikle de Ermeni terörü başta olmak üzere, Türkiye'yi tehdit eden tüm gelişmelerde, Almanya merkezli Avrupa Türk Dernekleri Federasyonu'nun protesto eylemlerinin tüm Avrupayı etkilemesi, Türk işçilerinin hem ekonomik hem de siyasal tehdit kaynağı olarak algılanmalarına neden olmuştur. Bu gelişmelerden sonra, Türk işçilerinin denetimi "semt karakolları"ndan çıkmış, doğrudan **BfV**'nin görev alanı içine dahil edilmiştir. Böylece kazanılacak deneyimlerden, hedef ülke konumundaki Türkiye'nin yıpratılması doğrultusunda **BND**'nin de yararlandırılması sağlanılmıştır.

Avrupa'nın etnik problemi olmayan en güçlü ulus-devleti olarak kabul edilen Almanya'da tek tanınan azınlık, ülkenin kuzeyinde yaşayan Danimarka kökenliler. Toplam nüfusu sadece 120.000 civarında ve anadili eğitimi başta olmak üzere, uluslararası hukuk normlarına uygun azınlık hakları uygulanıyor. Diğer taraftan, geride bıraktığımız yüz-

yılın ilk yarısı itibariyle ülkenin en büyük azınlığını oluşturan Yahudilerin ulusal kimliklerinin tanınmadığı, sadece dinsel kimliklerinin kabul edildiği; sonuçta da Hitler döneminde dinsel kimliği tanınmış (!) 6 milyon Yahudi'nin –bırakın azınlık haklarını– yaşama haklarının nasıl ellerinden alındığı çok iyi biliniyor.

Yurtdışı Destekli Şeriatçı Yapılanmalar: Almanya Örneği

Küreselleşme süreci ile birlikte, uluslararası ilişkilerdeki **"devletlerarası eşitlik"**, **"egemenlik haklarına saygı"** gibi pekçok temel ilke, yerini insan hakları, demokratikleşme gibi kavramlara bırakmıştır. Zengin ülkelerin daha zengin, yoksul ülkelerin daha yoksul olmasına yolaçan bu süreçte, "açlık", "cinsel ayrımcılık", "sosyal güvenlik" gibi insanın salt yaşama hakkını ilgilendiren sorunlar geri plana itilirken, uluslararası sermayenin serbest dolaşımına koşulsuz özgürlük hedef edinilmiştir: Bu hedef doğrultusunda, uluslararası sermayenin önünde görülen en büyük engel olan ulus-devlet yapılanmasının ortadan kaldırılarak yerine güçsüz, parçalanmış **"etnik azınlık"** ve de **"dinsel azınlık"** temeline dayalı devlet modellerinin öngörülmesi; bu sonuca ulaşıncaya kadar da "insan hakları", "demokratikleşme" gibi son derece yaşamsal öneme sahip kavramların çifte standart uygulanarak hedef ülkelere dayatılması!.. Ve işte ülkemize yönelik olarak sürdürülen bu dayatmaların kozlarından biri şeriatçılıksa, bir diğeri de etnik bölücülük!..

Özgürlük adına, temel hak ve özgürlükleri yokedeceği önceden bilinen şeriatçılara ve de etnik faşizmi tırmandırarak ülkemizi bir iç savaşa ya da en azından terör batağına götürmeye çalışan bölücülere "koşulsuz özgürlük" isteyen Batılı müttefiklerimiz, Türkiye'ye biçtikleri demokrasi standardının acaba kaçta kaçını kendileri yerine getirmektedirler?!. Örneğin, ABD'nde "idam" kaldırılmış mıdır; bu ülkede ırk ayrımı ve ırkçı örgütler var mıdır, Davidian tarikatı gibi tarikatlarla hangi yöntemlerle mücadele edilmektedir; bu ülke sınırdışı operasyonlarla hasım devletlerin uluslararası hukukla güvenceye alınmış egemenlik haklarına tecavüz etmekte midir? İngiltere'nin Kuzey İrlanda'da uyguladığı "derin devlet" yöntemleri insan haklarına uygun mudur? Fransa Keltlerin, Basklıların, Brötonların, Korsikalıların, Alsas-Lorenlilerin –bırakın diğer azınlık haklarını– anadillerini tanımakta mıdır? Lozan'a göre resmen azınlık kabul edilen Batı Trakya Türklerinin azınlık hakları değil, en temel insan haklarından faydalanmaları sözkonusu olmuş mudur? Bosna'da, Kosova'da, Çeçenistan'da, Karabağ'da devam eden insanlık dramına neden yıllarca seyirci kalınmıştır? AB ekonomisine katkı sağladıkları halde Türk işçileri neden "serbest dolaşım" hakkından istifade edememektedirler? Vize uygulamasının yolaçtığı parçalanmış ailelerin dramlarına ne zaman son verilecek? İşte bu ve bunun gibi soruları sorabilmek için çok eğitimli ya da konunun uzmanı olmak gerekmiyor. Ve de Abdullah Öcalan'a, Necmeddin Erbakan'a, Tayyip Erdoğan'a, Leyla Zana'ya gösterilen ilgi, neden terör kurbanı onbinlerce insanımıza, Sivas'ta yakılarak öldürülen aydınlarımıza, domuzbağı ile vahşice öldürülüp bodrumlara gömülen kurbanlara ve onların geride bıraktıklarına gösterilmiyor? İran kökenli şeriatçı yapılanmalara ve de birkaç ABD vatandaşının ölümünden sorumlu tutulan Usame Bin Ladin'e tepki gösteren ülkeler, neden en aşağılık şeriat rejimi ile temel insan haklarını yokeden

Talibanlara, Vahhabi yobazlarına, Hizbullah katillerine tek tek ya da organize tepki veremiyor? Örneğin Fransa'da tarikatların yasaklanmasına karşın, Türkiye'de terör dahil en aşağılık yöntemlere başvuran şeriatçı yapılanmalara neden demokratiklik gerekçesiyle "dokunulmazlık" isteniyor? Fethullah Gülen hangi nedenle FBI koruması altına alınıyor? Terörün her türlüsüne karşı olduğunu söyleyen ülkeler, neden Türkiye'deki turistlere ve ormanlara saldırı emrinin verildiği, terörün ve şiddetin övüldüğü ya da cihat çağrılarının yapıldığı televizyon istasyonlarına kendi uydularını ve binalarını tahsis ediyor? Neden Türkiye'nin interpole bildirdiği terörist tüm örgütlere büro açma izni veriliyor? Kamu düzeni sözkonusu olduğunda en sert ve hatta Türkiye ile kıyaslandığında en antidemokratik önlemler içeren hukuksal mevzuata sahip olan AB ülkeleri, neden T.C.K. 312. Maddesinin ya da DGM'lerin ve MGK'nın kaldırılmasında dayatmacı tavır takınıyor? Uzayıp giden bu soruların yanıtları araştırıldığında, sorunların ardında AB ülkelerini ya da ABD, İsrail gibi ülkelerle, bu ülkelerin güdümündeki diğer ülkeleri İran'ı, Suudi Arabistan'ı, Suriye'yi, Irak'ı, Ürdün'ü, Birleşik Arap Emirlikleri'ni, Kuveyt'i, Libya'yı ve hatta Afganistan'ı ve de Sudan'ı görüyorsunuz...

Hepimiz biliyoruz ki, Türkiye'nin insan hakları ve demokratikleşme sürecinde katedeceği oldukça mesafe var. Bir yandan şeriatçılığın efsanevi temsilcisi Fethullah Gülen'e okulları gerekçesiyle neredeyse ayda birkaç kez övgü mesajı gönderen oldukça yaşlı bir Başbakan'ın yönetimindeki Türkiye'de, en basitinden işkence uygulamalarına son verilmesi bir yana, kadın hakları dahil toplumumuzda eşitsizlik ve adaletsizliğe neden olan eski Medeni Kanun bile değiştirilemiyor. Ama görünen o ki, Batılılar Türk insanının reva görüldüğü sefalet, eşitsizlik, gelir dağılımındaki dengesizlik, devlet çarkını saran rüşvet ve iltimas gibi tüm olumsuzluklarla ilgilenmek yerine, etnik bölücülük ve şeri-

atçılıkla, bunların özgürce gelişip ulus-devleti sonlandırmasıyla sınırlı taleplere ağırlık veriyorlar. Çağdaş kapitilasyon olarak da nitelendirilen tahkim yasasını istediğinde TBMM'den geçirebileceğini hepimize gösteren bu ülkeler, gerçekten demokratikleşmenin önünü açacak, gerçek insan haklarında teröristleri kolladığı kadar ekonomik açıdan ezilen kitleleri rahatlatacak, kamu düzenini güçlendirecek yasaların talepçisi ve dayatmacısı olmamaktadır. Bu ikiyüzlü politika, tersine, beceriksiz, ulusal onurdan yoksun yöneticiler elinde bulunan ülkemizdeki demokratikleşme ve insan hakları sürecine olumsuz katkı yaparken, bu durum bile aynı zamanda yine Batılıların siyasal müdahalelerine gerekçe ve koz olmaya devam ediyor... İşte, dostumuz (!) ve müttefiğimiz (!) Almanya örneği!..

Türk Toplumunda, İngiltere, Fransa, Yunanistan, Rusya, Ermenistan, A.B.D., İtalya gibi çeşitli ülkelerle ilgili olarak, kaynağını tarihin derinliklerinden alan ve günümüzü de kapsayan önyargılı - olumsuz değerlendirmeler hep süregelmiştir. Aynı durum, son yüzyıl içinde Türkleri "düşman" olarak gören Suriye, Irak, İran gibi İslâm ülkeleri için de sözkonusudur. Ancak, bir ülke vardır ki, hâlâ "müttefik" kabul edilir; kamuoyunda gereğince tartışılmaz, değerlendirilmez Almanya!.. Toplumumuzun önemli bir kesimi için Almanya, I. Dünya Savaşı'nda yanyana savaştığımız, üstelik milyonlarca vatandaşımızın halen yaşamakta olduğu ve belki bir o kadarının da kaçak bile olsa çalışmak için can attığı ekonomik açıdan bir cazibe merkezidir, bir dost ülkedir.

Almanya ile ilgili toplumumuzdaki bu imaj, Alman ırkçılarının arada sırada Türk ailelerini "yakma" eylemlerine, Alman Devletinin sağ-sol ve bölücü örgüt militanlarına geniş kapsamlı lojistik destek sağlamasına rağmen bir türlü değişmez. Son Abdullah Öcalan olayında olduğu gibi İtalya'ya gösterilen organize tepki, çok daha fazlasını hak

eden Almanya için asla gösterilmez. Oysa, Alman toplumundaki Türkiye ve Türklük imajı, son derecede olumsuz olup, bu ülkenin Türkiye'ye yönelik pan-germenist dış politikasının temel belirleyicisidir. İşte bu çelişki, Türk kamuoyunda bugüne kadar tartışmaya hiç açılmamıştır. Türk Devletine düşman olan sağ-sol ve bölücü tüm unsurlar, ideolojik ve dinsel gerekçelerle başta A.B.D. olmak üzere pekçok ülkeyi karşıt hedef gösterirken, Almanya'ya hiç "dokunmamaya" çıkarları açısından özel önem vermişlerdir. Nitekim, Türkiye'de gündemi oluşturmada hayli etkili olan şeriatçıların, sözde milliyetçi-muhafazakâr geçinenlerin ve de ayrılıkçı faşistlerin yeraldıkları bazı sivil toplum kuruluşlarının kendi gündemlerine Almanya'yı hiç almamış olmaları, bu açıdan bir rastlantı sayılmaz, sayılmamalıdır da...

1. TÜRK-ALMAN İLİŞKİLERİNDEKİ TEK YANLI ALMAN İKİYÜZLÜLÜĞÜNÜN TARİHSEL KÖKENİ VE NEDENLERİ

XIX.Yüzyılın ikinci yarısında Bismark ile kurumsallaşan, XX. Yüzyılın hemen başlarında II. Wilhelm döneminde emperyalizm ve devlet kavramlarıyla özdeşleşen Alman faşizmi –kabul edilebilir milliyetçilik anlayışının da ötesinde– iki temel hedefin gerçekleştirilmesini öngörmekteydi: **(i)** Ekonomik açıdan yeni "hayat alanları"na yani ürettiklerini pazarlayabilecekleri sömürgelere sahip olurken, **(ii)** Siyasal açıdan da "arka bahçe"de yani Avusturya-Macaristan, Romanya, Çarlık Rusyası gibi ülkelerde yaşayan Alman ırkını bir bayrak altında toplamak yani pan-germenizm!..

Fas başta olmak üzere sömürge arayışlarından somut bir sonuç elde edemeyen II. Wilhelm Almanya'sı için, Osmanlı İmparatorluğu, stratejik açıdan hayati bir önem taşımaktaydı. Örneğin, Bağdat Demiryolu Projesi, ekonomik getirilerinin yanısıra, İngiltere'nin Hindistan yolunu tehdit et-

mesi açısından da planlanmıştı. Ancak, Kayzer Wilhelm'in iki kez Osmanlı ülkesine gelmesi ile gelişen ikili ilişkiler, Kerkük-Musul bölgesinde arkeolojik çalışma yapma izini ile gelen sözde arkeologların jeolojik çalışma yaptıklarının anlaşılması ile ortaya çıkan kuşkuları gideremeyişti. Sözkonusu bölgede zengin petrol yataklarının bulunması, Osmanlı İmparatorluğu üzerinde emperyalist paylaşım kavgasında İngiltere, Çarlık Rusyası ve Fransa'yı da harekete geçirmişti. Bu nedenle ortaya çıkan Trablusgarp ve Balkan Savaşları'nda, Almanya, tüm bu olumsuz gelişmelere sadece seyirci kalarak ikiyüzlülüğünü, bir başka ifadeyle güvenilmezliğini ortaya koymuştu. Almanya'nın emperyalist politikasının bir yansıması olan vefasızlığın bedelini, Trablusgarp'ı, 12 Adayı ve Rumeli'deki topraklarımızın önemli bir kısmını kaybederek ödeyen Osmanlı yöneticileri, özellikle de İttihatçılar, 1911'den itibaren İngiltere ve Fransa'ya ittifak önerisinde bulunmuşlardı. Hatta, I. Dünya Savaşına girilmezden kısa bir süre önce, Mayıs 1914'de, Sadrazam Talât Paşa Kırım'a giderek Rus Çarı II. Nikola'ya ittifak teklif etmişti. Bu üç emperyalist ülkenin yanısıra, Yunanistan ve Bulgaristan gibi küçük ülkeler bile Osmanlı Devletinin ittifak önerisini reddettikten sonradır ki, Almanya, yeniden –bu defa alternatifsiz olarak– gündeme gelmişti. İttihatçıların kendilerine güvenmediğini bu ittifak arayışları nedeniyle anlayan Alman Hükûmeti, savaşa birlikte girme karşılığı resmen iki temel konuda "açık çek" talep etmişti: **Birincisi**, İngiltere'yi sömürgelerinde meşgul etmek ve hammadde kaynaklarını zaafa uğratmak için Padişah-Halifenin tüm müslümanlara yönelik olarak "Cihad-ı Ekber" (*kutsal savaş*) çağrısında bulunması. **İkincisi,** Osmanlı Ordusunun en az % 25'inin Alman Genel Kurmayı emrine verilmesi. Almanya'nın istekleri tartışılmaksızın yerine getirilmişti.

Osmanlı Devleti, 2 Ağustos 1914 tarihli Osmanlı-Alman İttifak Anlaşmasının tüm yükümlülüklerini yerine getirir-

ken, Almanya'nın ikiyüzlü politikası yeniden sahneye çıkmıştı. Şöyle ki:

Almanya, taahhüt ettiği silâh ve malzemeyi, özellikle de Çanakkale ve İstanbul Boğazlarının savunması için elzem olan uzun menzilli topların teslimini geciktirmişti. Bu gecikmenin bedeli Çanakkale muharebelerinde Türk askerinin kanıyla ödenmişti. Alman Genelkurmayı, Galiçya'da ve Kanal Harekâtında, Osmanlı Devletini doğrudan ilgilendirmediği halde Türk Ordusunu kullanırken; kendi çıkarları için en seçkin birliklerimizin ağır kayıplar vermesine neden olmuştu. Türk askerini canlı kalkan olarak kullanma oyunu, hıristiyan İtilâf askerlerini de kollamak (imhasını önlemek) amacına yönelik olarak Çanakkale'de sahnelenmişti. İtilaf birliklerini en az 6 ay Çanakkale'de oyalamayı hesaplayan Alman Genel Kurmayı, bu doğrultuda General Liman Von Sanders vasıtasıyla planını uygularken, Türk tarafının ikiyüzbini aşkın asker kaybının başlıca sorumlusu olmuştu. Ta ki, Yarbay Mustafa Kemal'in ünlü müdahalesine kadar...

Benzer biçimde, Almanya'nın samimiyetsizliği daha I. Dünya Savaşı'nın hemen başlarında belli olmuştu. Osmanlı Hükûmeti'nin İtilâf emperyalistlerine karşı tepki olarak, 1 Ekim 1914'den itibaren geçerli olmak üzere Kapitülâsyonları kaldırdığını açıklayan (9 Eylülde İstanbul'daki Büyükelçilere tebliğ edilen, 17 Eylülde de resmen yayınlanan) kararına öncelikle ve en sert karşı çıkan ülkeler, Almanya ile diğer savaş müttefiğimiz Avusturya-Macaristan İmparatorluğu olmuştu. İttihat ve Terakki Partisi liderlerinin sert eleştirileri sonrasında bu iki ülke kapitülasyonlarla doğan haklarını her ne kadar daha sonra reddetseler de, kendileri ile ilgili kuşku ve güvensizliğin bu vesileyle bir kez daha pekişmesine engel olamamışlardı.

Almanya'nın güvenilmezliği, Kafkas Cephesinde de açık biçimde ortaya çıkmıştı. Hazar petrolleri ile ilgili olarak Kafkasya ve Azerbaycan'ın Osmanlı kontrolü altına girme-

sini istemeyen Almanya, Galiçya ve Ukrayna'da savaştığı can düşmanı Ruslarla işbirliğine gitmiş ve bu gelişme Teşkilât-ı Mahsusa tarafından belgelenmişti. Keza, stratejik açıdan önemi büyük olan Kudüs, düşman İngiliz birlikleri tarafından işgal edildiğinde, Alman Kiliselerinde şükran ayinleri düzenlenmişti.

Diğer yandan, Savaş sona erdikten sonra Almanya, kendisine sığınan Talât Paşa başta olmak üzere önde gelen İttihatçı liderlerin Ermeni teröristler tarafından vahşice öldürülmelerine seyirci kalmıştı. Hatta, Talât Paşa'nın katili, Türk Milleti ve de Hukukun temel kuralları ile alay edilircesine Alman yargısı tarafından beraat ettirilmişti. İşte, Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra, tüm bu deneyimleri unutmayarak Almanya ile mesafeli durmaya gayret etmiş; bu arada Hitler'in yükselişini kuşku ve endişe ile izlemişti. Atatürk, Almanya'nın dostu olunamayacağını; dostluk ya da düşmanlık kavramlarını ancak bu ülkenin çıkarlarının ve de üstün ırk anlayışının belirlediğini çok iyi bilmekteydi.

Alman toplumunda zaten var olan şoven ve saldırgan (irredantist) milliyetçilik duyguları, Versay Barış Antlaşması'nın Almanya'ya yüklediği 56 Milyar Dolar savaş tamirat borcunun neden olduğu ekonomik çöküntü ortamında daha da gelişerek yükseliş trendine girmişti. İtilaf Devletlerinin daha sonra ödenmesi mümkün olmadığı anlaşılan bu borcu 33 Milyar Dolara çekmesi, sonucu değiştirmemiş; yalnızca Hitler'i iktidara getirmeye yetmişti. Hitler'le birlikte, pan-germenizm bir devlet politikasına dönüşerek hayata geçirilmiş; hatta daha da ileri gidilerek "*ari ırkın dünya egemenliği*" söylemleri açıkça ifade edilmişti.

Hitler Almanyası'nın ilk hedefi, Alman dilinin konuşulduğu Alsas-Loren bölgesinden başlayarak İdil (Volga) nehrinin boylarında yaşayan küçük Alman kolonilerini kapsayacak bir "*germen vatanı*" oluşturmaktı. Bu vatan kapsamı-

na, Türk bölgelerinden Kırım, Gence şehrindeki birkaç yüz kişilik küçük bir Alman kolonisinin varlığı nedeniyle bu şehre kadar tüm Kuzey ve Güney Kafkasya ile iç Rusya'nın önemli bir bölümü girmekteydi. İşte, İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Ordularını Stalingrad (Volvograd) önlerine kadar getiren neden buydu. Eğer Almanlar savaştan zaferle çıkmış olsalardı, sıra tüm dünyanın Alman "*hayat alanı*"na dönüşmesine gelecekti.

II. Dünya Savaşı'nın Almanya'da yarattığı ekonomik, toplumsal ve siyasal tahribat, savaşta kazanılan tüm toprakların yanısıra Doğu Almanya'nın da kaybedilmesi ve ülkenin müttefik devletler tarafından işgal edilmesiyle daha da büyük boyutlara ulaşmıştı. Ancak, bu olağanüstü zor koşullarda Alman milliyetçiliğinin gelişmesini önlemek asla mümkün olmadı. İşte bu noktada Almanya yöneticileri, milliyetçiliklerini gizleyerek hatta ırkçı parti kurulmasını kâğıt üzerinde yasaklayarak dış dünya önünde farklı bir imaj yaratmaya yöneldiler. Bir yandan A.B.D.'nin baskılarına boyun eğerek Münih'de C.I.A. tarafından finanse edilen "Sovyetler Birliği'ni Araştırma Enstitüsü", "Hürriyet Radyosu", "Hür Avrupa Radyosu" na izin verirken; diğer taraftan Macaristan, Romanya, Sovyetler Birliği ile gizli pazarlıklar sürdürürerek soydaşlarını kişi başına ortalama 35.000 Marktan başlayan ve eğitim durumuna göre yükselen bedel karşılığı "*satın almaya*" başladılar. Alman Hükûmetinin bu girişimi elbetteki salt milliyetçilik duygularıyla açıklanamazdı; kuşkusuz konunun insani boyutu da vardı:

II. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte, Stalin, Alman Ordusu ile işbirliği yaptıkları gerekçesiyle, Türkiye sınırında yaşayan "güvenilmez halklar" kapsamında Kırım, Karaçay, Balkar ve Mesket (Ahıska) Türklerini, Çeçenleri, İnguşları ve de Volga boyunda yaşayan Almanları, –bebeğinden yaşlısına kadar cinsiyet ayırımı yapmaksızın tümünü– Urallar, Sibirya, Özbekistan, Kazakistan ve benzeri sür-

gün bölgelerine göndererek cezalandırmıştı. Örneğin, sadece Kırım Türklerinin hayvan vagonlarında, en ilkel koşullarda ve yaklaşık iki ay süren yolculuklarında toplam nüfusunun % 46'sını kaybettiği gözönüne alındığında, Alman asıllı sürgünlerin kayıpları hakkında bir kıyaslama yapmak mümkün olabilir. İşte Alman Devleti, sürgündeki soydaşlarının yanısıra, Macaristan ve Romanya gibi komünist rejimin esareti altındaki soydaşlarına sahip çıkmak, onların mağduriyetini gidermek yolunda bu ülkelere büyük meblağlar akıtmıştı... Ya Türkiye?!.

2. TÜRKİYE İLE İLGİLİ ALMAN İSTİHBARAT ÖRGÜTLERİ

Yukarıda özetlenen Alman siyasal ulusalcılığının ve buna bağlı siyasal yayılmacılık politikalarının tarihsel kökeni hakkında kısa bilgilerin ardından, bu politikaların yaşama geçirilmesinden sorumlu devlet birimlerinin deşifresi de şarttır. Bu bağlamda, Almanya'nın kendi sınırları ve AB içindeki Türk vatandaşları ile Türkiye'ye yönelik politikalarına ilişkin somut bir yargıya varmadan önce, bu politikaları yürüten Alman istihbarat örgütleri hakkında teknik düzeyde bilgi sahibi olmak gerekir. Böylece devlet ve birey olarak kime karşı nasıl duyarlılık gösterileceğinin altı daha belirgin çizilmiş olur. Bugüne kadar bu konuya istihbari ya da siyasal hiçbir boyutta yaklaşılmamıştır. Hatta o kadar ki, Türkiye'nin iç ve dış tehdit odakları üzerinde en duyarlı kurumu olan Türk Silahlı Kuvvetlerince (Genel Kurmay Başkanlığı) verilen 11 Haziran 1997 tarihli en geniş kapsamlı" İrtica Brifingi"nde irticaya destek olan ülkeler arasında Sudan'ın bile adına yer verilirken Almanya'dan ve de ABD ile diğer AB ülkelerinden hiç söz edilmemiştir. Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin düzenlemiş olduğu bu toplantı dolayısıyla aşağıda ilk kez verilen bilgilerin orijinalliği daha iyi anlaşılacaktır:

Almanya'nın birbirleriyle koordinasyonlu biçimde faaliyet gösteren, genel emniyet hizmet sınıfından ayrı üç grupta kümelenen farklı istihbarat örgütleri bulunmaktadır: Başbakanlığa bağlı Federal İstihbarat Servisi (**Bundesnachrichtendienst-BND**); İçişleri Bakanlığı'na bağlı Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı (**Bundesamt für Verfassungsschutz-BfV**) ile 16 ayrı Anayasayı Koruma Eyalet Teşkilâtı (**Landesamt für Verfassungsschutz-LfV**) ve ayrıca Enformasyon Teknolojisi Güvenliği Federal Teşkilâtı (**Bundesamt für Sicherheit in der Informationstechnik-BSI**); Savunma Bakanlığı'na bağlı Federal Silâhlı Kuvvetler İstihbarat Teşkilâtı (**Amt für Nachrichtenwesen der Bundeswehr-ANBw**), Federal Silâhlı Kuvvetler Radyo İzleme Teşkilâtı (**Amt für Fernmeldwesen Bundeswehr-AFMBw**), Askeri Güvenlik Servisi (**Militaerischer Abschirmdienst-MAD**). Federal Hükûmetçe yayınlanan 27.6.1973 tarihli İşbirliği Tüzüğü ile tüm bu örgütlerin işbirliği esasları belirlenmiş olup, bir de yetkili koordinatörlük tesis edilmiştir. Halihazırdaki Koordinatör, Nazi döneminde sivrilmiş bir aileden geldiği söylenen, Münih'deki Anayasayı Koruma Teşkilâtı'nın Eyalet Başkanlığı döneminde radikal Türkiye karşıtlığı ile tanınan **Ernest Uhrlau**'dur. Bu örgütlere ait binlerce sayfalık dokümanı özetlemek yerine, Türkiye'nin yanısıra, Almanya'daki Türkler ve ayrıca Avrupa ve Asya'daki Türk Toplulukları ile doğrudan işbirliği içinde faaliyet yürüten **BND** ve **BfV** örgütlerini kısaca tanıtmak, bu çalışmanın amacına daha uygun olacaktır.

2.1. Alman Federal İstihbarat Teşkilâtı-BND

Almanya'nın Federal İstihbarat Servisi olan **BND** (Bundesnachrichtendienst), doğrudan Başbakanlığa bağlıdır ve Almanya dışı Espiyonaj, K/Espiyonaj faaliyetlerini yürütmekle yükümlüdür. **BND**, Almanya'nın dış ülkelerdeki güç ve imajı ile doğru orantılı kadroya, ekipmana ve bütçeye

sahip prestijli bir istihbarat servisidir. II. Dünya Savaşı sonrasında **C.I.A.** tarafından yeniden yapılandırılan **BND**, özellikle Sovyetler Birliği (KGB) ve Doğu Almanya'ya (STASI) karşı faaliyet gösterdiği "Soğuk Savaş" döneminde, 7.600 personele sahip, anti-komünist karakterde ancak Almanya'nın kısmen müttefik işgali altında bulunması nedeniyle bağımlı bir statüye sahiptir. A.B.D. tarafından Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı üyelerine yönelik espiyonaj-ajitasyon-propaganda amacıyla Alman topraklarında konuşlandırılan "Hür Avrupa Radyosu", "Özgürlük Radyosu", "Sovyetler Birliği'ni Öğrenme Enstitüsü" gibi kuruluşlar, **BND** için deneyim kazanılan "staj yeri" olarak önem taşımıştır. Bugün, çok iyi yetişmiş 6.300 kadrolu personele ve mükemmel ötesi teknolojik olanaklara sahip bulunmaktadır. 2000'li yıllarda personel sayısını 4.500'e çekmeyi planlayan **BND**'nin Almanya dışında 1500 kadrolu personeli mevcuttur. 2000'de yaklaşık 180 personelini re'sen emekliye ayıracak olan örgütte, halen toplam kadrolu personelinin yaklaşık 1/10'unu askeri istihbaratçılar oluşturmaktadır (askeri haberalma, izleme, **ANBw-AFMBw** ve **MAD** ile koordinasyonu sağlamak üzere). Toplam kadrolu personelinin yarısına yakın sözleşmeli personel de çalıştıran **BND**'nin merkezi Münih-Pullach'tadır. Federal Hükümetin tüm organları ile Berlin'e taşınmasına karşılık, **BND**'nin kısa vadede taşınması pek olanaklı görünmemektedir. Münih-Pullach'daki bina kompleksi içinde yer alan Bilgi Merkezi'nin (**LIZ**) yapımına 100.000.000 DM harcandığı dikkate alınarak, bu nakil işleminin uzunca bir süre daha gerçekleşemeyeceği tahmin edilmektedir.

Batılı istihbarat servislerinin yanısıra ve onlardan farklı olarak, İran, Irak, Libya ve Çin Halk Cumhuriyeti istihbarat servisleri ile de ikili istihbarat antlaşmalarına (eğitim ve bilgi değişimi dahil) taraf olarak büyük güç ve etkinlik kazanan **August Hanning** yönetimindeki **BND,** dünyanın he-

men her tarafındaki istasyonlarından online olarak gelen durum raporlarını, değerlendirme ile birlikte, GÜNDE İKİ KEZ, Başbakanlık, Dışişleri, İçişleri ve diğer ilgili departmanlara iletmekle yükümlüdür.

BND, Sovyetler Birliği dağılıncaya kadar, gerek bu ülkede KGB'ye ve gerekse Doğu Almanya'da Stasi'ye karşı operasyonel çalışmalarda bulunup, Romanya'da, Yugoslavya'da, Polonya'da, Türkiye'de ağırlıklı espiyonaj faaliyetleri gösterirken; Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra faaliyetlerini globalleştirmiştir. Ancak, bölgesel faaliyetlere de özel bir önem verilmiştir. Doğu Almanya'nın koparılması ve iki Almanya'nın birleştirilmesi; Slovenya'nın ve Hırvatistan'ın bağımsızlığını ilân etmesi; Arnavutluk, Bosna ve Kosova'daki gelişmeler, **BND**'nin rüşdünü ispat ettiği bölgesel faaliyetler kapsamındadır.

BND, ayrıca, Belçika sınırındaki Hoefen'de çok iyi kamufle edilmiş bir telekomünikasyon istasyonu çalıştırmaktadır. Ayrıca, telekomünikasyon istatistikleri için özel bir birim oluşturmuştur. **BND**'nin toplanan tüm verileri kaydettiği yüksek kapasiteli ve çok gelişmiş bir bilgisayar sistemi bulunmaktadır. **BND,** müttefiki olmasına rağmen, A.B.D.'ni ve tüm Atlantik ötesini izleyen güçlü bir istasyonu, Schleswig-Holstein'in batı kıyısında tesis ile işletmektedir. Bu tesis, A.B.D.'nin tüm dünyadaki telefon, faks, e-mail dahil elektronik haberleşmeyi ve elektronik arşiv belgelerini –hem de gizli belgelerin şifrelerini çözerek– izleyen ve bu doğrultuda sürekli kendini geliştiren "Echelon ağı"nı kullanan Ulusal Güvenlik Ajansı'na (**NSA**) muadil olarak inşa edilmiştir. İngiltere'nin AB ülkesi olmasına rağmen **NSA**'ya lojistik destek vermesinden rahatsız olan Almanya, benzeri bir istasyonun Fransa'da da kurulması için bu ülkeye telkinin yanısıra, teknik yardımda da bulunmaktadır. Yine Schleswig-Holstein'deki Husom'da bir bilgi toplama merkezi ve arşivi yeralmaktadır. Aynı şekilde, Alman diplomat-

ların yanısıra, Federal Hükûmetten maaş alarak yurtdışına görevlendirilen görevlilerin tümü, **BND** "hizmetiçi akademisi"nde gidecekleri ülke ile ilgili eğitime tabi tutulmaktadır. Ayrıca, Almanya'nın yurtdışındaki sefaretlerinde görev yapan genellikle 2., 3. ve 4. sekreterlerin; ataşelerin ve müsteşarların tamamının, hedef ülkelerde ise Büyükelçilerin de **BND**'nin kadrolu elemanları arasından atanmasına dikkat edilmektedir. 1970'li yıllardan bu yana Türkiye'de görev yapan Alman Büyükelçilerinin tamamının kadrolu **BND** elemanı oldukları; Türkiye'de görev yapan Alman gazetecilerin ise sözleşmeli **BND** elemanı oldukları kaydedilmektedir. Örneğin, en son atanan Almanya Büyükelçisi, daha Türk Dışişleri Bakanı İsmail Cem'i ziyaret bile etmeden, –tabiri caizse– ayağının tozu ile, 21 Mart 2000'de, sözde Kürdistan Devleti'nin lideri Barzani'nin Temsilcisi tarafından Ankara'da verilen skandal resepsiyona katılmıştır. Aynı durum, hiç şüphesiz Rusya Federasyonu, A.B.D., İngiltere, İsveç dahil pek çok ülke için de sözkonusudur. Tipik bir örnek olarak, HADEP yöneticileri ile sıkı ilişkileriyle dikkat çeken ve Şubat 2000'in son haftasında Türkiye'deki görevi sona eren Fransa'nın Ankara'daki Büyükelçisi Jean Claude Cosserand, doğrudan Fransa İstihbarat Örgütü Başkanlığı'na getirilmiştir.

2.2. Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı-BfV

Almanya'nın iç istihbaratından sorumlu olan Federal Anayasayı Koruma Teşkilâtı, 27.9.1950 tarihli bir yasayla, İçişleri Bakanlığı'na bağlı olarak kurulmuştur. Merkeziyetçi bir tarzda organize olmuştur. Alman istihbaratçılarının duayeni konumundaki **Dr. Peter Frisch**'in yönetimindeki **BfV**'nin bürokratik merkezi Karlsruhe'de olmakla birlikte, esas operasyonel merkezi Köln'dedir. Hiç şüphesiz, yakın bir gelecekte **BfV** merkezi diğer kamu kuruluşları gibi Berlin'e taşınacaktır. Örgütün Eyalet Teşkilâtları (**LfV**) ise 16

eyalet merkezinde konuşlandırılmıştır: Berlin, Bremen, Dresden, Düsseldorf, Erfurt, Hamburg, Hanover, Kiel, Magdeburg, Mainz, Münih, Potsdam, Saarbrücken, Gravity, Stuttgart ve Wiesbaden..

BfV, yetkilerini çok sağlam yasal kaynaklardan almaktadır. **BfV**'nin varoluşu, salt Anayasa'nın korunması amacına yöneliktir. Bu ülkede Anayasanının korunması ile demokratik sistemin korunması birlikte algılanmaktadır. **BfV**'nin yetkileri, masumane biçimde "özgürlüğün erken uyarı sistemi" olarak ifade edilmektedir. **BfV**, bu çerçevede, ülkedeki tüm sağ ve sol radikal örgütler ve sistemi tehdit eden yapılanmaların yanısıra, tüm düşman istihbarat servislerinin aktivitelerine ilişkin bilgi toplarken, K/Espiyonaj faaliyetlerini de yürütmektedir. K/Espiyonaj faaliyetlerini üstlenen **BfV** Ofisi Köln'de bulunmaktadır. Merkeziyetçi bir tarzda organize olan **BfV**, devletin öngördüğü her türlü görevin yanısıra, kritik fabrika, işyeri ve tesislerde çalışacakların güvenlik soruşturmalarını yapmakla da yükümlüdür.

BfV'nin özel donanımlı bir operasyonel gücünden **(GSG-9)** söz edilse de silahlı kolluk gücü yoktur. **BfV** elemanları, Emniyet hizmeti sınıfında mütalâa edilmemektedir. Resmi mevzuata göre, herhangi bir şüpheliyi doğrudan tutuklayamaz, sorgulayamaz, doğrudan arama yapamazlar. Özel mülke ya da suç unsuru kanıtlara elkoyamazlar ama kendilerine gönüllü olarak bilgi sağlayan bireylerle görüşürler. Bir de, Federal ve Eyalet makamlarına (polis, mahkemeler, bağlantılı medya gibi) bilgi aktararak işlevlerini yerine getirirler. Doğru bilgiye ulaşmak için de ülkedeki tüm kamuya açık aktiviteleri (toplantı, miting, panel vb.) izlerken; ülkede yayınlanan ya da ülke dışından sokulan her türlü yayını (gazete, dergi, bildiri, program vb.) takip ile kontrol altında tutarlar. **BfV** bu haliyle kâğıt üzerinde masum bir haberalma örgütü olarak görünür. Ya uygulamada gerçek **BfV**'nin görünümü?!.

BfV, dünyanın hiç mübalâğasız en güçlü, en acımasız, yasa zırhı ile en çok korunan bir iç istihbarat örgütüdür. Başlangıçta hedef olarak **F.B.I.** modeli seçilmişse de, kısa sürede bu model Almanya'ya özgü bir iç istihbarat örgütüne dönüşmüştür. Örneğin, Alman mahkemeleri ile **BfV** yasal açıdan sürekli işbirliği halindedir. Alman yargısı **BfV**'den bağımsız değildir. **BfV** de, Alman mahkemelerine bilgi akışı sağlamak zorundadır. Bu yasal-zorunlu ilişki içinde dünyanın en ucube adalet mekanizması ortaya çıkmıştır: Alman yargıçları, **BfV**'nin taleplerini –dikkate almak değil– harfiyen uymak, enformasyonun gereğini yapmak durumundadır. Halen tutuklu bulunan Halife (!) Metin Kaplan'ın duruşmasında yargıç Ottmar Breitling'in Türkçe olarak "takiyye yapmayın" uyarısında bulunması, Alman yargıçlarının hukuk eğitiminin dışında ne tür "hizmetiçi" eğitimden geçtiğini göstermek açısından hayli anlamlıdır. Mahkeme kararıyla daha önce hedef kişilerin telefonlarını dinleyebilen **BfV**'den sonra, şimdi de **BND**'nin cep telefonlarını dinlemesi, Almanya Federal Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla yasal kılıfta mümkün hale getirilmiştir. Sadece yargıçlar değil, avukatlar da **BfV**'nin yasal muhatabıdırlar. Başta Fransa olmak üzere pekçok ülkede yargıçların yanısıra avukatların ve de mesleki örgütlerinin (barolar) bağımsızlığı güvence altındayken, Almanya'nın böyle bir "sorunu" bulunmamaktadır. Aynı şekilde, Polis Örgütü, **BfV**'nin operasyonel gücüdür ve asla bağımsız değildir. Başarılı görülen polisler, **BfV** kadrosuna alınmak suretiyle terfi etme şansına sahiptir. Örneğin, Almanya İstihbarat Örgütleri Koordinatörü **Ernst Uhrlau**, önce Hamburg Polis Müdürlüğü görevindeyken dikkat çekmiş, ardından **LfV**'ye geçmiştir. Bir başka ifadeyle, Polis Örgütü, **BfV**'nin yasal tetikçisidir. Keza, hapisane müdürleri, infaz memurları, gardiyanlar, Adli Tıp personeli ve gümrük görevlileri de **BfV**'nin emir verebildiği, yoğun ilişki içinde olduğu, yaptırım uyguladığı

kamu personeli arasındadır. Baider-Meinhof örgütü militanlarının hapisanedeki hücrelerinde intiharları (!) **BfV**'nin operasyonel gücünün tipik bir örneğidir.

2.2.1. BfV'ye Lojistik Destek Veren Kuruluşlar

BfV'ye ve **BND**'ye destek vermek, tüm Almanlar için koşulsuz bir vatanseverlik gereği olarak algılanır. Bu algılama, kurumsal açıdan da geçerlidir. Bu haliyle **BfV** ve **BND**, dünya üzerindeki tüm istihbarat örgütlerinden daha şanslıdır. **BfV** ve **BND,** Alman Devleti'nin en saygın ve güçlü kurumları olarak, Alman medyasının ve üniversitelerinin de koşulsuz desteğine sahiptir. Aynı şekilde, seçimle işbaşına gelen Belediye Başkanları da, Eyalet Hükümetlerinin yöneticileri de, en az atamayla işbaşına gelen diğer devlet görevlileri kadar **BfV**'nin etki ve yaptırım alanı içindedir.

Almanya Basınında, Radyo ve Televizyonlarında eleştirilmeyen devlet kurumlarının başında **BfV** ve **BND** gelir. Pek çok ülkede, rejim muhaliflerinin baş hedefi, o ülkenin istihbarat örgütleriyken, Almanya'da durum bunun tam tersidir. Bu kurumlar, Türkiye'deki uygulamaların tersine, ırkçı ya da komünist hiçbir illegal örgüt tarafından hedef gösterilmediği gibi hiçbir mensubu da silahlı saldırıya uğramamıştır. Yine Türkiye'deki uygulamaların aksine, **BfV** ve **BND**'nin operasyonları, Alman medyasında, devlet çıkarları ile özdeşleştirilen gizliliğe saygı çerçevesinde hiçbir zaman tartışılmamıştır, deşifre edilmemiştir. Keza, Alman TV ve Radyo kanallarında, tıpkı gazete ve dergilerde olduğu gibi, yine Türkiye'deki uygulamadan farklı olarak, Almanya'nın çıkarları ile çelişen aykırı haberlere yer verilmemektedir. **BfV** ve **BND**, her eyalette bulunan **Der Spiegel** gibi dergilere, **Frankfurter Allgemeine Zeitung, Süddeutsche Zeitung, Die Taz, Die Zeit, General Anzeiger** gibi ulusal ve yerel ölçekli gazetelere bilgi akışı sağlamaktadırlar. Aynı şekilde, birebir ilişkide oldukları köşe yazarları ile

kamuoyuna iletilmesi gereken iç ve dış politikaya ilişkin devlet mesajlarını aktarmaktadırlar. Ve Almanya, "arka bahçesinde" yer alan Türkiye gibi ülkelere demokrasi dersi vermeye kalkışmaktadır...

BfV ve **BND**'ye lojistik sağlayan kurumların en önemlisi üniversiteler ve vakıflardır. Almanya'nın doğusunda yer alan Çin'e kadar tüm Orta Doğu ve Orta Asya'yı, Ukrayna ve İç Rusya'yı, Kafkasya'yı ve Balkanları içine alan "Doğu Çalışmaları" (**Ostforschung**) yüzyıllık bir geçmişe dayanmaktadır. Bu çalışmaların tarihsel kökenleri, Alman emperyalizminin saldırgan hedeflerinde yatmaktadır. "Doğu Çalışmaları"nı yürüten ilk sözde bilimsel merkez 1891'de, ikincisi ise 1894'de kurulmuş olup daha sonra Berlin Üniversitesi ile Viyana Üniversitesi de bu işe koşulmuştur. Hitler'in iktidara gelmesinde, Krolewiec, Wroclaw, Gdansk, Dresden, Münih, Leipzig gibi şehirlerde faaliyet gösteren Ostforschung Enstitüleri'nin rolünü inkâr etmek bütünüyle olanaksızdır. Almanya'nın gelecekteki vatan sınırlarını muhayyel de olsa saptayarak Alman faşizminin hortlamasına, dolayısıyla Nazi'lerin iktidarına yol açan bu Enstitüler, 1933'e kadar Krupp gibi Alman zenginleri tarafından finanse edilirken, Hitler ile birlikte Alman Devleti'nin adeta resmi kurumları haline dönüşmüşlerdir. Örneğin, "Wansee Enstitüsü", Hitler'in güvenlik servisinin hizmetine sokulurken, "Kursell Ofisi" de SS'lere bağlanmıştır. Sözde bilimsellik adına mensubu olan bilim adamlarını tetikçi olarak Alman Devletinin hizmetinde, istihbaratın emrinde kullandıran bu enstitüler ve üniversitelerdeki bağlantılı kürsüler, 1946'dan başlayarak yeni bir yapılanma süreci içine girmişlerdir. Meselâ, Yugoslavya'nın parçalanmasında bu Ostforschung kuruluşlarının rolü, en az Almanya'daki Türk Topluluğunun yanısıra, Türkiye'deki şeriatçı ve bölücü hareketlerin ivme kazanmasındaki rolü kadar büyüktür. Şu sıralarda Frankfurt am Oder kentinde 1992'de açılan ve iki

kampüsünün birinin Almanya'da, diğerinin Polonya'da olduğu üniversite sayesinde, Polonya "fethedilme" sürecine sokulmuştur. Bu üniversite yapılanması sayesinde Oder nehrinin Polonya tarafındaki sokakların ve dükkân isimlerinin bile Almancalaştırılması, girişimin taraflar arasında salt "bilimsellik" ve "eşitlik" öngörmediğinin bir kanıtıdır.

Alman istihbarat servisleri ile bağlantılı faaliyet gösteren üniversitelerin yanısıra, üniversitelere bağlı vakıflarla, siyasal partilere bağlı vakıfların da faaliyetleri küçümsenemeyecek ölçüde bu ülke çıkarlarına hizmet etmektedir. **BND**'nin güdümünde ve korumasında hedef ülkelerdeki bilimsel, sosyal, ekonomik, teknolojik, politik, dinsel ve etnik istihbaratı sağlamakla yükümlü olan bu vakıfların tümü, Almanya'da **NGO** kapsamında lanse edilmektedir. Oysa, **BND-BfV**'nin rutin masraflarını karşıladığı bu vakıflar, ayrıca hayata geçirdikleri projelerin tüm finansmanını da Federal Hükümet'in "**Politik Eğitim Fonu**"ndan sağlamaktadırlar. Bu özellikleriyle sözkonusu vakıflar, "Hükümetdışı" olmayıp, istihbarat servislerine lojistik destek sağlayan yarı resmi kuruluş mesabesindedirler. Eğer bilgi alınıp yönlendirme yapılacak dış hedef sağcı bir örgüt ya da partiyse, faraza devreye CDU'nun "**Konrad Adenauer Vakfı**" girmektedir. Yok solcuysa, Yeşiller'in "**Heinrich Böll Vakfı**" devrededir. Bu vakıfların gerçekten "sağcı" ya da "solcu" olduklarını varsaymak safdilliktir; aralarındaki fark, Alman Devleti'nin takdir ettiği "görev dağılımı"ndan ibarettir. Bir başka ifadeyle, Almanya'nın hedef ülkelere uyguladığı "kontrol edilebilir istikrarsızlık politikaları"nın mimarı Alman Dışişleri ise, **BND-BfV** müteahhidi, sözkonusu vakıflar ise kamuflajlı taşeronlarıdır...

2.2.2. BfV'nin Asli Görevi: Neo-Naziler, Solcular ve Yabancı İşçiler

BfV'nin olması gereken asli görevi, Anayasa'nın izin ver-

mediği ırkçı ve komünist yapılanmalara karşı mücadele etmektir. **BfV**'nin deneyimli kadroları için bu iş, –tabiri caizse– "çocuk oyuncağı" kalmaktadır. **BfV** raporlarına göre, tüm Almanya'da aşırı sağcı örgüt mensuplarının sayısı 1998 yılı itibariyle 53.600 kişiden ibarettir. Bu toplam sayının % 73'üne tekabül eden 39.000 kişi, legal parti üyesidir. Aşırı sağcı dazlakların sayısı 8.200 (% 15), neo-nazilerin sayısı ise 2.400 (% 4.5) civarındadır. 2000 Yılı rakamlarına göre, aşırı sağcı örgütlerin sayısı 114'dür. Nedense son iki yılda militan sayısı hiç artmamıştır ya da eksilmemiştir: Yine 53.600 kişi. Nüfusu 80.000.000 (seksen milyon) olan, milyonlarca insanın ölümünden sorumlu, insan hakları sicili temizlenemeyecek kadar bozuk, ırkçılığı adeta genetik açıklamalarla ortaya konulan bir ülkede, ırkçı sayısının sadece 53.600 olduğunu önesürmek ne ölçüde inandırıcı olabilir ki?!. Almanya'nın özellikle ırkçılığın giderek taban bulduğu doğusunda orta ölçekli bir şehirde bile 53.600'den daha az ırkçının yaşamadığını kim iddia edebilir ki?!. **BfV**'nin yıllık rutin raporlarında, ırkçı militanların (dazlaklar ve neo-naziler) neden oldukları şiddet olaylarında % 9'luk bir artış olduğu kaydedilirken, bu olayların baş hedefi olan Türklerle Yahudilerin kayıplarına; yakalanan ve mahkemeye sevkedilen ve de suçu sabit bulunarak mahkûm edilen militan sayısına ilişkin resmi istatistikler kesinlikle yeralmamaktadır. Örneğin, dazlaklar tarafından kundaklanan meskenlerin, işyerlerinin, mescitlerin, sinagogların yıl yıl tam sayısına ulaşmak kesinlikle olanaksızdır. Faili meçhullere ilişkin olarak Alman Federal Parlamentosu'nda ya da Eyalet Parlamentolarında bugüne kadar bir tek gensoru verilmediği için görüşme de yapılmamıştır. Kısaca, faili meçhul dosyaların sayısı hakkında Alman resmi makamlarından gerçek bilgi temin etmek asla mümkün değildir. Çünkü, şiddet eylemi yapan bilinçsiz ırkçıların ardında, devleti yöneten bilinçli Alman ırkçılarının himaye ve hoşgörüsü bulunmaktadır.

Alman Anayasası'na göre, sol uçların örgütsel faaliyetleri, ülke içindeki her bireyin özgürlüğü için tehdit anlamına gelmektedir. Demokrasiyle bağdaşmayan bu tanımlama kapsamında somut yasaklamalar ve düşünsel özgürlük bağlamında vahim sınırlamalar getirilmiştir. **BfV**'nin raporlarına göre yasaklı Alman Komünist Partisi'nin (DKP) üye sayısı 6.000'dir. Diğer marxist-leninist tabelâ partilerin toplam üye sayısı ise sadece 2000 kişidir. Legal olmasına rağmen "tehdit odağı" kabul edilen Demokratik Sosyalist Parti'nin üye sayısı 110.000 olarak gösterilmektedir. Almanya'daki yasadışı marxist-leninist örgütlerin sayısı 15 olup, 1.500'ü militan olmak üzere toplam 10.000 katılımcı sempatizana sahip bulunmaktadır. Bu örgütlerin en ünlüsü olan Baider Meinhof, **BfV**'nin özel operasyonu ile kökten yokedilmiştir. "Kızılordu Fraksiyonu" (RAF) ise ehlileştirilmiş ve faaliyetleri PKK bünyesine kanalize edilerek Kuzey Irak'da Türk Ordusu'na karşı savaşmaları sağlanmıştır. En çok 1992-1993 yılları arasında eylemleriyle adından sıkça söz ettiren RAF, 1996 yılından itibaren **BfV**'nin kontrolü altına girmiştir. Diğer radikal örgütler arasında "Antiemperyalist Hücre" (AIZ) ile "Devrimci Hücreler" (RZ) sayılabilir. **BfV**'nin raporlarına göre, RAF, AIZ ve RZ'nin üye sayısı, 18-28 yaş grubunda 6.000 kişidir (yasadışı radikal sol örgütlerde yer alan militan ve sempatizanların % 60'ı).

Bugün Almanya'da "solcu", "sosyalist", "ilerici", "devrimci" nitelikleri ile ön plana çıkan bir tek parti yoktur. Yeşiller ve PDS dahil, kendini "solcu" ya da "sosyal demokrat" tanımlayan partilerin tümü iğdiş edilerek rejimin partisi haline getirilmiştir. Sovyetler Birliği'nin dağılmasından ve de iki Almanya'nın birleşmesinden sonra bile Alman Devleti'nin sol düşünceden ya da sosyalizmden paranoya derecesinde korkmaya devam etmesinin, düşünce özgürlükleri ile açıklanamayacağı ortadadır. Irkçı, faşist, şoven, irredantist (saldırgan) Almanların özgür düşünceye, insan hak-

ları başta olmak üzere evrensel değerlere karşı açık olmalarını bekleyenler, hiç şüphesiz tarihsel bir yanılgı içindedirler. Kısaca, Almanya, dışpolitikasında olağanüstü düzeyde takiyye yapmaktadır.

BfV'nin bir diğer asli görevi, ülkedeki yabancı işçileri –Alman vatandaşı olsalar da Alman ırkından olmadıkları için sonsuza kadar yabancı olarak anılacaklardır– izlerken, örgütsel faaliyetlerini de kontrol altında tutmaktır. 80 Milyonluk Almanya'da bu kapsama giren "yabancı" sayısı sadece 7 milyondur. Bunların 2.5 milyonu müslüman olup ezici çoğunluğunu (2.400.000'den fazlasını) Türkler oluşturmaktadır. **BfV** raporlarına göre, 7 milyon yabancının % 0.7'sinin sağ ya da sol uç örgütlerin üyesi-sempatizanı oldukları iddia edilmektedir. Yine raporlara göre bunlar Almanya içinde 1984'den günümüze 638 politik nitelikli terör olayının çıkmasına neden olurken, bu olaylarda 40'dan fazla insan yaşamını yitirmiştir. **BfV,** 1970'li yılların sonlarından itibaren, ülkesindeki yabancıları izleyerek kontrol altında tutmak yerine güdülendirerek, bağlayarak, kullanarak kontrol altında tutmayı yeğlemektedir...

3. HEDEF KİTLE: ALMANYA TÜRKLERİ VE TÜRKİYE

Alman Devletinin gözünde Almanya'daki Türkler, demografik-dinsel-etnik-ideolojik açılardan Türkiye Türklerinin minimize edilmiş bir toplumsal modeli konumundadır. Bu açıdan, Alman istihbaratçılarının hedef ülke olarak Türkiye'nin demografik-dinsel-etnik-ideolojik haritasını çıkarmak, analizini yapmak ve gerçekçi stratejiler belirlemek için ille de bu ülkeye gelmeleri gerekmemektedir. 1960'lardan itibaren çalışmak amacıyla Türkiye'nin hemen her tarafından Almanya'ya göç eden ya da 1970'lerden sonra sığınmacı statüsünde yerleşen vatandaşlarımız, kendilerine oldukça yüksek bir örnek hacmi sağlamışlardır.

3.1. Almanya Türklerinin Demografik ve Ekonomik Profili İle İlgili Bazı Notlar

BfV'nin denetimi altında faaliyet gösteren ve tüm harcamaları Federal Bütçeden karşılanan **"Türkiye Araştırmalar Merkezi"**nin 2000 yılı raporlarına göre, AB ülkelerindeki Türklerin sayısı 3.400.000 (Lüksenburg'un nüfusunun yedi katı) olup, bunların % 66'sı Almanya'da yaşamaktadır. Bu nüfusun % 33'ünü 18 yaşın altındakiler oluşturmaktadır. Almanya'da 24.000'i aşkın Türk öğrencisi yüksek öğrenim görmekte olup, ilköğretim ve ortaöğretimde (44.000 meslek öğrencisi dahil) toplam Türk öğrenci sayısı 571.000 civarındadır. Buna karşılık Türk öğretmen sayısı yok denecek kadar azdır (Prof. ünvanlı Türk öğretim üyesinin sayısı ise sadece 144).

Almanya dahil AB ülkelerindeki Türklerin ekonomik profilindeki değişimler ise çok daha dikkat edici boyutlardadır: Yıllar öncesinde ağırlıklı olarak inşaat sektöründe, madenlerde, temizlik işlerinde, imalat ve metalurji sanayiinde vasıfsız kol işçisi statüsünde çalışan Türkler, şimdilerde "işveren" statüsüne geçişte başdöndürücü mesafe almışlardır. AB sınırları içinde kendi işyerini kurmuş Türk girişimcilerinin sayısı 73.200 olup, bunun 55.300'ü Almanya'da yaşamaktadır. Almanya'daki Türk girişimcilerinin sayısı 1989-1999 yılları arasında % 90'lık bir artış kaydetmiştir. Türk girişimcilerin toplam sermayeleri 15.400.000.000 DM'dır. Türk girişimcilerinin işyerlerinde –AB toplamında– 366.000 işçi çalışmaktadır. Türk girişimcilerinin sadece Almanya GSMH'na katkısı 78.600.000.000 DM olup bu miktar tek başına Yunanistan'ın GSMH'sının % 37'sine eşdeğer büyüklüktedir. 2000 Yılı Almanya Bütçesinin 483.000.000.000 DM olduğu dikkate alındığında, Türk girişimcilerinin 50.300.000.000 DM'lık 1999 cirosuyla % 10'luk bir paya sahip olduğu görülecektir.

Görüleceği üzere, Almanya'daki Türkler, gerek genç nü-

fusu ve gerekse giderek artan ekonomik potansiyeli ile Alman Devletinin gözden kaçıramayacağı bir olgudur. Üstelik, hesaplamalara göre her yıl 150.000 Türk vatandaşının Alman vatandaşlığına geçeceği varsayılmaktadır. Buna göre 2002 yılındaki Genel Seçimlerde en az 750.000 Alman vatandaşı Türkten en az 500.000'i oy kullanabilecektir. Koalisyonlarla yönetilen Almanya'da sayıları giderek artacak olan Türk seçmenlerin anahtar rol oynayacaklarını görmemek elbette ki mümkün değildir.

3.2. Alman Devletinin Türk Kimliğine Yönelik Politikaları

1970'li yılların başında Alman Devleti için Türk işçileri, işgücü açığını kapatan ucuz-vasıfsız-geçici emekçilerdi. Türk Devleti içinse sadece ödemeler dengesi açıklarını kapatan "Alamancılar". Bu süreçte bir Türk gazetecisinin, Alman Devletini hizaya getirmeye yönelik olarak tüm Türk işçilerin tasarruflarını Alman bankalarından çekme önerisi ile başlayan gerginlik, ilişkilerdeki "balayı" dönemini sona erdirirken, tek taraflı hasımlık dönemine girilmesine yolaçmıştır. Özellikle de Ermeni terörü başta olmak üzere, Türkiye'yi tehdit eden tüm gelişmelerde, Almanya merkezli Avrupa Türk Dernekleri Federasyonu'nun protesto eylemlerinin tüm Avrupayı etkilemesi, Türk işçilerinin hem ekonomik hem de siyasal tehdit kaynağı olarak algılanmalarına neden olmuştur. Bu gelişmelerden sonra, Türk işçilerinin denetimi "semt karakolları"ndan çıkmış, doğrudan **BfV**'nin görev alanı içine dahil edilmiştir. Böylece kazanılacak deneyimlerden, hedef ülke konumundaki Türkiye'nin yıpratılması doğrultusunda **BND**'nin de yararlandırılması sağlanılmıştır.

Avrupa'nın etnik problemi olmayan en güçlü ulus-devleti olarak kabul edilen Almanya'da tek tanınan azınlık, ülkenin kuzeyinde yaşayan Danimarka kökenlilerdir. Toplam

nüfusu sadece 120.000 civarında ve anadili eğitimi başta olmak üzere, uluslararası hukuk normlarına uygun azınlık hakları kabul edilmiştir. Diğer taraftan, geride bıraktığımız yüzyılın ilk yarısı itibariyle ülkenin en büyük azınlığını oluşturan Yahudilerin ulusal kimliklerinin tanınmadığı, sadece dinsel kimliklerinin kabul edildiği; sonuçta da Hitler döneminde dinsel kimliği tanınmış (!) 6 milyon Yahudi'nin –bırakın azınlık haklarını– yaşama haklarının nasıl ellerinden alındığını bugün bütün insanlık biliyor. Ya nüfusu 2.400.000'i geçen Almanya Türklerinin azınlık hakları?!. İşte Almanya, bir kısmı kendi vatandaşı olan Türkleri, anadilinde eğitim hakkı başta olmak üzere AB standardı hakların pekçoğundan yararlandırmıyor. Uygulamadaki anormal iddialı gerekçe ise, onlar Türk değil, hatta Türkiye müslümanı da değil; onlar Almanya müslümanı!..

Alman Devleti, Yunanistan'ın Batı Trakya'da Türk azınlığa karşı izlediği etnik politikadan biraz farklı olarak, sadece Türk kimliğini yok saymıyor; bu kimliğe sahip Türklerin alt kültür kimliklerinin önplana çıkması için etnik bölücülük ve ayrımcılığın kapılarını da ardına kadar açıyor. Bu da yetmiyor, mezhep ve tarikat farklılıklarını da önplana çıkararak Türk kimliğini reddeden dinsel azınlıkların ortaya çıkmasını, sivrilmesini sağlıyor...

3.3. Almanya'daki Şeriatçı Yapılanmalar ve Diğerleri

BfV'nin gözetim ve denetiminde laik Türkiye Cumhuriyeti'ne ve onun ülkesi ve milletiyle bölünmezliğine karşı tehdit amacıyla faaliyet gösteren yapılanmalar arasında hiçbir sürtüşme ya da çatışma sözkonusu değildir, çünkü ortak hedef, ortak düşman Türkiye Cumhuriyeti Devletidir. Başta PKK ve askeri kanadı ERNK gibi silahlı-terör uzantısı olmak üzere, "azınlık" kabul edilen tüm toplulukların örgütlenmelerine –denetim kaydıyla– göz yumulmamakta, aksine izin verilmektedir. Bu tür örgütsel faaliyetler, **BfV**

kontrolündeki üniversite kürsüleri ve enstitüler tarafından sözde bilimsel verilerle de desteklenmektedir.

Türkiye'deki farklı etnik yapıları ortaya çıkarmak ve ayrılıkları keskinleştirmek yolunda seçilmiş ilk iki hedef, Kürt kökenli ve Laz kökenli vatandaşlarımız olmuştur. PKK'ya Almanya tarafından verilen destek, pekçok araştırmacı tarafından belgeleriyle ortaya konulmuştur. Ya Laz, Çerkez, Pomak, Arap, Arnavut, Boşnak, Acara, Çeçen vb. kökenli vatandaşlarımız?!. Halihazırda **BfV** kontrolündeki üniversitelerde bu topluluklarla ilgili kürsüler oluşturulmakta; alfabesi olmayanlara (Laz alfabesi gibi) alfabeler uydurulmakta; periyodikler çıkarılmaktadır. Etnik bölücü yapılanmalara giren yeni yetişmekte olan gençlere burs, yetişkin militanlara ise öncelikli vatandaşlık ve hatta polislik gibi cazip memuriyetler verilmektedir. Benzer biçimde yerel dil ya da lehçede edebiyat oluşturulması için her türlü teşvik sağlanmaktadır. **BfV**'nin Yıllık Raporlarında, etnik bölücülerden sadece PKK'ya ait rakamlar verilmektedir.Buna göre, Almanya'da sadece 12.900 PKK sempatizanı (!) bulunmaktadır. Oysa, yine **BfV**'ye ait diğer metinlerde, Alman Devletinden sosyal yardım alan ve gelirlerini uyuşturucu-beyaz kadın-göçmen-haraç-kumar gibi illegal yollardan katlayan PKK'lıların sayısının 80.000'in üzerinde olduğu kaydedilmektedir. Bu rakamlara, PKK'dan ayrılan diğer "işbirliğinde uysal" Kürtçü gruplar dahil edilmemektedir. Aynı şekilde 11'i yasadışı kaçakçılıktan tutuklu 1900 DHKP-C militanından bahsedilirken, TİKKO ve benzeri örgütlerden hiç söz edilmemektedir. 1999 Yılına ait **BfV** raporunda, tüm Almanya'da 3'ü zimmete para geçirmekten tutuklu toplam 59.000 siyasal islamcı bulunduğu belirtilmektedir. Keza, **BfV**, Türkiye Cumhuriyeti'nin laik hukuk ilkelerine gönülden bağlılığı bilinen, müslümanlığı asla şeriat bağlamında değerlendirmeyen ve de asla arap hayranlığı biçiminde algılamayan Alevi Türkleri, PKK'ya kanalize etme çabası için-

de, 1991'de Köln'de kurulan ve Avrupa'da yaşayan 900.000 Aleviyi temsil etme iddiasındaki Avrupa Alevi Dernekleri Federasyonu'nda (AABF) ve Avrupa Alevi Gençler Birliği'nde (AAGB) etkili olmaya çalışmaktadır (AB Türkiye Büyükelçisi Karen Fogg'un evinde Alevi Dernek Temsilcileri ile 22.6.2000 tarihinde gerçekleştirilen olaylı toplantı, bu süreçte ilk değildir, şüphesiz son da olmayacaktır).

Almanya'daki Türk sağcılarına (ülkücü, milliyetçi-muhafazakâr, cemaat üyesi, nizam-ı âlem ülkücüsü, radikal islamcı vd.) gelince, **BfV**'nin Türkleri ulusal kimliğinden arındırma politikasının ilk adımında, Avrupa Türk Dernekleri Federasyonu içindeki ülkücü militanların "siyasal islamcı" kanada geçmeleri temin edilmiştir. Abdi İpekçi başta olmak üzere pekçok siyasal cinayetin sorumlularının içiçe olduğu bu Federasyonda, özellikle Papa suikastına karışan yöneticilerin –başta Musa Serdar Çelebi olmak üzere– mahkûm edilmemesi, sonra da sınırdışı edilmemeleri karşılığı, Nakşibendilerin Menzil kanadı içine girmelerini sağlayan **BfV**, böylece tüm Avrupa'da "Türk milliyetçisi" söylemcilerinin –tabiri caizse– belini kırmıştır. Federasyon, bir daha asla eski güç ve fonksiyonuna kavuşamayacak duruma getirilmiştir.

BfV, ikinci etapta Nakşibendilerin yanısıra, Türkiye'de mevcut tüm şeriatçı yapılanmalara kucak açmıştır. Türkiye'nin küçük bir modeli olarak, ülkemizde ne kadar siyasal islamcı mezhep-tarikat-cemaat ve radikal grup varsa, hepsinin Almanya'da mevcudiyeti sağlanmıştır: **Nurcular** (Yeni Asyacılar, Fethullahçılar, Yazıcılar, Med-Zehracılar, Şuracılar, Işıkçılar), **Kadiriler** (Haydar Baş Cemaati ve Galip Kuşçuoğlu Cemaati), Türkiye'deki tüm **Nakşibendi Cemaatleri** (Erenköy, İskenderpaşa, Esad Coşan, İsmail Ağa, Menzil vd.), terörü cihat olarak algılayan tüm radikal gençlik örgütleri (Hizbullah, Vasat, Darül Harp, Vahdet, Tevhid, Hizbüt Tahrir, Tekfir, Vahhabi, Cihat, İbda-C vd.), **Süley-**

mancılar, Şafiiler, Rifailer ve daha pek çokları. Bunlar içinde Almanya'da doğan ve gelişimini tamamladıktan sonra Türkiye'de de örgütlenen Alman-Nurcu kökenli tek örgüt **Kaplancılar** olmuştur. Alman Devleti'nin her türlü lojistik desteğine sahip olan bu şeriatçı yapılanmalardan birkaçına ait özet bilgiler:

3.3.1. İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilatı (IMGT) : Sünni ve Şafii mezhebine mensup tüm tarikat, cemaat ve radikal yapılanmaları bünyesinde toplayan bu örgüt, düne kadar kapatılan Refah Partisi'nin Almanya şubesi konumundaydı. Bugün de değişen bir şey yok. Örgütün lideri Mehmet Sabri Erbakan, siyasi yasaklı Necmeddin Erbakan'ın yeğeni. Örgütün yönetici kadrosu etnik özürlü olarak bilinmekte (kürtçü islamcılar, arapçı islamcılar, çerkezci islamcılar, gürcücü islamcılar, lazcı-pontusçu islamcılar vd.). 1991 Yılı rakamlarına göre, Almanya'da 24.000 (gerçekte 80.000) aidat ödeyen resmi üyeye sahipler. Tüm Avrupa genelinde 32 Bölge Başkanlığı, 480 Cami Derneği, 310 Cami İmamı, 674 Gençlik Teşkilâtı bulunan IMGT, 2000 yılı itibariyle olağanüstü güce erişmiş durumda. Örneğin, Alman Federal Anayasa Mahkemesi, Almanya'daki müslüman çocukların din derslerini bu örgütün vermesi yolunda karar alırken, gerekçesinde, ülkedeki tüm müslümanların yarısını temsil etmesi nedeniyle bu seçimin yapıldığı kaydedilmiştir.

Almanya'da 2.400.000'i Türk olmak üzere toplam 3.400.000 müslümanın yaşadığı dikkate alındığında, bunların yarısını temsil ettiği söylenen örgütün gücü hakkında daha iyi değerlendirme yapılabilir. Hatırlanacağı üzere, Alman Devleti, Türk işçileri arasında bu örgütün ağırlığını hissettirmek için "Şeyhülislâmlık Makamı" ihdas etmiş ve iki şeyhülislâmlıktan birini bu örgüte tahsis etmiştir (halihazırdaki şeyhülislâmın adı Ali Yüksel'dir). Din derslerinin bu

örgüte verilmesi ile, camiler bünyesinde çocuklara arapça, tilavet kursları açan ve de gençlik kampları ile beyni yıkanmış şeriatçı militanlar yetiştirmeyi öngören bu tehlikeli yapılanmanın önü daha da açılmıştır. Tabii, Almanya'daki gelecek nesillerin geleceklerinin kararması, Türk Toplumu tarafından kaybedilmesi pahasına. 1999 Yılı rakamlarına göre IMGT, 2.000.000.000 DM'lık bir bütçeye (sadece aidatlardan oluşan resmi bütçe 10.000.000 DM) sahip. Zekat, kurban ve fitre gelirlerinin yanısıra, tüm Avrupa'ya yayılmış kendi medya kuruluşlarına, Hac Organizasyonu, Cenaze Hizmetleri, Turizm, Medya, Nakliye, Yiyecek-İçecek sektörlerinde çalışan 20 civarında şirkete sahip. Ayrıca, yeşil sermaye adına Almanya'dan ve diğer Avrupa ülkelerinden yüksek faizle para toplayan Jet-Pa, Kaldera, Endüstri, Sayha gibi holdinglerin topladıkları miktarlardan komisyon aldıkları önesürülüyor. Örgütün tüm Avrupa'da 5000'i aşkın profesyonel yönetici, hatip-hatibe ve araştırmacı-uzman kadrosu bulunmakta. Yıllık Genel Kurullarını Köln'deki 60-70 bin kişilik dev stadyumlarda gerçekleştiren IMGT (eski adıyla Avrupa Milli Görüş Teşkilâtı-AMGT), **BfV**'nin Türkiye'ye ve diğer İslâm ülkelerine karşı en güçlü ve önemli kozu durumunda.

3.3.2. İslam Kültür Merkezleri Birliği (İKMB)

BfV'nin ilk gözağrısı ve en sadık-sorunsuz bendesi olan İslam Kültür Merkezleri Birliği, Süleymancılar tarafından kurulmuş çok sayıda şirketleriyle büyük ekonomik zenginliğe sahip bir örgüt. Türkiye kökenli tüm etnik-dinsel yapılanmalar gibi onun da merkezi Köln'de. Dev bir Genel Merkez binasına sahip olan örgütün sadece Almanya'daki şube sayısı 400'ü (tüm Avrupa'da 800'ü) geçmekte. 1998 Yılı itibariyle sadece Almanya'da 180 büyük ölçekli binanın maliki olan İKMB, bağlı derneklerinde hem Kur'an Kursu

(dört aşamalı bu kurslarda, "ibtidai", "tekâmül altına hazırlık", "tekâmül altı" ve "tekâmül" aşamalarını tamamlayıp, Türkçe anlamını bilmeden hafız olan ve Süleyman Hilmi Tunahan'ın öğretilerini ezberleyip olgunlaşan (!) öğrenciler cemaata kabul edilmektedir) hem öğrenci yurdu (pansiyon) bulundurma özelliğine sahip. 15 Eylül 1973'de kurulan ve 19 Haziran 1980'de "Birlik" çatısı altında federasyona dönüşen bu örgüt, Alman yöneticileri ile çok yakın diyaloğa sahip olduğunu, iki Almanya'nın birleşmesini kutlayan en şatafatlı organizasyonu tertiplemekle gösterdi. Bu organizasyonda Cumhurbaşkanı, Parlamento Başkanı, Bakanlar, Milletvekilleri dahil Alman yöneticilerinin en üst düzeyde katılımını gerçekleştiren Süleyman Hilmi Tunahan'ın müritleri, İran istihbaratı ile de ilişki ve işbirliği halinde olduğunu gizlememekte. Ancak, bağlantıyı sağlayan **BfV**'nin direktifleri çerçevesinde bu ilişkinin Viyana'daki İran Büyükelçiliği üzerinden sürdürüldüğü de bilinmekte.

3.3.3. Anadolu Federe İslam Devleti (AFİD)

Eski müftülerden Cemalettin Kaplan (Kara Ses) tarafından 1990'lı yılların hemen başında kurulan ve kısaca kamuoyunda "Kaplancılar" olarak tanınan örgütün kökeni nurculuğa dayanmakta. Almanya'daki en radikal islamcıların başında gelen ve bu nedenle de eski Avrupa Milli Görüş Teşkilâtı'ndan koparak kendi örgütünü kuran Cemalettin Kaplan, **BfV**'nin kullanmak için en çok gereksinim duyduğu militan islâmcı olarak Alman Devletinin geniş desteğini aldı. Bundan cesaret alarak Afganistan'da, Çeçenistan'da, Lübnan'da, Suudi Arabistan'da ve İran'da bulunan terörist dinci gruplarla temaslar kuran Cemalettin Kaplan, **BfV**'ye hizmetleri karşılığında –Türkiye'nin tüm itirazlarına karşın– "Anadolu Federe İslam Devleti"nin kuruluşunu ve halifeliğini ilân etti. İmzasını taşıyan evrakların Alman res-

mi makamları nezdinde Türk Konsolosluklarından alınan evraklardan daha fazla makbul tutulması üzerine, ikâmet için fırsat kollayan kaçak işçilerin katılımıyla kısa sürede militan sayısını 35-40.000'lere yükseltti. Ölümünden sonra çıkan post kavgası sonucu üç müridi öldürüldü ve sonuçta hilafet postuna oğlu Metin Kaplan yerleşti.

Türkiye'de, özellikle Kürt kökenli vatandaşlarımız arasında taraftar bulan bu örgüt, Türkiye'deki rejime karşı "cihat" ilân etti. Anıtkabire uçaklı intihar girişimi ve türban eylemlerinde adından sıkça söz ettirdi. Ancak, küçük halife (!) Metin Kaplan'ın **BfV** tarafından örgüte tahsis edilen yaklaşık 4.000.000. DM'lık yardımın sarf belgelerini gösterememesi (zimmet suçlaması) yüzünden iki yandaşı (Hasan Basri Gökbulut ve Hayri Aydın) ile birlikte 25 Mart 1999 tarihinde tutuklanarak hapisaneye konulması ve hala tutukluluğunun sürmesi, örgütte zaafiyet yarattı. Örgütün buna rağmen 8'i Almanya'da olmak üzere AB ülkelerinde 27 Bölge İmamlığı, 3 vakfı, 73 cami yaptırma ve koruma derneği bulunmakta. Örgüt, Köln'deki Ulu Cami olmak üzere tüm Avrupa'da cami binaları içinden yönetilmekte, hatta misafirhaneleri de cami binaları içinde yeralmakta. Bir yıldır Alman devletinin parasal desteğini yitiren örgüt, Hakk TV adında bir televizyon istasyonuna, periyodiklere, internette web sitesine ve de çok sayıda şirkete sahip olarak varlığını sürdürmekte.

3.3.4. Şeyh Said Vakfı, Fethullahçılar ve Diğer Bölücü Şeriatçı Yapılanmalar

Almanya'da nurcu cemaatlerin ilk önemli örgütü, kürtçü nurcu Zehracılar tarafından bu ülkede kurulan Şeyh Said Vakfı. Adından da anlaşılacağı üzere Türkiye Cumhuriyeti'nden öç almak üzere 1970'lerde kurulmuş bir örgüt. Bu örgütün üyeleri arasında çok sayıda Alman parlamenterinin ve **BfV** elemanının bulunması, örgütün amacı ile bağdaş-

makta. **BfV**'nin en sadık ve uysal bendeleri arasında yeralan nurcu cemaatlerin ekonomik ve örgütsel açılardan en kuvvetlisi hiç şüphesiz Yeni Asyacılar. Başta Nakşibendiler olmak üzere tüm tarikatların "yeşil sermaye" olarak nitelendirilen şirketlerinin Almanya'daki müritlerinden ya da saf vatandaşlarımızdan kayıtdışı biçimde milyarlarca mark toplaması, bu "bereketli" ülkeden yakın tarihe kadar uzak duran fethullahçıları harekete geçirdi. CIA tarafından artık aleni biçimde desteklenen ve gösterilen her ülkeye derhal okul açarak, okul kisvesi altında şirketlerini de harekete geçirerek inanılmaz ölçülerde "himmet" kazancı elde eden fethullahçılar, öylesine büyüyüp öylesine ünlendiler ki, CIA ile örtülü savaşım veren **BND**, yasaklamaya gitme yerine, bu yapılanmaya kanca atarak çözümleme gayreti içine girdi. Halen karşılıklı çıkarlar çerçevesinde fethullahçılar, Halil Şimşek kod adlı temsilcisi vasıtasıyla Almanya'nın Hanover, Köln, Münih, Ausburg, Stuttgart gibi Türklerin en yoğun olduğu şehirlerde örgütlenmeyi sürdürmekte. STV, Almanya'nın her tarafından seyredilebilmekte, Zaman gazetesinin Avrupa baskısı her tarafta bulunabilmekte. Ticari faaliyetleri götüren ana şirket Burg A.Ş. olup, cemaat militanları pekçok yerleşim biriminde kurulan "Dost Yolu Derneği", Türk Alman Akademisyenler Birliği", "İslâm Din Birliği" gibi örgütlerde özellikle Doğulu ve Güneydoğulu vatandaşlarımızı toplama çabası içinde. Bir diğer kürtçü– şeriatçı örgüt ise, doğrudan PKK'ya bağlı "Kürt Dindarlar Birliği", şimdilerde "Kürdistan İslâm hareketi" adıyla faaliyet gösteriyor. PKK'nın ateist imajını değiştirmeye ve farklı şeriatçı yapılanmalara dağılmış kürtçü dincileri kendi saflarına çekmeye çalışan bu örgüt, hac organizasyonlarının yanısıra, istihbarat servislerinin kontrolündeki "dinlerarası diyaloga" katkıda bulunmak için Kiliselerle dostane ilişkileri yürütmekte.

3.3.5. Almanya'daki Tüm Şeriatçı Yapılanmaların Müşterek Dış Bağlantıları

Yukarıda örnek olarak kısa tanıtımı yapılan şeriatçı örgütler dahil, Almanya'da **BfV**'nin destek ve gözetimindeki tüm şeriatçı yapılanmaların, "İslâm Devrimi", "Türkiye'deki Laik Devlete Cihat" gibi asgari müşterek oluşturan birleştirici söylemler çerçevesinde ortak dış bağlantıları olduğu bilinmekte. Bunların başlıcaları: **Rabıta** (Suudi Arabistan), **İslam Konseyi** (İngiltere ve Almanya), **Müslüman İşçiler Sosyal Birliği, Müslüman Öğrenciler Derneği** (ABD, Fransa, İngiltere ve diğer Avrupa ülkelerinde), **Cezayir İslami Selamet Cephesi, Hamas, Hizbullah** (Lübnan ve İran), **Hizbüt Tahrir** (Ürdün), **İslama Çağrı Cemiyeti, İslam Arşivi, Hizb-i İslami, Faizsiz Finans Kuruluşları** (İran, Kuveyt, Suudi Arabistan), **Müslüman Kardeşler Cemiyeti, İran Devrimi İhraç Organizasyonları** (İslami Tebliğ Teşkilâtı, Kültür İnkılâbı Yüksek Şûrası, Mustadaflar Vakfı, Şehit Vakfı, Mesken Vakfı, Toprak Dağıtımı Heyeti, İslami ve Kültürel Bağlar Teşkilâtı, 15 Hurdad Vakfı vd. Ayrıca Kudüs Savaşçıları, Savama, Vevak gibi İran'ın operasyonel güce sahip istihbarat örgütleri), **İHH, Bosna Merhamet Organizasyonu, Kuveyt Dünya İslâm Vakfı, Taliban Hükümeti, Türk-Libya Dostluk Kardeşlik Cemiyeti** ve daha pekçokları.

Almanya'daki ve AB ülkelerindeki şeriatçıların tuzağına düşmüş vatandaşlarımız ve onların içinde yeraldıkları şeriatçı yapılanmalar, politikaya karışmadıkları, yalnızca dine hizmet ettikleri iddiasında hiçbir zaman olmamışlardır. Onlara göre Türk yok, müslüman var. Onlara göre ulus yok, ümmet var. Onlara göre amaca ulaşıncaya kadar her yol mübah. Tek düşman var, o da laik Türk Cumhuriyeti. Türk Devletine son vermek için "cihat" gereği, yabancı istihbarat servislerince ajan-provokatör, hatta casus olarak kullanılmak asla rahatsız edici bir olgu değil. Yeter ki şeyh, ho-

caefendi, başyüce ruhsat versin!..

Görüldüğü üzere, Almanya'daki ve Avrupa'daki –ABD dahil– şeriatçı yapılanmaların içinde yer alan vatandaşlarımızın büyük çoğunluğu, kaybedilmiş ya da kaybedilmek üzere olan Türklerdir. Onlar, bugüne kadar unuttuğumuz, ihmal ettiğimiz, sadece "Alamancı" olarak getirecekleri dövizlerle ilgilendiğimiz bizim insanlarımızdır. Onlar, hasım Almanya'nın öğütücü çarklarında harcanan, kendi vatanına, kendi ulusuna yabancılaştırılan, düşmanlaştırılan canlarımızdır. Bu acı tabloda "zafer" Almanya'nın, yenilgi ise Türkiye'nin asla lâyık olmadığı beceriksiz, ulusal gurur ve onurdan yoksun, aciz Türk politikacılarınındır. Kısa vadede çözüm bekleyen acil sorun, henüz kaybetmediğimiz, ulusal kimliği ile gurur duyan vatandaşlarımızı Alman Devletinden ve onların yerli işbirlikçilerinden nasıl koruyacağımızdadır. Bari bu aşamada geç kalmasak!..

4. ALMANYA VE KONTROL EDİLEBİLİR İSTİKRARSIZLIK STRATEJİSİ

Yukarıda özetlenen tüm bu olumsuzlukları sadece Almanya'nın faşist-irredantist politikalarına bağlamak yeterli mi? Elbette ki hayır!.. Ya da "ari ırk" saplantılı Almanların Türklerden ve Türk Devletinden tarihsel nefretine, düşmanlığına, menfi önyargısına? Tabii ki hayır!.. Yukarıdaki gerekçeler doğru olmasına doğru da olguyu tek başlarına tanımlamıyorlar. Tüm bu olumsuzlukların temelinde yatan ekonomik, psikolojik, dinsel ve siyasal nedenleri, güncel bir soğuk savaş yöntemi olan "kontrol edilebilir istikrarsızlık stratejisi"nin bütünlüğünde analiz etmek gerekmektedir.

Günümüz koşullarında hedef düşman ülkeyi yıpratmak ya da parçalamak istiyorsanız, Irak, Libya ve Yugoslavya örneklerinde olduğu gibi –A.B.D.'nin desteğini almak kaydıyla– Birleşmiş Milletler Örgütü, Avrupa İnsan Hakları

Mahkemesi, Lahey Adalet Divanı, IMF, Dünya Ticaret Örgütü gibi kuruluşların yeraldığı uluslararası mekanizmayı kullanabilirsiniz. Ancak, güç kullanarak yapacağınız tahribatı kontrol edebilmeniz kesinlikle olanaksızdır. Aynı şekilde, hedef ülkede ekonomik kriz çıkarabilirsiniz, ancak bunun sonucunu da kontrol etmeniz sözkonusu değildir. Keza, yakın gelecekte hedef ülkenin iletişim-elektronik ağının çökertilmesi de mümkün olabilir, ancak tüm bu "güç kullanma" yöntemlerinin sonuçlarını önceden kestiremezsiniz, önlem alamazsınız. Bu tür güç kullanımları, sözkonusu ülkelerde olduğu gibi ulusal birliği daha da pekiştirmeye, liderlerinin sürekli iktidarda kalmalarına yol açabilir ya da yapay olarak çıkartılan ekonomik krizin dalgalar halinde –Uzak Doğu ve Rusya'da olduğu gibi– Batıyı etkilemesi de olasılıklar dahilindedir. Bu durumlarda harekâttan umulan çıkarların –en azından kısa ve orta vadede– elde edilmesi de sözkonusu olamaz, üstelik çok yüksek meblağlara ulaşan masrafları da cabası.

İşte, hedef ülkeyi elde tutmanın ya da güçsüz düşürmenin en kolay, en güvenli ve ekonomik yolu, "kontrol edilebilir istikrarsızlık" stratejisini uygulamak, bu yolda sürekli politikalar üretmektir. Bu stratejiyi dışpolitikasında en sık kullanan ülkelerin başında A.B.D. ve Almanya ile diğer AB ülkeleri gelmektedir. Bu stratejinin en etkili yolu, önce hedef ülkedeki zaaf noktalarının bir başka ifadeyle "yumuşak karın bölgeleri"nin saptanmasından geçmektedir. Bu bağlamda hedef ülkede mevcut etnik-dinsel azınlıkların tüm boyutları ile profilinin çıkarılması ve potansiyelinin çok yönlü belirlenmesi; ayrılıkçılığın tahrik ve teşvik edilmesi; tarihsel husumetin körüklenmesi; terörün elaltından desteklenmesi ile ekonomik-siyasal-toplumsal kaos ortamının yaratılması; ulusal birliğin zaafa uğratılması; zayıf ve kişilik-siz yöneticilerin desteklenmesiyle hedef ülkenin dış müdahalelere sürekli açık hale getirilmesi vb. Bu stratejide ikili

oynamanın her türlüsü var, ancak doğrudan düşmanlık yok, müttefik görünmek ise ön koşul. Ne sizin yıkılmanızı istiyorlar, ne de bölgedeki emperyalizmin belirlediği güç dengelerini bozacak biçimde kalkınarak güçlenmenizi.

Bu stratejinin tüm aşamalarını Türkiye dün yaşadı, bugün de yaşamakta; kendisini yöneten çapsız alaturka politikacılar iş başında kaldığı sürece de yaşayacak. Önce, Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde yaşanan "Doğu Sorunu" çerçevesinde yapılan dış müdahaleler ve ayrılıkçı terör; Cumhuriyet döneminde ise şeriatçı ve kürtçü ayaklanmalar; sonra sırayla Ermeni sorunu ve terörü; arkasından sağ-sol çatışması daha sonra PKK terörü; sırada şeriatçı örgütlenme (Hizbullahçılar, Fethullahçılar, Kaplancılar, Milli Görüşçüler vb.), Ege ve Kıbrıs sorunları; yeni yeni Pontus-Rum sorunu belki yine Ermeni sorunu ve terörü, mezhep kavgası ve daha nice olasılıklar... Kısaca, bu stratejiyi oluşturup izleyenler var olduğu ve de devletimiz gerçek devlet adamları tarafından yönetilmediği sürece, içte ve dışta yapay sorunlarla sürekli meşgul edilen-tokatlanan, kendi vatandaşlarına sahip çıkamayan, AB kapısında bekletilen Türkiye, bölgesinde güçlenemeyecek, bölgesel işbirliği alternatifleri üretemeyecek, her alanda ağırlığını hissettiremeyecek, düşmanlarına karşı tehdit oluşturmayacak!..

SONUÇ

Türkiye, II. Dünya Savaşından sonra hiç olmadığı kadar yabancı istihbarat servislerinin savaşımına sahne olmakta. Örneğin, Savama ajanları, rejim karşıtlarını ülkemizde öldürebilmekte, aydınlarımız bir bir katledilmekte. CIA'nın Güneydoğu'da ve Kuzey Irak'daki niyet ve faaliyetlerini bilmeyen yok. Mossad, PKK'yı yönlendirecek güce ulaşmış. KİP, Fener

Patrikhanesi üzerinden çalışmakta. MI5 ve MI6, tüm şeriatçı yapılanmalarla içiçe. Suriye Muhaberatı, Hatay'da adeta at koşturuyor. Başbakanlık özel bir genelgeyle devlet memurlarının yabancı diplomatlarla görüşmelerini yasaklıyor. Ama diğer taraftan, Almanya Büyükelçisi, Diyarbakır'da "Biji Apo" sesleri arasında bölücülere arka çıkan bir görüntüde yatırım şovu yapıyor; Barzani'nin Temsilcisinin Kürdistan resepsiyonuna pervasızca katılıyor. Alman vakıflarındaki BND ajanları, Türkiye'nin her tarafında, üniversitelerde, devlet kuruluşlarında, işbirlikçi sivil toplum örgütlerinde projeler yaptırarak, karşılıksız burslar dağıtarak, etki ajanlarının sayısını katlamaya; ülkemizin dinsel-mezhepsel-etnik haritasını çıkarmaya, sosyo-ekonomik, sosyo-kültürel ve her yönlü istihbaratı açıktan sakınmaksızın toplamaya çalışıyor. Tepki? Yok!.. Bütün bunlar yetmiyor gibi, Almanya geçtiğimiz aylarda PKK militanı Karayılan'ı izledikleri gerekçesiyle yedi diplomatımızı "MİT ajanı" oldukları ithamıyla kabaca sınırdışı ediyor. Misilleme? O da yok!.. Hatta Türkiye karşıtı eylemleriyle sivrilen 56 yabancının Türkiye'ye alınmamasıyla ilgili olarak Dışişleri Bakanlığı bir genelge çıkarıyor. Listeye baktığınızda Finlandiyalı bile var ama bir tek Alman yok!..

Politikacılarımız "Amerikan Ekolü", "Alman Ekolü", "İslâm Ekolü" içinde yeralırken ve bunun dışavurumu için özel çaba sarfederken; tüm bu servislerin etki ajanlarını devlet kademelerine yerleştirirken; tahkim, enerji sözleşmeleri ve benzeri uygulamalarla kapitilasyonları geri getirip çocuklarımızın torunlarımızın geleceğine ambargo koydururken; ülkemizin bağımsızlığını, ulusumuzun bütünlüğünü ve özgürlüğünü tehlikeye atarken; tam bağımsızlık kavramını

yok sayarken; Atatürk ilke ve devrimlerini unuttururken; oy uğruna şeriatçı ve bölücü yapılanmalara sahip çıkarken; TBMM'de ettikleri yemine sahip çıkmazken, bu ülkenin aydınları ne yapmakta?!.

Tek başına Almanya'yı ya da ABD'ni suçlamak anlamsız... Kaybettiklerimiz bir yana, bari Türkiye'yi kurtaralım!..

Alman İstihbaratı ve Kaplanlar

Alman İstihbarat Servisi "Bundesnachrichtendienst"in (BND) kontrol ve güdümünde Türkiye karşıtı eylemlerini sürdüren PKK, Dev-Sol, TİKKO, Milli Görüş Teşkilâtı gibi terör örgütü ve radikal grupların arasında "Kaplancı"ların mümtaz (!) bir yeri vardır. Kendi Anayasasında Komünist Partisi'nin kurulmasına olanak tanımayan Alman Devleti, Türkiye'den kaçan tüm komünist terör örgütlerinin militanlarına –sığınmacı statüsü ile maaşa bağlayarak– destek vermekte; yine Anayasasına göre laikliği temel kural kabul eden bu devlet, Türkiye'deki tarikatların ve mezhepsel yapılanmaların kendi ülkesindeki uzantılarına da adeta kol-kanat germektedir. Bırakınız uzak geçmişi, Hitler döneminin en yüzkızartıcı insan hakları ihlâllerinin hatıraları ve müzeye dönüştürülen toplama kampları gibi somut izleri dururken; Türkiye ile ilgili olarak, "Ermeni", "Pontus", "Kürtçülük" gibi çarpıtılmış etnik sorunları bahane ederek insan hakları sorgulamasında bulunabilmektedir.

Kesin olan gerçek şu ki, Alman Devleti, sadece Alman kökenli vatandaşları için bir "Hukuk Devleti"dir. AB ülkeleri dışında kalan "arka bahçe" ya da bir başka ifadeyle "hayat alanı" içindeki ülkeler içinse bir "Faşist Devlet"tir. Bu çifte standart, Alman ırkçılığı ile özdeşleşen devlet politikasının tipik göstergesidir. Sadece Türkiye'den şu veya bu şekilde gidip de BND'nin kontrol ve güdümünde eylem koyan komünist, bölücü, mezhepçi-şeriatçı militanlar için tanınan hak ve özgürlükler, Alman Devletinin hasım yüzünü ortaya koymaktadır:

1. Türkiye'de terör olaylarına karışıp da hakkında "kırmızı bülten" çıkarılmış onbinlerce terörist, suç dosyalarındaki cinayet ya da benzeri suç fiillerine bakılmaksızın, iade edilmek bir yana, "sığınmacı" statüsünde kabul görüp, sosyal yardımlarla bizzat Alman Devleti tarafından beslenmektedir. En son yaklaşık 30.000 Türk vatandaşının ölümünden sorumlu Abdullah Öcalan'ın yargılanması ile ilgili olarak bu ülkenin takındığı tutum, bir hukuk devleti olmanın ötesinde, oportünist bir faşist devletin tüm belirtilerini ortaya koymaktadır.
2. Almanya'daki ve de AB ülkelerindeki uyuşturucu trafiğinin önemli bir bölümünü, "sığınmacı" statüsünde kabul edilmiş militanlar gerçekleştirmektedir. Keza, boyutları büyük meblağlara ulaşan haraç, kalpazanlık, beyaz kadın, kaçak göçmen ve illegal silah ticareti, siyasal cinayet, kamu malına zarar, hırsızlık, çevre kirliliği, yasadışı gösteri gibi suçların önemli bir bölümü, sözkonusu sığınmacı statüsü tanınmış militanlar marifetiyle işlenmektedir. İşlenen bu suçlarla, yakalanıp da cezaya çarptırılanların oranına bakıldığında, Almanya, "fail-i meçhuller" açısından dünyanın en ileri (!) ülkesidir.

3. Eylemleriyle Türkiye'ye ait sefaret binalarına, THY ve Turizm Bürolarına zarar vermenin de ötesinde ileri gidenler, yani sınırları önceden belirlenmiş suç işleme hakkını (!) suistimal ederek Almanya'nın imajını zedeleyenler, özel mülke zarar verenler ya da kamu mallarını tahrip edenler, –bazı hallerde– gözaltına alınabilmektedir. Ancak, yargılama süreci başlamadan BND'in militan gözlemcisi konumundaki avukatları devreye girmekte; servisin kontrol ve güdümünü ve de tetikçiliğini üstlenenler salıverilmektedir. Böylece, onbinlerce militan, Alman "derin devleti"nin mutlak gözetiminde tasmalanmaktadır. Sınırdışı ya da Türkiye'ye iade işlemi, militanlar yerine, basit ve önemsiz disiplin suçları işlemiş Türk işçi çocukları için uygulanmaktadır.

I. BND VE ALMANYA'DAKİ TÜRK ŞERİATÇILARI

1970'lerin başlarına kadar, Türkiye'nin etnik ve dinsel sorunları ile ilgili sosyal istihbarat çalışmaları yürüten ve bu çalışmalar için bağlantılı akademisyenleri (filolog, tarihçi, sosyal antropolog vb.) kullanan BND, bu yıllardan itibaren ajitasyon faaliyetlerine hız vermiştir. Nedenine gelince, Kıbrıs sorunu, Ermeni sorunu gibi konularda bütün Avrupa ülkeleri gibi Almanya'nın da Türkiye'ye husumet göstermesi üzerine, Türk Basınında bazı kalemler bir kampanya çağrısında bulunmuşlardı: "Türk işçileri, Alman bankalarındaki tasarruf mevduatlarınızı hemen çekin ve Türkiye'deki bankalara yatırın!". İşte bu kampanyanın Alman ekonomisini zora soktuğunu; Alman Devletinin imaj ve otoritesine zarar verdiğini saptayan BND, Türk sağı ile doğrudan ilgilenmeye başlamıştır. İlk hedef, liderliğini M. Serdar Çelebi'nin yaptığı Avrupa Türk Dernekleri Federasyonu olmuştur. Türkiye aleyhine Avrupa'da yürütülen her türlü kam-

panyaya karşı dev kitlesel protesto eylemleri ile karşılık veren bu örgütü pasifize etmek, mümkünse de parçalamak için, yöneticileri büyüteç altına alınmıştır. Gerek, "Papa Suikastı" olayına adı karışan Serdar Çelebi ve gerekse uyuşturucu trafiği ile ilişkili bazı üst düzey yöneticiler ve aktif üyeler, BND marifetiyle gözaltına alınarak sorgulanmış ve bağlantılı avukatlar kanalıyla "serbestiyet ve siyasal dokunulmazlık" karşılığı bu kişiler ülkücülüğü terk ile "siyasal islamcılığa" kanalize edilmişlerdir. Avrupa'daki Türklerin en etkili sivil toplum örgütü olan Federasyon, bu suretle önce amacını ve etkinliğini yitirirken ardından ikiye bölünerek pasifize edilmiştir. BND, ayrıca, Türklük bilincine karşı mezhep bilincini egemen kılmaya yönelik stratejisinin gereği, Türkiye dahil Avrupa'daki en güçlü Alevi örgütlenmesine –kendi ülkesinde– olanak vermiştir.

BND'nin destek verdiği ve maşa olarak kullandığı en önemli şeriatçı yapılanma, tüm Almanya'da ve pek çok Avrupa ülkesinde ve Türkiye'de örgütleşme sürecini tamamlamış olan "Milli Görüş Teşkilâtı"dır. 1970'lerin başından itibaren Almanya'daki Türk işçileri arasında örgütlenme çalışmalarını sürdüren bu örgüt, Türklük bilinci yerine dinsel bilinci; milliyetçilik yerine ümmetçiliği öngördüğü için BND'nin şemsiyesi altına alınmakta gecikmemiştir. Türkiye'de Anayasa Mahkemesi kararları ile kapatılan Milli Nizam Partisi, Milli Selâmet Partisi ve Refah Partisi'nin Avrupa'daki uzantısı olarak ortaya çıkan –yeni adıyla– "İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı", kısa bir sürede "Hamas", "Hizbullah" gibi terörist örgütlerin yanısıra, başta Libya, Suudi Arabistan, İran, Afganistan, Malezya, Kuveyt, Pakistan gibi ülkelerin yönetimleriyle de doğrudan ilişki kuracak; Çeçenistan ve Bosna'da silahlı çatışmalarda yeralacak ölçüde güç ve itibar kazanmıştır. BND, "İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı" aracılığıyla, başta Türkiye olmak üzere, tüm İslam Dünyasındaki şeriatçı yapılanmalara nüfuz ede-

bilmektedir. Bu teşkilâtın özellikle de A.B.D. karşıtı "Hamas", "Hizbulllah" gibi örgütlerle organik ilişki içinde bulunması, bölgede A.B.D. ile çıkar çatışması halini sürdüren Almanya için stratejik bir avantajın elde tutulması anlamına gelmektedir. BND'nin "İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı"na sağladığı siyasal ve lojistik desteği şöyle özetlemek mümkündür:

1. Alman Devleti, Milli Görüş Teşkilâtının Türk işçileri arasında nüfuz ve itibarını arttırarak daha da güçlenmesini sağlamak için Köln'de "Şeyhülislâmlık" kurmalarına izin verdiği gibi resmi makam olarak da tanımıştır. Ancak, Almanya'daki Türk Konsoloslukların verebileceği resmi evrakın bir bölümünü (özel hukuka ilişkin olanları yani evlenme akdi, çocuk belgesi, özel beyan onayı vb.) bu "Şeyhülislâmlık" makamının (!) verebilmesini mümkün ve geçerli kılmıştır. Teşkilâtın tarihsel ve ideolojik özlemini gösteren bu makamın (!) varlığı, Almanya ile aramızdaki ikili antlaşmaların yeniden gözden geçirilmesi gereğini gündeme getirmiştir. Ancak nedense, Türkiye bu oldu-bitti durumunu sineye çekmenin ötesinde misilleme kararlılığını gösterememiştir, gösterememektedir de.
2. BND, bu teşkilâta, gerek Almanya içinde ve gerekse delegasyon olarak gittikleri ülkelerde "koruma", "rezervasyon", "para transferi" ve "protokol" hizmetleri sunmaktadır. Ayrıca, her yıl yapılan Hac organizasyonunun yanısıra, Türkiye'deki genel seçimler için onbinlerce üyesinin uçaklarla taşınmasının yarattığı tüm sorunlar, BND kanalıyla çözümlenmektedir. Suudi Hükûmeti, Türk Hükümeti'ne koyduğu hac kotasını Milli Görüşçülere uygulamayarak itibar ve güç desteği verirken; diğer taraftan da Almanya ile yazılı olma-

yan bir dayanışma sergilemektedir. Almanya ise, bu teşkilâtın üyelerinin genel seçimlerde Türkiye'ye taşınmasına aracılık etmekle, Türk siyasal yaşamına dolaylı da olsa müdahale gücünü elde etmektedir. Bu karmaşık ve çok taraflı çıkar ilişkisinin tek mağduru vardır, o da yüzbinlerce saf vatandaşının kendisine düşman edilmesine seyirci kalan Türk Devletidir.

3. BND, son beş yıldır Milli Görüşçülerin imaj mühendisliğini de üstlenmiştir. Köln'de düzenlenen kongreler, stadyumlarda en az 30.000 ile 50.000 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen "Barış ve Kardeşlik Şenliği" gibi adlar taşıyan etkinliklerle tabana maledilmeye çalışılmaktadır. M. Sabri Erbakan'ın Genel Başkanlığını üstlendiği bu teşkilât, hatipleri itibariyle kapatılan Refah Partisinin Avrupa'daki sesi olma havasını da sürekli olarak pompalamaktadır. BND, bu teşkilâtın hatiplerine ve üst düzey yöneticilerine ikâmet iznini hiç ama hiç sorun çıkarmaksızın sağlamaktadır. Hasan Mezarcı, Şevki Yılmaz gibi isimlerin Almanya'da bu kadar uzun süreyle nasıl kalabildiğinin başka bir açıklaması bulunmamaktadır. Türk Devleti bu hain odağın üst düzey maşalarına karşı ne gibi önlem almaktadır? Acıdır, önlem almadığı gibi Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde milletvekili olarak dokunulmazlık zırhına bürünmelerini; daha fazla kitlelere ulaşıp zehirleme fırsatına sahip olmalarını karşı Türk Basını, haklı bir biçimde Merve Kavakçı, Oya Akgönenç gibi A.B.D. vatandaşlarının üzerine giderken, BND'nin maşalığını yapan bu teşkilâtın üst düzey yöneticilerinden T.B.M.M.'nde milletvekili olanları ise atlamaktadır. "İslam Toplumu Milli Görüş Teşkilâtı"nın bırakın laik Türkiye aleyhtarı söylemlerle dolu yerel top-

lantılarını, stadyum toplantılarında sarfedilen sözlerden dolayı teşkilât yöneticilerinin D.G.M.'de yargılanmaları işten bile değildir. Yeter ki Cumhuriyet Savcıları görevlerini ihmal etmesinler.

II. BND VE KAPLANCILAR

Alman İstihbarat Servisi, Milli Görüşçüleri, uzun vadede, daha ziyade legal görünüşlü faaliyetlerde kullanmaktadır. Bir başka ifadeyle, tetikçilik yaptırarak yıpratmayı düşünmemektedir. Bu itibarla, şeriatçı militanlık alanındaki boşluğun doldurulması, "Kaplancı"lara bırakılmıştır.

Almanya'daki en radikal islâmi grup olarak bilinen "Kaplancı"ları tanımak için önce müteveffa lideri Cemalettin Kaplan'ın, nam-ı diğer "Kara Ses"in bilinmesi gerekir:

1926'da Erzurum'un İspir ilçesinin Dangis köyünde doğan Cemalettin Kaplan'ın etnik kökeni ile muhtelif rivayetler bulunmaktadır. Türklükten nefreti sabit olan bu meczup, cahil mollaların köy evlerinde (sözde medreselerde) dini eğitim (!) aldıktan sonra nurcularla münasebet tesis etmiştir. Erzurum'da, Kırkıncı Hoca, fethullahçıların lideri Hocaefendi (!) gibi "nurdaş"ları ile aynı eğitimi (!) paylaşan Kaplan, yurdun pek çok yerinde imamlık, vaazlık yaptıktan sonra, Türk Devletinin kendini savunma mekanizmasının işlemeyişinden de yararlanarak oldukça önemli görevlere gelmiştir. Sırayla ilkokul, ortaokul ve liseyi dışarıdan bitiren ve yaklaşık 40 yaşında Ankara Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi'nden de mezun olan meczup, oğlu tarafından kaleme alınan biyografisine bakıldığında, Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde "Müfettiş", "Personel Dairesi Başkanı", "Diyanet İşleri Başkan Yardımcılığı", "Adana Müftülüğü" gibi nitelik isteyen işlevsel görevlerde bulunmuştur. 12 Eylül döneminde, Adana'da açmış olduğu illegal medresenin Sıkıyönetim Komutanlığınca farkedilmesinden sonra, re'sen

emekliye sevkedilen Cemalettin Kaplan, medresesindeki eğitimi (!) noksan kalan 400'ü aşkın özel seçilmiş İmam-Hatip Lisesi öğrencisinin eğitimini tamamlamak amacıyla Almanya'ya gitmiştir. Başlangıçta, Kaplan'daki cevheri (!) keşfedemeyen BND, turist olarak ya da kaçak yollardan Almanya'ya girmeye çalışan öğrencilerinin bir kısmını sınırdışı etmiştir.

Cemalettin Kaplan'ın Almanya'da ilk sığındığı teşkilât, "Milli Görüş Teşkilâtı" olmuştur. Başlangıçta, bu teşkilâtın "Fetva Komisyonu Reisliği"ni yapan Kaplan, ihanet yolundaki yarışta, derin ilmine (!) duyduğu özgüven, megalomani ve de liderlik hırsı ile bu teşkilâttan koparak "Avrupa İslami Cemiyet ve Cemaatler Birliği"nin kurucu başkanlığını üstlenmiştir. 1983'den itibaren Köln'de Ulu Cami adını verdikleri sözde dinsel mekânda –gerçekte örgüt merkezi– kurduğu medresede "Kaplancı" yetiştirmeye başlayan Cemalettin Kaplan, bir süre sonra BND'nin dikkatini çekmeyi başarmıştır. Türkiye'den Almanya'ya kaçak yollardan giren ya da turist vizesiyle gelip de geri dönmek istemeyenleri ağına düşüren Cemalettin Kaplan, bu suretle mürit sayısını 3.000'li rakamlara ulaştırmıştır. BND, sözkonusu müritleri "sığınmacı" statüsünde kabul etmiş, ancak çalışma izni vermeyerek tüm mesailerini Kaplan'ın emrine hasretmelerini sağlamıştır. Müritlerini "mücahit" ve "mücahide" olarak tanımlayan Kaplan, bunların askeri disiplin içinde eğitimi (özellikle bomba eğitimi) konusunda mesafe katettikten sonra "Milli Görüş Teşkilâtı" ile tüm organik ilişkisine son vererek, yine Köln'de "Federe İslam Devleti Reisliği"ni ilân etmiştir. Hemen akabinde de "Emir'ül-Mü'minin ve Hilâfet'ül-Müslimin"liğini yani Hilâfet Devleti Reisliğini ve Halifeliğini açıklamıştır. Video ve ses bantları ile tüm Avrupa'ya ve Türkiye'ye ulaşarak mürit sayısını arttırmaya çalışan Cemalettin Kaplan, bir yandan da Türk Devletine karşı savaş ilânını öngören cihat fetvalarını peşpeşe yayınlamıştır. Nur-

cuların ve fethullahçıların "bölge imamları" esasına kurulu teşkilât yapısını biraz değiştirerek "bölge emirleri" tayin eden meczup, Milli Görüşçülerin "Şeyhülislamlığı"nın üstünde kendini "Halife" ilân ederek Türkiye Cumhuriyeti'nin üzerine miras (!) kavgasına girişmiştir. Gerek bu iki şeriatçı yapılanma arasındaki giderek çatışmaya dönüşen rekabeti sonlandırmak ve gerekse hilafet törenini (!) televizyonlardan izleyen Türk kamuoyunun ve Dışişleri Bakanlığı'nın tepkilerini absorbe edebilmek için BND bir kez devreye girerek göstermelik önlem almıştır: O da, Alman polisi Köln'deki külliyeyi (cami, yatakhane, medrese, aşhane vb.) bir kez basmış; müritleri dışarı çıkardıktan sonra suç delilleri aramıştır. Tabii ki bulamayarak çekilmiştir.

Cemalettin Kaplan'ın ölümünden sonra, Türk Devletinin şeriatçı yapılanmalara karşı nasıl hazırlıksız olduğu cenaze töreni sırasında anlaşılmıştı. Bu Türklük ve Türk Devleti düşmanı meczubun cenazesi, müritlerinin eşliğinde Türkiye'ye getirilmiş ve ailesinin-müritlerinin talebi üzerine resmi bayram günü toprağa verilmiştir. Niçin resmi bayramdan önce ya da sonra değil, sorusuna hiçbir resmi makam cevap verememiştir.

Cemalettin Kaplan'ın ölümünden sonra bu şer yuvasında taht-post kavgası başlamıştır. Babasının makamının (!) doğal miras hakkı olduğunu savunan "küçük kaplan" Mehmet Metin Müftüoğlu'na rakipler çıkmıştır. Örneğin, küçük kaplanı hırsızlık, yolsuzluk ve ehliyetsizlikle suçlayan Dr. Halil İbrahim Sofu, Cemalettin Kaplan'ın en önemli yardımcısının kendisi olduğunu söyleyerek isyan bayrağı açmıştır. Örgütün dağılma tehlikesi karşısında, küçük kaplan inisiyatifi ele alarak bu iktidar kavgasını en radikal biçimde sonlandırmıştır. Nasıl mı? Önce, 15 Mayıs 1996'da Ayhan Ayan adında bir işadamı, ardından bir ay sonra 19 Haziran 1996'da örgütün bir başka etkili ismi Hasan Basri Gökbulut'un eşi Zübeyde Gökbulut ve son olarak da en etkili mu-

halif aday Halil İbrahim Sofu 7 Mayıs 1997'de hayli dramatik biçimde öldürülmüştür. Failler mi?!. Alman polisi ve dolayısıyla BND, bu cinayet dosyalarını "fail-i meçhul" dosyalar arasına katmıştır. Ve sonra bir daha örgüt içinden hiç kimse, yeni halife (!) Metin Müftüoğlu'na karşı sesini bile yükseltememiştir.

BND, "kaplancı"lar adıyla bilinen bu cahil sürüye, Alman Devletinin kulu ve tetikçisi olmaları bağlamında altyapı desteği vermektedir:

1. Örgüte gayriresmi yoldan büyük meblağlar akıtılmaktadır. Müritlere ücretsiz televizyon ve video temin edilmektedir. Keza, eğitim (!) kasetleri ücretsiz olarak Avrupa ve Türkiye'ye dağıtılmaktadır.
2. Almanya'da yakalanan şeriatçı söylemli ve kılıklı kaçak Türklere, "sığınmacı" statüsüne geçebilme şartı olarak kaplancıların adresi gösterilmektedir. Böylece, örgütün mürit kaynağı BND marifetiyle kurumamaktadır.
3. BND, "kaplancı"lara internet üzerinde bir türlü çökertilemeyen ve sürekli yenilenen bir web sitesi tahsis etmiştir (http://www.hilafet.org). Sitedeki bilgiler, Türkçe, Arapça, Kürtçe, İngilizce, Fransızca, Holllandaca, Farsça dillerinde verilmektedir. Ayrıca, periyodiklerin yanısıra, geniş kitlelere ulaşılmasına olanak sağlamak üzere bir de Televizyon kurulmuştur. Hakk TV, Fransız "Telecom 2 D" uydusundan kiralanan kanal üzerinden (11.598-1848 MHz) deneme yayınlarını sürdürmektedir. Şimdilik sadece Pazar günleri müteveffa Cemalettin Kaplan'ın eski video bantları ile "küçük karases" Metin Müftüoğlu'nun Köln Camiindeki vaazları banttan ya da canlı olarak yayınlanmaktadır. Türk Devleti'nin yetkili resmi kurumları, sevindirici bir duyarlılıkla, tıpkı Med-TV'de olduğu gibi, Hakk TV için de diplomatik ve teknik müdahaleye Şubat 1999'un başı itibariyle başlamıştır.

SONUÇ

Karasesçiler ya da nam-ı diğer kaplancılar konusunda BND, ektiğini biçmeye başlamıştır. Türkiye müdahalede çok geç kalmıştır. Ancak zararın neresinden dönülürse de kârdır. Başta Sakarya olmak üzere, özellikle Doğu Anadolu'da ve de özellikle etnik sorunu olan vatandaşlarımız arasında hızla örgütlenmeye başlayan ve son operasyonlarla önemli darbeler yiyen "Hizbullah"ın alternatifi gözüyle bakılan kaplancılar, Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi ve Malatya İnönü Üniversitesi başta olmak üzere pekçok üniversitede seslerini duyuracak konuma gelmişlerdir. Türban konusuna destek vermeyen tek radikal şeriatçı örgüt olarak, kadınlar için İslami giyim olarak sadece ve sadece kara çarşafı öngörmektedirler. Sivas yakınlarında zaman ayarlı bombanın otobüs hareket halindeyken patlamasıyla önplana çıkan çarşaflı mücahideleri (!), Anıtkabir'e 10 Kasım 1998'de uçakla gerçekleştirilecek intihar saldırısı ve de Fatih Camiinde yapılacak provakasyon girişimi izlemiştir. Kaplancı tehlike, sadece Almanya'daki işçilerimiz için sözkonusu olmaktan çıkmış, hiç şüphesiz kapımıza kadar gelmiştir.

Türk Dışişlerinin kaplancılar hakkında Alman Devleti nezdindeki girişimleri, her zamanki gibi "beklemeye" alınmıştır. Nasıl mı? Karlsruhe Federal Başsavcısının talebiyle Alman polisi, Köln'deki örgüt merkezine sözde habersiz bir baskın yapmıştır. İçeride bulunan evraklara elkonulurken, Mehmet Metin Müftüoğlu önce gözaltına alınmış, arkasından tutuklanmıştır. Örgütün (pardon BND'nin) parasını zimmetine geçirerek yolsuzluk yapmakla ve bir de Türkiye'nin talebine uygun olarak "terör örgütü" kurmakla suçlanan "küçük karases"in sorgulaması nedense hala sürmektedir. Anlaşılan BND'nin avukatları yönlendirme ve güdülendirme pazarlığını henüz bitirememişlerdir. Bu gecikme-

de, sorgulamada sürekli sinir krizleri geçiren Metin Müftüoğlu'nun psikolojik bozukluklarının payı da olsa gerektir.

Türkiye, PKK başta olmak üzere TİKKO, Dev-Yol gibi terörist-komünist örgütlere ve de şeriatçı yapılanmalara büyük destek veren Alman İstihbarat Servisi BND'yi yakın takibe almak zorundadır. Misilleme kaçınılmaz olmuştur:

1. Doğu Anadolu'da ve Karadeniz Bölgesinde faaliyet gösteren BND elemanlarına (bilim adamı, gazeteci gibi hangi kimliğe sahip olurlarsa olsun) olası bir pazarlığa konu teşkil etmek üzere sınırdışı edilmenin ötesinde ve Türk konukseverliğine uygun bir tarzda kalıcı ve de caydırıcı biçimde ağırlanmaları sağlanmalıdır.
2. Başta kaplancılar olmak üzere, milli görüşçülerin ve diğer yasadışı terör örgütlerinin tüm aktif kadrosunun elemanları yakın takibe alınmalı; konsolosluklarda pasaport temditleri yapılmamalı; Türkiye'ye girenler de sınır kapılarında saptanarak derhal tutuklanıp mahkemeye sevkedilmelidir. Bu gibi sağ-sol-bölücü militanlara yargı kararıyla yurtdışına çıkış yasağı getirilmelidir.
3. Tıpkı Arnavutluk'da olduğu gibi, BND'nin faaliyetlerinden rahatsız olan uygun ülkelerle bilgi alışverişine dayalı işbirliğine gidilmelidir.
4. Mehmet Metin Müftüoğlu'nun ısrarlı bir biçimde iadesi istenilmelidir. Kaplancı iktidar savaşımı sırasında öldürülen üç Türk vatandaşının dosyaları sık sık gündeme getirilip bilgi istenmelidir. Bu konuda kamuoyunun desteği için Basına sürekli bilgilendirme hizmeti sunulmalıdır.
5. BND bağlantılı Alman Üniversiteleri ve de vakıfları adına Türkiye'nin sosyal yapısı ile ilgili proje yürüten Türk bilim adamları ve fakülte bölümleri saptanmalı; sosyal istihbarata yönelik bilgi akışı durdurulmalıdır.

Aynı şekilde, Dışişleri, İçişleri gibi stratejik önemi büyük olan bakanlıklarda ya da ilgili kamu kurum ve kuruluşlarında çalışan personelin güvenlik soruşturmalarında BND bağlantılı vakıflardan burs alıp almadıkları değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

6. Almanya'daki Türkiye yanlısı Türk kuruluşları ile koordineli çalışma sürdürülürken, BND mağduru, derin devlet olgusundan rahatsızlık duyan Alman demokratları yöntemine uygun tarzda örgütlenmeli ve her yönden desteklenmelidir.
7. Almanya'nın neden olduğu sorunların izalesi için, ilgili devlet kuruluşlarının üst düzey yetkililerinin katılacağı –sürekli sekretaryaya sahip– bir kriz merkezi kurulmalıdır. Bu merkezin hareket yeteneğini arttırmak için normal bütçe ödenekleri yerine örtülü ödenek devreye sokulmalıdır. Konu acildir, çünkü Almanya, bugün sadece kendi ülkesindeki Türk işçilerini parçalayıp bölmekle, Türkiye aleyhine kullanmakla kalmıyor; Türkiye'nin ideolojik, etnik ve mezhepsel sorunlarını da kaşıyor, iç işlerimize alenen müdahale ediyor. Balkanlarda, Orta Asya'da, İslam Dünyasında ve hatta sınır komşularımızda hep karşımıza çıkıyor, çıkarlarımızı tehdit ediyor, hasım devletleri örgütlüyor...

Hasım Ülke: Almanya

BUNDESNACHRICHTENDIENST VE KOSOVA SORUNU

Türk Toplumunda, İngiltere, Fransa, Yunanistan, Rusya, Ermenistan, A.B.D., İtalya gibi çeşitli ülkelerle ilgili olarak, kaynağını tarihin derinliklerinden alan ve günümüzü de kapsayan önyargılı-olumsuz değerlendirmeler hep süregelmiştir. Aynı durum, son yüzyıl içinde Türkleri "düşman" olarak gören Suriye, Irak, İran gibi İslâm ülkeleri için de sözkonusudur. Ancak, bir ülke vardır ki, hâlâ "müttefik" kabul edilir; kamuoyunda gereğince tartışılmaz, değerlendirilmez Almanya!.. Toplumumuzun önemli bir kesimi için Almanya, I. Dünya Savaşı'nda yanyana savaştığımız, üstelik milyonlarca vatandaşımızın halen yaşamakta olduğu ve belki bir o kadarının da kaçak bile olsa çalışmak için can attığı ekonomik açıdan bir cazibe merkezidir, bir dost ülkedir.

Almanya ile ilgili toplumumuzdaki bu imaj, Alman ırk-

çılarının arada sırada Türk ailelerini "yakma" eylemlerine, Alman Devletinin sağ-sol ve bölücü örgüt militanlarına geniş kapsamlı lojistik destek sağlamasına rağmen bir türlü değişmez. Son Abdullah Öcalan olayında olduğu gibi İtalya'ya gösterilen organize tepki, çok daha fazlasını hak eden Almanya için asla gösterilmez. Oysa, Alman toplumundaki Türkiye ve Türklük imajı, son derecede olumsuz olup, bu ülkenin Türkiye'ye yönelik pan-germenist dışpolitikasının temel belirleyicisidir. İşte bu çelişki, Türk kamuoyunda bugüne kadar tartışmaya hiç açılmamıştır. Türk Devletine düşman olan sağ-sol ve bölücü unsurlar, ideolojik ve dinsel gerekçelerle başta A.B.D. olmak üzere pekçok ülkeyi karşıt hedef gösterirken, Almanya'ya hiç "dokunmamaya" çıkarları açısından özel önem vermişlerdir. Nitekim, Türkiye'de gündemi oluşturmada hayli etkili olan şeriatçıların, aşırı sol dinazorların ve de ayrılıkçı kürt faşistlerinin yeraldıkları sivil toplum kuruluşlarının (bir başka ifadeyle demokratik kitle örgütlerinin) kendi gündemlerine Almanya'yı hiç almamış olmaları, bu açıdan bir rastlantı sayılmaz, sayılmamalıdır da...

A. TÜRK-ALMAN İLİŞKİLERİNDEKİ TEK YANLI ALMAN İHANETİNİN TARİHSEL KÖKENİ VE NEDENLERİ

XIX.Yüzyılın ikinci yarısında Bismark ile kurumsallaşan, XX. Yüzyılın hemen başlarında II. Wilhelm döneminde emperyalizm ve devlet kavramlarıyla özdeşleşen Alman faşizmi –kabul edilebilir milliyetçilik anlayışının da ötesinde– iki temel hedefin gerçekleştirilmesini öngörmekteydi: Ekonomik açıdan yeni "hayat alanları"na yani ürettiklerini pazarlayabilecekleri sömürgelere sahip olurken, siyasal açıdan da "arka bahçe"de yani Avusturya-Macaristan, Romanya, Çarlık Rusyası gibi ülkelerde yaşayan Alman ırkını bir bayrak altında toplamak yani pan-germenizm!..

1. Birinci Dünya Savaşı Dönemi (Öncesi ve Sonrası)

Fas başta olmak üzere sömürge arayışlarından somut bir sonuç elde edemeyen II. Wilhelm Almanya'sı için, Osmanlı İmparatorluğu, stratejik açıdan hayati bir önem taşımaktaydı. Örneğin, Bağdat Demiryolu Projesi, ekonomik getirilerinin yanısıra, İngiltere'nin Hindistan yolunu tehdit etmesi açısından da planlanmıştı. Ancak, Kayzer Wilhelm'in iki kez Osmanlı ülkesine gelmesi ile gelişen ikili ilişkiler, Kerkük-Musul bölgesinde arkeolojik çalışma yapma izini ile gelen sözde arkeologların jeolojik çalışma yaptıklarının anlaşılması ile ortaya çıkan kuşkuları gidememişti. Sözkonusu bölgede zengin petrol yataklarının bulunması, Osmanlı İmparatorluğu üzerinde emperyalist paylaşım kavgasında İngiltere, Çarlık Rusyası ve Fransa'yı da harekete geçirmişti. Bu nedenle ortaya çıkan Trablusgarp ve Balkan Savaşları'nda, Almanya, tüm bu olumsuz gelişmelere sadece seyirci kalarak ikiyüzlülüğünü, bir başka ifadeyle güvenilmezliğini ortaya koymuştu. Almanya'nın emperyalist politikasının bir yansıması olan vefasızlığın bedelini, Trablusgarp'ı, 12 Adayı ve Rumeli'deki topraklarımızın önemli bir kısmını kaybederek ödeyen Osmanlı yöneticileri, özellikle de İttihatçılar, 1911'den itibaren İngiltere ve Fransa'ya ittifak önerisinde bulunmuşlardı. Hatta, I. Dünya Savaşına girilmezden kısa bir süre önce, Mayıs 1914'de, Sadrazam Talât Paşa bizzat Kırım'a giderek Rus Çarı II. Nikola'ya ittifak teklif etmişti. Bu üç emperyalist ülkenin yanısıra, Yunanistan ve Bulgaristan gibi küçük ülkeler bile Osmanlı Devletinin ittifak önerisini reddettikten sonradır ki, Almanya, yeniden –bu defa alternatifsiz olarak– gündeme gelmişti. İttihatçıların kendilerine güvenmediğini bu ittifak arayışları nedeniyle anlayan Alman Hükümeti, savaşa birlikte girme karşılığı resmen iki temel konuda "açık çek" talep etmişti: Birincisi, İngiltere'yi sömürgelerinde meşgul etmek ve hammadde kaynaklarını zaafa uğratmak için Padişah-Hali-

fenin tüm müslümanlara yönelik olarak "Cihad-ı Ekber" (kutsal savaş) çağrısında bulunması. İkincisi, Osmanlı Ordusunun en az % 25'sinin Alman Genel Kurmayı emrine verilmesi. Almanya'nın istekleri tartışılmaksızın yerine getirilmişti.

Osmanlı Devleti, 2 Ağustos 1914 tarihli Osmanlı-Alman İttifak Anlaşmasının tüm yükümlülüklerini yerine getirirken, Almanya'nın ikiyüzlü ihaneti yeniden sahneye çıkmıştı. Şöyle ki:

1. Almanya, taahhüt ettiği silâh ve malzemeyi, özellikle de Çanakkale ve İstanbul Boğazlarının savunması için elzem olan uzun menzilli topların teslimini geciktirmişti. Bu gecikmenin bedeli Çanakkale muharebelerinde Türk askerinin kanıyla ödenmişti.
2. Alman Genelkurmayı, Galiçya'da ve Kanal Harekâtında, Osmanlı Devletini doğrudan ilgilendirmediği halde Türk Ordusunu kullanırken; kendi çıkarları için en seçkin birliklerimizin ağır kayıplar vermesine neden olmuştu. Türk askerini canlı kalkan olarak kullanma oyunu, hristiyan İtilâf askerlerini de kollamak (imhasını önlemek) amacına yönelik olarak Çanakkale'de sahnelenmişti. İtilaf birliklerini en az 6 ay Çanakkale'de oyalamayı hesaplayan Alman Genel Kurmayı, bu doğrultuda General Liman Von Sanders vasıtasıyla planını uygularken, Türk tarafının ikiyüzbini aşkın asker kaybının başlıca sorumlusu olmuştu. Ta ki, Yarbay Mustafa Kemal'in ünlü müdahalesine kadar...
3. Almanya'nın samimiyetsizliği daha I. Dünya Savaşı'nın hemen başlarında belli olmuştu. Osmanlı Hükümeti'nin İtilâf emperyalistlerine karşı tepki olarak, 1 Ekim 1914'den itibaren geçerli olmak üzere Kapitülâsyonları kaldırdığını açıklayan (9 Eylülde İstanbul'daki Büyükelçilere tebliğ edilen, 17 Eylülde de

resmen yayınlanan) kararına öncelikle ve en sert karşı çıkan ülkeler, Almanya ile diğer savaş müttefiğimiz Avusturya-Macaristan İmparatorluğu olmuştu. İttihat ve Terakki Partisi liderlerinin sert eleştirileri sonrasında bu iki ülke kapitülasyonlarla doğan haklarını her ne kadar daha sonra reddetseler de, kendileri ile ilgili kuşku ve güvensizliğin bu vesileyle bir kez daha pekişmesine engel olamamışlardı.

4. Almanya'nın güvenilmezliği ve hatta hainliği, Kafkas Cephesinde açık biçimde ortaya çıkmıştı. Hazar petrolleri ile ilgili olarak Kafkasya ve Azerbaycan'ın Osmanlı kontrolü altına girmesini istemeyen Almanya, Galiçya ve Ukrayna'da savaştığı can düşmanı Ruslarla işbirliğine gitmiş ve bu gelişme Teşkilât-ı Mahsusa tarafından belgelenmişti. Keza, stratejik açıdan önemi büyük olan Kudüs, düşman İngiliz birlikleri tarafından işgal edildiğinde, Alman Kiliselerinde şükran ayinleri düzenlenmişti.

Aynı şekilde, Savaş sona erdikten sonra Almanya, kendisine sığınan Talât Paşa başta olmak üzere önde gelen İttihatçı liderlerin Ermeni teröristler tarafından vahşice öldürülmelerine seyirci kalmıştı. Hatta, Talât Paşa'nın katili, Türk Milleti ve de Hukukun temel kuralları ile alay edilircesine Alman yargısı tarafından beraat ettirilmişti. İşte, Mustafa Kemal Atatürk, Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra, tüm bu deneyimleri unutmayarak Almanya ile mesafeli durmaya gayret etmiş; bu arada Hitler'in yükselişini kuşku ve endişe ile izlemişti. Atatürk, Almanya'nın dostu olunamayacağını; dostluk ya da düşmanlık kavramlarını ancak bu ülkenin çıkarlarının ve de üstün ırk nazariyesinin belirlediğini çok iyi bilmekteydi.

2. II. Dünya Savaşı Dönemi (Öncesi ve Sonrası)

Alman toplumunda zaten var olan şoven ve saldırgan

(irredantist) milliyetçilik duyguları, Versay Barış Antlaşması'nın Almanya'ya yüklediği 56 Milyar Dolar savaş tamirat borcunun neden olduğu ekonomik çöküntü ortamında daha da gelişerek yükseliş trendine girmişti. İtilaf Devletlerinin daha sonra ödenmesi mümkün olmadığı anlaşılan bu borcu 33 Milyar Dolara çekmesi, sonucu değiştirmemiş; yalnızca Hitler'i iktidara getirmeye yetmişti. Hitler'le birlikte, pan-germenizm bir devlet politikasına dönüşerek hayata geçirilmiş; hatta daha da ileri gidilerek "ari ırkın dünya egemenliği" söylemleri açıkça ifade edilmişti. Hitler Almanyası'nın ilk hedefi, Alman dilinin konuşulduğu Alsas-Loren bölgesinden başlayarak İdil (Volga) nehrinin boylarında yaşayan küçük Alman kolonilerini kapsayacak bir "germen vatanı" oluşturmaktı. Bu vatan kapsamına, Türk bölgelerinden Kırım, Gence şehrindeki birkaç yüz kişilik küçük bir Alman kolonisinin varlığı nedeniyle bu şehre kadar tüm Kuzey ve Güney Kafkasya ile iç Rusya'nın önemli bir bölümü girmekteydi. İşte, İkinci Dünya Savaşı'nda Alman Ordularını Stalingrad (Volvograd) önlerine kadar getiren neden buydu. Eğer Almanlar savaştan zaferle çıkmış olsalardı, sıra tüm dünyanın Alman "hayat alanı"na dönüşmesine gelecekti.

3. Soğuk Savaş Döneminde Alman Milliyetçiliği

II. Dünya Savaşı'nın Almanya'da yarattığı ekonomik, toplumsal ve siyasal tahribat, savaşta kazanılan tüm toprakların yanısıra Doğu Almanya'nın da kaybedilmesi ve ülkenin müttefik devletler tarafından işgal edilmesiyle daha da büyük boyutlara ulaşmıştı. Ancak, bu olağanüstü zor koşullarda Alman milliyetçiliğinin gelişimini önlemek asla mümkün olmadı. İşte bu noktada Almanya yöneticileri, milliyetçiliklerini gizleyerek hatta ırkçı parti kurulmasını kâğıt üzerinde yasaklayarak dış dünya önünde farklı bir imaj yaratmaya yöneldiler. Bir yandan A.B.D.'nin baskıları-

na boyun eğerek Münih'de C.I.A. tarafından finanse edilen "Sovyetler Birliği'ni Araştırma Enstitüsü", "Hürriyet Radyosu", "Hür Avrupa Radyosu" na izin verirken; diğer taraftan Macaristan, Romanya, Sovyetler Birliği ile gizli pazarlıklar sürdürürerek soydaşlarını kişi başına ortalama 35.000 Marktan başlayan ve eğitim durumuna göre yükselen bedel karşılığı "satın almaya" başladılar. Alman Hükümetinin bu girişimi elbetteki salt milliyetçilik duygularıyla izah edilmezdi; konunun insani boyutu da kuşkusuz mevcuttu: II. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle birlikte, Stalin, Alman Ordusu ile işbirliği yaptıkları gerekçesiyle, Türkiye sınırında yaşayan "güvenilmez halklar" kapsamında Kırım, Karaçay, Balkar ve Mesket (Ahıska) Türklerini, Çeçenleri, İnguşları ve de Volga boyunda yaşayan Almanları, –bebeğinden yaşlısına kadar cinsiyet ayırımı yapmaksızın tümünü– Urallar, Sibirya, Özbekistan, Kazakistan ve benzeri sürgün bölgelerine göndererek cezalandırmıştı. Örneğin, sadece Kırım Türklerinin hayvan vagonlarında, en ilkel koşullarda ve yaklaşık iki ay süren yolculuklarında toplam nüfusunun % 46'sını kaybettiği gözönüne alındığında, Alman asıllı sürgünlerin kayıpları hakkında bir kıyaslama yapmak mümkün olabilir. İşte Alman Devleti, sürgündeki soydaşlarının yanısıra, Macaristan ve Romanya gibi komünist rejimin esareti altındaki soydaşlarına sahip çıkmak, onların mağduriyetini gidermek yolunda bu ülkelere büyük meblağlar akıtmıştı... Ya Türkiye?!

B. ALMAN "DERİN DEVLET"İ

Alman İstihbaratı Bundesnachrichtendienst (B.N.D), II. Dünya Savaşı sonrasında en az C.I.A. ve Mossad kadar özgün bir yapılanmayla ortaya çıkmıştır. Örneğin, "askeri istihbarat", "sanayi-teknoloji istihbaratı", "karşı istihbarat" gibi klasik uğraş alanlarının yanısıra, Doğu Almanya ile bü-

tünleşme dahil her alandaki stratejilerinin oluşturulmasında ve hayata geçirilmesinde; doğu blokundan –yukarıda bahsedildiği gibi– göçmen getirtilmesinde önemli görevler üstlenmiştir. Bölgedeki güç dengeleri arasında ikili oynamak konusundaki ilk başarı da, 1972'de Münih Olimpiyatları sırasında Sovyet Hükümeti'nin tahrik edilmesi ve sonucunda oluşan tepkinin "Sovyetler Birliği'ni Öğrenme Enstitü'sü"nün kapatılma gerekçesi olarak kullanılması ile sağlanmıştır. Böylece, A.B.D.'nin onayı da alınarak doğu bloku ile ilişkiler yoluna konulmuştur. Daha sonra ekonomik ve siyasal açıdan ağırlığını iyice hissettiren Almanya; A.B.D. ve İngiltere gibi ülkelerden bağımsız stratejiler geliştirmiştir. Örneğin, batılı müttefiklerine rağmen İran'la askeri-ticari ilişkilerin geliştirilmesi; Birleşmiş Milletler ambargosu öncesi Libya ve Irak'la askeri-ticari ilişkilerin sürdürülmesi; özellikle Irak'daki muhalif kürt gruplarına ülkesinde kucak açıp destek sağlarken, Irak yönetimine Halepçe Katliamında kullanılan Hardal Gazı başta olmak üzere her türlü kimyasal ve konvansiyonel silâh ve askeri amaçlı elektronik araç ve gereçleri satması gibi.

Alman İstihbaratı BND, "arka bahçe" olarak nitelendirilen ve ekonomik açıdan "hayat alanı" kabul edilen Yugoslavya, Bulgaristan, Romanya, Arnavutluk, Makedonya, Moldova, Ukrayna, Beyaz Rusya, Estonya, Letonya, Litvanya, Azerbaycan, Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan, Tacikistan, Türkmenistan, Rusya Federasyonu, Çin Halk Cumhuriyeti, Afganistan, İran, Türkiye ve Irak gibi ülkelerin yeraldığı geniş bir coğrafyada, Alman Devleti'nin çıkarlarını koruyup kollama görevini fonksiyonel biçimde yerine getirmektedir. Klasik istihbaratçıların yanısıra, ilgili tüm ülkeler hakkında "key-man's" niteliğinde özel olarak hemen her alanda, örneğin filolog, tarihçi, araştırmacı-gazeteci, antropolog, sosyal antropolog, arkeolog, sosyolog, mühendis, çevreci, insan hakları uzmanı, sanatçı, sanat tarihçisi, ruh-

ban, asker, demografi uzmanı, tıpçı, ziraatçı, siyaset bilimcisi, halkbilimci, jeolog gibi farklı meslek dallarına mensup elemanlar da istihdam edilmektedir. A.B.D.'nde Jamestown Vakfı, Hoover Enstitüsü gibi akademik nitelikli kuruluşların örneklerine, Almanya'da Humboldt Vakfı ve Üniversitesi, Osteurope Enstitüsü, Gettysburg Koleji, Bamberg Üniversitesi gibi çok sayıda "ilişkili" akademik kuruluşlarda rastlamak mümkündür. İstihbarat servisi veren masum görünüşlü vakıfların yanısıra, tıpkı A.B.D. ve İngiltere'de olduğu gibi sözkonusu servisler tarafından kurdurulan ve yönetilen-yönlendirilen sivil toplum örgütleri, Almanya için de aynen ve de fazlasıyla sözkonusudur. Başta İnsan Hakları olmak üzere, azınlıklar, göçmen ve mültecilik konularında bu servisler ve bağlantılı vakıflar, enstitüler ve sivil toplum örgütleri birbirleriyle sürekli paslaşmakta; enformasyon alışverişinin yanısıra birbirlerini de sürekli yakın takip altında tutmaktadırlar.

Alman Servisi BND'nin, A.B.D. ve İngiliz Servislerinin nitelikli profesyonel kadrosuna oranla daha fazla "gönüllü" elemana sahip olmasının temelinde, bu toplumun adeta genlerine işlemiş milliyetçilik duygularının ve de bilincinin yattığını kabul etmek gerekir. Aynı duruma İsrail'de de rastlamak mümkündür. İsrail'de de tüm Yahudilerin –ister A.B.D., ister Rusya Federasyonu ve isterse de dünyanın herhangi bir yerinde yaşasın– birer doğal Mossad elemanı olduğu kabul edilir. Nasıl Yahudiler için Mossad'a çalışmak ve görev verildiğinde sorumluluk üstlenmek ve yerine getirmek bir ulusal onur-dinsel vecibe olarak kabul ediliyorsa, aynı durum Almanya için de daha yumuşatılmış olarak böyledir. Ancak, Almanya, profesyonel istihbaratçıların yanısıra, yukarıda da belirtildiği gibi akademisyenlerden, gazetecilerden ve de avukatlardan fazlasıyla yararlanmaktadır. Alman Servisi, adeta küçük bir avukat ordusuna sahip bulunmaktadır. "Hayat Alanı" ya da "Arka Bahçe" olarak

nitelendirilen hedef ülkelerdeki azınlıkların her türlü legal-illegal ve hatta terörist örgütlerinin temsilcilerine, militanlarına kendi ülkesinde yaşama hakkı tanımaktadır. Bu iş için Kiliselerden Mason localarına kadar pekçok kuruluşu ve özel olarak oluşturulan yardım (!) amaçlı sivil toplum örgütünü (NGO) kamuflaj olarak kullanan Alman Servisi, buralarda "ajan" olarak kullanabilecekleri işbirlikçileri saptama ve yetiştirme fonksiyonunu yerine getirebilmektedir. Keza, hedef ülkelerdeki yetenekli, gelecek vaad eden ve Almanya'ya karşı önyargısı bulunmadığı anlaşılan politikacıların, özellikle de etnik ve dinsel sorunu mevcut olan politikacıların yanısıra, genç akademisyenlere de akademik nitelikli burs dağıtan vakıflar yolu ile deyim yerinde ise "çengel" atılmaktadır. Aynı şekilde, hedef ülkelerin üniversitelerinde paraya zaafı olan yetenekli akademisyenlere, o ülkenin "aile yapısı", "toplumsal sorunları", "dinsel farklılıkları", "azınlıkların kültürel özellikleri", "bölgelerarası ekonomik farklılıklar", "insan hakları" gibi doğrudan dikkat çekmeyecek ama sosyal-siyasal ve kültürel istihbaratta kullanılanılan verilerin elde edilmesini sağlayacak bilimsel projelere destek sağlanmaktadır. Saptanmış eleman adaylarına belli bir yönlendirme sürecinin sonunda gereksinim duydukları alanda her türlü destek sağlanmaktadır (tıpkı A.B.D. ve İngiltere'de sözkonusu olduğu gibi). Almanya'da yaşayan yabancılardan sözkonusu standarda sahip olan, bir başka deyişle nitelikli gençlere aynı yolla "çengel" atılırken, kontrolünde güçlük çekilen ama işe yarayan militan-teröristler de avukatlar aracılığıyla sevk ve idare edilmektedir. Örneğin, kabul edilebilir eylem sınırlarını aşan, Alman Devletine ters düşen ya da dıştaki imaj açısından tutuklanması gerekenler, gözaltına alınmakta; sonra da bağlantılı avukatlar devreye sokulmaktadır. Gözetim süresinde pazarlık ve yönlendirme yapıldıktan sonra, tutuklananlar kontrollü olarak

ama Alman Servisinin denetiminde serbest bırakılmaktadır. Hiç bir ülke Servisinde bulunmayan bu kadar çok avukat, Alman "Derin Devleti"nin karakteristiğini oluşturmaktadır.

C. KONTROL EDİLEBİLİR İSTİKRARSIZLIK STRATEJİSİ

Günümüz koşullarında hedef düşman ülkeyi mahvetmek istiyorsanız, Irak, Libya ve Yugoslavya örneklerinde olduğu gibi –A.B.D.'nin desteğini almak kaydıyla– Birleşmiş Milletler gibi uluslararası mekanizmayı kullanabilirsiniz. Ancak, güç kullanarak yapacağınız tahribatı kontrol edebilmeniz kesinlikle olanaksızdır. Aynı şekilde, hedef ülkede ekonomik kriz çıkarabilirsiniz, ancak bunun sonucunu da kontrol etmeniz sözkonusu değildir. Keza, yakın gelecekte hedef ülkenin iletişim-elektronik ağının çökertilmesi de mümkün olabilir, ancak tüm bu "güç kullanma" yöntemlerinin sonuçlarını önceden kestiremezsiniz, önlem alamazsınız. Bu tür güç kullanımları, sözkonusu ülkelerde olduğu gibi ulusal birliği daha da pekiştirmeye, liderlerinin sürekli iktidarda kalmalarına yol açabilir ya da yapay olarak çıkartılan ekonomik krizin dalgalar halinde –Uzak Doğu ve Rusya'da olduğu gibi– Batıyı etkilemesi de olasılıklar dahilindedir. Bu durumlarda harekâttan umulan çıkarların –en azından kısa ve orta vadede– elde edilmesi de sözkonusu olamaz, üstelik çok yüksek meblağlara ulaşan masrafları da cabası.

İşte, hedef ülkeyi elde tutmanın ya da güçsüz düşürmenin en kolay, en güvenli ve ekonomik yolu, "kontrol edilebilir istikrarsızlık" stratejisini uygulamak, bu yolda sürekli politikalar üretmektir. Bu stratejiyi dışpolitikasında en sık kullanan ülkelerin başında A.B.D. ve A.B. ülkeleri gelmektedir. Bu stratejinin en etkili yolu, önce hedef ülkedeki zaaf noktalarının bir başka ifadeyle "yumuşak karın bölgeleri"nin saptanmasından geçmektedir. Bu bağlamda hedef ül-

kede mevcut etnik-dinsel azınlıkların tüm boyutları ile profilinin çıkarılması ve potansiyelinin çok yönlü belirlenmesi; ayrılıkçılığın tahrik ve teşvik edilmesi; tarihsel husumetin körüklenmesi; terörün elaltından desteklenmesi ile ekonomik-siyasal-toplumsal kaos ortamının yaratılması; ulusal birliğin zaafa uğratılması; zayıf ve kişiliksiz yöneticilerin desteklenmesiyle hedef ülkenin dış müdahalelere sürekli açık hale getirilmesi vb. Bu stratejide ikili oynamanın her türlüsü var, ancak doğrudan düşmanlık yok, müttefik görünmek ise ön koşul. Ne sizin yıkılmanızı istiyorlar, ne de bölgedeki emperyalizmin belirlediği güç dengelerini bozacak biçimde kalkınarak güçlenmenizi. Bu stratejinin tüm aşamalarını Türkiye dün yaşadı, bugün de yaşamakta; kendisini yöneten çapsız alaturka politikacılarlar iş başında kaldığı sürece de yaşayacak. Önce, Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde yaşanan "Doğu Sorunu" çerçevesinde yapılan dış müdahaleler ve ayrılıkçı terör; Cumhuriyet döneminde ise şeriatçı ve kürtçü ayaklanmalar; sonra sırayla Ermeni sorunu ve terörü; arkasından sağ-sol çatışması;daha sonra kürtçü PKK terörü; sırada şeriatçı örgütlenme (Hizbullahçılar, Fethullahçılar, Kaplancılar, Milli Görüşçüler vb.), Ege ve Kıbrıs sorunları; yeni yeni Pontus-Rum sorunu belki yine Ermeni sorunu ve terörü, mezhep kavgası ve daha nice ihtimaller... Kısaca, bu stratejiyi oluşturup izleyenler var olduğu ve de devletimiz gerçek devlet adamları tarafından yönetilmediği sürece, içte ve dışta yapay sorunlarla sürekli meşgul edilen-tokatlanan Türkiye bölgesinde güçlenemeyecek, ağırlığını hissettiremeyecek, düşmanlarına karşı tehdit oluşturmayacak!..

D. ALMAN "DERİN DEVLET"İ VE KOSOVA SORUNU

Alman Servisinin güç ve yetenekleri konusunda fikir veren en tipik örnek Yugoslavya'dır. Bu ülkenin parçalanma-

sında en önemli rol işte bu BND'ye aittir. Önce Yugoslavya'nın Alman Servisi tarafından uzun yıllar önce büyüteç altına alındığı anlaşılıyor. Bu ülkedeki etnik ve dinsel grupların çok iyi analiz edildiği; Yugoslav bütünlüğünün simgesi olarak kabul edilen Tito'nun ölümünden sonra da, Alman Servisinin katolik Hırvatlar ve Slovenler üzerinde çalışmalarını yoğunlaştırdığı; Yugoslav Askeri Haberalma Örgütü K.O.S.'un buna engel olamadığı biliniyor. Nitekim, Hırvatistan ve Slovenya'yı ilk tanıyan ülkenin Almanya olduğu, Hırvat ve Sloven ayrılıkçılarına tüm lojistik desteğin Almanya'dan geldiği de bilinen bir gerçek. Almanya'nın bu desteğini, ezilen azınlıklara ve insan haklarına karşı duyarlılığın tezahürü biçiminde algılamak da mümkün değil. Ortodoks olmayan ama Yugoslavya'nın en zengin ve refah içindeki bu iki bağlı cumhuriyetini koparmanın arkasında somut çıkar nedenlerini bilmek gerekir. Keza, Almanya'nın, hem Sırplar ve hem de Hırvatlar arasında sıkıştırılıp katledilen yüzbinlerce Boşnak'ın dramına –sırf Hırvatlara taraf oldukları için– seyirci kaldığı da biliniyor. Hırvatlara yaptırım gücü olduğu halde bunu kullanmayarak sorunun çözümünü uzatan, üstelik müslüman Boşnaklara yönelik etnik temizlik amacı ile kullanılmak üzere silah sağlayan "insan hakları savunucusu" Almanya'nın, "insan hakları" konusundaki çifte standardını tüm boyutları ile ortaya koymak gerekmektedir.

Yaklaşık 15 yıllık iktidarı boyunca Alman faşizmini devletine egemen kılan Kohl döneminde, müslüman olarak Kürt ayrılıkçılara örtülü ama tam destek sağlanırken, Arnavutlar da ihmal edilmemişti. Ortodoks Arnavutların Yunanistan'ın güdümünde olduğunu; üstelik de sayısal açıdan müslüman Arnavutlardan daha az olduğunu gözlemleyen ve de bu ülkedeki kaos ortamını dikkate alan Alman Servisi, Enver Hoca'nın ölümü ve Arnavutluk İstihbarat Örgütü SİGURİKİ'nin dağılmasını fırsat sayarak, –1988'den itiba-

ren– illegal iktidar gücünü elinde bulunduran Arnavut mafyası üzerinden müslüman Arnavutlar'a oynamaya başlamıştır. 1990'lardan itibaren, Doğu Almanya'dan intikal eden ve NATO standartlarına uymayan Rus yapımı silah ve malzemeyi Arnavutluğa hibe eden Almanya, bu kapsamda önemli miktarda silah ve mühimmatın da Kosova Kurtuluş Ordusu U.Ç.K.'nın eline geçmesini sağlamıştır. Keza, sürgündeki Kosova Hükümeti'nin tanınmayan Başbakanı Bujar Bukoshi'yi Bonn'a götürerek tüm ihtiyaçlarını karşılayan ve Almanya'yı iletişim-enformasyon üssü olarak kullanmasına izin veren Almanya, Kosova sorununda da doğal olarak müslüman Arnavutların yanında yer almıştır. Hiç şüphesiz bu ilgide, Kohl sonrası Sosyal-Demokrat yönetiminin A.B.D.-İngiltere yakınlaşmasından rahatsız olmasının rolü de büyük olsa gerekir. İki Almanya'nın bütünleşmesinden sonra, Orta Avrupa, Orta Doğu, Uzak Doğu, Orta Asya ve CIS ülkeleri ile Rusya Federasyonu'nda bağımsız politika yürüten bu ülkenin giderek tehlikeli bir "dev"e dönüşmesi karşısında, tedirginliği artan İngiltere'nin, Avrupa Birliğinin örgütsel disiplininden kopma pahasına A.B.D.'ne yanaştığı biliniyor. İşte Almanya'nın Yugoslavya'ya yönelik askeri harekâta destek vermesinin temelinde, bu ikili kombinasyona karşı şimdilik yalnız kalma riskini göze alamamasının bulunduğu da ayrıca değerlendiriliyor. Şunu da kaydetmek gerekir ki, Almanya'nın Arnavutluk ve Kosova'daki istihbarat-ajitasyon ve benzeri faaliyetlerinin önünün, gerek M.İ.T. ve gerekse Makedonya'da Üsküp üzerinden bölgeye yönelik olarak çalışan C.I.A. istasyonu tarafından kesildiğine, etkisizleştirildiğine ilişkin olumlu duyumlar alınıyor. Ancak bilinen gerçek şu ki, Bosna'daki müslüman Boşnakların katillerinin en büyük destekçisi olarak müslüman Arnavutlar arasında prestij ve imaj kaybına uğrayan BND, silah akışını sürdürdüğü ve tüm dünyadaki Arnavutların nakdi yardımlarını Almanya üzerinden transfer ettiği ve de sırtını

yalnızca U.Ç.K.'ya dayadığı için bölgedeki varlığını sınırlı da olsa hissettiriyor.

Burada esas olan, Kosova olayları dolayısıyla şimdilik bir insanlık sorunu ama ileride A.B.D., Almanya, İngiltere gibi ülkelerin Servisleri marifetiyle yükselen bir Arnavut milliyetçiliğine doğru gitmesi kaçınılmaz olan Kosova sorununun Türkiye'deki yansıması. Türk Devletinin tüm gelişmeleri izledikten, olasılıkları değerlendirdikten sonra alternatifli senaryolar üretmesi, değişen durumlara karşı değişen görevler üstlenmesi ve önlemleri alması gerekmektedir. Çünkü, önünde sonunda Arnavut milliyetçiliği, en azından Arnavutçanın eğitim dili olarak kabulü istemiyle, Türkiye'de yaşayan ve –abartılı da olsa– 5 milyon civarındaki Arnavut kökenli vatandaşlarımıza da bulaştırılmaya çalışılacaktır. Türk Devleti'nin bugüne kadar dikkate almadığı bir başka sorun da Kosova Türkleridir. Müslüman Arnavut mültecilerle Kosovalı Türk mülteciler arasında insani yardım açısından bir ayrım yapmak mümkün değilse de, Türkiye, kaybedilmiş ülkelerimizin millli hatırası olan Türklere daha fazla ve özellikle sahip çıkmak durumundadır. Onlara Türk olmanın gururunu ve ayrıcalığını tattırmak zorundadır. Bu sahip çıkış, Türk olmanın, Türklük bilincini dış politikaya egemen kılmanın, tarihine saygının, köklü ulusal devlet olmanın kaçınılmaz gereğidir...

1. Kosova'da Türk Olmak ya da Arnavutlaşmak

Balkan Savaşından sonra Kosova'yı terkederken, daha doğrusu Kosova ulusal sınırlarımız dışında kalırken, geride tam 524 yıllık egemenliğin hatırası olarak küçümsenemeyecek bir Türk topluluğu ile nice sanat eserleri bırakmıştık. Bu eserlerin en anlamlısı da hiç şüphesiz Meşhet mevkiindeki Sultan I. Murat'ın türbesiydi. Sırpların, Bulgarların ve Yunanlıların, gerek Balkan Savaşı sırasında ve gerekse savaşın hemen sonrasında sivil Türklere karşı sürdürdükleri

etnik temizlik sırasında yüzbinlerce masum soydaşımız hayatını kaybederken, bir o kadarı da geri çekilen Türk askerleri ile birlikte İstanbul'a doğru kitlesel göçe başlamıştı. Türk Tarihinin en dramatik geri çekilişiydi bu. İstanbul'a ulaşabilenler, gerçi her ne kadar canlarını kurtarabilmiş iseler de, uzun süre açlık dahil her türlü sıkıntıyı çekmişlerdi. Ya geride kalanlar, farklı nedenlerle doğup büyüdükleri topraklardan ayrılamayanlar, ayrılmak istemeyenler?! İşte geride bıraktığımız Kosova Türkleri, tam 524 yıllık Türk egemenliğinin bedelini, kanları ve malları ile Sırplara ödemeye başlamışlardı, hâlâ da ödemekteler. Sadece Sırplara mı? Elbetteki hayır!.. Türklerden boşalan evlere, müslüman Arnavutlar iskân edildiğinde yeni bir tehdidin başlayacağını hiç kimse tahmin bile etmiyordu. Hazır camilerin, bakımlı evlerin ve verimli toprakların sahipsiz kaldığını duyan fakir Arnavutların göçü öylesine ani olmuştu ki, Türkler kısa sürede azınlık konumuna düşmüşlerdi. Kaldı ki, Sultan I. Murat'ın kanının akıtıldığı toprakları ortodoks-slav mantığı ile kutsal toprak olarak kabul eden ve Sırp milliyetçiliği ile özdeşleştiren Sırpların iskânı da hep bu kısa süre içinde gerçekleşmişti.

Sırp-Hırvat-Sloven Krallığının devlet terörü yaratarak Türk azınlığını sindirmeye yönelik çabaları sonucunda, 1930'lu yılların başında onbinlerce Türk aile Kosova'yı terketmek zorunda kalmıştı. Bunların şanslı olanları karayolundan ve yaya olarak Türkiye'ye ulaşabilirken, bir kısmı da yollarda yitip gitmişti. İşte, Mustafa Kemal Atatürk, uluslararası nitelikteki nedenlerin ve gereklerin yanısıra, Yugoslavya ile Türk azınlığın sorunlarını "düşman" olarak değil de "dost" bir müttefik olarak çözebilmek; göç dalgasını durdurabilmek; Türk azınlığın yaşadıkları yerlerde varlığını sürdürmesini sağlamak amacıyla 27 Kasım 1933'de bir Dostluk ve Saldırmazlık Antlaşması imzalanmasına önayak olmuştu. Her ne kadar bu antlaşmada Türk azınlıkla ilgili

bir hüküm yeralmamışsa da göçlerin arkası önemli ölçüde kesilmişti. Kısa bir süre sonra da (9 Şubat 1934) Türkiye, Yunanistan, Yugoslavya ve Romanya arasında bölgesel güvenlik kuşağı oluşturmayı amaçlayan Balkan Antantı yürürlüğe sokulmuştu. İkinci Dünya Savaşı, neden olduğu tüm yokluk ve tahribata rağmen, başta Kosova olmak üzere Yugoslavya'da yaşayan Türk azınlığının en mutlu olduğu dönem olarak hatırlanıyor. Zira, bu savaşa kadar Türk azınlığa baskı uygulayanların kendileri, savaş süresince Alman baskısı altına girmişlerdi.

Kosova Türkleri, ilk kez 1951'de Türkçe okulların açılmasıyla asimile edilme korkusunu üzerlerinden atmışlardı. Ancak bu defa tepki, milliyetçi Arnavutlardan gelmişti. Bu tarihe kadar sadece Prizren'de yaklaşık 50.000 Türkün şu veya bu şekilde Arnavutlaştırıldığını, milli kimliğini kaybettiği bilindiği için, bu defa Arnavut baskılarına karşı bir direniş başlatılmıştı. Bu arada Stalin yanlısı Rankoviç'in iktidardaki yükselişinin sürmesi üzerine iki ateş arasında kalan Kosova Türkleri, 1956-57 Yılları arasında Türkiye'ye yönelik bir göç dalgasına kendilerini kaptırmışlardı. Son olaylar öncesinde, Prizren'de toplam Türk nüfusu sadece 10.000 civarında. Geriye kalanlar da Priştine ve diğer kasaba ve köylerde yaşamaktalar. Bugün, Kosova Türkleri, Arnavutlardan ayırdedilmeksizin Sırp katilleri tarafından kitlesel biçimde imha ediliyor. Canlarını kurtarabilenler, başta Arnavutluk, Makedonya, Türkiye, Almanya, Karadağ gibi ülkelerde kurulan mülteci kamplarında yaşama savaşı veriyor. Ölüm ve açlık-hastalık arasında yaşama mücadelesi veren Kosovalılara etnik ya da dinsel açıdan ayrım yaparak yaklaşmak elbette ki insanlığa sığmaz. Ancak, Kosova Türkleri, tüm kamplar taranarak Türkiye'ye getirtilmeli. Parçalanmış aileler Türkiye marifetiyle birleştirilmeli, yaraları sarılmalı. Arnavut mültecilere her türlü insani yardım yapılırken, Türk asıllılara çok daha fazlası yapılmalı. Türk

oldukları için 1913'den bu yana büyük acılar ve ıstıraplar çeken Kosovalı soydaşlarımıza, Türk olmanın gururu hissettirilmeli, bunca yıllık ihmalin, unutulmuşluğun tahribatı giderilmeli. Kosova sorunu sona erdikten sonra Arnavutlar memleketlerine gönderilirken, zaten sayıları çok az olan soydaşlarımızın Türk vatandaşlığına alınmasıyla çifte vatandaşlık hakkının sağlanmasına çalışılmalı. İsteyenlerin Kosova'ya dönmesine de –sırf o topraklarda tarihsel kimliğimizin muhafazası için– zorlama olmadan teşvik getirilmeli.

2. Dost Değil, Hasım Bir Ülke Olarak Almanya

Tarih şu gerçeği ortaya koymaktadır: Şovenizme, saldırganlığa, ırkçılığa dayalı milliyetçilikler, asla refah ortamında değil, aksine büyük acıların ve sıkıntıların yaşandığı dönemlerde gelişmektedir. Son olaylarla Arnavut milliyetçiliğinin ivme kazandığı da herkes tarafından bilinmektedir. Kısa vadede Türkiye'yi ya da Kosova Türklerini ilgilendiren bir sorun henüz yok görünüyor. Ancak ya orta ve uzun vadede?!. Özellikle de arkasında Almanya gibi müttefikler (!) varsa...

Bu makale, bilimsel endişelerden uzak bir biçimde, dost görünen, Türk kamuoyunda hâlâ olumlu bir imaja sahip Almanya'nın gerçekte "hasım", "düşman" bir ülke olduğu gerçeğine dikkat çekmek için yazılmıştır. Almanya'nın pek bilinmeyen profilinin ortaya konulmasına yöneliktir. Bu alanda yazılan uyarı niteliğindeki ilk makale olma gibi bir dezavantaja da sahiptir. Bir bilim adamı titizliğiyle saptanan hususların her biri ile ilgili araştırmaların ve yayınların yapılması, Türk halkının bilinçlendirilmesi ve yöneticilerin bilgilendirilmeleri açısından kaçınılmazdır.

23 Nisan 1999 İtibariyle Almanya'daki mülteci kamplarındaki Arnavutların sayısı, Türkiye'dekinin yaklaşık ikibuçuk katıdır (yaklaşık 9.900 kişi). Alman İstihbarat Servisi BND, bugüne kadar kullandıklarının yanısıra, bunların ve

daha geleceklerin içinden "çengel" atacağı Arnavutları hiç şüphe yok ki yetiştirecektir. Bu bir kehanet ya da tahmin olmanın ötesinde gerçektir. 1960'lı yıllarda, Türkiye'den Almanya'ya giden işçilerimiz arasında, "Kürt", "Çerkez", "Pomak", "Boşnak", "Arnavut", "Laz" vb. kökenli vatandaşlarımızla, Marksist-Siyasal İslamcı-Ümmetçi-Tarikatçı ve de Mezhepçi vatandaşlarımız arasında "çengel" atılanların sayısı hiç de az değildir. Kamuoyumuz tarafından hiç bilinmeyen bir örnek vermek gerekirse, BND ilişkili bir akademisyen olan Dr. Wolfgang Feurstein, 1960'lı yılların başından itibaren Lazların ayrı bir ulus olduğu gerekçesiyle BND bünyesinde bir birim oluşturmuştur. Bu birim, önce masum bir biçimde, Karadenizli işçilerimiz arasından "Kaşkar Kültür Halkası" teorisine taraftar bulmaya çalışmıştır. Sıra, lazca alfabenin hazırlanmasına, sonra da bu alfabe ile yazılmış ders kitaplarının basımına ve dağıtımına gelmiştir. Lazcanın bağımsız ve yeterli bir dil haline dönüştürülmesi için akademik nitelikli çalışmalar yapılmış ve tüm yayınlar, folklorik nitelikteki periyodikler dahil, başlangıçta gazeteci, akademisyen ve turist kimlikli BND elemanlarının bavullarındaTürkiye'ye sokularak hedef bölgeye ulaştırılmıştır. Ancak, Feurstein'in yaklaşık 20 yıl öncesinde Türk makamları tarafından şüpheyle yakalanarak sorgulanması ve bir süre gözaltında tutulmasından sonra, bu iş Almanya'da laz bilinciyle yetiştirilen ikinci jenerasyon işçi çocuklarına havale edilmiştir. BND, sırf güvenlik gerekçesiyle ve Türkiye'yi uyandırmamak amacıyla, uzun yıllar bu tür yayınları posta yerine güvenilir kuryelerle bölgeye göndermeyi yeğlemektedir. BND'nin finanse edilmesi ile Türkiye'de 1994'ün ilk aylarında çıkarılan Türkçe-Lazca OGNİ adlı gazetenin mahkeme kararı ile kapatılması ve editörünün gözaltına alınması olayı ile 1992'de İstanbul Üniversitesi'nde aşırı sol örgütlere mensup öğrencilerin bir boykot eyleminde lazca yazılmış afiş asılması olayı, Alman medyasında Türkiye

aleyhine defalarca kullanılmıştır. Bugün Alman üniversitelerinde laz kürsüleri mevcuttur. Nitekim, Yunanistan'da da laz kimliğini kabul eden yaklaşık 300 Türk vatandaşının burslu olarak üniversite eğitimi aldığına ilişkin duyumlar gelmektedir.

Almanya'nın Türkiye düşmanı ayrılıkçı Kürtçü örgütlere, tüm şeriatçı tarikat ve radikal gruplara, Dev-Yol, TİKKO gibi terörist marksist örgütlere sağladığı akılalmaz boyutlardaki destek, hiç şüphe yok ki güvenlik birimlerimizin ve Dışişlerimizin bilgileri dahilindedir. Sağı-solu ve bölcüsüyle Almanya'nın kucak açarak destek verdiği, her ay mülteci-sosyal yardımı adı altında yüzmilyonlarca Mark ödediği bu vatan hainlerinden BND'nin beklediği ve talep ettiği tek hizmet, belli günlerde Türkiye Büyükelçiliği, Konsoloslukları, T.H.Y. ve Turizm Büroları önünde Türkiye aleyhine slogan attırmak; bu görüntüleri medyada kullanarak Türkiye aleyhine kamuoyu oluşturmaktır. Bir de olası bir gelişmeye karşı bu sürüyü "tetikçi" olarak kullanmaktır. Nedendir bilinmez, sokaktaki sade Türk insanı, Almanya'nın bu yönlerini hiç bilmez... Sadece Almanya mı?! Elbette ki hayır!.. Abdullah Öcalan örneğinde görüldüğü gibi İtalya'nın, İskandinav ülkelerinin, İsviçre'nin, İngiltere'nin, Romanya'nın ve daha neredeyse bütün Avrupa ülkelerinin aynı senaryoyu sahnelediklerini bizim insanımız bilmez, çünkü devletimiz tarafından bilgilendirilmez...

SOMUT ÖNERİLER:

1. **Türkiye'de geçmişi Teşkilât-ı Mahsusa'ya dayanan Milli Merkez yapılanması yeniden canlandırılarak "Kosova Milli Merkezi" kurulmalıdır. Aynı şekilde, Kosova sorununu yurt içinde ve dışında savunacak sivil toplum örgütleri (dernek ve vakıf) yeterli sayıda oluşturulmalıdır. Gerek Kosova Milli Merkezi ve**

gerekse ilgili sivil toplum örgütlerinin yönetimi, A.B.D., Almanya, İngiltere, İsrail modellerine uygun biçimde profesyonellere bırakılmalıdır (amatörlere değil). Sorunun başından itibaren içinde yeralan Almanya'nın bu alanda NGO sıkıntısı bulunmamaktadır. A.B.D. ise, NGO oluşturulmasındaki sorununu yakın bir geçmişte çözümlemiştir (AFP Ajansının 31 Mart 1999 tarihli haber bülteninde, Başkan Bill Clinton'ın Beyazsaray'da "National Albanian-American Council" Başkanı Avni Mustafaj ile 15 dakika süren bir toplantı yaptığı ve bu toplantıyı Beyazsaray Sözcüsü David Leavy'nin de deklare ettiği belirtilmektedir).

2. 12 Eylül öncesinde "halklara özgürlük" sloganı kapsamında yeralan "Türkiye'deki Arnavutlara kendi dillerinde eğitim ve mahkemelerde savunma hakkı" söylemlerinin biraz farklısı, Kosovalı Arnavutların ılımlı lideri İbrahim Rugova tarafından Hürriyet Gazetesi yazarı Sayın Ferai Tınç'a ifade edilmiştir. Kosova olaylarından çok önce Rugova, Tınç'a Türkiye'de beş milyondan fazla Arnavut'un bulunduğunu söyleyerek "Arnavutça eğitim talebinde bulunuruz. Bu demokratik bir hak" demiştir. Türkiye'nin ileride Batı destekli bu tür taleplere karşı hazırlıklı olması ve kaynağa anında müdahalede bulunması zorunludur.
3. Türkiye ayrılıkçı nitelikte bir Arnavut milliyetçiliği hareketine karşı güvenlik önlemlerini şimdiden belirlemelidir. Türkiye'de yaşayan Arnavut kökenli vatandaşlarımız bugüne kadar Türkiye Devletine bağlı kalmışlardır. Ancak, Osmanlı İmparatorluğunda da bu bağlılıklarını sürdürürlerken, özellikle Balkan Savaşı'nda Kumanova'da Sırbistan Ordusuna karşı savaşan Türk Birliklerinin, tüm Arnavutlar arasında

küçük bir oran olan ayrılıkçılar tarafından nasıl arkadan vuruldukları da, keza bu ihanetin tüm Balkan savaşının seyrini nasıl değiştirdiği de bir anekdot olarak hatırlardan çıkarılmamalıdır. Her zaman yeni yeni Esat Toptanilerin var olabileceği dikkate alınmalıdır.

4. Kosova Türkleri Türk Devletinin salt himayesine alınmalıdır. Bunun için projeler üretilmeli; sonuçları yakından takip edilmelidir. Türkiye, Yugoslavya ile bundan sonraki ilişkilerinde, Niş başta olmak üzere Yugoslavya'nın doğusunda yaşayan Türk azınlığını da dikkate almalıdır.
5. Almanya'nın salt bir hasım devlet olduğu gerçeğinden hareketle, güncel gelişmelere kolaylıkla adapte ettirilebilen esnek misilleme stratejileri belirlenmelidir. Almanya, Balkanlarda karşımızdadır. İran'a her açıdan destek vermektedir. Bu ülkedeki nüfusun yaklaşık yarısını oluşturan ve temel insan haklarından mahrum edilen Azeri Türklerinin, Türkmenlerin, Karapapakların ve benzeri Türk azınlıklarının karşısındadır. Aynı şekilde, Doğu Türkistan Türklerine karşı Çin'e destek vermektedir. Keza, Orta Asya'da müttefik olarak kendisini Türk kabul etmeyen, Yunanistan'la Askeri Savunma Antlaşması imzalayan Özbekistan Cumhurbaşkanı İslâm Kerimov'u seçmiştir. Kısaca, Türkiye'nin çıkarları ile Almanya'nın çıkarları her yerde çatışma durumundadır. Almanya, diğer taraftan Türkiye'nin kendisine işçi vatandaşlarını kullanarak olası misilleme yapmasına karşı önlemini çoktan almıştır. Yıllar önce, "Türk işçileri tasarruflarını Alman bankalarından aynı gün çeksinler" yolundaki çağrıları değerlendiren Almanya, Türk işçileri arasındaki ideolojik-etnik ve dinsel ayrılıkları mükemmel biçimde derin-

leştirmiş; işçi kuruluşlarını provoke ederek birbirine düşürmüştür. BND'in bu yoldaki en büyük başarısı, Ermeni ve Kürt sorunu ile ilgili olarak Türkiye'nin yanında yer alan en etkili örgüt olarak bilinen Avrupa Türk Dernekleri Federasyonu'nu pasifize etmek olmuştur. Bugün bu örgütün yöneticileri olan eski ülkücüler, siyasal islamcılığın şemsiyesi altına girip, Milli Görüşçülerle, Kaplancılarla, Hizbulllahçılarla omuz omuza "Ya Allah Bismillah" sloganı atarak BND'ye hizmet sunmaktadırlar.

6. Türkiye, tıpkı Almanya'da ve diğer Batılı müttefiklerimizin biçtiği modele uygun olarak "İnsan Hakları Dernekleri"ni kurmak ve etkinliğini arttırmak zorundadır. Ülkemizdeki mevcut dernek, insan hakkı kavramını P.K.K.'lı teröristlerin hakkı olarak algılamakta; mevcut yasalara göre izin almadan uluslararası kuruluşlarla ve Türkiye aleyhine işbirliği yapmaktadır. Bu derneğin tasfiyesi, hukuka göre gereklidir, kapatılmaması ise Cumhuriyet Savcılarının ihmalidir. İnsan haklarına en fazla önem veren –başta Almanya olmak üzere– ülkelerin insan haklarına yönelik sivil toplum örgütlerinin yapılanması esas alınmalıdır. Bu cümleden, Türkiye'de devlet eliyle resmen oluşturulan ancak birkaçı dışında üyelerinin devlet bilincine ve sorumluluğuna sahip olup olmadığı tartışılan "İnsan Hakları Koordinatör Üst Kurulu"nun gereği de kalmamaktadır. Zaten, Avrupa'da devlet eliyle resmen kurulan oluşumlara önem verilmemektedir. "Derin Devlet" olgusunun var olduğu Batılı ülkelerde, insan haklarını savunan sivil toplum örgütleri, kendi devletinin uygulamaları dışında sadece hedef hasım ülkelerin uygulamalarını eleştirmektedir. Özetle, A.B.D., İngiltere, Almanya gibi ülke-

lere kendi silahları ile karşılık vermenin zamanı çoktan gelmiştir, geçmektedir...

7. Türkiye, dıştan gelen baskı ve müdahalelere karşı hazırlıklı olmak üzere, üniversitelerin, Ticaret ve Sanayi Odaları ve Borsaları Birliği'nin, T.S.K.'nin ve ilgili kurum ve kuruluşların en üst düzeyde temsilcilerinin yeralacağı "Kriz Koordinasyon Merkezleri" oluşturmalıdır. Akademik toplantılardan, resmen ilân edilmeyen ticari ambargolara, imza kampanyalarına, kontrollü nümayişlere kadar her türlü önlem bu merkezlerde karara bağlanıp uygulanmalıdır. En basitinden, İtalya örneğinde görüldüğü gibi, Türkiye ile iş yapan firmalar, çıkarları uğruna Türkiye adına lobicilik yapabilmekte, hükümetlerini sallayabilmektedir.
8. Türk Devleti, önüne her an çıkarılan ve sırada bekleyen etnik ve mezhepsel sorunlarla ilgili olarak farklı dillerde konferans verebilecek; kitaplar yazabilecek ve hatta hasım ülkelerin etnik ve dinsel sorunlarını takip, özellikle insan hakları ihlalleri konusunda sorgulayacak düzeyde iyi yetiştirilmiş akademisyen kadrosuna sahip olmak mecburiyetindedir. A.B.D., Almanya ve İngiltere'nin gücü buradan gelmektedir. Türkiye her türlü dış baskı ve müdahaleye karşı hazırda beklemek; sonra da karşılığını vermek durumundadır.

Atatürk Türkiye'si, 2000 Yılına girerken, çıkarlarına ve onuruna sahip çıkmak; "NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE!.." özdeyişini hayata geçirmek zorundadır...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YARIDA KALANLAR..

Tekel Dosyası

*"Bizi iktisadi hayatımızı geliştirme, böylece refaha ulaşma amacına varmaktan alıkoyan iki kuvvet vardır; biri dış düşmanlardır. Bunlar bizi, bir sömürge haline koymak için ilerlememizi istemeyenlerdir. Fakat bizim için bunlardan daha zararlı daha öldürücü bir sınıf daha vardır; o da içimizden çıkması muhtemel olan **hainlerdir**". Mustafa Kemal ATATÜRK*

"Tekel Dosyası", Türk ekonomisindeki farketirilmeyen kara deliklerden birini gün ışığına çıkarmanın yanısıra, devlet olanaklarını yabancı kuruluşlara peşkeş çekmenin tipik bir "örnek olayı"nı da gözler önüne sermeyi amaçlamaktadır.

Tekel Dosyası'nın konusu, Türkiye'ye yasadışı yollardan sokulan ve her yıl milyarlarca dolarlık ekonomik kayba neden olan içki ve sigara değil; tam aksine, devletin bir kurumu olan Tekel Genel Müdürlüğü üzerinden gerçekleşen ve en az bir o kadar ekonomik kayba neden olan oyunlardır. Minareyi çalanının kılıfını da uydurduğu atasözünden hare-

ketle, bu çalışma esnasında elde edilen duyum ve saptamaların dehşetengiz boyutlarını burada sadece "isnat" boyutunda vermenin, yolsuzluk ve usulsüzlükleri gerçekleştirenleri "davacı" konumuna getirebileceği duyarlılığı ile, ağırlıklı olarak cevabı bilinen sorulara ve de belgeli genel açıklamalara yer verilecektir. Dosya, kamuoyunu bilgilendirmenin yanısıra, Savcıları harekete geçirmeye yönelik verileri içermektedir.

Türkiye'de sigara ve içki tüketiminin GSMH içindeki payı, yıldan yıla giderek artmaktadır[1]. Son beş yıl içinde siga-

---

1. 2001 Yılı itibariyle, 125.289.837 katrilyon liralık GSMH'nın 2.777 katrilyon lirasını, tütün ve tütün mamullerine harcanan para oluşturmaktadır. Bu rakam, GSMH'nın yaklaşık % 3.2'sine tekabül etmektedir. Örneğin, 1997 yılı GSMH 29.393.262.000.000.000 lira (tütün ve tütün mamullerinin payı 194.859.000.000.000 lira), 1998 yılı GSMH 53.518.332.000.000.000 lira (tütün ve tütün mamullerinin payı 274.458.000.000.000 lira), 1999 yılı GSMH 78.282.967.000.000.000 lira (tütün ve tütün mamullerinin payı 839.192.000.000.000 lira), 2000 yılı GSMH 125.596.129.000.000.000 lira (tütün ve tütün mamullerinin payı 2.777 katrilyon lira) olup, giderek artan tütün ve tütün mamulleri tüketiminden, devlet bütçesi giderek artan bir gelir elde etmektedir. 2001 yılında tüketilen tütün ve tütün mamullerinin 77 milyon kilogramlık bölümünü filitreli sigaralar, 49.732.500 kilogramlık bölümünü Tarım ve Köyişleri Bakanlığı'nın izniyle ithal edilen tütün mamulleri, 616.000 kilogramlı kısmını filitresiz sigaralar, 125.000 kilogramlık kısmını da diğer tütün mamulleri oluşturmuştur. Yukarıdaki rakamlara, şüphesiz alkollü içkiler dahil değildir. Ülkemizde, 1997'de 147.679 trilyon lira, 1998'de 178.765 trilyon lira, 1999'da 408.634 trilyon lira ve 2000 yılında da 663.618 trilyon lira tutarında alkollü içki satışı yapılmıştır. 2001'de bu rakam 1.18 katrilyon liraya yükselmiştir.
Tüketilen alkollü içkiler arasında başı bira çekmektedir: 2001 yılı itibariyle 824.068.605 litre bira tüketilmiş olup, satış değeri 389.920.076.000 TL'dır. Yine aynı yıl, 18.778.743 litre şarap, 3.885.316 litre ithal alkollü içki ve 106.019.464 litre de diğer Tekel ürünleri tüketilmiştir.
Sigara ve alkollü içki kaçakçılığı çerçevesindeki tüketim miktarı saptanamadığından, yukarıdaki rakamlara dahil edilememiştir. Aynı şekilde, özel sektörce işletilen gümrük mağazalarındaki (free shop) sigara ve alkollü içki satışı ile sınır ticareti çerçevesinde satışı gerçekleştirilen sigara ve alkollü içkilere ilişkin rakamlar da yukarıda yer almamıştır.
Görüldüğü üzere, ülkemizdeki sigara ve alkollü içki pazarı tek kelime ile "müthiş"tir. Tekel'in zaafiyetinden ve de özelleştirilmesinden pay kapmak isteyen uluslararası tekeller ve de kaçakçılar, kimi bürokratları ve siyasileri içine alan bir rüşvet mekanizması oluşturmuşlardır. Bu mekanizmada asıl pazarlanan, ulusal çıkarlarımızdan başka bir şey değildir.

ra ve alkollü içki tüketiminin –kaçakçılık, sınır ticareti ve özel "free shop"lar kapsamındaki satışlar hariç– 8.136.657.376.512.000 TL olduğu gözönünde bulundurulduğunda, Tekel'in önemi daha iyi anlaşılmaktadır. Bir başka ifadeyle Tekel, sigara ve içki üretimi ve tüketiminin yanısıra, devlet bütçesine sağladığı katkı itibariyle de stratejik öneme sahip bir kurumdur. Tekel, sürekli zarar ederek hazineye yük oluşturan bir kuruluş değildir, hatta en kârlı kamu kuruluşları arasında yeralmaktadır. Tekel'in bu aşamada özelleştirilmesi, devletin bu en önemli gelir kaleminden vazgeçmesi anlamına gelmektedir[2]. "Derviş Yasaları" arasında yer alan Tütün Yasası ile, sadece tütün üreticilerinin değil, devlet bütçesinin de mutlak zarara uğratılacağı ortadadır[3]. Bir başka ifadeyle, ekonomistlerce "altın

---

2. Tekel'in yurtdışına 685.000 TL'na sattığı "Tekel 2000"in, iç piyasadaki satış fiyatı: 1.600.000 TL.
   Tekel'in yurtdışına 137.000 TL'na sattığı "Samsun"un, iç piyasadaki satış fiyatı: 650.000 TL.
   Tekel'in yurtdışına 927.000 TL'na sattığı "Buzbağ" ve "Hoşbağ" şarabının, iç piyasadaki satış fiyatı: 5 milyon TL.
   Tekel'in yurtdışına 2.781.000 TL'na sattığı "Yeni Rakı"nın, iç piyasadaki satış fiyatı: 7.250.000 TL.
   Tekel'in yurtdışına 772.000 TL'dan sattığı "Votka"nın, iç piyasadaki satış fiyatı: 5.800.000 TL.
   Tekel'in yurtdışına 1.000.000 TL'dan sattığı "Cin"in, iç piyasadaki satış fiyatı: 6.000.000 TL.
   Ortalama olarak değerlendirildiğinde, Tekel'in vatandaşa sattığı 100 liralık bir ürünün yurtdışına satış fiyatı sadece 21 lira. Aradaki fark, vergi olarak hazineye kalmaktadır. Hazinenin en kolay, zahmetsiz ve net elde ettiği vergi gelirlerinin ait olduğu kalemlerden biri akaryakıtsa, diğeri de sigara ve alkollü içkilerdir.
   Ancak şu gerçeği de belirtmek gerekir ki, benzer orandaki yüksek vergiler, tüm gelişmiş ülkeler için de sözkonusudur. İthalat fiyatının 3-4 katı kadar vergi uygulanmaktadır. Örneğin, Tekel tarafından 0.50 DM bedel üzerinden satılan bir paket "Tekel 2000" sigarasının Almanya'daki satış fiyatı, tam 10 misli, yani 5 DM'dir.
3. Örnek olarak ele alındığında, 70'lik "Yeni Rakı"nın maliyet fiyatı 1.280.000 TL'dır. Bu fiyatın üzerine yüklenen vergi ve fon miktarı 4.083.993 TL tutmaktadır. Dağıtım gideri olan 290.000 TL ve bayi komisyonu olan 725.000 TL ek-

yumurtlayan tavuk" olarak değerlendirilen Tekel, ulusal çıkarlarımızı yok sayan işbirlikçi zihniyetin temsilcileri tarafından, uluslar arası sermayeye –yok pahasına– pazarlanmaktadır. Ancak, bu ihanet sürecini tüm boyutları ile ortaya koyabilmek için, hiç şüphesiz daha gerilere, olayın "kaçakçılık" boyutuna uzanmak gerekmektedir:

1. KAÇAKÇILIĞIN EKONOMİK BOYUTLARI VE KAYNAKLARI

Türkiye'deki sigara kaçakçılığının ekonomik açıdan mafyayı cezbetmesinin en önemli nedeni, bandrollü-bandrolsüz fiyat farkıdır. Bir paket sigara fiyatının % 70'inin vergi (bandrol bedeli) olarak devlete ödendiği dikkate alınacak olursa, bandrolsüz ya da sahte bandrollü sigaraların piyasaya sürülmesiyle elde edilecek hazır-haksız kazancın –milyarlarca paket ölçeğinde– tutarı, kaçakçılığın ekonomik boyutları hakkında bir fikir vermeye yetecektir. Kaçak ürünün piyasası hazırdır, reklam gibi ek maliyeti de sözkonusu değildir. Rüşvet ve tezgah komisyonları da, toplam haksız kazancın yanında önemsenmeyecek ölçüde küçük kalem teşkil etmektedir. Sözde denetim mekanizmasını çalışır durumda göstermek amacıyla feda edilen, bir başka ifadeyle "yakalanan" ya da "yakalattırılan" kaçak sigara

---

lendiğinde, tüketiciye satış fiyatı olan 7.250.000 TL'na erişilmektedir. "Tekel 2000" sigarasının paket maliyeti sadece 290.000 TL'dır. Üzerine yüklenen vergi ve fon miktarı ise 976.000 TL, dağıtım gideri 64.000 TL ve bayi komisyonu 112.000 TL ile toplam 1.600.000 TL satış fiyatına ulaşılmaktadır. 70'lik "Buzbağ" şarabından hazinenin elde ettiği vergi ve fon miktarı 1.539.000 TL; yine 70'lik "Votka"dan elde edilen vergi ve fon miktarı ise 2.799.534 TL'dır. Tekel'in özelleştirilmesi, devletin bu zahmetsiz gelirinden vazgeçmesi; uluslararası şirketlere, "ben yemiyorum sen ye" kabilinden peşkeş çekmesi anlamına gelmektedir. Birkaç milyon dolarlık rüşvet için Türkiye'nin yüzmilyarlarca dolarlık zararına yolaçan ulusal onur ve gururdan yoksun kimi bürokratlar ve siyasetçilerin varlığı, tıpkı "Bor" ve "Altın" örneklerinde olduğu gibi, Tekel örneğinde de toplumsal duyarlılığı gerekli kılmaktadır.

miktarı da fazla bir yekûn tutmamaktadır (2000 yılı rakamlarına göre kaçak yollardan yurda sokulan yaklaşık 7.000.000 paket, 2001 yılında da yaklaşık 10.000.000 paket sigara yakalanmıştır).

Türkiye'ye kaçak yollardan sokulan sigaraların önemli bir bölümünün Kıbrıs, Yunanistan ve Bulgaristan gibi ülkelerde üretildiği bilinmektedir. Ancak, Türkiye'de üretilip de bandrolsüz ya da sahte bandrolle piyasaya sürülen sigaralar konusunda hiçbir resmi veri bulunmamaktadır. Bu yolla elde edilen haksız kazanç, yurtdışında fason olarak ürettirilen ve yasadışı yollarla ülkeye sokulan sigaralardan elde edilen kazançtan onlarca misli daha fazladır. Üstelik de risksiz. Nasıl mı?!.

Sözde Dışsatım Yoluyla Gerçekleştirilen Kaçakçılık

Bu kadar yüksek bir kâr marjı, resmi belgeler üzerinde açık vermeyecek tüm önlemlerin –rüşvet dahil– alınmasını gerektirmektedir ki, bir yerde bu hortumlama inkıtaya uğramasın. Bir başka ifadeyle, "cürüm işlemek amacıyla çete oluşturulması" kapsamında bir organizasyon, yıllardır Türk Devleti'nin en önemli vergi gelirine, yani Tekel'e yasadışı ortak konumunu sürdürmektedir. Bu organizasyonun maaşa bağladıkları devlet görevlileri var mıdır? Varsa, ne kadarlık bir rüşvet ödemesi yapılmaktadır? Bu rüşvetler belgelendirilebilinir mi? Tüm bu soruların cevaplarını bulmak, hiç şüphesiz savcıların görevi!.. İşte bu organizasyonu ortaya çıkaracak, hortumlamaları tüm boyutlarıyla ortaya koyacak, sorumlu bürokratları deşifre edecek bir adli soruşturmaya ışık tutacak ipuçları!.. Yeter ki siyasal iradenin tam kararlılık ve desteğiyle bu ipuçları üzerine sonuna kadar gidilsin!..

- Türkiye'nin 2000 yılı öncesinde, yasal zamanaşımı süresi çerçevesinde örneğin son on yıllık süre içinde

sigara dışsatımının miktarı tam olarak belirlenmelidir.

- Sonra, bu süre zarfında Tekel'den mal alan dışsatımcı firmalar tek tek saptanmalıdır.
- Görülecektir ki, dışsatımın tamamına yakını, başta Almanya olmak üzere AB ülkelerine gerçekleştirilmiştir. Ancak, Almanya dahil AB ülkelerine sigara dışsatımının –olmazsa olmaz türünden– son derecede katı ve bağlayıcı koşulları bulunmaktadır: Bandrol ve de sağlık açısından sigaranın zararını ifade eden uyarı sloganları gibi. Bu koşulları içermeyen bir tek paket sigaranın bile bu ülkelerin sınırları içine girmesi ve de satılması sözkonusu değildir. Kaldı ki, AB standartlarına uygun bir dışsatımın, aracı firma açısından öylesine cazip bir kârı da bulunmamaktadır. Örnek mi? AB standartlarına uygun olarak Almanya'ya dışsatımı gerçekleştirilmiş bir paket Tekel 2000 sigarasının tezgâh fiyatı, 5 DM'dir. Bu nihai fiyatın sadece 50 feniği (0.50 DM) Tekel'e aittir. Alman Devleti'nin yine bir paket bandrol bedeli olarak aldığı para 3.02 DM, KDV olarak aldığı para da 0.69 DM'dir. Kısaca, Almanya'da tüketiciye 5 DM'den satılan bir paket Türk sigarası üzerinden Tekel'in kazancı sadece 0.5 DM, Alman Devleti'nin kazancı ise (Bandrol+KDV) 3.71 DM'dir. Nakliye-sigorta (0.06 DM), dağıtıcı-perakendeci komisyonu (0.68 DM) gibi harcamaları dahil ettiğinizde, dışsatımcı firmaya kalan pay, sadece paket başına 0.05 DM olarak ifade edilmektedir. Üstelik, dışsatımcı firma, bandrol bedelini çok önceden –Almanya örneğinde Bünde'deki ilgili kuruma– yatırıp, sonra üretim ve teslim aşamalarının sonuna kadar parasını bağlama gibi yüksek bir maliyeti de karşılamak zorundadır.
- Ya bu dışsatımcı firma, dışsatım için paket başına 0.50 DM ödeyerek aldığı sigaraları, yasadışı bir dön-

gü içinde tekrar aynı serbest bölgeden yurda sokarsa?!. Diyelim, iç piyasada 1.600.000 TL'na satılan Tekel 2000 (uzun) için maliyet, 0.50 DM karşılığı olan yaklaşık 685.000 TL olacaktır. Paket başına kâr ise yaklaşık 915.000 TL'dir. Rüşvetleri, komisyonları düştüğünüzde bile elde edeceğiniz net kâr, yüzmilyonlarca-milyarlarca paket için olağanüstü rakamlara erişecektir. Ayrıca dışsatım teşvik kredileri, vergi iadeleri gibi avantajlar da sözde dışsatımcı firmanın kâr hanesine yazılacaktır. Türkiye'deki bu hortumlama düzeninin yasal delili, bandrollerle doğrudan ilgilidir. AB ülkeleri için bandrol, nakit para ile eşanlamlıdır. Banknot matbaasındaki tüm güvenlik önlemleri ve kontrol mekanizmaları, bandrol kurum matbaası için de geçerlidir. Ya Türkiye'de?!. AB ülkelerinde bandrollerin taklidi ve de ikinci kez kullanılmasını engelleyen tüm teknik ve de hukuksal altyapı oluşturulmuştur. Ya Türkiye'de?!. Tekel'in bandrollerini basan matbaada üretimi –kaçırılması olanaksız biçimde belirleyen– hangi kontrol ve güvenlik kademeleri mevcuttur?!. Kâğıt üzerinde belirtilen üretimin dışında fazladan bandrol basımı ya da aynı bandrolün farklı matbaalarda basımı sözkonusu olabilir mi? Diyelim ki, 2000 yılında ekonomik krize rağmen 40.000.000.000.000 (kırktrilyon) TL. kâr beyan eden Philip-Morrissa firması, aylık ya da yıllık standart bir bandrol alımının dışında, beyana girmemiş fazla üretim için açıktan bandrol temin edebilir mi? AB standartlarında üretim-bandrol denetleme mekanizması, Tekel ya da Maliye Bakanlığı tarafından oluşturulup işletilmekte midir? Tütün Yasası ile uluslar arası şirketlerin çıkarları doğrultusunda kendi tütün üreticisine hapis cezası öngören yöneticiler, aynı "duyarlılığı", Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda örneğin

bandrol güvenliği konusunda göstermekte midirler? Bu soruları artırmak mümkündür. Benzeri belirsizlikler ya da kuşkular, –bandrol örneğinde olduğu gibi– tüm yabancı sigara firmaları için de sözkonusudur.

- AB standartları yerine getirilmeksizin sigara dışsatımı yapılamayacağını; buna rağmen yapılan dışsatıma konu malların –en fazla serbest bölgelerden– yurtiçine kaçınılmaz biçimde döneceğini en iyi bilen kurum, Tekel Genel Müdürlüğü'dür. Diyelim ki, Alman bandrolü getirmeksizin bu ülkeye dışsatım yapacağını söyleyen bir firmaya ürün teslimi yapmanın, kaçakçılıkla eşanlamlı olduğunu, bu ürünlerin kaçınılmaz olarak yurtiçinde satılacağını Tekel yetkilileri bilmezler midir?!. Ya da bir başka ifadeyle bile bile nasıl ürün teslimatı yapmışlardır? Sadece Almanya örneğinden hareketle, 2000 yılı öncesinde, hangi dışsatım partisinde, hangi seri numarayla başlayıp hangi numarada biten Alman bandrolleri kullanıldığının tutanakları ve de bu konuyla ilgili tüm denetim yazışmaları mevcut mudur? Şayet varsa, bu tutanaklardaki rakamların Bünde'deki Bandrol Kurumu nezdinde teyidi alınmış mıdır? İşte tüm bu soruların cevapları olumsuzsa, Tekel'e yönelik bir savcılık operasyonunun derhal başlatılması kaçınılmazdır.

2. KAÇAKÇILIKLA MÜCADELEDE AVRUPA PAZARI

Türk ekonomisindeki kara deliklerden biri olan sigara kaçakçılığı ile mücadelede gümrüklerden sorumlu Devlet Bakanlığı'nın yanısıra, Maliye Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü, Jandarma Genel Komutanlığı gibi devlet kurumları arasında sıkı bir işbirliği tesisi gereklidir ama yeterli değildir. Sözkonusu mücadelede alınması gerekli acil önlem, özelleştirilerek yabancı sigara tekellerine peşkeş çekil-

mesi değil, Tekel Genel Müdürlüğü'nün yeniden yapılandırılması ve yurtdışına açılmasıdır.

Tekel Genel Müdürlüğü'nün, toplam 3.5 milyon Türk vatandaşının yaşadığı Avrupa Birliği ülkelerinde kurumsallaşması, aynı zamanda ekonomik bir gerekliliktir. Türkiye'nin sigara ve içkide dışsatımı Tekel üzerinden gerçekleştirmesinin, ülke ekonomisine sağlayacağı katma değer kadar, yurtdışındaki vatandaşlarımızın alışık olduğu Türk sigarası, rakısı ve şarabına olan özlemini-gereksinimini karşılama hizmetini yerine getirmesi açısından da önemlidir.

Türkiye'deki Alman Lobisi ve Almanya Yazıları

*"Hedefinden ses çıkarmayan eleştiri, hedefini bulmamıştır"**.*

Yukarıdaki söz, Türkiye'deki yıkıcı ve bölücü faaliyetlerinden dolayı suçüstü yakalanma paniğini yaşayan Alman diplomatlarının durumunu birebir ortaya koymaktadır:

"**Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası**"(1) adlı araştırmanın kitap olarak yayınlanmasından sonra, Türkiye ve Almanya'daki yurtsever Cumhuriyet aydınları ile yerli işbirlikçilerin safları bir kez daha belirgin biçimde ayrılmıştır. Bu açıdan sözkonusu araştırma, adeta bir "turnusol kâğıdı" işlevi görürken, Alman Devleti de, vakıfçı ve diplomat kimlikli istihbaratçıları ve de yasa tanımaz nazi yöntemleri ile boy göstermiştir. Demokrasi, hoşgörü, düşünceye saygı, diplomatik nezaket gibi evrensel tüm değerlere ne kadar uzak olduklarını sergileyen Alman görevlileri, şimdilerde,

M.İ.T. tarafından hazırlandığı ima edilen sahte bir Rapor ile haklılıklarını (!) "kanıtlama" çabası içine girmişlerdir.

Geçtiğimiz ay içinde posta kutuma bırakılan sahte raporun kapağındaki not, bu konudaki şüpheleri giderecek netlikte bir içerik taşımaktadır: **"Pis Türk!.. Kendi ülkenin espiyonaj örgütü bile bizden yana"**...

Şahsımda –aidiyetinden gurur duyduğum– Türk Ulusuna yapılan bu hakareti, Nazi dazlaklarının saldırılarına uğrayan Almanya'daki Türkler çok iyi anımsamaktadırlar. Ancak hakaretin Türkiye'de, üstelik Türkiye Cumhuriyeti yasalarına göre ağır suç oluşturan sahtecilik eylemiyle birlikte gerçekleştirilmesi ve aradan geçen bir ay zarfında M.İ.T. tarafından kamuoyuna hiçbir açıklama yapılmaması, işte bu araştırmanın nedenini oluşturmaktadır.

6 Kasım 2001 tarih ve 15998 sayılı raporun girişinde, EK-1 "Bilgi Notu"nun 2 sayfadan, EK:2 "Vakıflar Hakkında Bilgi"nin ise 16 sayfadan oluştuğu belirtilmekte ve dağıtımın Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Genel Kurmay Başkanlığı (İstihbarat Başkanlığı), Devlet Bakanlığı (Nejat Arseven), İçişleri Bakanlığı (Emniyet Genel Müdürlüğü), Dışişleri Bakanlığı ve M.G.K. Genel Sekreterliği'ne yapıldığı kaydedilmektedir. "**ÇOK GİZLİ**" ibaresinin yazı ve damga ile yeraldığı sözde raporda, Alman tarafını aklamaya, hatta bizzat Alman Büyükelçisi Rudolf Schmidt'in duyduğu rahatsızlığın "sözcülüğünü" yapmaya; AB ile ilgili tehdidi yansıtmaya özen gösteren açıklamalar dikkat çekmektedir:

1. **"Bütçelerini büyük ölçüde Federal Dışişleri Bakanlığı ile Federal Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Bakanlığı'ndan sağlayan; Konrad Adenauer, Friedrich Ebert, Körber, Heinrich Böll, Friedrich Naumann ve Orient Enstitüsü gibi Alman Vakıfları, çeşitli ülkelerin yanısıra Türkiye'de de açtıkları temsilcilikler vasıtasıyla uzmanlık**

alanlarına göre faaliyetlerini sürdürmektedirler. Anılan vakıflardan Konrad Adenauer Vakfı'nın faaliyetine, Devlet Planlama Teşkilatı (DPT)'nın 30.05.1985 tarih ve U.T.D. 2024 sayılı yazısı ile izin verildiği, İçişleri Bakanlığı'nın 01.11.1996 tarih ve 3416 sayılı yazısı ile de 'Vakfın temsilcilik statüsünün önceki yıllarda olduğu gibi devam etmesinin uygun görüldüğü' belirtilmektedir.

2. Çalışmalarını genellikle siyasi tercihlerine göre ilişki kurdukları yerel Sivil Toplum Örgütleri ve Akademik çevrelerle koordineli olarak yürütmektedirler. Bunlar arasında; Türk Demokrasi Vakfı, Bilgi İnceleme Araştırma Enstitüsü (BİAR), Türkiye Belediyecilik Derneği (TBD), Sosyal demokrasi Vakfı (SODEV), Tarih Vakfı, Türkiye Ekonomik Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV), İstanbul Barosu, İnsan Hakları Derneği, Helsinki Yurttaşlar Derneği, Düşünce Suçuna Karşı Girişim, Mazlum-Der, Türkiye Esnaf ve Sanatkarlar Konfederasyonu (TESK), Boğaziçi ve Marmara Üniversiteleri, Alman Arkeoloji Enstitüsü, İslam Tarih Sanat ve Kültür Merkezi, Toplumsal Tarih Vakfı gibi kurumlar yer almaktadır.
F. Alman Vakıfları, konferanslar düzenlemenin yanı sıra tematik yayın ve çalışmalara da destek sağlamakta ve akademik araştırma yapmak isteyen kişilere tahsisatları oranında burs vermektedir.
3. İlgilendikleri ana başlıklarıyla; liberalleşme, küçük ve orta işletmeler, yerel yönetimler ve sorunları, insan hakları ihlalleri, toplumsal değişimler, Türkiye-AB ilişkileri, azınlıklar, hapishaneler, demokratikleşme, sosyo-ekonomik ve

kültürel analizler, serbest piyasa ekonomisinin gelişimi, sivil toplumun gelişmesini teşvik gibi konulardır. Vakıflar, faaliyet gösterdikleri ülkenin sosyal, siyasal, ekonomik durumları ile ilgili raporlar hazırlamakta ve bunları merkezlerine göndermektedirler.

4. **Son dönemde, Necip HABLEMİTOĞLU'nun yazdığı "Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası" adlı kitap başta Konrad Adenauer ve Heinrich Böll Vakıfları olmak üzere, Alman Vakıfları'nda ve B. Elçiliği'nde sıkıntı yaratmıştır. Anılan Vakıflar, merkezden aldıkları onay ile yazar hakkında dava açmaya hazırlanmaktadırlar. F. Almanya B. Elçisi Rudolf Schmidt, 11 Ekim 2001 tarihinde yaptığı basın açıklamasında; N. HABLEMİTOĞLU'nun yersiz ve uydurma iddialarla açtığı kampanya vasıtasıyla, Türkiye ile Almanya arasındaki dostluğun bozulmaya çalışıldığını ifade etmiştir.**

Alman Vakıfları ile ilgili söz konusu gelişmeler Vakıf temsilcilerince Avrupa karşıtı grupların aktivitesi şeklinde yorumlanmakta ve bu gelişmelerin Almanya'da Türkiye'nin AB'ye üye olmasına karşı çıkanlarca istismar edileceği şeklinde değerlendirilmektedir.

Heinrich Böll Vakfı Temsilcisi Fügen UĞUR ise gelişmelerin temelinde, altın üretimi konusundaki rekabetin bulunduğunu ifade etmektedir"(2).

Bu sahte rapor, Alman vakıflarının tanıtım broşürleri ağırlıklı olmak üzere, sıradan bilgi kaynaklarından (davetiyeler ve gazete kupürleri) yapılan alıntılarla hazırlanmıştır. Bir başka ifadeyle, içeriği, terminolojisi ve özü itibariyle, sıradan bir okul dönem ödevi niteliği taşımaktadır. Bu sahte raporda, ima edilen ulusal istihbarat kurumumuza, amatörce çıkarılan bir periyodiğin yorumunu bile yapmaktan aciz

ve de tarafsız (!) bir görüntü verilmeye çalışılmıştır: Bir tarafta şahsımın araştırması, diğer tarafta ise rahatsızlığını ifade eden Alman Büyükelçisi ve Alman vakıflarının söylemleri vurgulanırken, ima edilen kurumumuz ise, tarafsız hakemliğe (!) soyundurulmuştur. Oysa, ima edilen kurum yani M.İ.T., Türkiye'nin ulusal güvenliği, ulusal çıkarları doğrultusunda "tarafsız" değildir, olamaz da. BND'nin Almanya'nın çıkarlarından kendini soyutlaması nasıl düşünülemez, hatta hayal bile edilemezse, M.İ.T.'nın da bu kavgaya tarafsızlığı ve hatta seyirci kalması sözkonusu değildir. Şahsımla Alman Devleti arasındaki bu kavga, gerçekte Türkiye'nin bir hukuk devleti olarak verme zorunda olduğu tam bağımsızlık ve ulusal egemenlik savaşımının küçük bir yansımasıdır. Bu savaşımda M.İ.T., en az T.S.K. kadar taraftır. İşte, Türk kamuoyu önünde ilk kez tartışılan ve ciddi imaj kaybına uğrayan Alman istihbaratçıları, büyük bir olasılıkla, –"dezenformasyon" faaliyetleri kapsamında– bu sahte raporu tanzim ile dağıtımını gerçekleştirmişlerdir.

Milli İstihbarat Teşkilatı'nın asli görevlerinden en başta geleni, kontr-espiyonajdır. "Echolon" olanaklarına sahip, uydu ile her türlü askeri verilere ulaşabilecek teknoloji üreten Batılı ülkelere karşı espiyonaj faaliyetleri yürütmenin fazlaca anlamı kalmamıştır. Aynı şekilde, NATO üyesi olmamız dolayısıyla, başta Yunanistan olmak üzere tüm NATO üyesi ülkelerin, Türkiye'de espiyonaj faaliyetleri sürdürmesi de anlamını yitirmiştir. Bilgiye en kolay ulaşılabilen bir dönemde, gelişmiş Batılı ülkelere yapılacak "007 tiplemesi" kapsamındaki espiyonaj faaliyetleri ancak "nostaljik" nitelik taşımaktadır (tabii, Rusya, Çin, Orta Doğu ülkeleri vb. için klasik espiyonaj faaliyetleri hâlâ anlam ve önemini korumaktadır).

Yine gelişmiş Batılı ülkelerin iç ve dış ilişkilerinde, çağın hızla değişen koşullarına uygun konseptler kabul edilmektedir. Örneğin, uluslararası düzeyde çalışan firmalar,

bağlı oldukları ülke diplomatları ve istihbaratçıları ile çok daha fazla organik ilişki içindedirler. Yakın bir geçmişte, hemen her sefarette, kendi ülkelerinin çıkarları doğrultusunda, kendi ülke firmalarının işlerini takip etmekle yükümlü (randevu, ihale takip, pazarlık vd.) sadece bir ticaret ataşesi-müşaviri bulunmakta iken, şimdilerde ise tüm sefaret görevlileri –Büyükelçi dahil– aynı misyonu üstlenmişlerdir. Keza, gelişmiş Batılı ülkelerin istihbarat servisleri de, ulusal çıkarları doğrultusunda, hükûmetlerinin öngördüğü firmalara bilgi-belge akışı sağlamakta; dış ülkelerdeki önemli ihalelerde ise, karar verici pozisyonundaki etki ajanları-yerli işbirlikçilerini devreye sokmaktadırlar. Sadece diplomatlar ve istihbaratçılar mı? Elbette ki hayır!.. Başbakanlar, Bakanlar, popülaritesi devam eden eski devlet yöneticileri de, önemli dış ihalelerde, kendi ülke firmaları adına kulis yürütmek üzere yurtdışı temaslarında bulunmaktadırlar. Batılı ülkelerin istihbarat servisleri (Mossad dahil), ulusal ekonomilerine katkı sağlayacak her türlü operasyonunun doğrudan içinde yer alırlarken, üçüncü dünya ülkelerine yönelik etnik, dinsel, sosyo-kültürel ve siyasal istihbarat faaliyetlerini de kesintisiz sürdürmektedirler.

Pazar paylaşımına yönelik çıkar kavgasının bir sonucu olarak ortaya çıkan Avrupa Birliği, A.B.D.'ne karşı ekonomik-siyasal-askeri örgütlülüğü ile "Avrupa'nın Bağımsızlığı" ideolojisini yaşama geçirmeye çalışmaktadır. Örneğin, "Echolon Ağı" sayesinde telefon-belgegeçer-elektronik posta gibi her türlü iletişim araçlarını izleyen A.B.D.'nin, özellikle uluslararası ihalelere ilişkin tüm gizli bilgileri kendi şirketlerine aktararak haksız rekabete yolaçtığından şikâyet eden Almanya ve Fransa, A.B.D. ve İngiltere'nin yararlandığı Echolon'a alternatif bir ağ oluşturma çabası içindedir. Afganistan örneğinde görülen dayanışma görüntüsü, kimi zaman örtülü bir çekişmeyi de beraberinde getirmektedir.

C.I.A., özellikle Orta Doğu'da BND(3), Mossad(4), MI6(5), DGSE(6) gibi farklı istihbarat servisleri ile tam bir uyum sergilerken; yine aynı istihbarat servisleri, ulusal çıkarlarının sözkonusu olduğu hedef ülkelerde kıran kırana bir mücadele içindedirler. Keza, siyasal konularda birbirlerinin egemenlik haklarına karşı son derecede saygılı olan A.B.D. ve A.B. ülkeleri, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu üçüncü dünya ülkeleri sözkonusu olduğunda tam bir çifte standarda başvurmaktadırlar. Biliyoruz ki, Türkiye 1946'dan bu yana A.B.D. çıkarları açısından, özgün deyimle "oltadaki balık"tır. 1980'li yılların başından itibaren de, Türkiye'ye Almanya'nın oltası uzatılmıştır. İşte bu ilişkiler örgüsünü en iyi bilen ve analizini yapabilen bir M.İ.T.'nın sözkonusu raporu tanzim ile dağıtımını yapması –mantıken ve de etik olarak– olanaksızdır. Ancak, ulusal çıkarlarımızı hiçe sayan bir "covert action operation" ya da "deception" durumu varsa, sorumlu ya da sorumluların kaçabilecekleri adresler sınırlıdır(7). Savaşman ve Eymür örnekleri, M.İ.T. içinde üst düzey "defector" olasılığını her zaman dikkate almayı gerekli kılmaktadır. Ancak bu raporun BND ve M.İ.T. arasında "liasion operation" kapsamında bir ortak operasyon olduğunu düşünmek bile, Demokrat Parti döneminde M.A.H. mensuplarının maaşlarının A.B.D. tarafından ödenmesi skandalından ağır olasılıkları gündeme getirecektir. Sırf bu nedenle, M.İ.T. yöneticilerinin bu raporun hazırlanmasında taksiri olamaz ve olmamalıdır da.

Tıpkı Atatürk'ün dediği gibi: **"... eğer yabancı düşmanlığından o kadar pahalı elde edilen bağımsızlığa gölge düşürülebilecek her şeyden nefret etmek anlamı çıkarılırsa, evet bizim yabancı düşmanı olduğumuz söylenebilir... Yabancı girişimlerinin, yabancı amaçlarının içimizde uyandırdığı kaygılar, bütünüyle ortadan kalkmış değildir. Eğer bazen ihtiyatlı hareket ediyorsak, aşırı derecede kuşkulu davranıyorsak, bize**

çok pahalı olan özgürlüğümüzü kaybetmek korkusundandır". Özellikle, Cumhurbaşkanlığı, M.İ.T., T.S.K., M.G.K., Emniyet Genel Müdürlüğü başta olmak üzere tüm asli devlet kurum ve kuruluşlarımızın, PKK ve şeriatçı örgütlere sınırsız destek veren Almanya'ya karşı "tarafsız", "seyirci", "hakem", "sempatizan" ya da "destekçi" rolünü üstlenme gibi bir hakkı ve de lüksü bulunmamaktadır. Aynı şekilde, "Türk-Alman ilişkileri bozulmasın" gerekçesiyle kontr-espiyonaj yükümlülüğünden vazgeçmek, koşulsuz teslimiyetçi görüntüsü sergilemek de, ülkeye ihanetin, dolaylı işbirlikçiliğin bir başka cephesini oluşturmaktadır. Unutulmamalıdır ki, uluslararası ilişkilerde sürekli dostluk ya da düşmanlık yoktur; sürekli olan yalnızca ulusal çıkarlardır. Dostluktan söz edilebilmesi için de, egemenlik haklarına karşılıklı saygı esastır. Almanya ile ilişkilerde sözkonusu olan sadece Türkiye'nin tek taraflı saygısıdır. Bu anlamda raporun imaen kastedilen kurumumuzca kaleme alındığını düşünmek bile dehşet vericidir. Şayet bu olasılık doğru çıkacak olursa, raporu tanzim ile onaylayanların, 1983'den bu yana yasadışı bir biçimde Türkiye'de faaliyet gösteren Alman vakıfları hakkında bugüne kadar niçin bir işlem yapmadıkları ve de ilgili devlet kurumlarını uyarmadıkları konusu gündeme gelecektir. Bir istihbarat kuruluşunun asli fonksiyonunun gereğini yerine getirir gibi yapması, gerçekte kurumu fonksiyonsuzlaştırma ile eşanlamlıdır. Umalım ve temenni edelim ki, sözkonusu rapor sahte olsun!..

1. TÜRKİYE'DEKİ ALMAN DİPLOMATLARININ ESPİYONAJ FAALİYETLERİ

Sözkonusu sahte raporu yazan ya da "talimatla yazdıranların", Ankara'daki Alman Büyükelçiliği'nde görevli olduklarını tahmin etmek için ille de istihbaratçı olmaya ge-

rek yoktur. Almanya'nın "hinterland"ı ya da bir başka ifadeyle "arka bahçesi" içinde yer alan Türkiye, Alman istihbaratçıları açısından tabii operasyon bölgesidir. Alman istihbaratçıları, dünya üzerinde 80'i aşkın hedef ülkedeki faaliyetlerini, vakıflar, enstitüler, basın temsilcilikleri üzerinden kamufle ederek yürütmektedir. Örneğin, hedef ülkedeki merkez sağa "Konrad Adenauer Vakfı", merkez sola "Friedrich Ebert Vakfı", aşırı sağ-aşırı sol ve militan çevrecilere "Heinrich Böll Vakfı", daha entelektüel, sanatçı, bürokrat kesime de "Friedrich Naumann Vakfı" kanca atmaktadır. Ve bu dört vakıf, Almanya'nın dört büyük siyasal partisine bağlı olup, tüm masrafları Alman "kamu fonlarından" karşılanmaktadır(7). İşin ilginç olan yönü, bu vakıfların –özel izin alınmış münferit etkinlikler dışında– Almanya'da faaliyet göstermesi yasaktır. Almanya'nın çıkarları doğrultusunda uluslararası faaliyet gösteren vakıflar, sadece bu kadar değildir. Körber Vakfı, Ebenhausen Bilim ve Politika Vakfı, Volkswagen Vakfı, Alexander von Humboldt Vakfı, Fritz Thyssen Vakfı, Hanns Seidel Vakfı ve daha pekçokları. Bu vakıfların, Alman Devleti açısından taşıdığı önemi, eski Alman Cumhurbaşkanı Roman Herzog, Konrad Adenauer Vakfı'nın yayınladığı **"Partner in der einen Welt"** adlı kitabın 7. sayfasında şöyle açıklamaktadır:

"... Vakıflar, Alman dışpolitikasının en etkili ve değeri kanıtlanmış aletleridir".

Politik vakıflar, Alman "kamu fonları" tarafından desteklendiğinden, devletin resmi görevlileri tarafından da denetlenmektedirler. Almanya dışındaki vakıf temsilciliklerinin ilk "ita amiri", o ülkedeki Alman Büyükelçisidir. Temsilciliklerin harcama yetkisi, her ülke için yılda yüzmilyonlarca markı bulduğu için denetim özel bir önem taşımaktadır. Örneğin, 1988'de Türkiye'de Konrad Adenauer Vakfı illegal temsilciliğine atanan Gunter Lochner, zimmetine para geçirdiği gerekçesiyle 1992'de görevden alınmış ve Alman-

ya'ya çağrılmıştır. İşin ilginç olan yönü, Lochner'in daha önce yine Ankara'daki Büyükelçilikte Çalışma Ataşelik görevinden, illegal vakıf temsilciliği görevine getirilmesidir(8). Gunter Lochner'in yerine bu göreve atanan Dr. Georg Max Meier ise, aynı zamanda bir kamu görevi olan "Alman Yardım Fonları" (GTZ) Direktörlüğünü de üstlenmiştir(9). Oysa, dünyanın her yerinde vakıf işi gönüllülük esasına dayanmaktadır. Devletten yardım alan ve devlet memuru sıfatıyla temsilci çalıştıran Alman vakıflarındaki garabet, çarpıklık, bu kadarla da kalmamıştır: Meir'den boşalan aynı vakfın illegal temsilciliğine, BND ve BfV kadrolu elemanı olarak deşifre olmuş ancak deneyimli bir istihbaratçı olan Dr. Wulf Schönbohm getirilmiştir(10). Aynı şekilde, Friedrich Naumann Vakfı'nın Ankara'daki illegal temsilcisi Dr. Wilhelm Emil Hummen de, 2001 Eylülünde geçirdiği denetimde suistimali görüldüğü gerekçesiyle Büyükelçi Dr. Rudolf Schmidt tarafından görevinden alınarak Almanya'ya gönderilmiştir(11).

Görüldüğü gibi, tüm masrafları Alman Devleti'nden karşılanan; Alman diplomatları tarafından bizzat yönetilen ve korunan; BND-Büyükelçi ve Dışişleri Bakanlığı-İktisadi İşbirliği ve Kalkınma Bakanlığı-bağlı oldukları siyasal parti ile eşgüdümlü olarak konsolosluk gibi çalışan ve örtülü bir diplomatik dokunulmazlığa sahip bulunan bu vakıflar, hiç şüphesiz Türkiye için de bir model oluşturmalıdır. Ve bu modelin yaşama geçirilmesine de, ilk önce 2.5 milyon vatandaşımızın yaşadığı Almanya'dan başlanmalıdır. Eski Cumhurbaşkanı Herzog'un dediği gibi: **"... Bunun için de, politik vakıf kuruluşlarımız nedeniyle başka gelişmiş ülkelerin bizi kıskanmaları boşuna değildir"**(12).

1.1. Büyükelçi Dr. Rudolf Schmidt ve Alman Espiyonaj Faaliyetleri

Almanya'nın Ankara Büyükelçisi Dr. Rudolf Schmidt,

"Uluslararası İlişkiler" eğitimi almamış bir "diplomat"tır... 1963'de Münih'de Hukuk Fakültesi'nden mezun olduktan sonra hukuk doktorası yapmıştır. 1969'da Ataşe olarak Atina'ya gönderilen Schmidt, bu ülkedeki Arnavut kökenlilerle ilgilendiği gerekçesiyle Yunan İstihbarat Örgütü KİP tarafından deşifre edilmiştir. Bir yıldan az süren bu ilk başarısızlık sonrasında, Bonn'a çağrılmış ve Federal Dışişleri Bakanlığı'nda ve Münih-Pullach'daki BND Karargâhında yaklaşık 3 yıl boyunca yoğun bir diplomasi-istihbarat eğitimine alınmıştır. 1972-75 Yılları arasında Zagreb Başkonsolosluğu'nda görev yaptığı dönemde etnik istihbarat üzerine deneyim kazanan Schmidt, daha sonra Kinshasa ve Washington'da bulunmuştur. 1980-83 Yılları arasında Almanya'nın Nato Daimi Temsilciliği'nde görev yapan Dr. Rudolf Schmidt, 1986-1990 yılları arasında da Birleşmiş Milletler Daimi Temsilciliği'nde Siyasi İşler Daire Başkanı olarak çalışmıştır. 1994'de Moskova'ya Elçi olarak atanan ve dört yıl boyunca Rusya'nın parçalanma sürecinde önemli hizmetleri görüldüğü için ödüllendirilerek Viyana'da AGİT Daimi Temsilciliği'ne Büyükelçi olarak görevlendirilen Schmidt, Şubat 2000'de Ankara'ya Büyükelçi olarak atanmıştır(12). (xxxxx itimatname tarihi 3.3.2000, Demirel)

1.1.1. Rudolf Schmidt ve Güneydoğu

Dr. Rudolf Schmidt, Büyükelçilik görevinin yanısıra, BND'nin rutin –"desk officer"ı değil– doğrudan "case officer"ı olarak bizzat espiyonaj, propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmektedir. Schmidt, neden her türlü güvenlik ve diplomatik teamülleri bir kenara bırakıp, açıktan açığa BND'nin "Orta Doğu İstihbarat Sorumlusu" ve de "Hinterland Politikacısı" gibi davranmaktadır? Bu soruya verilecek cevap, muhteliftir: Yunanistan, Yugoslavya, A.B.D., eski Sovyetler Birliği gibi en kritik bölgelerde görev yapan ve deneyim kazanan Shmidt, Alman derin devletinin –doğru

deyimle– "parlayan yıldızı"dır. Kaldı ki, Türkiye'de emri altında "etki ajanı" konumunda küçümsenemeyecek bir işbirlikçi kadrosuna (sağ-sol politikacılar, köşe yazarları, akademisyenler, bürokratlar, sendikacılar, işadamları, sivil toplum örgütleri, terörist örgütler, tarikat ve cemaatler vd.) sahip bulunmanın pervasızlığını, saldırganlığını sergilemektedir. Tipik bir örnek olmak üzere, Dr. Rudolf Schmidt, daha Türk Dışişleri Bakanı İsmail Cem'i ziyaret bile etmeden, –tabiri caizse– ayağının tozu ile, 21 Mart 2000'de, sözde Kürdistan Devleti'nin lideri Barzani'nin Temsilcisi tarafından Ankara'da verilen skandal resepsiyona katılmıştır(13). Ama aynı kişi, bugüne kadar Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin hiçbir resepsiyonuna katılmamıştır.

Türkiye'ye gelişinin üzerinden 3 ay geçmeden, Büyükelçi Dr. Schmidt, Diyarbakır'a giderek bir "temel atma" törenine katılmıştır. Alman Büyükelçiliği'nin 22.6.2000 tarih ve 43 no.lu Basın Bülteninde bu ziyarete ilişkin olarak şu bilgi verilmiştir: **"Almanya Federal Cumhuriyeti Büyükelçisi Dr. Rudolf Schmidt, 27-30 Haziran tarihleri arasında da Diyarbakır, Siirt ve Batman'da bir gezi yapacaktır.... Türk ve Alman taraflarınca, ekonomik işbirliği çerçevesinde bir bölgesel ağırlık merkezi olarak TÜRKİYE'NİN DOĞUSU kararlaştırılmıştır. Büyükelçi bu fırsatta Olağanüstü Hal Bölge valisi, Diyarbakır valisi ve belediye başkanı ile görüşecektir. Ayrıca, ekonomi çevreleri, baro başkanı ve insan hakları derneği temsilcileriyle görüşmeler de programda yer almaktadır"**(14).

Hiç şüphesiz, her duyarlı Türk vatandaşının sorma hakkı vardır: "Niye sadece Türkiye'nin doğusu? Niye ekonomik açıdan çok daha muhtaç İsparta, Bolu, Kastamonu, Kırşehir ve hatta Ankara'nın Çamlıdere gibi ilçesi değil de, ille de Diyarbakır, Siirt ve Batman!.. Ve Almanlara bölgesel ağırlık merkezi olarak Türkiye'nin doğusunu tahsis eden

"Türk tarafı"ndan hangi siyasiler, bürokratlar kastedilmektedir ve de bu tahsisin yazılı bir antlaşması, sözleşmesi ya da protokolü bulunmakta mıdır?!."

Yukarıda alıntı yaptığımız haber bültenine bakıp, "öküz altında buzağı aramaya gerek yok" yardım yardımdır diyenlerdenseniz, 28.6.2000 Tarihli **Hürriyet** Gazetesinde yayınlanan şu haberi mutlaka dikkate almak zorundasınızdır: **"Alman Elçi'ye Apo'lu Slogan – Diyarbakır'da tamamı Alman Kalkınma Bankası'ndan sağlanan finansmanla projelendirilen 39.5 milyon marklık Atıksu Arıtma Tesisleri'nin temel atma töreni, HADEP'in mitingine dönüştü. Almanya'nın Ankara Büyükelçisi Dr. Rudolf Schmidt'in eşi Utto'yla birlikte katıldığı temel atma töreninde, 'Apo'ya özgürlük' sloganı atıldı. Nüfusu 1 milyonu bulan Diyarbakır'da altyapı sorunlarının giderilmesi amacıyla Almanya tarafından finansmanı sağlanan Atıksu Arıtma Tesisi'nin temel atma törenine katılan davetliler, HADEP bayrakları ve sarı, kırmızı, yeşil renkli flamalar eşliğinde zafer işaretleri yaparak halay çekti. Tören alanında 'Çözüm idam değil, demokratik cumhuriyet', 'Anadilde eğitim', 'İdama hayır, tutsaklara özgürlük', 'Sorunumuz ekonomik değil, siyasidir', 'OHAL ve koruculuk kaldırılsın', 'Yaşasın demokratik cumhuriyet' pankartları açıldı. Törende bir konuşma yapan Büyükelçi Dr. Rudolf Schmidt, Güneydoğu'da şiddetin etkisini yitirmeye başladığını belirterek, barış için tüm engellerin kalkması gerektiğini söyledi. Daha sonra kürsüye gelen HADEP'li Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Feridun Çelik, dürüst ve şeffaf bir anlayışla hizmet yürütmelerine rağmen, sayısız engellerle karşılaştıklarını ileri sürdü, 'Türkiye'de hiçbir belediyenin maruz kalmadığı ön yargılı tutum ve davranışlarla karşı**

karşıyayız' dedi. Yapılan konuşmalardan sonra havaifişekler atıldı, havaya güvercin uçuruldu".

Büyükelçi Rudolf Schmidt'in, PKK'nın protokol sorumluluğunda gerçekleştirdiği ve gerekli (!) mesajları verdiği gezilerden sadece bir örnektir bu. Büyükelçi Schmidt'in Türk ve Alman medyasına ve tüm ilgililere dağıttığı makalelerinden de bir örnek vermek gerekirse, Almanların "Doğu ve Güneydoğu takıntısı" biraz daha iyi anlaşılacaktır:

"Türkiye'nin değişik bölgelerinin ekonomik gücündeki büyük farklılıklar, Türkiye'de seyahat eden herkesin dikkatini çekmekte. Daha yeni döndüğüm Trabzon, Gümüşhane, Bayburt, Kars ve Erzurum gezisi, sorunlara ilişkin net bir izlenim edinmemi sağladı.... Dünya Bankası'nın raporlarına göre, en zengin bölgelerde kişi başına düşen gelir, en yoksul bölgelerdekinin neredeyse altı katı. Ve bu açıklar küçüleceğine giderek büyüyor. Daha yoksul bölgelerde sağlık koşulları daha kötü ve yaşam beklentisi de büyük oranda daha düşük. Diğer yandan bu bölgelerdeki eğitim düzeyi de Türkiye ortalamasının altında. Örnek olarak, başta kız çocukları olmak üzere, okula giden çocuk ve gençlerin oranı gösterilebilir. Burada bir kısır döngü çıkıyor karşımıza; kötü eğitim ekonominin yavaş gelişmesinin sadece bir sonucu değil, aynı zamanda sebebidir de. Bölgelerdeki siyasi ve ekonomik sorunlar birbirleriyle sıkı sıkıya bağlantılı ve karşılıklı etkileşimle büyüyor, özellikle de GÜNEYDOĞUDA.

Avrupa Birliği, özellikle GÜNEYDOĞU'daki durumun iyileştirilmesi ve vatandaşların tümü için ekonomik, sosyal ve kültürel fırsatların artırılabilmesi amacıyla, bölgesel dengesizliklerin azaltılmasına yönelik geniş kapsamlı bir çözüm geliştirilmesi beklentisini Katılım Ortaklığı Belgesi'nde kısa vadeli hedef olarak

dile getirmiştir.... Özellikle hem Türkiye'nin Avrupa Birliği adaylığı, hem de GÜNEYDOĞU'daki durumun giderek normale dönmesi gözönünde bulundurulduğunda, bu BÖLGESEL ÖNCELİK önemini korumaktadır... Teslim koşulları uygulanmadığı halde, yani büyük projeler genelde ihale yoluyla verildiğinden, yine de sevindirici bir şekilde Alman firmalarına sıklıkla görev verilmiştir"(15).

Ecevit Hükûmetinin Katılım Ortaklığı Belgesi çerçevesinde ilân ettiği Ulusal Programı, Büyükelçi Schmidt, 20.3.2001 tarihli bir basın bildirisi ile değerlendirmiştir:

"... Şimdi belirleyici olan, Türkiye'nin kendine verdiği görevlerin katılım ortaklığının ışığında tutarlı bir şekilde üstesinden gelmesidir. Burada insan ve vatandaşlık hakları, KENDİ DİLİNİN KULLANILMASI dahil olmak üzere kültürel haklar ve ASKERLER ÜZERİNDE SİVİL DENETİM alanlarında alınacağı bildirilen önlemlerin hayata geçirilmesi dikkatlerin ağırlık noktasını teşkil edecektir. Kopenhag siyasi kriterleri fiilen yerine getirildiği taktirde üyelik görüşmeleri başlayacaktır"(16).

Almanya Federal Cumhuriyeti'nin Ankara Büyükelçisi Dr. Rudolf Schmidt, devletinin ve de bağlaşığı olan AB üyesi devletlerin Türkiye'nin öncelikli sorunlarından ne anladığını bu açıklama ile net bir biçimde ortaya koymaktadır. Türkiye'nin sorunları arasında, iç ve dış borçlar, Y.Ö.K., rüşvet ve hortumculuk, parti içi demokrasi yokluğu, gelir dengesizliği, dış odaklı şeriatçı ve bölücü terör ile bunların devlette kadrolaşma faaliyetleri, kaçakçılığın her türü, karapara, "çekiç güç", "ABD üsleri", yasadışı Alman vakıflarının ajitasyonları, sefalet sınırının altında yaşayanların sayısının 25 milyonu geçmesi, gümrük birliğinin Türkiye aleyhine tek taraflı işletilmesi vb. hiç zikredilmemektedir. Varsa da yoksa da "kendi dilinin kullanılması hakkı" ve bir de

"askerler üzerinde sivil denetimin güçlendirilmesi". Kürtçe eğitim ve yayın hakkı tanındığında, MGK'nın gücü kırıldığında, Türkiye'nin tüm sorunları ve de AB önündeki siyasal engeller ortadan kalkacak!.. Kargaların bile güleceği bu saptamaları yapan Büyükelçi Schmidt, kendi ülkesinde işyerlerinde Türkçe konuşması yasaklanan, futbol sahalarında Türkçe konuştuğu için oyundan atılan, Türkçe konuştuğu için ameliyat edilmeyen, Türkçe konuştuğu için trafik cezasına çarptırılan, dolaşım hakkı engellenen, kökeninden dolayı Solingen'de diri diri yakılan, her yıl binlercesi ırkçı saldırılara muhatap olan Türklerin durumunu "sorun" olarak nitelendirmemektedir(17). Schmidt, Cumhurbaşkanı Rau'nun son Türkiye ziyaretinde Hürriyet gazetesine verdiği demeçteki dine, dile ve gettolara ilişkin hususlardan da rahatsızlık duymamıştır:

"... Herkesin davranışını hoşgörü belirlemelidir. Örneğin, ben Türkiye'de Rum-Ortodoks kilisesi için ağırlığımı koyarken, İstanbul dendiğinde aynı zamanda Konstantinopel'i de hatırlıyor, Türkiye'deki ortodoks Hristiyanlar için kendilerine ait okullar ve kendilerine özgü teoloji (din) eğitimini de düşünüyorum.... Ülkemize gelen kişinin Almanca öğrenmesinin istenmesini doğru buluyorum. Okul bahçesinde Türkçe, sınıfta Almanca konuşmak doğru olmaz.... Birkaç ay önce Berlin'de Almanca öğrenen annelerden oluşan bir grubu ziyaret ettim. Bazıları 20 yıldır ve daha fazla bir süredir burada yaşadıkları halde pek az Almanca biliyordu. Bu iyi bir şey değil.... Burada yaşayan kişilerden Almanca öğrenmelerini beklemek durumundayız.... Kurtarılmış milli bölgelere yer olmamalıdır. Bu gerçek bir skandaldır. Bunun nasıl değiştirilmesi gerektiğinin üzerine konuşulmalıdır. Ama bu durumu polis gücüyle değiştiremezsiniz, çünkü o

zaman kurtarılmış milli bölgeler yerine, polis tarafından korunan bölgeler olur"(18).

Kendi ülkenizdeki Türk çocuklarının bahçede Türkçe konuşmasına bile tahammül edemeyen faşist kalıntısı bir zihniyetin en üst temsilcisi olan Cumhurbaşkanı Rau, ülke ekonomisine önemli katkı sağlayan ve yaklaşık 40 yıldan bu yana belirli semtlerde (getto) yaşamlarını sürdüren Türk işçilerinden de rahatsız olmakta; bu semtlerde ayrı bir devlet kurma gibi siyasal bir amacı olmayan, bunun için terör başvurmayan Türkleri "polis"le korkutmaya çalışmaktadır. Oysa, aynı kişi yani Alman Cumhurbaşkanı Johannes Rau'nun devleti, binlerce yıldır Türk topraklarında yaşayan, kimi vatandaşlarımızı "47 ayrı etnik halk" söylemi çerçevesinde, önce Kürt kökenlilerden başlamak koşuluyla, kendi anadillerinde eğitim ve yayın hakkı verilmesine ilişkin politika sürdürmektedir. Onlar Türkiye'de Türkçe öğrenmezse bu "insan hakları" kapsamında "hak" olacak; ancak Türkler Almanya'da Almanca konuşmazlarsa zorlayıcı sert önlemler alınacak, yaptırım uygulanacak!.. Aynı şekilde, Türkiye'nin bir bölümünde ayrı bir devlet kurma amacına yönelik olarak silahlı terör örgütü kurarak 40.000'den fazla vatandaşımızın ölümünden ve ülke ekonomisine en az 100 küsur milyar dolarlık zarardan sorumlu olanlar, "haklı ve mazlum" kabul edilecek; buna karşılık gettolarda birbirleri ile 40 yıldır dayanışma ve barış içinde yaşayan işçilerimiz de, kurtarılmış milli bölge kuran "suçlu"lar olarak kabul edilecek ve üzerlerine polis göndermekle tehdit edilecek!.. İşte, Alman çifte standardının binlerce düzeysiz, yüzkızartıcı örneğinden sadece ikisi!..

1.1.2. Rudolf Schmidt'in Ekonomik İstihbarata İlişkin Faaliyetleri

Büyükelçi Dr. Rudolf Schmidt, Türkiye'de faaliyet gösteren Alman şirketlerinin 2001 yılı itibariyle 1004 yatırımının

da takipçisidir(19). Şimdilerde, Alman bankalarının Ziraat Bankasını ucuza kapatması için yoğun bir çaba sergilemektedir. Alman bankalarının Ziraat Bankasını satın alması, Alman devletinin Türk ekonomisini önemli ölçüde kontrol etmesi anlamına geleceğinden, stratejik önem taşımaktadır. Aynı şekilde, Almanya'daki Türk vatandaşlarının, özellikle Jet-Pa skandalından sonra tasarruflarını Türk Merkez Bankası'na kaydırmaları üzerine, Alman Devleti iki önleme başvurmuştur: Birincisi, Dresdner Bank'ın, kapitülasyonlardan beter bir biçimde ve bankacılık teamüllerine aykırı bir biçimde, Türk işçi tasarruflarını gerekçe göstererek Merkez Bankası'ndan "haraç" niteliğinde –büyük meblağlara ulaşan– komisyon almasına karşın, bununla yetinmeyen Almanya, tasarruf sahibi Türk vatandaşlarından 12 yıl geriye dönük cezalı faiz vergisi talep etmektedir(20). İkincisi, "yeşil sermaye" hüsranından sonra Türkiye'ye işçi tasarruflarının akmasını istemeyen Almanya, takiyye ile "faizsiz finans kurumları" kurmuştur. Amaç, 20 yılı aşkın bir süredir laik Türkiye Cumhuriyeti'ne düşman olarak yetiştirilen, desteklenerek geliştirilen tarikat ve cemaat mensuplarının tasarruflarını kontrol altında tutmak ve Türk ekonomisine olası katkısının önüne geçmektir(21). Schmidt, Türk ekonomisine katkı sağlayacak stratejik madenlerin kapatılmasında iş takipçiliği de yapmaktadır. Örneğin, tüm dünyanın platin, rodyum, rutenyum, iridyum vd. gereksinimini en az 30-50 yıl süreyle karşılayacak Sivas'taki maden sahası, Alman siyanür üreticisi Degussa firmasının ahlakdışı oyunları ile resmen kapatılmıştır. İşletilmesi halinde, Türk ekonomisini içinde bulunduğu borç batağından çıkaracak zenginliğe sahip bu sahayı ileride kullanmayı amaçlayan Almanya, olası olumsuz gelişmelere karşı kullanmak üzere, Kaplancıların Sivas'ta güçlenmesine katkıda bulunmuştur. Aynı şekilde, 36 Cumhuriyet aydınını bu şehirde yakan 6 kışkırtıcı-şeriatçı katilin, Alman diplomatları tarafından olayın ertesi

günü Ankara üzerinden uçakla Almanya'ya kaçırıldıklarına ve Alman vatandaşlığına geçirildiklerine ilişkin duyumlar alınmıştır(22). Benzeri oyun, daha üç ilimizdeki (Manisa, Batman, Erzincan) maden sahaları için de sözkonusudur. Kaplancıların buralarda da örgütlü olması, hiç şüphesiz dikkat çekmektedir. Alman Devleti'nin ve dolayısıyla Türkiye'deki temsilcilerinin oyunları, yalnızca Bergama'da bozulmuştur(23). Keza, Türkiye'de sigara kaçakçılığı iddialarına adı karışan Alman Borco firmasının çıkarlarını korumak amacıyla, merkezi Hamburg'da bulunan

Türkiye'deki Alman oyunlarını en çok farkeden ve de teşhir eden gazeteci Emin Çölaşan, uzun yıllardan bu yana Türk kamuoyunu Alman tehlikesine ve yerli işbirlikçilerine karşı uyarmaya çalışmaktadır. Yıkıcı ve bölücü nitelikli espiyonaj, propaganda ve ajitasyon faaliyetleri ile ilgili olarak –yerli işbirlikçilerinden aldıkları cesaretle– pervasız görüntü veren Alman Büyükelçisi, suçlamalar sözkonusu olduğunda, klasik bir istihbaratçı yaklaşımıyla hiçbir tepki vermemektedir. İşte, Emin Çölaşan'ın haklı isyanı:

"... Ben burada özellikle Almanya ile ilgili en azından 20-30 yazı yazdım. Yazılarımda bu ülkeyi suçladım... Çünkü bizim ülkemize yönelik dinci terör, PKK terörü ve diğerleri, bazı AB üyesi ülkelerden, ama özellikle Almanya'dan besleniyordu. Bunların örgütleri, haraç toplayanları, kulüpleri, dernekleri hep orada üslenmişti. Dahası, yayın organları oradaydı. Yazdım, yazdım, yazdım. Bıkmadan, usanmadan yazdım. Eleştirdim, suçladım.

... Ne gariptir ki, bu yazılarım nedeniyle bana bugüne kadar bir tek Alman diplomattan, bir tek Büyükelçilik yetkilisinden bir tek satır açıklama, yalanlama, düzeltme gelmedi! Ankara'daki büyükelçilik adına bir tek telefon edilmedi!

'Siz böyle yazmışsınız ama yanlışınız var. Gerçek

şudur. Yazdığınız gibi değildir. Almanya bu örgütlere kol kanat germiyor. Almanya'da, Türkiye aleyhine yapılan kışkırtıcı yayın yoktur' denilmedi.

Ama kokteyl ve resepsiyon davetiyeleri her zaman geliyor.... Bu durumda, ortaya 3 olasılık çıkıyor:

1- **Almanya'nın Ankara'daki diplomatları, bizim yazılarımızı okumuyorlar ve dolayısıyla ne yazdığımızdan haberleri yok! (O takdirde çok ayıp),**
2- **Okuyorlar ama takmıyorlar! (Daha da ayıp),**
3- **Okuyorlar, çevirisini yapıp Almanya'ya gönderiyorlar ama hükûmetlerinden bir tepki, bir yanıt alamıyorlar! (En büyük ayıp).**

Bence doğru olan 3. olasılık... Çünkü yazıları okuyorlar, Almancaya çeviriyorlar ve ülkelerindeki ilgili birimlere anında fakslıyorlar. Sonrası sessizlik!.. Çünkü gerek Almanya'nın gerekse diğer bazı AB ülkelerinin bu konuda söyleyecek sözleri yok. Başka ülkeler için tavırlarını bilemem ama bunlar, Türkiye'ye karşı terör odaklarını –hem de bilerek– ülkelerinde barındırıyorlar... Çünkü korkuyorlar! Aslında birer kâğıttan kaplan olduklarını, o örgütler tarafından ülkelerinde sergilenecek terör olayları karşısında çaresiz kalacaklarını çok iyi biliyorlar.

Adamların kafasındaki 'özgürlük' kavramı 'Bana dokunmayan bin yaşasın. Teröriste özgürlük' kavramına dönüşmüş durumda. Şeriatçıyı, PKK'yı vesaireyi onlar barındırsın, ucu Türkiye'ye dokunsun! Onların canı can, bizimki patlıcan!"(24).

Emin Çölaşan'ın haklı ve de ağır itham ve isnatlarına cevap vermeyecek ölçüde "yüzsüz" davranan Dr. Rudolf Schmidt'in, diğer yandan Türkiye'nin ulusal bütünlüğüne yönelik tüm yıkıcı faaliyetlerde "case offficer" işlevini üst-

lenmesi, bırakalım diplomatların sorumluluğuna ilişkin devletlerarası hukuktaki hükümleri, diplomatik saygı teamüllerine de taban tabana terstir. Adeta "sömürge valisi" görüntüsü, sorumsuzluğu ve vurdumduymazlığı ile hareket eden Büyükelçi Schmidt'in Türk kamuoyuna ve de ulusal güvenliğine saygısızlığı, halk deyimi ile "edepdışı cüretkârlığı", acaba daha önce görev yaptığı Washington için de sözkonusu olmuş mudur?

1.1.3. Rudolf Schmidt ve Alman Vakıfları

Dr. Rudolf Schmidt'i Türkiye'de adeta "çıldırtan" tek gelişme, Alman vakıflarının deşifre edilmesi olmuştur. Vakıflar sayesinde dünyanın yaklaşık 80 ülkesinde etki ajanı devşiren, etnik-dinsel-ideolojik-ekonomik istihbarat verileri sağlayan, kamuoyu oluşturan Almanya, ilk kez dışpolitika aletlerini kaybetme riski ile karşı karşıya gelmiştir. Bir başka ifadeyle, ne yaptıkları parça parça bilinen bu vakıfların ilk kez profili çıkarılmış; vakıfçı kimlikli Alman istihbaratçıları "suçüstü" yakalanmıştır.

Gelişmenin en ilginç olan yönü, bu vakıfların Türkiye'de yasadışı biçimde faaliyetlerini sürdürmekte oldukları gerçeğinin ortaya çıkmasıdır. Türk mevzuatına göre, Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün denetimi olmaksızın hiçbir yabancı vakıf, Türkiye'de "Temsilcilik", "Şube" gibi adlar altında kurulamaz, faaliyet gösteremez. Yeni Medeni Yasa'ya göre de bu olgu değişmemiştir. Vakıfların her durumda "politika" yapması yasaktır, hükûmet izin verse bile, her biri bir siyasal parti ile bağlantılı Alman vakıflarının Türkiye'de şube ya da temsilcilik açarak faaliyet göstermesi olanaksızdır. Yasaya rağmen, örneğin İran'a, Suudi Arabistan'a verilmesi sözkonusu olmayan bir ayrıcalığın, Almanya'ya verilmesi sözkonusu bile edilemez. Nedenine gelince, hukuk devletinde çifte standart uygulanamaz; çünkü bir olgu ya yasaldır ya da yasadışıdır, bunun arası ya da "toleransı"

yoktur. Aynı durum, Almanya için de sözkonusudur. Türkiye'deki ya da bir bir başka ülkedeki herhangi bir vakfın Almanya'da şube ya da temsilcilik açmasına kesinlikle izin verilmemektedir: Örneğin "Atatürkçü Düşünce Vakfı"nın Almanya'da şube ya da temsilcilik veya irtibat bürosu açması yasal açıdan olanaksızdır. Ancak, bu adla, Alman resmi makamlarına müracaat edilerek, yargı süreci dahil tüm resmi işlemler yerine getirilmek suretiyle yepyeni bir vakıf kurulabilir. Bu vakıf, Alman yasalarına göre bir "Alman vakfıdır" ve vakfın, tüm denetimi Alman resmi makamlarınca yapılır. Alman yasalarına göre kurulan bir vakıf, yabancı bir ülkeden parasal yardım alamaz, siyaseten de yönlendirilemez; sadece ve sadece Alman Devleti'nin çıkarlarına ve de yasalarına uymakla yükümlüdür.

Almanya, kendi ülkesi içindeki egemenlik haklarını vakıflarla ilgili olarak ödünsüz uygulama hakkını yerine getirirken; bu hak Türk Devleti için sözkonusu edilmemektedir. 1983'den bu yana, Alman vakıfları yasadışı bir biçimde varlığını ve de yıkıcı-bölücü faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bu vakıflar, yerli işbirlikçileri sayesinde kesinlikle yetkisi olmayan Devlet kurumlarından (DPT, Hazine Dış Ticaret vb.) sözde izin belgesi aldıklarını; hesapların denetimini ise, para ödedikleri "yeminli mali müşavire" yaptırdıklarını önesürmektedirler. Yasal açıdan böylesine dayanaksız ve hatta traji-komik statüye sahip olmalarına karşın, yerli işbirlikçilerin sayesinde inanılmaz bir "dokunulmazlık" zırhına sahip olan Alman vakıfları, Türkiye'deki şeriatçı, bölücü, mezhepçi çevrelerle dirsek teması sürdürmeye, parasal destek sağlamaya devam etmektedirler. İşte bu vakıflarla yerli işbirlikçiler arasındaki eşgüdümü de, doğrudan Almanya Federal Cumhuriyeti'nin Ankara Büyükelçisi sağlamaktadır.

"**Alman Vakıfları ve Bergama Dosyası**"nın kitap olarak yayınlanmasından sonra, Dr. Rudolf Schmidt, Büyük

çilik olarak "Ceviz Kabuğu" yapımcısı Hulki Cevizoğlu ile irtibat kurdurarak, kamuoyunu bilgilendirmek üzere özel bir program talebinde bulunmuştur. Sonuçta programa, vakıflarla ilgili ağır iddia ve isnatların sahibi olan şahsımla birlikte, Alman vakıflarını –gerçekte Alman derin devletini– temsilen, Konrad Adenauer Vakfı'nın Türkiye'deki yasadışı temsilcisi Dr. Wulf Schönbohm katılmıştır. 6 Ekim 2001 gecesi başlayıp sabahın ilk saatlerine kadar devam eden programda, sözkonusu vakıfların yasadışılığı, başta Vakıflar Genel Müdürü Nurettin Yardımcı olmak üzere yetkili kişilerce de ifade edilince, Dr. Schmidt'in öngördüğü format altüst olmuştur. Almanya'dan programa katılan Tamer Bacınoğlu, sözkonusu vakıfların Alman derin devleti ile ilişkisi hakkında örnekler verirken; programın katılımcısı Schönbohm'un, Atatürk ve Türk Silahlı Kuvvetler karşıtı, siyasal islamcılara da destek veren söylemlerine atıfta bulunmuştur. **Star** gazetesinin Ankara Temsilcisi Orhan Uğurlu, vakıf sözde temsilcisinin ikamet belgesini hangi "meslek sıfatı" ile aldığını; vakfın denetimini hangi Türk resmi makamının yaptığını ve vakfın yıllık bütçesinin tutarını sormuştur. Schönbohm, tüm bu sorulara "gizlilik" gerekçesiyle yanıt vermeyerek geçiştirmeyi tercih etmiştir.

Programın yapımcısı ve sunucusu Hulki Cevizoğlu'nun, **Sabah** gazetesindeki köşesinde, Büyükelçi Schmidt ile birlikte yerli işbirlikçilerine ve de ulusal gurur ve onurdan yoksun, bağımsızlık kavramından habersiz, ulusal çıkarlara ilgisiz, sorumsuz Türk yetkililerine de gönderme yapmıştır:

"... Geçen Cumartesi günü Ceviz Kabuğu programında 'Türkiye'deki Alman vakıflarının faaliyetleri' konusuna girdik. Bu konuda ağır eleştiriler içeren bir kitap yazarı Dr. Necip Hablemitoğlu'nun iddiaları halen kamuoyunda tartışılıyor. Bizim televizyon programımız beşbuçuk saat sürdü ve Pazar sabahı beşe on

kala bitti. Bir gün sonra (ilk iş günü) ilginç bir haber aldık.

Almanya'nın Ankara Büyükelçisi R. Schmidt, apar topar bir bakanı ziyaret etti. Vakıflardan sorumlu Devlet Bakanı Nejat Arseven'i. İddiaya muhatap vakıflar "biz devlet dışı, bağımsız sivil toplum kuruluşuyuz' diyordu ama, Alman Büyükelçi büyük bir telâşla 'bağımsız' Alman vakıflarına sahip çıkıyordu: 'Alman vakıflarının yasadışı faaliyette bulundukları iddiaları saçma ve uydurmadır'. Buradan ders alması gerekenler olduğunu düşünüyorum. Özellikle Dışişleri Bakanlığımız ve yurt dışındaki görevlilerinin, nasıl bir 'kamuoyu oluşturma örneği' ile karşı karşıya olduğumuzu görmeleri gerekiyor. Etrafını görmeden, yerin altındaki madenleri görmek ve değerlendirmek mümkün mü? 'Bizim asıl savaşımız' derken neleri kastettiğimiz ortada. Bir düşünürün dediği gibi, unutmayalım ki, göz görmek istediğini görür"(25).

Konunun ilginç olan yönü, Dr. Schmidt'in basın mensuplarına, "Bakan Arseven'in de daha önce Alman vakıfları ile işbirliği yaptığını' söylemesi olmuştur. Hiç şüphesiz verdiği doğru bilgidir, zira Arseven tarafından yalanlanmamıştır. Siyasal yaşamı boyunca yasadışı Alman vakıflarına gözyummaktan başka bir şey yapmayan Mesut Yılmaz'ın yanısıra, Alman vakıflarının faaliyetleri ile doğrudan ilgisi bulunan Türk Demokrasi Vakfı ya da TOSYÖV gibi kuruluşların üye ve yöneticilerine bakıldığında, Bülent Akarcalı, Yılmaz Karakoyunlu, Emre Kocaoğlu, Işın Çelebi, Rüştü Kazım Yücelen gibi isimleri bünyesinde barındıran ANAP'ın, nedense bir "ortak payda" olarak dikkat çektiği görülecektir(26).

Alman vakıflarını "aklamak" ve Türk yetkililerini "bilgilendirmek" amacıyla rekor ziyaretler gerçekleştiren Büyükelçi Schmidt, onca yoğun trafiğine aldırış etmeksizin bir

de basın açıklaması yapmıştır.11 Ekim 2001 tarih ve 12 sayılı açıklama, **"Alman Vakıflarına Yöneltilen Suçlamalara Yanıt"** başlığı altında yayınlanmıştır:

"Konrad Adenauer Vakfı, Friedrich Ebert Vakfı, Friedrich Naumann Vakfı ile Heinrich Böll Vakfı'nın Türkiye'de yıllardır büroları vardır. Almanya'daki büyük partilerle yakınlığı bulunan bu vakıfların çalışmaları, toplumlararası diyaloğa önemli katkılarda bulunmaktadır. Vakıfların buradaki büroları kendilerini Türkiye ile Almanya arasındaki diyaloğa adamışlardır.

Bu kuruluşların uluslarımız arasındaki anlayışa değerli katkılarda bulunduğu konusunda Türkiye Cumhuriyeti hükûmetiyle aramızda bir fikir birliği mevcuttur. Hükûmetin bunu kamuoyu önünde de tasdik edeceğine inanıyoruz. Adı geçen vakıf etkinliklerine Türk hükûmetlerinin çok sayıda temsilcisi, milletvekilleri ve bilimadamları aktif olarak katılmaktadır. Bu dahi, Türkiye'de vakıfların projelerine gösterilen takdirin bir ifadesidir.

Son zamanlarda bu vakıflara ve Türkiye'de görevli başka Alman kuruluşlarına ve kişilere yönelik yapılan suçlamalar tamamen yersiz ve uydurmadır. Bilimadamı olduğunu söyleyerek bu suçlamaları ortaya atanlar, iddialarını sürekli tekrarlamak suretiyle, kamuoyunda bunların gerçek verilere dayandığı izlenimini yaratmak istiyor görünüyorlar.

Bu iddiaların arasında yer alan, Almanya'nın Türkiye'ye altın ihracatını sürdürebilmek amacıyla çeşitli kuruluşları devreye sokarak Bergama bölgesinde altın çıkarılmasını engellediği şeklindeki suçlama ise özellikle abestir. Almanya'nın kendisine ait altın üretimi yoktur. Türkiye ile ikili ticari ilişkilerde ise altın en ufak bir rol dahi oynamamaktadır.

Böyle haksız suçlamalar yüzünden Türk kamu-

oyunda Almanya'nın Türkiye'nin dürüst bir ortağı olmadığı gibi bir izlenim doğarsa, bu çok yazık olur. Almanya Türkiye ile dostluğuna sadıktır.

Diğer yandan Alman kamuoyunun da, bu yersiz suçlamalara yer veren yayınlara bakarak, sanki Türkiye'de Almanya aleyhinde kampanya yürütülüyormuş izlenimine kapılması da aynı ölçüde yazık olurdu"(27).

Alman Büyükelçisi'nin bu açıklamada, Türk kamuoyuna yönelik olarak verdiği gerçek dışı mesajların ve örtülü tehditlerin değerlendirmesine gelince:

1. Büyükelçilik, sözkonusu vakıfların Türkiye'de yasadışı biçimde faaliyet gösterdikleri gerçeğine hiç temas etmezken, bu vakıfların ülkemizde yıllardır mevcut olmalarını, "kazanılmış hak" olarak gösterme gayretindedir.
2. Büyükelçilik, bu vakıfların katkıları konusunda Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti arasında bir fikir birliğinden bahsetmektedir. Bu fikir birliğinin bir kanıtı, yazılı bir belgesi, sözleşme ya da antlaşması var mıdır ki, böyle bir uzlaşma sözkonusu olsun? Fikir birliği sözkonusu olsa, önce bu vakıfların yasal bir düzenlemeyle yasadışı durumları ortadan kaldırılmaz mıydı? Yasadışı Alman vakıfları ile bilmeden işbirliği yapanların dışında kalan, ideolojik-etnik-dinsel veya çıkar gerekçesiyle Alman vakıflarına, dolayısıyla Alman derin devletine bilerek hizmet eden siyasetçi ve bilimadamlarının varlığı, vakıf projelerine bir takdir değil, olsa olsa vatana ihanetin birer tezahürü olarak kabul edilebilir. Türkiye'de hiçbir hükûmet, yasadışı bir ihanet olgusunu kamuoyu önünde tasdik edemez. Bunu Dr. Schmidt de çok iyi bilmektedir. Ancak, aynı şahıs, hükûmet içinde kimi politikacıların varlığı nedeniyle de: "Alman Büyükelçisi yalan söy-

lüyor, yasadışı Alman vakıfları konusunda fikir birliğimiz olsa çoktan onları yasal statüye kavuşturmuştuk" denilemeyeceğinden de emin olduğundan, hükûmeti bir açıdan köşeye sıkıştırmakta ve kamuoyu nezdinde güçlülüğünü –haklılığını değil– kanıtlamaya çalışmaktadır.

3. Tartışmalara konu olan kitapta, Alman vakıflarının ve diğer Alman kuruluşlarının Türkiye'deki yıkıcı ve bölücü nitelikli istihbarat, propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinden yüzlercesinin örneği verilmektedir. Bunların tamamının "yersiz ve uydurma" olduğunu söyleyerek aksini kanıtlama çabası göstermemek, ancak içinde bulunulan durumla, yani "köşeye sıkışmakla" açıklanabilir. Büyükelçilik, aynı zamanda T.C. Merkez Bankası'nın altın ithalatına ilişkin verilerini de inkâr ederek, Türkiye'ye her yıl legal-illegal yollardan sattıkları yaklaşık 2 milyar dolarlık altını küçümsemeye kalkışmaktadır. Dünyada hiç altın üretmeyen, ancak, Hitler sayesinde dünyanın en zengin altın stoklarına sahip ülkesi olan Almanya'nın Ankara Büyükelçisi, ülkesinin dünya altın ticaretinde bir numara olduğunu "es" geçmektedir. Kaldı ki, 2 milyar dolar, sadece bizim için değil, Almanya için bile gözardı edilemeyecek bir tutarı ifade etmektedir.
4. Alman Büyükelçisi hangi dürüst ortaklıktan sözetmektedir? Bırakalım, TİKKO, DHKP-C, Nizam-ı Alemciler, Milli Görüşçüler, Hizbullahçılar, Kaplancılar, Süleymancılar, Hizbüttahrirciler, Vahdetçiler, Fethullahçılar, Nurcular, Pontusçular, Çerkezciler, Gürcücüler, Süryaniciler, Keldaniciler, Asuriciler, Yezidiciler, Arnavutçular, Boşnakçılar, Pomakçılar, kısaca Türkiye'nin ulusal birlik ve bütünlüğüne, laik hukuk sistemine, Cumhuriyet değer ve devrimlerine düşman ne kadar ideolojik-etnik-dinsel örgüt, cemaat,

tarikat ve benzeri yapılanma varsa, bunların tümünün Almanya tarafından desteklendiğini Türk kamuoyunda kimi ANAP'lılardan başka bilmeyen var mıdır? Tek başına PKK'nın Almanya'daki örgütsel varlığı bile, Almanya'nın dürüst (!) ortaklığını bizlere kanıtlamaktadır. Almanya bu koşullarda Türkiye ile hangi dostluğa sadıktır? Eğer bu dostluksa, düşmana ne gerek var, diye sorgularsınız ister istemez.

5. Diğer taraftan, Dr. Schmidt'in örtülü tehdidine gelince, Alman medyasında her yıl Türkiye karşıtı binlerce haber ve makale, yüzlerce görüntülü haber programı yayınlanmaktadır. Her yıl turizm rezervasyonlarının en yoğun biçimde yapıldığı Mart-Nisan ve Mayıs aylarında yapılan Türkiye karşıtı gazete, dergi ve televizyon haberleri bile, Alman kamuoyunun Türkiye'nin lehine mi, aleyhine mi oluşturulduğunu ortaya koyan tipik bir olgudur. Türkiye karşıtı kitapların, Türkiye karşıtı örgütsel eylemlerin ise haddi hesabı bilinmemektedir. Tüm bunlar, Alman kamuoyundaki Türk dostluğuna (!) zarar getirmeyecek ve demokratik anlayış içinde yorumlanacak; ne var ki, Türkiye'de bir tek kitabın yayını Alman dostluğunu (!) tehlikeye düşürecek!.. Bu nasıl bir çifte standart ve etik dışı bir değerlendirmedir?!. İşte Dr. Schmidt'in "sömürge valisi" mantığı ve inanılmaz IQ düzeyi!..

Büyükelçi Dr. Rudolf Schmidt, bu basın açıklamasıyla da yetinmemiş; Dışişleri Müsteşarı'ndan YÖK ve TÜBİTAK Başkanlarına kadar pekçok ilgiliyi bizzat ziyaret ederek direktifler vermiştir. Önce, farklı istihbarat kuruluşları nezdinde şahsımın ilişkisini sorgulamaya kalkışmış; daha da ileri giderek "Alman-Türk dostluğunu arkadan vurmaya çalışan karanlık çevrelerin tetikçisinin kamu görevinde tutulmaması" gerektiğine ilişkin beklentilerini aktarmıştır. Bu anti-de-

mokratik ve düzeysiz taleplere en sert ve onurlu yanıt, ne acıdır ki, sadece TÜBİTAK Başkanı Prof.Dr. Namık Kemal Pak'dan gelmiştir. Almanya'da yaşayan ve görev yapanlar bilirler ki, bırakın bu ülkede yasadışı vakıfçı kimliğiyle görev yapmaya çalışan bir Türk vatandaşını, Türk Büyükelçisi bile BND Başkanı Dr. Avgust Hanning ya da BfV Başkanı

Alman vakıflarının Türkiye'ye yasadışı biçimde girişleri ile, PKK'nın gerek Türkiye'de ve gerekse Almanya üzerinden Avrupa'da serpilip güçlenmesi arasında rastlantısal (!) bir ilişki göze çarpmaktadır: 1983'den. günümüze, Almanya'daki PKK ve ERNK bağlantılı 120'nin üzerinde dernek ve vakıf çatısı altında, en az bir o kadar yayın organına sahip bölücü militanların Alman istihbaratçılarının denetim ve gözetiminde korunup kollandıklarını; bu ülkedeki Türk vatandaşlarına, sefaret binalarına; THY, turizm büroları ve diğer Türk işyerlerine yönelik onbinlerce kanlı saldırı eylemi gerçekleştirdiklerini; en az 85.000 PKK'lı militanın cinayet, gasp, darp, haraç, mülteci-beyaz kadın-uyuşturucu ticareti gibi işledikleri suçlara karşın dokunulmazlık zırhı ile korunduklarını; her biri çok sayıda cinayetten hakkında tutuklama kararı mevcut, "Kırmızı Bülten"le aranan üst düzey bölücü militanlara bağlayıcı uluslararası sözleşmelere karşın ikamet belgesi verildiğini; Alman Dış İstihbarat Örgütü BND'nin üst düzey yetkililerinin Şam'da pazarlık amacıyla ziyaretlerini bizzat Abdullah Öcalan'ın sorgusunda itiraf ettiğini; Almanya'nın lokomotifliğindeki AB ülkelerinin 11 Eylül terör eyleminden sonra yaklaşık 6.000 ABD vatandaşının ölümünden sorumlu El-Kaide örgütünü "Terörist Örgütler Listesi"ne dahil ederken, yaklaşık 40.000 Türk vatandaşının ölümünden sorumlu PKK'yı listeye almamak için ısrarla direndiğini; Almanya'nın diplomatik koruması altın-

da bu militanların tüm Avrupa'da –Türk işçilerinin bir türlü sahip olamadığı– "serbest dolaşım" ve örgütlenme hakkına (!) sahip kılınmalarını ve benzeri yüzlerce olumsuz örneği, en az Türkiye'deki istihbarat birimleri kadar, Türk kamuoyu da yakından bilmekte ve takip etmektedir.

Sadece PKK mı?!. Elbette ki hayır!.. Kaplancıları, Nakşibendileri, Süleymancıları, Hizbullahçıları, Nizam-ı Alemcileri, Vahdetçileri, Nurcuları, Hizbüttahrircileri, Fethullahçıları ve daha niceleri gibi Türkiye Cumhuriyeti'ne, Atatürk ilke ve devrimlerine, laik hukuk sistemine karşı "cihat" yürüttüklerini iddia eden radikal şeriatçı yapılanmalara (tarikat-cemaat ve benzeri oluşum); DHKP-C, TİKKO gibi yasadışı terörist örgütlere (2); Sivas'ta 36 Cumhuriyet aydınını yakan 6 kışkırtıcı Alman işbirlikçisini görmezliğe gelerek Alevi vatandaşlarımızı PKK'ya bağlamaya çalışan mezhepçi derneklere (3); ayrılıkçı ve bölücü tüm etnik-faşist gruplara (Kürtçü, Çerkezci, Arnavutçu, Pontusçu, Pomakçı vb.) sınırsız destek sağlayan, koruyan, besleyen ve sonra da Türkiye'nin üzerine salan bir Almanya'dır sözkonusu olan!..

Sadece etnik ve mezhepsel-dinsel farklıları belirginleştirerek Avrupa'daki Türk vatandaşlarını kendi devletine ve ulusal kimliğine düşmanlaştırma politikalarının üreticisi ve uygulayıcısı olarak mı tanıyoruz Almanya'yı?!. Elbette ki hayır!.. Başta kendi ülkesi olmak üzere, tüm AB ülkelerinde medya silahını kullanarak Türkiye aleyhine kamuoyu oluşturan; Ermeni, Yunan, Kürt, Süryani, Asuri, Yezidi, Keldani ve benzeri Türkiye'den toprak ve ödün talepçilerine açık-gizli destek veren; kendi topraklarında Türk Toplumuna yönelik Solingen vahşeti ve benzeri binlerce ırkçı saldırıyı yok sayıp, Türkiye'yi "insan hakları" açısından uluslararası kamuoyu önünde yargılayarak mahkûm etmeye çalışan; amacına ulaşmak için her yıl Türkiye karşıtı binlerce TV

programı hazırlatıp, binlerce kitap ve makalenin yayınlanmasına önayak olan; Med-TV'den, CTV ve Hakk TV'ye kadar Türkiye'ye kin kusan Avrupa merkezli ve güdümlü bölücü-şeriatçı televizyonlara teknik-hukuksal-parasal destek sağlayan;

– 18 ARALIK 2002 –



"...Bugün içinde yaşadığımız dünyada en muhtaç olduğumuz şeye, birliğe davet ediyoruz sizleri. Türk gibi hissetmeye, Türk gibi yaşamaya ve Türk gibi çalışmaya... Birbirimizin hakkını aramaya, birbirimiz için ölmeye, tek bir kalp gibi atmaya. Hayal değil bu, yalnız senin ya da benim için değil. Adını taşıyanlar için, anan, baban, atan için. Yarın için davet ediyoruz sizleri birliğe..."

Bu satırları 23 yaşında kaleme alan Necip HABLEMİTOĞLU, o günlerden bugünün Türkiye' sine de seslendiğini tabii ki bilemezdi. Zira bugünün Türkiye'si, ulusal bağımsızlığına ve Türklüğün bağımsızlık mücadelesinin adı olan Kuva-yı Milliye ruhuna, bu satırların yazıldığı, sokakların kan gölüne döndüğü 70'li yıllardan çok daha fazla ihtiyaç duymaktadır. Çünkü bağımsız ulus devlet ile emperyalizmin mücadelesi artık çok daha sinsice, kalleşçe ve çok daha kahpece yürütülmektedir.

Necip HABLEMİTOĞLU'nun Türkiye'nin geleceği için taşıdığı anlam işte tam da burada belirmektedir. Cesur, gözüpek ve yurtsever örnek kişiliği ile HABLEMİTOĞLU, ülkede yükselen ulusalcı mücadele zemininin öncüsü olmasından korkulduğu için hedef alınmıştır. Gerçekte hedeflenen HABLEMİTOĞLU'nun kimliği kadar, Türkiye Cumhuriyeti'nin de geleceğidir.

Necip HABLEMİTOĞLU suikasti, Türkiye'nin sahipsizleştirilmesi sürecinde önemli bir adımdır. HABLEMİTOĞLU suikasti karşı devrimin ivme kazanmasına katkıda bulunduğu gibi, Cumhuriyet'i savunma güdüsünü ortaya koyabilecek bireylere de bir gözdağı ve sindirme operasyonudur.

HABLEMİTOĞLU, bu kitapta Türkiye'nin bugününe ve yarınına göz diken, içerden destekli, artık son derece belirginleşen/aydınlanan dışardaki odakların faaliyetleri ile Kurtuluş Savaşı öncesinde ülkeyi kuşatan uluslararası anlayışın, değişmeden çağa nasıl uyarlandığını son derece net bir biçimde, suya sabuna fazlası ile dokunarak açıkça anlatmaktadır.

Dr. NECİP HABLEMİTOĞLU

HABLEMİTOĞLU'nun yazdıklarında Albay Reşat Bey'in yanından, Çiğiltepe'den ışıyan güneşi iliklerinizde hissedeceksiniz. Kemal'in Askerleri ile birlikte kurtuluş için savaşacak, Kemal'in Öğretmenleri ile Cumhuriyet'in kuruluşuna harç koyacaksınız. Ülke gündemine yeni yeni gelmeye başlayan bazı sorunlara ilişkin çok daha önceleri araştırılarak sonuca ulaşıldığını görünce, aslında tüm bu yaşananların büyük bir planın parçası olarak hazırlandığını, hemen hepsinin birbirini tamamlayacak şekilde aynı bütünün parçaları ve her birinin asıl hedefe ulaşılması yolunda birer basamak olduğunu anlayacaksınız. Yüreği sadece **"vatanını sevmek"** gibi kutsal bir duyguyla çarpan ve bu uğurda en ağır rüzgarlara karşı uçan genç bir bilim adamının titiz çalışmalarıyla, Türkiye'nin karşı karşıya olduğu tehlikenin boyutlarını fark ettiğinizde ürpereceksiniz...

Ülkenin son birkaç yılını anlatan HABLEMİTOĞLU'nun satırlarındaki ufuk ötesi analizlerin hepsi gerçektir ve HABLEMİTOĞLU'nun yazdıkları bir bir yaşama geçirilmektedir. O'na kulak verme sorumluluğunu taşıyanlar ise, sadece seyretmektedirler. Bu kitapta yazılanları komplo teorileri olarak adlandıranlara söylenebilecek tek şey; **" HABLEMİTOĞLU'nun yazdığı gerçeklere gözlerini ve kulaklarını kapatanların ödeyecekleri bedelin, HABLEMİTOĞLU'nun her şeye rağmen doğruları dosdoğru anlatmak adına ödediği bedelden çok daha ağır olacağı"**dır.

11000000
REMZİ

TOPLUMSAL DÖNÜŞÜM YAYINLARI

ISBN 975-6448-24-5

9 789756 448243